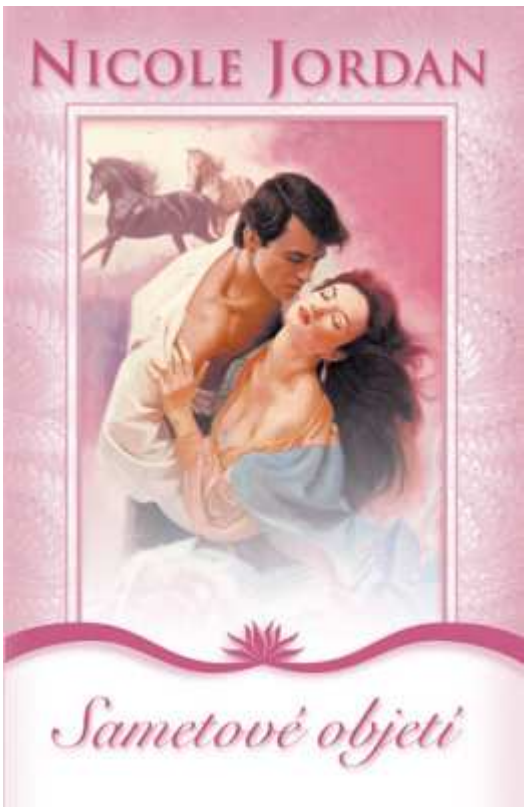

Prolog

FRANCIE, 1792

Tmavé stíny se začaly pomalu prodlužovat. Nikdo nezapálil svíce, které by prozářily ponuré kouty, nikdo nezatáhl sametové závěsy, aby se dovnitř nevplížila černočerná tma. V krbu tiše praskal oheň a na zdech se vytvářely prapodivné obrazce hry stínu a světla.

Suzanne Durhamová klečela před krbem a houstnoucí tmy kolem sebe si nevšímala. Takové věci ji mohly jen stěží zajímat, když se během několika málo dnů její bezpečný svět zhroutil jako domeček z karet. Smrt! Její matka byla mrtvá. A ted se zdá, že zemře další osoba, a to všechno jen kvůli otcově touze po pomstě. A dojde k souboji, nikdo nezemře, zcela jistě bude prolita lidská krev. Musí tomu nějak zabránit!

Suzanne sklonila hlavu a sepjala ruce, nicméně nedokázala se modlit. Neustále před sebou viděla tvář svého otce. Zloba a nenávist ji pokřivily natolik, že ho stěží dokázala poznat. Zachvěla se, jako by oheň z krbu vůbec nehřál. Těsně se zabalila do teplého šálu, jejž měla přehozený kolem ramen. Když dlouhé poleno zapraskalo, spadlo do ohně a z krbu vyletěla sprška jisker, Suzanne sebou škubla a prudce vstala. Bezcílně začala přecházet po ložnici. Černé hedvábí šustilo a doprovázelo každý její krok.

Občas se zastavila, naklonila hlavu na stranu a pozorně naslouchala. Kde jenom může být ta Katherine? Copak nikdy nepřijde? Společně jistě vymyslí, jak zabránit tomu nesmyslnému souboji, který by vedl jen k další tragédii.

Konečně uslyšela očekávané kroky. „Katherine!" vykřikla a vběhla do náruče ženy středního věku, která vešla do místnosti. „Kde jsi byla? Jsem strachy celá bez sebe. Vůbec jsem netušila, kam jsi tak náhle zmizela."Katherine se odtáhla a zamračila se. „Suzanne, prosím, takové chování je nepřípustné." Zkoumavým zrakem přelétla po místnosti. „Proč je tady taková tma? Pojď sem, drahá, posad se."

Aniž by čekala na odpověď, zavedla Suzanne k židli, pak zapálila svíce a sundala si plášť. Když se konečně tváří obrátila k mladé ženě, na chvíli se odmlčela. Suzanne tam seděla jako přišpendlená a ve tváři byla bílá jako zakázala lítat. Milovala jsem ji, Katherine, ale už nejsem dítě a vím, co se tady stalo. Byla krásná, ale až příliš temperamentní. Pokud chceš někoho vinit, tak potom mého otce.

To on byl neustále kdesi na cestách a nechával matku samotnou. Vlastně se divím, že včera vůbec přijel na její pohřeb. Nedívej se na mě tak zděšeně. Už nejsem žádné dítě. A ted," dodala Suzanne hořce, „ted tě otec propustil kvůli jednomu matčinu hloupému dopisu."

Při zmínce o dopisu Katherinina tvář pobledla. „Dobrotivý bože," vydechla, „jak ses o tom dopisu dozvěděla?"

Suzanne vymanila ruce z jejího sevření, vstala a znovu začala přecházet po pokoji. „Když ses dnes odpoledne

hádala s mým otcem, byla jsem tam. Jakmile jsi odešla, otec mě našel pod schodištěm, kde jsem se schovávala. Začal na mě křičet, neustále mi tím dopisem mával před obličejem a chtěl vědět, jestli jsi mi o něm něco řekla. Takový nesmysl, samozřejmě - nikdy ses přede mnou o něčem takovém ani nezmínila. Ach, Katie, bylo to strašné! Křičel na mě a neustále opakoval, že hrabě de Valdois je vrah, který zničil dobrou pověst rodu Durhamů. A pak... pak jsem řekla něco, co jsem neměla nikdy říkat. Řekla jsem otci, že se zbláznil, že hrabě by mamince nikdypro mě přijede kočár a odveze mě do Calais, kde..."

„To nemůžeš myslet vážně," namítla Suzanne a oči se jí rozšířily hrůzou. „Nesmíš mě opustit, Katherine. Já tě potřebuji!"

Katherine se pokusila usmát. ‚Já vím, drahá, ale nemám na výběr. Sir Charles..."

„Co papá udělal? Neříkej mi, že tě propustil. To nesmí. Já mu to nedovolím!"

Katherine popadla dívku za ruce a mírně s ní zatřásla. „Suzanne, tvé chování je hysterické. Ted mě poslouchej. Nechej mě mluvit, aniž bys mě neustále přerušovala. I tak je to pro mě dost obtížné, a proto tě prosím, abys to nedělala ještě těžší."

Když Suzanne poslušně sklonila hlavu, Katherine pokračovala svým obvyklým příkrým tónem. „Ano, tvůj otec mě opravdu propustil, ale učinil tak plným právem. Co nevidět se vrátíš do školy a mě už nebudeš potřebovat. A navíc já pro tebe nejsem vhodná gardedáma. Musím přiznat, že jsem jako společnice tvé matky zcela selhala. Zanedbala jsem svou povinnost. Byla jsem jí nejblíže, a kdybych dávala větší pozor..., třeba mohla ještě žít."

Suzanne nemohla uvěřit vlastním uším. Jak to jen můžeš říct? Moc dobře víš, že jsi nemohla mou matku zastavit. To by bylo stejné, jako kdybys motýlům pociťovala lítost, když ho začátkem roku opustila jeho žena. Philippe Serrault, hrabě de Valdois, si ze všech dělal blázny. Prostě je okouzlil svým šarmem a půvabem. Zvláště pak Suzanninu matku Lisette. Jaký to byla jen blázen! Katherine cítila, jak se jí při vzpomínce na to, co se stalo, sevřel žaludek. Ještě štěstí, že Suzanne nebyla nikdy sama.

„Suzanne, musíš mi slíbit, že s hrabětem už nikdy nepromluvíš." Její hlas zněl příkřeji než obvykle.

„Proč? Co udělal?"

Katherine si jen povzdychla.

Suzanne se na ni nechápavě podívala, poklekla vedle ní na zem a vzala ji za ruce. „Co bylo v tom dopise?"

Katherine zakroutila hlavou. „To ti nemohu říct." Pohladila dívku po tmavých vlasech a podívala se jí do očí. „Musíš mi věřit, mé dítě. Bude lepší, když se to nikdy nedozvíš. Jediné, co ti mohu prozradit, je, že tvůj otec byl hluboce zraněn. Nemohu se na něho zlobit za hněv, který cítí."

Suzanne se zamračila. „Ty chceš, aby hrabě zemřel? Pokud k tomu otec dostane šanci, určitě ho zabije."

„V sázce je čest tvého otce," odpověděla Katherine a uhnula pohledem.

Suzanne prudce vstala. „Copak se čest dá srovnávat se životem? Budou se bít a otecneublížil. Papá to velmi rozzlobilo. Zřejmě se mu nelíbilo, že jsem Philippa obhajovala. Doslova se třásl vzteky. Pak vyběhl z domu a od té doby se nevrátil."

Suzanne se obrátila ke starší ženě a v očích se jí třpytily slzy. „Katherine, tolik se bojím. Vím, že ho otec vyzval na souboj, a neustále se snažím vymyslet, jak tomu zabránit, ale nic mě nenapadá. Pokud otec Philippovi ublíží, nikdy si to neodpustím!"

Katherine unaveně klesla do křesla a zavřela oči. Snad se ta dívenka nepostavila na stranu hraběte? Nebo snad ano? Suzanne Durhamová byla dcerou do sebe zahleděného anglického otce a překrásné francouzské šlechtičny. V jádru duše byla laskavá a milující, ale také tvrdohlavá a vášnivá. A už dávno nebyla dítětem, uvědomila si Katherine. V sedmnácti byla natolik ženou, aby upoutala pozornost krásného hraběte de Valdois, a zároveň byla natolik naivní, aby mu podlehla. Stejně jako většina dcer urozených rodičů ji ve skutečnosti nikdy nic nezajímalo a pro nic se nedokázala nadchnout - až ted. Ted Suzanne obhajuje toho strašného chlapa.

Jak by však mohla vědět, co je hrabě zač? Vždyť i ona až donedávna nevěděla, že není zdvořilým šlechticem, za jakého se vydával. Dokonce k němu zkrátit cestu a získat drahocenný čas. Nemínila se zdržovat zbytečným oblékáním pláště ani sedláním koně.

Jakmile se dostala do lesa, okamžitě ji obklopila naprostá tma a Suzanne byla donucená zmírnit tempo. Ačkoli byl podzim, stromy ještě neshodily všechny listy a ty bránily chabému měsíčnímu světlu, aby ozářilo lesní pěšinu.

Kdykoliv se pokusila běžet, zastavila ji suchá větev, na kterou ve tmě bolestně narazila. Dlouhá sukně a vlasy se jí neustále zachytávaly, jako by ji les nechtěl pustit dál, tváře a ruce už měla celé rozedřené a co chvíli zakopla o vyčnívající kořen. Jenže ona jako by bolest ani nevnímala. Myslela jedině na to, aby včas varovala hraběte.

Nedovedla si ani představit, co by se stalo, kdyby přišla pozdě. Její pokojný svět ji nemohl ochránit před zvěstmi o tom, jaké hrůzy se dějí ve Francii. Celá země byla rozervaná dlouhými boji a politickou nestabilitou. Vzbouření rolníci vypalovali zámky a jejich urozené majitele hnali jako zvěř pěšky až do Paříže, kde skončili ve vězení.

Už celé měsíce Suzanne slýchala příšerné zprávy, které se donesly dokonce i přes přísně chráněné zdi internátní školy. Zprávy o nepokojích aPhilippa zabije! A co... co pak bude s jeho synem? Co se stane s Dominikem, pokud jeho

otec zemře? Copak sedmileté dítě pochopí, že v sázce byla něčí čest? Ubohý chlapec. Jeho matka je anglická poběhlice, která ho opustila, a teď tohle. Ne, Katherine. Jedna smrt už stačila. Musíme najít způsob, jak tomu souboji zabránit."

Katherine zakroutila hlavou. Podle toho, co před chvílí slyšela, k žádnému souboji nedojde. „Suzanne, tvůj otec hraběte nevyzval. On... vše předal do rukou spravedlnosti. Hrabě bude uvězněn a spravedlivě souzen."

Suzanne sebou vyděšeně trhla. „Uvězněn? Ale to ho odvezou do Paříže. Zemře dřív, než se dostane před soud. Musím ho varovat!" Aniž by na cokoliv čekala, vyběhla z místnosti a nechala za sebou otevřené dveře.

„Suzanne!" zvolala Katherine a vyskočila z křesla. „Suzanne, zapřísahám tě, vrať se!" Odpovědí jí bylo naprosté ticho a chladný noční vzduch. „Dobrotivý bože," zašeptala. Pak si uvědomila, že mladou dívku nemůže nechat běhat samotnou v noci venku, popadla plášť a pospíchala za ní.

Suzanne vyběhla z domu a běžela přes nízce střižený trávník. Vyhnula se stájím a mířila k úzké lesní pěšině, kterou si chtěla zkrátit cestu a získat drahocenný čas. Nemínila se zdržovat zbytečným oblékáním pláště ani sedláním koně.

Jakmile se dostala do lesa, okamžitě ji obklopila naprostá tma a Suzanne byla donucená zmírnit tempo. Ačkoli byl podzim, stromy ještě neshodily všechny listy a ty bránily chabému měsíčnímu světlu, aby ozářilo lesní pěšinu.

Kdykoliv se pokusila běžet, zastavila ji suchá větev, na kterou ve tmě bolestně narazila. Dlouhá sukně a vlasy se jí neustále zachytávaly, jako by ji les nechtěl pustit dál, tváře a ruce už měla celé rozedřené a co chvíli zakopla o vyčnívající kořen. Jenže ona jako by bolest ani nevnímala. Myslela jedině na to, aby včas varovala hraběte.

Nedovedla si ani představit, co by se stalo, kdyby přišla pozdě. Její pokojný svět ji nemohl ochránit před zvěstmi o tom, jaké hrůzy se dějí ve Francii. Celá země byla rozervaná dlouhými boji a politickou nestabilitou. Vzbouření rolníci vypalovali zámky a jejich urozené majitele hnali jako zvěř pěšky až do Paříže, kde skončili ve vězení.

Už celé měsíce Suzanne slýchala příšerné zprávy, které se donesly dokonce i přes přísně chráněné zdi internátní školy. Zprávy o nepokojích a o bětí povstání, ale její smrt Suzanne probudila z krásného snu a konečně jí otevřela oči. Všude kolem se šířila revoluce. Hnala se celou Francií jako krvelačná šelma, která hledá svou oběť. Ted její otec chtěl tuto bestii využít ve svůj vlastní prospěch! Viděla v očích sira Charlese zlost a nenávist, netušila však, že to může zajít tak daleko.vzpourách, o masakrech a vyvraždění celých rodin, o bezdůvodném prolévání krve šlechticů. Nicméně až doteď se jí všechny ty hrůzy dotýkaly jen jako nepříjemné noční sny a Suzanne naivně doufala, že to co nevidět skončí.

Byl to pro ni šok, když byla povolána z internátní školy, aby se zúčastnila pohřbu své matky. Lisette Durhamová nebyla sice obětí povstání, ale její smrt Suzanne probudila z krásného snu a konečně jí otevřela oči. Všude kolem se šířila revoluce. Hnala se celou Francií jako krvelačná šelma, která hledá svou oběť. Ted její otec chtěl tuto bestii využít ve svůj vlastní prospěch! Viděla v očích sira Charlese zlost a nenávist, netušila však, že to může zajít tak daleko.

Myslela si, že se zachová jako gentleman a jako takový bude bránit svou čest v souboji.

Když si Suzanne uvědomila, co by se mohlo stát, kdyby nedorazila včas, hrdlo se jí sevřelo úzkostí. Slyšela, že pokud byl někdo uvězněný, jen málokomu se podařilo zachránit si vlastní život. Někteří prostě shnili v zatuchlých kobkách vězeni, ale většina skončila pod gilotinou. Ať už hrabě udělal cokoliv, takovou smrt si nezaslouží.

Poslepu pokračovala dál v cestě, aniž by vnímala bolest způsobenou četnými ranami a škrábanci. Najednou znovu zakopla, neudržela rovnováhu a tvrdě dopadla tváří přímo do chladného bláta. Chvíli jen tak tiše ležela a nehýbala se. Pak však zvítězilo její odhodlání a dodalo jí sílu zvednout se a pokračovat.

Po celé věčnosti se konečně dostala z lesa a rozběhla se přes zelené pastviny, za nimiž se rozprostírala elegantní zahrada a okouzlující zámek rodiny Valdoisů.

Suzanne unaveně lapala po dechu, přesto se však nemohla zastavit. Ještě kousek a uvidí obrysy velkého domu. Vtom před hlavním vchodem spatřila podivné světlo, které ji přitahovalo jako noční můru. Prodrala se pečlivě střiženým živým plotem, oběhla roh domu a zůstala stát jako opařená. V hrůze hleděla na příšernou scénu, která se odehrávala přímo před jejíma očima, a ze všech sil se snažila nevykřiknout. Přišla pozdě! Na pískem vysypané příjezdové cestě stáli ozbrojení muži na koních a mezi nimi Philippe Ser-rault, hrabě de Valdois. Byl jen v košili a ruce měl pevně spoutané za zády.

Suzanne zřetelně viděla hrdý Philippův profil, neboť byl ozářen světlem pochodní. Krásnou hlavu držel hrdě zdviženou a s téměř drzou arogancí se dožadoval svých práv. Chtěl vědět, proč je za zadržen.

Kapitán vojáků si před ním pohrdavě odplivl. „Občane, ty už žádná práva nemáš! Vy šlechtici si myslíte, že vám patří celý svět. Nám všem prokážeš velké dobrodiní, když se dobrovolně vzdáš své hlavy." Kapitán se hlasitě zasmál vlastnímu vtipu a znovu si odplivl. Jenže já na tebe budu hodný a řeknu ti to. Jsi obviněn ze zrady proti republice."

Hrabě významně pozvedl obočí. „Moc dobře víš, že jsem se žádné zrady nedopustil."

Na kapitánově tváři se objevil samolibý úsměv a špičku svého kordu zamířil hraběti na hrud. Je toho daleko víc, občane. Rovněž jsi obviněný, že jsi zavraždil madame Lisette Durhamovou."

Suzanne se nedokázala ani hnout. Tupě zírala před sebe a čekala, že se Philippe bude bránit, ale marně. Po obvinění z vraždy její matky se odmlčel a nepřítomně se zahleděl kamsi před sebe. Suzanne už chtěla vyjít ze svého úkrytu, když uslyšela hraběte, jak se ptá na člověka, který ho obvinil.

„Kdo jiný než dcera zesnulé ženy," odpověděl kapitán zvučným hlasem. „Mademoiselle Suzanne tě označila jako

vraha své matky a zároveň jako zrádce."

Chvíli trvalo, než Suzanne pochopila, co vlastně její otec udělal. Sir Charles zneužil její jméno, protože se postavila na stranu hra běte.

„Ne," vykřikla, „to není pravda!" Vyběhla ze svého úkrytu, prodrala se davem vojáků, kteří na ni nechápavě hleděli, a zastavila se až před kapitánem. „Nesmíte ho uvěznit," řekla rozechvělým hlasem. „On nic neudělal."

Kapitán na ni hleděl, jako by doufal, že zmizí přesně tak rychle, jako se objevila. „Nemusela jste se obtěžovat, mademoiselle. Máme vaši výpověď i s vaším podpisem. To nám stačí."

„Ale to je podfuk! Já jsem nic takového nepodepsala."

Kapitán jí však zcela zjevně nechtěl dát příležitost, aby cokoliv vysvětlovala. „Zřejmě jste rozčilená, mademoiselle. Jakmile se vzpamatujete, jsem si jistý, že si na svou výpověď zase vzpomenete. Stráž, posaďte toho muže na koně."

„Ne!" vykřikla zoufale. „Něco takového vám nedovolím!" Vrhla se ke kapitánovi, pověsila se mu na předloktí, zatímco jeho muži bezradně zírali jeden na druhého a nevěděli, co mají dělat.

Kapitán začal vyděšeně couvat, pak se však vzpamatoval, popadl Suzanne za ramena a odhodil ji od sebe tak prudce, až dopadla na zem a chvíli tam zůstala ležet.

Po chvilce však sesbírala poslední zbytek sil a se slzami v očích se podívala na Philippa. Já s tím nemám nicspolečného," zašeptala. „Musíte mi věřit."

Philippe Serrault se na ni jen letmo podíval. „Na tom ted už nezáleží, mademoiselle," řekl tiše. „Půjdeme, monsieur?"

Suzanne chtěla žadonit, prosit, ale uvědomila si, že její slovo tady nic nezmůže. Bezradně pozorovala, jak hraběte dovedli ke koni.

Šel bez námitek. Když však seděl v sedle, ode dveří se ozval zoufalý chlapcův výkřik a hrabě se otočil. Na posledním schodě stálo sedmileté dítě a zoufale bojovalo se svým učitelem.

„Dominiku," zamumlal hrabě a naposledy upřel zrak na svého syna.

1

ANGLIE, 1818

Carringdonová zaťala zuby a snažila se uvolnit zátku láhve. Když se jí to nepodařilo, zlostně si z čela odfoukla zrzavou kadeř. Jak se jen mohla dostat do takové situace? Byla skoro půlnoc, venku zuřila sněhová bouře a ona se ocitla v lovecké chatě tři míle od domova. Nejvíce ji však znervózňovali dva starší pacienti, o které svolila, že se bude starat.

Brie se znovu snažila vytáhnout zátku a pokoušela se nepropadnout zoufalství. Rozhodné nebyla žádný strašpytel nebo budižkničemu. Chyběla jí však potřebná trpělivost a zručnost. Jenže ona se jen tak nevzdá!

Popadla lem svých hnědých šatů, uchopila do nich zátku a vší silou zatáhla. Uzávěr konečně povolil a z láhve se vyvalil nepříjemný zápach. Věděla, že tento lék může být i jedem, jenže tahle medicína byla předepsána doktorem s přesným návodem, jak ji používat.

Brie opatrně odměřila páchnoucí tekutinu a pak se posadila na okraj postele šedovlasé ženy. „Prosím, Mattie," pobídla ji. „Musíš to spolknout."

Pod přikrývkami se něco pohnulo a Mattie Dawsonová ztěžka zakašlala. „Bolí mě na prsou," stěžovala si skřípavým hlasem.

Já vím, drahá, ale tahle medicína ti jistě pomůže."

„Nebo ji zabije," ozval se Mattiin manžel. Ležel na provizorním lůžku, které mu Brie vyrobila z vlněných přikrývek, a hartusil, jako to dělal celý den. „Ti zatracení doktoři taky neví všechno. Jsou to šarlatáni, do jednoho."

Brie se zamračeně podívala na Homera. Byl přesným opakem své ženy - vysoký, vyzáblý, šlachovitý a ubručený jako zarezlý dveřní závěs. Vždy se k Brie choval s mnohem větší familiárností, než by se hodilo na sluhu, který hovoří s dcerou baroneta, ale poněvadž ji znal celých třiadvacet let jejího života, bylo mu to vždy odpuštěno. Zvláště pak ted, když měl vysokou horečku.

Brie bývala jen málokdy nemocná, a ačkoliv se právě ted necítila nejlépe, bylo jí Homera i Mattie upřímně líto. Oba byli ve službách jejích rodičů celých dvacet let, než se stali správci na lovecké chatě. Vlastně to byla právě Brie, kdo se za ně přimluvil a doporučil je na výhodné místo, a i teď, když už na Greenwoodu dávno nežili, se za ně stále cítila zodpovědná. Byli už v letech a byli mnohem křehčí, než si kdokoliv z nich dokázal přiznat.

Ráda by jejich trápení ulevila, ale nevěděla jak. Proč jen souhlasila, že tady s Dawsonovými zůstane, když o péči o nemocné vůbec nic neví? Zato o koních věděla úplně všechno. Kdyby Mattie a Homer dostali koliku, přesně by věděla,

co dělat.

Zdálo se, že jí Homer čte myšlenky. „Nemusíte tady zůstávat, slečno Brie," řekl a popotáhl.

„A kdo dohlédne na to, abys zůstal v posteli?" zeptala se a konečně se jí podařilo do Mattie dostat lžíci léku. „Kdybych nepřišla, nezavolali byste ani doktora. Ještěže má Patrik tolik rozumu, aby pro mě přijel."

Homer zabořil zarudlý nos do kapesníku a hlasitě zatroubil. „Ten pacholek! Vezmu na něho tvrdou hůl a ukážu mu, co to znamená úcta ke staršímu."

Brie neodpověděla, poněvadž věděla, že muž jen planě vyhrožuje. Patrik byl nejstarší a nejoblíbenější ze čtyř Homerových vnuků, ačkoliv právě ted se zdálo, že se dostal do nemilosti. Patrika natolik vylekal babiččin kašel, že se rozhodl neuposlechnout přísného zákazu svého dědečka a zajel pro doktora. Cestou se stavil na Greenwoodu, poněvadž doufal v Briinu pomoc.

Brie samozřejmě souhlasila a ihned se vydala na cestu. Když však doktor Mattie prohlédl, ukázalo se, že její stav je vážnější, než Patrik tušil. Oběma Dawsonům byl předepsán klid na lůžku a Brie se nabídla, že s nimi zůstane a bude se o ně starat. Věděla, že mnohem moudřejší by bylo poslat pro Katherine, poněvadž její společnice byla zkušenější a kvalifikovanější než ona, jenže znovu se ozval její revmatismus a Brie váhala, zda ji má nechat v takovém nečase absolvovat třímílovou cestu mezi Greenwoodem a chatou.Situace se stále zhoršovala, neboť celé odpoledne hustě sněžilo a hrozilo, že přijde skutečná kalamita. Poněvadž personál lovecké chaty byl místní, Brie všem dovolila, aby odešli domů ke svým rodinám. Zůstali jen sedmnáctiletý Patrik a jeho tři mladší bratři, kteří se starali o koně, a ona. Když pomyslela na své zkušenosti s vedením domácnosti, hořce se pousmála. Alespoň že koně budou v pořádku, pomyslela si.

Brie odměřila druhou lžíci a udělala další pokus, aby Mattie spolkla lék. Když se jí to podařilo, Mattie se ušklíbla a unaveně klesla zpátky do polštářů. „Neposlouchejte ho, slečno Brie," zašeptala ochraptěle. Jste naším andělem spásy, přesně jako byla vaše matka."

Brie se při srovnání se svou matkou cítila celá nesvá a soustředila se na další dávku. Lady Suzanne byla široko daleko známá svou pomocí slabým a nemocným, a kdyby byla naživu, zcela jistě by teď dělala přesně to, co Brie, jenže s mnohem větší elegancí.

„S tím, že maminka byla svatá, mohu jen souhlasit," odpověděla Brie, „ale obávám se, že já se jí v tomto ohledu příliš nepodobám. Ale ted pojď, Mattie, a spolkni ještě jednu lžíci. Tahle je poslední. Nechceme přece, aby se z toho nachlazení vyklubal zápal plic."

Homer se ušklíbl. „Ale jděte, ono to nebude tak vážné."

Brie pomalu ztrácela trpělivost. „Sice toho příliš o nemocech nevím, ale řekla bych, že Mattiin stav je vážný. A tvůj není o nic lepší."

Homer klesl zpátky do přikrývek, avšak k takové poslušnosti ho nedonutil Briin ostrý tón hlasu, ale její pohled. Když se doopravdy zlobila, modrozelená barva očí jí potemněla a sršely z nich blesky právě jako ted. Nebyla nijak vysoká a svou drobnou postavou by jistě nikoho nezastrašila, ale od svých devatenácti velela armádě sloužících a podkoních, a aby zvládla velké panství, které zdědila po svém otci, musela se naučit využít všech prostředků, jak by mohla dosáhnout toho, co chtěla.

Jakmile se Brie uklidnila, dala Mattie napít trochu vody a pak se obrátila k Homerovi. Sklonila se k němu a podávala mu láhev a lžíci. „Slíbila jsem, že dohlédnu, aby sis vzal svou medicínu. Doufám však, že ti při tom nemusím asistovat." Homer ji jen zamračeně pozoroval. „Ale no tak, Homere," varovala ho Brie, „nechtěj,abych použila některou z Katherininých metod. Viděla jsem ji, jak se stará o nemocné děti. Přidrží jim nos, dokud neotevřou pusu a nepolknou."

Její výhrůžky zřejmě padly na úrodnou půdu, poněvadž Homer bez dalšího odmlouvání uposlechl a udělal všechno, co mu nařídil doktor. Poté Brie s úlevou zavřela láhev a položila ji na noční stolek. Jakmile zkontrolovala horké cihly v nohách nemocné Mattie, natřepala svým pacientům polštáře a upravila přikrývky. Potom si Brie s povděkem všimla, že Mattie usnula. Zhasla lampu a nechala pokoj naplnit poklidnou tmou.

Do krbu přiložila další poleno, vzala jednu svíci a přistoupila k Homerovi. „Dobrou noc," zašeptala Brie. „Patrik slíbil, že se na vás za chvilku přijde podívat, ale kdyby se Mattie přitížilo, hned mě zavolejte."

Jak si přejete, slečno Brie," odpověděl Homer upjatě. Ještě stále nechtěl přiznat, že se mýlil. Počkal, až bude Brie skoro u dveří, a pak tiše zavolal: „Patrik se o vás dobře postará, slečno Brie. Má mou školu."

Brie se usmála. Věděla, že navzdory staříkovu morouství mu na ní opravdu záleží. Jsem si jistá, že to Patrik zvládne," odpověděla. „Už mi v jednom pokoji rozdělal oheň a nanosil tam vodu."

„Nelíbí se mi, že jste v celém domě sama."

Je to jen na jednu noc. Zítra přijede Julian a s tím vším služebnictvem, co s ním přijede, mě tady už nebude zapotřebí. Stejně bych déle nemohla zůstat, když v rezidenci bude starý mládenec. Ne bez zbytečných pomluv, které Greenwood nepotřebuje."

Homer se zamračil. „Lord Denville nebude rád, když mě a Mattie najde v posteli."

Brie napadlo, že právě tyto obavy zapříčinily staříkovo věčné hudrování. „Dobrotivé nebe, Homere! Julian není žádný tyran. Moc dobře ví, jak tvrdě pro něho s Mattie pracujete, a jistě nic nebude namítat proti tomu, abyste si pár dní odpočinuli, když jste oba nemocní. Pokud se však budeš cítit lépe, řeknu mu o souboji, který jsem s tebou musela svést, abych tě přinutila zůstat v posteli. Teď se už neboj a klidně spi. Je to to nejlepší, co právě ted můžeš udělat."

Brie tiše vyšla z pokoje a zavřela za sebou dveře. Když scházela po schodech, ledový závan jí málem sfoukl svíci, což jí připomnělo, že za okny zuří sněhová bouře. Zachvěla se a dlaní se snažila ochránit mihotající plamen, aby nezhasl. Takovou bouři tady v srdci Anglie snad ještě nezažili. Přesto se zdálo, že vichr je čím dál tím silnější, a skrze oponu poletujících vloček už nebylo vidět ani na krok. Brie naslouchala skučení větru a byla ráda, že nemusí do toho nečasu, i když to znamenalo, že stráví noc sama ve velkém domě.

Najednou si uvědomila, že tady nemá noční košili, do které by se převlékla. Budit Mattie, aby jí nějakou půjčila, jí nepřipadalo jako dobrý nápad, a tak zamířila do Julianova pokoje, aby se po něčem poohlédla. Po chvíli našla všechno, co hledala - župan, toaletní potřeby i kartáč na vlasy. Jen trepky byly tak velké, že se s nimi ani neobtěžovala. Popadla potřebné věci a dál pokračovala ledovou chodbou do ložnice, kde se rozhodla přenocovat.

Jednalo se o jeden z mnoha pokojů pro hosty na druhém poschodí. Ačkoliv dům sloužil jako lovecká chata, rozhodně se svými rozměry vymykal běžným poměrům. Měl patnáct ložnic, velkou kuchyni a několik vedlejších budov, mezi nimiž nechyběly ani rozlehlé stáje. V zadní části domu byla rovněž ubytovna pro zdejší personál a pro služebnictvo hostů.

Na chatě bývalo často rušno. Na rozdíl od ostatních gentlemanů, kteří své lovecké chaty užívali jen velmi zřídka, Julian Blake, lord Denville, tady trávil většinu lovecké sezony plus několik letních měsíců. Právě ted ho rodinné záležitosti zdržely v Londýně, ale všichni očekávali, že se tady co nevidět objeví. Brie se ho už nemohla dočkat, a to navzdory hořkému faktu, že s sebou na návštěvu přiveze i sestřenku Caroline.

Pokoj, který si Brie vybrala, byl ložnicí i přijímacím pokojem. V jednom rohu místnosti stála postel s nebesy a v druhém, poblíž velkého krbu, pohodlná pohovka a několik křesílek. Stěny byly obloženy kaštanovým dřevem a zdobeny nesčetnými loveckými trofejemi. Byl by to vcelku útulný pokoj, pomyslela si Brie, jen kdyby tady bylo trochu tepleji. Navzdory praskajícímu ohni jí byla velká zima.

Brie přiložila do ohně a stoupla si před krb, aby se převlékla. Když přes sebe přehodila Julianův brokátový župan, málem vyprskla smíchy. Ruce se v dlouhých rukávech zcela ztratily a spodní lem vláčela kousek za sebou. Ale aspoň v něm nebyla zima. Vykasala si rukávy, kolem pasu si ovázala šerpu a přistoupila k umyvadlu s čistou vodou a mýdlem, aby si omyla obličej. Když uvolnila ozdobné spony z účesu a začala si rozčesávat dlouhé vlasy, zamračeně se podívala na postel. Ačkoliv už bylo kolem půlnoci, vůbec se jí nechtělo spát a představa toho, jak vklouzne pod studenou peřinu, jí naháněla husí kůži. Vtom si na nočním stolku všimla knihy v kožených deskách a rozhodla se, že si bude chvíli číst. Na podobný luxus na Greenwoodu neměla téměř čas, protože byla příliš zaneprázdněná.

Když si Brie přečetla název, uvědomila si, že se jedná o gotický román, a napadlo ji, kde se tady ta kniha asi vzala. Dobře věděla, že Julian něco takového nikdy nečetl. Knihu tu zřejmě zapomněla některá z jeho přechodných známostí. Ne že by s Julianem o jeho ženách někdy mluvila. Brie si dovedla představit, jak by se asi tvářil. Nejdříve by zčervenal až po kořínky svých blonďatých vlasů a pak by jí udělal kázání o tom, že mladá dáma by o takových věcech neměla nic vědět, a pokud o nich ví, tak by o nich neměla mluvit. Pak by se spolu dohadovali, jak se jim často stávalo, poněvadž Brie neměla ráda, když ji někdo poučoval. Jediný, kdo si to mohl dovolit, byla Katherine a hlavní trenér stájí na Greenwoodu. Dokonce to nedovolila ani Julianovi, který byl jejím nejdražším přítelem a možná by byl i manželem, jen kdyby alespoň jednou řekla ano na jeho nesčetné žádosti o ruku. Věděla, že ho svým odmítnutím zklamala. Ale i kdyby pro ni Julian nebyl jako vlastní bratr, jedno zklamáni v lásce ji přesvědčilo o tom, že se nikdy neprovdá a zůstane navždy sama. Neměla v plánu někomu dovolit, aby jí znovu zlomil srdce.

Brie věděla, že Julian s hledáním útěchy neměl žádný velký problém. Krásný, urostlý a bohatý gentleman s titulem vždy našel spoustu utěšitelek, zvláště pak, když si jejich pozornost mohl dovolit zaplatit. Jako vikomt Denville byl bohatý už sám o sobě, a to navíc zdědil celé hrabství. Brie rovněž věděla, že občas si na chatu bral dámskou společnost. Ačkoliv se Julian vždy snažil chovat diskrétně, v jejich malém hrabství se nestalo nic, co by časem neodhalila. Koneckonců vždyť v širokém okolí patřila k největším majitelům půdy a vlastnila prvotřídní tréninkové stáje, které byly nejlepší v celé Anglii.

Brie se zabalila do teplé deky a s knihou v ruce se uvelebila na pohovce poblíž krbu. Ukázalo se, že se jedná o strašidelný román, jenž Brie rychle vtáhl do děje. Dokud nevzhlédla a nevšimla si, že oheň v krbu téměř vyhasl, ani si neuvědomila, že četla déle než hodinu.

Brie se nervózně rozhlédla po pokoji a všimla si, že temné stíny svádějí k živým představám. Když se zachvěla, nebylo to zimou, ale strachy Nicméně pokoj byl prázdný a tichý. Bouře za okny se utišila, a dokonce se přestalo ozývat i pravidelné bušení, které zřejmě způsobila nalomená větev nebo uvolněná okenice. Ráno bude muset říct Patrikovi, ať

se na to podívá.

Odhodila přikrývku, přistoupila ke krbu, přiložila další poleno a rychle pospíchala zpátky k pohovce, kde se znovu zabalila do teplé deky. Vzala knihu a vrátila se k hrůzu nahánějícímu příběhu.

Netrvalo dlouho a zjistila, že se zase chvěje. S povzdechem zavřela knihu a rozhodla se, že je čas jít spát. Rozhodně tak musí učinit dřív, než si začne představovat sama sebe na útěku před hordou duchů!

Sfoukla lampu..., což byla velká chyba, jak si vzápětí uvědomila. Probleskující plameny z krbu vytvářely na zdech prapodivné obrazce, které začaly rychle ožívat. Brie je vystrašeně pozorovala a cítila, jak jí po zádech běhá mráz.

Ještě stále v sobě hledala odvahu, aby se tančícím stínům postavila, když náhle se bez jakéhokoliv varování prudce otevřely dveře. Brie s výkřikem vyskočila z postele a tváří v tvář se postavila nečekané hrozbě.

Stála bosá na chladné prkenné podlaze a vyděšeně zírala na temnou siluetu muže, která se objevila ve dveřích. Cizinec vypadal jako samotný ďábel. Zcela zřejmě pobýval delší dobu venku, poněvadž na kožené čepici byla patrná námraza a zelený plášť se třpytil krystalky ledu. Briinu pozornost však upoutaly jeho oči. Zpod hustého obočí na ni hleděly jako dva kusy ledu a znepokojovaly ji svou intenzitou.

„Tak tohle Juliana na tomto místě tolik přitahuje," utrousil, když pohledem sklouzl po její nedostatečně oděné postavě.

Měl příjemný mužský hlas, i když se v něm odrážel výsměch a ironie. Především to byl lidský hlas, což znamená, že se nejedná o ducha, který ji přišel navštívit v její ložnici. Brie cítila, jak se jí úlevou podlomila kolena. Opřela se o nízký stolek a vydechla: „Dobrotivý bože, vy jste mé ale vystrašil!" Srdce jí ještě stále divoce bušilo a Brie se chytila za hrdlo, aby se alespoň trochu uklidnila.

Cizinec neodpověděl, ale přesunul se blíže ke krbu, kde ho Brie mohla ve světle lépe vidět. Tmavý, vysoký, svalnatý, to bylo první, co Brie napadlo. Zatraceně svalnatý. Byl to vzrušující muž. Snad až příliš drsný, než aby byl krásný v pravém slova smyslu, ale zcela jistě byl vzrušující. Měl chladné šedé oči, které ji propalovaly intenzivním pohledem. Vlastně si ji zcela nepokrytě prohlížel od konečků prstů u nohou až k hlavě.

Brie cítila, jak rudne, a celá ztuhla. Věděla, že s bosýma nohama a rozpuštěnými vlasy musí přitahovat pozornost. Připadala si naprosto bezmocná a zranitelná. Vždyť na sobě neměla nic než Julianův župan, a ten z ní neznámý muž pomalu svlékal pohledem. Brie odhodlaně vystrčila bradu a nesouhlasně se zamračila.

Nicméně její pohled ho neodradil. Dál pokračoval v nestydatém průzkumu jejího těla. Brie cítila, jak doslova hoří. Když se cizincův pohled zastavil na jejím drobném poprsí, po zádech ji přejel mráz a celá se zachvěla. Popadla přikrývku a ovinula si ji kolem ramen. „Zatraceně, copak vás neučili klepat?" zeptala se podrážděně. Zlobila se sama na sebe, že se chová jako hloupá husa. Samozřejmě že na jehodrzý pohled měla reagovat, ale ne se chvět jako osika! A taky neměla klít. Dobře vychované mladé dámy nikdy neklejí.

Cizincův pohled nevzrušeně sklouzl k její tváři, chvíli ji pozoroval a pak se trpce pousmál. „Klepal jsem," řekl suchým tónem, „ale nikdo se neozval. Naštěstí v kuchyni bylo otevřené okno."

„Vy jste se *vloupal* do domu?"

„Nebylo by to zapotřebí, kdyby mi někdo otevřel."

Zdálo se, že není právě v nejlepší náladě, nicméně Brie se tón jeho hlasu nezamlouval a rozhodla se, že mu takové chování nebude tolerovat. „Zřejmě jsem vás neslyšela," odsekla podrážděně.
„Kdybych vás však slyšela, rozhodně bych vás nepustila dovnitř. Vždyť vůbec nevím, kdo jste."

Jsem Stanton," odpověděl krátce, jako by tím všechno vysvětloval. Svlékl si kožené rukavice, spolu s čepicí je hodil na stůl a přistoupil blíže ke krbu. Natáhl ruce a snažil se ohřát prokřehlé prsty.

Brie ho pobavené pozorovala. Vtrhl do její ložnice a teď se bez dovolení ohřívá u jejího ohně. „Který Stanton?" zeptala se posměšně.

Šlehl po ní ostrým pohledem. „Omlouvám se," řekl, nicméně v hlase se znovu zračil výsměch. „Dovolte, abych se vám představil. Jsem Dominic Serrault, lord Stanton. Šestý hrabě ze Stantonu, abych byl přesný."

Brie si ho zkoumavé prohlížela. O lordu Stantonovi už samozřejmě slyšela. Vlastně slyšela několik nechutných historek, jež se týkaly jeho osoby. Něco o souboji a o muži, který v něm byl zabit. Brie nevěděla, co je na tom pravdy, ale rozhodně byla ochotná uvěřit, že muž, jenž stojí před ní, by něčeho takového mohl být schopný. S rozevlálými tmavými vlasy vypadal vskutku nebezpečně. Tváře měl zarudlé mrazem, ale pod růžovou barvou se skrývala bronzová pleť a jeho povaha bude zřejmě stejně temná jako jeho pohled, pomyslela si Brie. Začala se v jeho přítomnosti cítit nejisté.

Dominic si v jejích očích všiml záblesku poznání a napadlo ho, že ho jistě zná z Julianova vyprávění. Tázavě povytáhl obočí. „A vy jste...?" zeptal se.

„Brie...," začala, ale pak si řekla, že bude lépe, když její jméno nebude znát celé, a pevně sevřela rty. Přece mu

nedovolí, aby se na její úkor bavil ve všech londýnských klubech. Stačí jen, aby se letmo zmínil, že ji tady našel zcela samotnou, a skandál je na světě. V sázce není jen její dobré jméno, ale především pověst jejích stájí. Trvalo jí celé roky, než získala klienty na svou stranu, poněvadž většině z nich se představa, že by měli pracovat se ženou, nikterak nezamlouvala. Nemůže jen tak ohrozit všechno, kvůli čemu tak tvrdé pracovala. Také si bude muset dávat pozor, aby nezmínila jméno svých stájí, poněvadž jestli lord Stanton ví něco o koních a o jejich chovu, pak už o Greenwoodu zcela jistě slyšel.

Stále čekal na její odpověď. „Brie?" opakoval. Jen... Brie?" Když přikývla, chvíli si ji mlčky prohlížel. Pak se skoro lhostejně obrátil zpátky ke krbu.

Jeho očividný nedostatek úcty k její osobě Brie pohoršoval, přesto si nemohla pomoci a musela ho pozorovat, jak si ohřívá ruce. Byl vysoký, se širokými rameny, ačkoliv ho podezřívala, že ta musí mít co do činění s těžkým kožešinovým kabátem. V jeho urozených rysech se zračil cynismus, přesto musela Brie uznat, že jsou dokonalé. Měl vysoké čelo a rovný nos s mírně rozšířenými nozdrami. Uprostřed brady se značil malý důlek, a přestože byl až neuvěřitelně samolibý, nedal se mu upřít půvab a grácie.„Kde jsou všichni?" zeptal se. „Chlapec ve stájích mi říkal, že tady žije správce se svou ženou."

Brie zaváhala. Nechtěla přiznat, že jediní další lidé v domě jsou staří a nemocní. „Mattie a Homer jsou... zaměstnáni, ale snad bych vám mohla pomoci já."

Dominic se na ni podíval a znovu ho překvapila svou krásou. V rozpuštěných vlasech jí probleskovaly tančící plameny, zatímco modrý župan, který měla na sobě, dodával sytosti jejím safírovým očím. Najednou si všiml, že přikrývka, do níž se zabalila, nepatrně sklouzla dolů a odhalila smetanově bílé rameno, a mezi slabinami pocítil důvěrné známý tlak. Zajímalo by ho, kdo vlastně je. Taková krása a kultivované vyjadřování se mu ke služce nehodily.

„Vy zřejmě nebudete sloužící," řekl nenucené.

Brie sklopila dlouhé řasy, aby skryla své myšlenky Jsem Julia-nova přítelkyně," bylo vše, co se odvážila říct.

‚*Blízká* přítelkyně?"

„Dá se to tak říct."

Její odpověď byla sice nedostatečná, ale Dominic se rozhodl, že ji k ničemu nebude nutit. Časem se stejně dozví všechno, co chce vědět... Především jaká je povaha jejího vztahu s Denvillem. Dalo by se předvídat, že je Julianovou milenkou. Je tady ještě někdo?" zeptal se Dominic.

„Ostatní služebnictvo odešlo domů," odpověděla Brie váhavé. „Když začala sněhová bouře, dovolila jsem jim, aby šli za svými blízkými."

Jedno tmavé obočí vylétlo vzhůru. *„Vy* jste jim to dovolila?"

Jeho tón ji začínal popuzovat. Julian mi předal jisté pravomoci," vysvětlila.

„A zapomněl vám říct, že přijedu."

Brie si uvědomila, že lord Stanton byl zřejmé na chatu pozván, a vylekaně se na něho podívala. „Zajisté tady nechcete zůstat!"

Koutek Dominikových úst se mírně povytáhl vzhůru. „Zajisté tady chci zůstat a také tady zůstanu. Ani samotný ďábel by mě nedonutil vrátit se do té vichřice. A i kdyby mi nezáleželo na mém vlastním pohodlí, mí hnědáci si toho pro dnešek vytrpěli už více než dost."

Brie sevřela rty a zvažovala, co by měla udělat. Když se Stanton nemračil, ani nevypadal tolik... nebezpečně. Jeho šedé oči jí už nepřipadaly tolik chladné, a když si sundal kožešinovou čepici, připadal jí mladší, snad i zranitelnější. Brie cítila, že ji k němu cosi přitahuje. Vlhká kadeř ebenových vlasů mu spadla do čela a ona pocítila podivné nutkání vrátit ji zpět na své místo.

Když si uvědomila, o čem přemýšlí, v duchu sebou zatřásla. „Ve vesnici je pohodlný hostinec," navrhla.

Když se na jeho tváři pomalu rozšířil pobavený výraz, Brie zatajila dech. Byl to úsměv padlého anděla, nevinně sladký s lehkým ďábelským přídechem. Brie jeho účinek cítila až v konečcích prstů u nohou a nechápala, proč na ni má takový vliv. Mlčky na něho zírala, a když promluvil, stěží vnímala význam jeho slov.

„Má drahá... Brie, pokud chcete, abych vás takto oslovoval, mám v úmyslu zůstat přesně tam, kde jsem. Přijel jsem sice o několik dnů dříve, ale Denville mě sem pozval, to vás ujišťuji. Pochopitelně že nezůstanu přes noc ve vaší ložnici, pokud je to právě to, co vás trápí. Jen v případě, že byste mé pozvala..." Dominikův hlas se na chvíli odmlčel, ale když na něho dál jen tiše zírala, odevzdaně si povzdychl. „Dobrá tedy, jen mi ukažte volný pokoj a já se o sebe už postarám."

Brie ztěžka polkla. „Na konci chodby," dostala ze sebe. „Tennapravo. Tam by mělo být připravené dříví. Ale jestli chcete vodu, obávám se, že tu si budete muset přinést z kuchyně."

Pokrčil širokými rameny. „Už jsem přežil v horších podmínkách. I když můj sluha Jacques se ve stájích dočkal lepšího přivítání. Alespoň mu na zahřátí nabídli horké víno."

Brie si všimla výsměšného tónu a podezřívavě se na lorda Stantona podívala. Jeho výraz byl stále stejně

neproniknutelný, ale v šedých očích si všimla podivných jiskřiček, které jí napovídaly, že si z ní utahuje. Přesto se cítila zahanbeně, zvláště potom, co jí připomněl její povinnosti hostitelky. Na Greenwoodu by se něco takového pochopitelně nikdy nestalo. „Pokusím se vám obstarat něco horkého k pití," nabídla opožděně.

Jeho posměšný pohled sklouzl dolů k jejím bosým nohám. „Nejste zrovna vhodné oděná na špacír po domě. Stačí, když mi řeknete, kde má Julian schovanou brandy, a já se už o sebe postarám."

„V... v knihovně, skříňka hned vedle stolu."

„To už nějak najdu," řekl Dominic a znovu se na ni usmál tím zničujícím způsobem. Když se Brie zachvěla, povytáhl jedno tmavé obočí a provokativně poznamenal: „Měla byste být v posteli. Musí vám být zima." Než se Brie zmohla na jakoukoliv odpověď, popadl své rukavice a čepici a bez dalšího slova opustil místnost.

Brie ztěžka dopadla na pohovku a tupě zírala na zavřené dveře. Co jen bude dělat? Nebo lépe, co by měla udělat? Měla by mu rozkázat, aby opustil dům, jenže pochybovala, že by ji uposlechl. Snad by ho mohl vyhodit Patrik a jeho bratři. Brie zakroutila hlavou. Lord Stanton je zřejmě na násilí zvyklý a ještě by chlapcům mohl ublížit. Kromě toho to byl Julianův očekávaný host. Nemá právo vyhazovat ho na mráz.

Brie si uvědomila, že pro dnešní noc nemá na výběr, a tiše si povzdychla. Bude ho muset nechat v domě. Je však zřejmé, že pokud tady zůstane on, ona bude muset odejít. Přesně tak, hned s prvními ranními paprsky se vrátí domů. Nechtělo se jí nechávat Mattie a Homera o samotě, když jim není dobře, ale Patrik je schopen se o své prarodiče postarat i sám. Ona dohlédne, aby sem denně dojížděl doktor. Třeba se tady lord Stanton bude bez svých přátel nudit a co nevidět se vrátí zpátky do Londýna.

Brie si vzpomněla na svou podivnou reakci na jeho úsměv a zamračila se. Před šesti lety, když jí bylo sedmnáct, se zamilovala do muže, který za svým okouzlujícím úsměvem skrýval svou skutečnou povahu. Dokonce slíbila, že pokud její otec nebude souhlasit s jejich zasnoubením, společně utečou. Jen čirou náhodou odhalila skutečné úmysly svého nápadníka dřív, než bylo příliš pozdě. Bylo poučné dozvědět se, že ji chce jen pro její peníze - poučné a zároveň úděsné. Dokonce ji fyzicky napadl ve snaze získat její souhlas. Na tu příšernou noc nikdy nezapomene. Od té doby je k mužům velmi nedůvěřivá a představa fyzického kontaktu ji stále znepokojuje.

Jenže Stanton je zřejmě gentleman. Přesto jí nepřipadalo vhodné, že by s ním měla spát v jednom domě. Ne že by ted dokázala usnout. Ve svém životě snad ještě nikdy nebyla více vzhůru než právě ted.

Brie zapálila lampu a sáhla po knize. Potřebuje něco, co zaměstná její myšlenky. V opačném případě by celou noc strávila úvahami, kde je právě ted Stanton a co asi dělá.

Když o chvíli později uslyšela tiché zaklepání na dveře, znejistěla. Musí to být Stanton, jenže jak může vědět, že ještě nespi?, Ano?" Vůbec ji nepřekvapilo, když se dveře otevřely a on vešel dovnitř se sklenicí brandy a načatou lahví.Už na sobě neměl dlouhý kabát a Brie si všimla, že má pevné svalnaté tělo. Měl široká ramena a úzký pas, silná stehna a štíhlá šlachovitá lýtka. Na míru šitý kabát z modrého sametu jen dokresloval jeho mužnost a hnědé kalhoty z jelenice obepínaly jeho stehna jako druhá kůže.

Odložil láhev na stůl. „Váš pokoj je teplejší," řekl jen tak mimochodem. „Snad vám nebude vadit, když tady počkám, dokud se ten můj trochu nevyhřeje."

Brie ho podezřívala, že by nemělo smysl protestovat. Než stačila cokoliv říct, Stanton se choval jako doma. Nevěřícně hleděla, jak si přisunul křeslo blíže ke krbu, udělal si pohodlí, natáhl dlouhé nohy a sklenici spokojeně přiložil k ústům.

„Klidně se chovejte jako doma, můj pane," řekla sarkasticky. „Není ještě něco, co bych pro vás mohla udělat?"

Dominic pozvedl obočí. .Abych řekl pravdu, potřeboval bych pomoct sundat boty. Hlásíte se jako dobrovolník?"

Brie se vyděšeně podívala na kožené holínky. Ještě stále byly mokré a plné bláta. „Ne," odpověděla jasně. Jako dobrovolník se rozhodně nehlásím."

Zasmál se a Brie udivilo, jak jeho šedé oči smíchem zněžněly. „Co je to za jméno - Brie? Ještě jsem ho nikdy neslyšel."

Otázka ji zastihla nepřipravenou. „Vlastně se jmenuji Gabriel-le," vysvětlovala. „Brie je zkrácená verze."

Dominic zamyšleně pokýval hlavou. „Hodí se k vám."

Opravdu se k ní hodí, uvažoval, když ji pozoroval přes okraj sklenice. Měla dlouhé a husté vlasy, jejichž rezavá barva ostře kontrastovala s broskvovým nádechem dokonalé pleti. Připomínala mu červený javor, který viděl v Americe během babího léta... Kde ji Denville jenom našel?

Je podivné, že o vás Julian nikdy nemluvil," řekl Dominic zamyšleně. „Mimochodem, kde vlastně je? Čekal jsem, že ho tady najdu."

„Myslím, že je ještě v Londýně." To byla jediná informace, jakou mu Brie byla ochotná podat. Neviděla důvod, proč arogantnímu lordu Stantonovi vysvětlovat, proč byl Julian ještě stále ve městě. Koneckonců to nebyla jeho starost.

„Možná se rozhodl počkat, až skončí bouře," poznamenal Dominic a znovu si usrkl brandy.

Brie se mu záměrně podívala do očí. „To je vskutku možné. Někteří lidé jsou natolik rozumní, že necestují ve vánici."

V Dominikových očích probleskovalo ještě něco jiného než pobaveni. „Máte velmi ostrý jazyk, malička. Divím se, že vám to Denville toleruje."

Brie zčervenala a sklopila zrak. Často otevřeně hovořila o svých názorech a myšlenkách, ale nikdy nebyla hrubá či snad nezdvořilá. Ale poznámka lorda Stantona ji zasáhla z jiného důvodu. Zřejmě předpokládal, že je Julianova milenka - a ona mu to mohla jen stěží rozmlouvat, když nechtěla odhalit, kým ve skutečnosti je. Nebylo lehké kousnout se do jazyka a být zticha, když měla sto chutí poslat ho ke všem čertům.

Jenže Dominic myslel na mnohem příjemnější věci než byla výměna názorů. Vypadá prostě kouzelně, pomyslel si a pozoroval, jak pohupuje nohou. Nesmyslně velký župan se naštěstí u krku rozevřel a odhalil hebký oblouk bělostného hrdla a náznak ženských křivek. Jak rád by prozkoumal sladká zákoutí jejího svůdného těla. Jeho pohledsklouzl na kožešinu před krbem. Docela živě si dovedl představit, jak tady pod ním leží zcela nahá a kroutí se v divoké extázi slastného opojení. Pokud si na ni Julian nedělá výhradní právo, co nevidět ji dostane...

„Když jste mi tak šlechetně nabízela, abych se uprostřed noci odebral do hostince, věděl jsem, že Julianova lovecká chata, i když opuštěná, bude mnohem pohodlnější a že mi rovněž poskytne kvalitnější zábavu než vesnický hostinec. Přiznávám sice, že jsem očekával lepší přijetí a alespoň několik sloužících, ale pokud vás tady Julian nechal, abyste mi poskytla pohodlí, pak mu nakonec snad i poděkuji. Jste tady přeci z toho důvodu, ne snad?"

Brie neodpověděla. Když se na ni Stanton díval těma svýma pronikavýma očima, nedokázala se soustředit a už vůbec nemohla přemýšlet. Jeho pohled dělal podivné věci s rychlostí jejího pulzu a jeho hlas, který ji hladil jako opojný samet, ji rozechvíval až do samotného nitra. Brie si v ochranném gestu přitáhla klopy županu těsně k hrdlu. Když Dominic s nedbalou elegancí vstal a začal se k ní přibližovat, ztuhla a vyděšeně ho pozorovala.

Zůstal stát těsně před ní a zkoumavě ji sledoval. V šedých očích se mu zračila touha a žár. Vtom tázavě pozvedl jedno obočí, natáhl ruku a bříškem prstu přejel po smyslné linii jejích rtů a pak dolů po hebkém hrdle.

Brie si uvědomila, co jeho pohled znamená, a prudce vyskočila. Žádal ji o svolení svést ji! Zcela zjevně ji považoval za prostředek k ukojení své tělesné touhy, ukrácení nudy.

Jeho drzost ji pobouřila. Já *nejsem* část domácího vybavení, pane!" procedila skrze zuby.

Dlouze ji mlčky pozoroval, až Briino srdce začalo bít jako na poplach. Neodvažovala se ani pohnout a v očekávání zatajila dech. Právě když se začala obávat fyzického útoku, Dominic couvl a suše se usmál. „Škoda," podotkl. „Vypadá to, že tady spolu chvíli zůstaneme."

Ze stolu vzal láhev brandy a došel ke dveřím. Otevřel je a pak se na ni přes rameno ohlédl. „Raději byste se měla zamknout, drahá," řekl s úšklebkem. „Nikdy nevíte, kdo vás může navštívit." A s těmi slovy odešel a zavřel za sebou dveře dřív, než mohla Brie jakkoliv zareagovat.

Mlčky za ním zírala a bojovala se silným pokušením něco rozbít. Proč na ni měl Stanton takový vliv, to netušila. Bylo zbytečné cítit k němu takovou zlobu jen proto, že jí učinil návrh. S podobnými návrhy se přece setkala už i dříve a vždy ji spíše pobavily, než pohoršily. Proč potom ke Stantonovi cítí to, co k jiným ne? Nezachoval se jinak než kterýkoliv jiný urozený gentleman. Je to typ muže, který ženy využívá jen pro své potěšení.

Samozřejmě že nechce, aby s ní někdo takto zacházel. Ale proč se v jeho blízkosti nedokáže zbavit toho podivného chvění, které se jí usadilo okolo žaludku? Zoufale touží, aby ji vzal do náruče....

Náhle se Brie vzpamatovala, prudce vyskočila z pohovky, doběhla ke dveřím a zamkla je. Zády se opřela o dřevěný rám a zavřela oči. Bylo zřejmé, že v přítomnosti toho arogantního muže se s ní dějí divné věci. Nebyla si jistá, zda by mu při dalším pokusu dokázala odolat. Jedno však věděla naprosto jasně - dnes v noci už neusne.

2

Probudila nevyspalá a pod očima měla tmavé kruhy. Vyhrabala se z postele, a když se bosýma nohama dotkla studené podlahy, zachvěla se. V pokoji byla velká zima. Kdykoliv vydechla, kolem úst se jí objevil malý obláček ledového vzduchu. Přistoupila k umyvadlu, ale než si mohla opláchnout obličej a umýt ruce, nejdříve musela rozbít tenkou vrstvu ledové krusty.

Rychle vnořila ruce do ledové vody a pár kapek si vyšplíchla na obličej. Se zaťatými zuby se rozhodla, že se půjde poohlédnout po Dawsonových chlapcích. Ti se určitě nemuseli mýt v ledové vodě, poněvadž v ubytovně pro služebnictvo stála velká pec, ve které se neustále topilo a kolem níž bylo příjemné teplo.

Kartáčem si několikrát projela dlouhé prameny vlasů, hustou masu stáhla tenkou stužkou a oblékla si tytéž

jednoduché šaty, které na sobě měla včera. Empírové šaty patřily k jedněm z nejstar-ších, jež měla, ale byly pohodlné a bylo v nich teplo. Hnědá barva se skvěle hodí k broskvovému odstínu mé pokožky, pomyslela si Brie, když se na sebe podívala do zrcadla.

Natáhla si punčochy, vklouzla do střevíčků a přešla k oknu, aby odtáhla závěsy. Dýchla na zamrzlé sklo, teplou dlaní si udělala malý otvor a zamračeně se dívala na zasněženou krajinu. Celý svět byl pokrytý silnou vrstvou ledového sněhu. Sice už nesněžilo, ale obloha byla stále stejně šedivá a visely na ní těžké bouřkové mraky. Hned pod oknem byl velký prapodivně pokroucený chomáč, jenž se podobal vysypanému pytli mouky a o kterém věděla, že je rodo-dendronovým keřem. Rada dubů vpovzdáli se podobala staletým mužům s dlouhými bílými vousy a cesta z chaty k jejímu domu prostě zmizela ze světa.

Brie sledovala zmrzlou scenerii a tiše zaúpěla. Zdálo se, že její plány na návrat domů právě ztroskotaly. Bude muset vyhledat
Patrika a poradit se, co má dělat. Nejdříve se však zajde podívat na jeho prarodiče.

Brie pospíchala nahoru a očekávala, že pokoj Mattie a Homera bude stejně ledový jako ten její. Překvapilo ji však, že v krbu praskal oheň. Mattie stále spala, ale Homer byl vzhůru a zpod přikrývek se mračil na celý svět. Zdálo se, že Mattie neměla klidnou noc.

„V noci se málem udusila, slečno," odpověděl na Briinu otázku. „Opravdu jsem se o ni bál. Ta medicína jí vůbec nepomohla."

I když Brie nebyla žádný expert, sama viděla, že Mattie je na tom daleko hůř. Vrásčité tváře jí doslova hořely a sípavě se snažila popadnout dech. Brie sevřela rty do tenké linky. Zlobila se, že ji Homer nezavolal. „Přinesu trochu vody a dám jí obklad," řekla a snažila se nedat na sobě znát své pohoršení.

Homer si odfrkl a červený nos zabořil do plátěného kapesníku. Já nevím, slečno Brie. Už jsme to jednou dělali a jeho lordstvo tvrdí, že teď by měla raději spát."

Jeho lordstvo?" Až teď si Brie všimla umyvadla s vodou a několika ručníků. Samozřejmě na muže, který uprostřed noci vstoupil do její ložnice, nezapomněla, vždyť se jí o něm zdálo, jen se jí nechtělo věřit, že by se urozený gentleman obtěžoval a snažil se ulevit staré nemocné ženě, již předtím nikdy neviděl. „Myslíš lorda Stantona?" zeptala se Brie. „On byl *tady?"*

Homer nemohl odpovědět, poněvadž se zrovna rozkašlal, ale jehopřikývnutí bylo dostatečně důrazné.

, To on rozdělal oheň?" zeptala se nedůvěřivě.

„Ne, to udělal Sheldon."

Brie nemohla uvěřit vlastním uším. Říct o Sheldonu Dawsonovi, že je líný, bylo slabé slovo. Nikdy nic neudělal, dokud k tomu nebyl někým dotlačen. Dokonce i Patrik, který byl znám svou trpělivostí, bratra párkrát popohnal ranou do zad. Homer se musí mýlit. „Nu dobrá, tak alespoň přinesu něco k snědku," navrhla Brie.

Homer zakroutil hlavou. „Lord Stanton slíbil, že se o to postará," řekl a hlasitě zatroubil do kapesníku.

Brie si připadala odstrčená. Zdálo se, že Homer v tom muži vidí svého anděla spásy Je něco, co bych mohla udělat?"

„Asi ne, slečno Brie, děkuji."

Ještě jednou se podívala na spící Mattie a řekla: „Dobře, ted zkus usnout. Za chvíli se na vás přijdu zase podívat..., ovšem jestli s tím bude souhlasit jeho lordstvo."

Brie zjistila, že dům je prázdný, nicméně v kuchyni hoří oheň a v hrnci se pomalu ohřívá voda.

Jelikož Patrika nikde neviděla, přehodila si přes ramena svůj teplý plášť a chtěla ho jít hledat. Právě si zapínala ozdobnou sponu, když za sebou uslyšela bouchnout dveře. Podívala se tím směrem a spatřila Stantona. Přišel z venku a snažil se zbavit nánosů sněhu, který mu uvízl na holínkách. Rovněž si všimla, že strniště na jeho bradě je ještě hustější než včera, což svědčilo o tom, že neměl čas se oholit. Na tváři měl zamračený výraz a zdálo se, že zrovna není v nejlepší náladě.

Brie se rozhodla, že bude nejlepší, když se mu vyhne. „Dobré ráno," zamumlala a snažila se kolem něho proklouznout. Nedostala se však daleko. Dominic natáhl ruku a chytil ji za rameno. Brie se na něho zděšeně podívala.

„Kam si myslíte, že jdete?" zeptal se, když si všiml jejího pláště.

Brie celá ztuhla. Jeho příkrý tón se jí vůbec nelíbil. „Do stájí, když to musíte vědět."

„To bych vám neradil. Sníh je dost hluboký."

Brie se významně podívala na ruku, která ji stále držela za rameno. „Děkuji za vaši starost, ale jsem si jistá, že si poradím."

Nepustil ji, a navíc jeho tón ještě přiostřil. „Raději počkejte, dokud někdo neodhrne cestu."

Brie cítila, jak se jí začíná zmocňovat vztek. Stanton s ní mluvil, jako by byla malým neposlušným spratkem. „Potřebuji mluvit s Patrikem," řekla skrze zaťaté zuby.

„To je možné, jenže já pochybuji, že on by teď chtěl mluvit s vámi. Zřejmě se kroutí bolestí a rozhodně k tomu nepotřebuje žádné svědky."

Brie zalapala po dechu. „Proč? Co se mu stalo?"

Dominic se suše usmál. „Dneska k ránu jsme tu měli menší nepříjemnost s vlky. Divím se, že jste nic neslyšela."

V hlase se mu odrážel výsměch, ale Brie ted šlo především o Patrika. „Patrik je zraněný? Co je s ním? Je to vážné?" zeptala se a zoufalým pohledem pozorovala Dominikovu tvář.

Konečně uvolnil sevření a povzdychl si. „Chlapec uklouzl na ledu a roztrhl si koleno. Jacques mu ho právě šije. Šel jsem do domu, abych přinesl trochu laudana. Víte, kde ho hledat?"

Brie na něho chvíli jen zmateně hleděla. Pak se však vzpamatovala a řekla: „Mattie bude mít nějaké u sebe v pokoji." Aniž by čekala na cokoliv dalšího, popadla kliku u dveří a chtěla vyběhnout ven.

„Zřejmě jste mi nerozuměla, ale ven vás nepustím."

‚Prosím?" zeptala se Brie ledovým tónem hlasu.„Prosit klidně můžete, přesto zůstanete tady. Doufám, že je to jasné. Už toho všeho začínám mít tak akorát dost. Nejdříve vlci, pak můj kůň skoro zchroml, poněvadž jakýsi blb nechal ležet kbelík zrovna uprostřed stájí, a teď Patrik.

Větu nikdy nedokončil. Brie ho zpražila tak nenávistným pohledem, že na svůj vlastní hněv téměř zapomněl.

Měla k tomu plné právo. Bála se o Mattie a zpráva o Patrikově zranění ji vskutku znepokojila. Kromě toho minulou noc skoro nespala, a to všechno kvůli lordu Stantonovi. Jeho přítomnost v domě ji činila neviditelnou, a navíc nevěděla, co má dělat. Zůstat tady nemohla a dostat se domů ted, když byl Patrik zraněný, bylo nemožné. Rovněž ji pobuřovala Stantonova arogance. Způsob, jakým tu stál a říkal jí, co má a nemá dělat, jen přillval olej do ohně. A jako by toho nebylo dost, ještě nehezky mluvil o chlapci, který se nemohl bránit. Jedenáctiletý Seth Dawson byl nejmladší z Homerových vnuků a jeho inteligence se rovnala rozumu pětiletého dítěte. Byl však velmi milý a Brie ho vždy chránila, a proto se ted na jeho obhajobu vrhla jako lvice.

„Není to žádný blb!" vyštěkla rozzlobeně. „Nemůže za to, že je trochu pomalejší. Narodil se tak. Nesnáším, když lidé ohrnují nosy nad těmi, kteří neměli tolik štěstí. Dovolte mi, abych vám řekla, vážený lorde Stantone, že Seth je v Božích očích stejně tak dobrý jako vy a kterýkoliv z vám podobných londýnských floutků. A navíc..." Brie založila ruce v bok a z očí jí sršely blesky. „Navíc nepotřebuji, abyste mi říkal, co mám a nemám dělat. Pokud se rozhodnu jít ven a naprosto nahá tančit ve sněhu, nemáte právo bránit mi v tom. Chci vidět Patrika a vy mi v tom nezabráníte. Proč se raději nevrátíte zpátky do města? My vás tady nepotřebujeme!"

Brie byla příliš rozzlobená, než aby si všimla vrásky, která se objevila Dominikovi na čele, ale když v jeho očích spatřila ledový chlad, mimovolně couvla.

„Skončila jste?" řekl Dominic, když se konečně odmlčela.

Rozhodnost v jeho hlase stačila k tomu, aby se zachvěla. „Ano," odpověděla náhle ochraptělým hlasem.

„Dobře. Teď jsem na řadě já. Sedněte si." Dominic ji popadl za paži a vlekl ji k židli u paty schodiště. Když Brie udělala pohyb, jako by chtěla utéct, jeho sevření jen zesílilo. „Řekl jsem sednout."

Brie se na něho pokradmu podívala a rozhodla se, že bude lepší poslechnout. Jeho šedé oči byly chladné jako dva kusy ledu.

„Tak za prvé, nemluvil jsem o Sethovi. Přesně jak jste sama řekla, ten chlapec za to nemůže. Měl jsem na mysli staršího chlapce, Sheldona. Ten je neomluvitelně nedbalý. Zřejmě byste měla vědět, že jsem mu zakázal přiblížit se k mému koni, aby mu ještě víc neublížil. Rozkázal jsem mu, aby naštípal dříví a rozdělal oheň. To ho zabaví, dokud pro něho nenajdu jiné uplatnění."

„Ach," řekla Brie omluvně. Pochopila, že se mýlila. Ona sama by Sheldonovi nedovolila, aby se točil kolem jejího koně, a lordu Stantonovi se mohla jen stěží divit, že se na něho rozzlobil. Najednou si připadala jako hlupák.

Nicméně Dominic ještě neskončil. „Za druhé," pokračoval nenucené, „nejste oblečená tak, abyste mohla jít ven. Cestu ke stájím v sukních prostě nezvládnete. Sníh sahá místy až do pasu. Od stájí k domu jsme natáhli provaz, aby bylo možné vůbec projít. Kromě toho se můžete nachladit. S Dawsonovými v ložnici a se zraněným Patrikem dalšího nemocného tady nemůžeme potřebovat."

‚Já neonemocním," bránila se Brie.„Nejsem ochoten to prověřovat," řekl rozhodně. „A nakonec ted vaše přítomnost ve stájích není žádoucí." Brie vystrčila bradu a Dominic pozoroval, jak se jí do očí znovu vrátil divoký žár. Když ji viděl poslušně sedět před sebou, zajímalo ho, jak dlouho to vydrží. „Neomdlíváte, když vidíte krev?"

„Cože?"

„Umíte šít rány? Jste dobrá ošetřovatelka? Jste schopná Patrikovi skutečně pomoct? Pohled na jeho koleno není zrovna nejhezčí.

Snaží se být statečný, ale jeho zranění je velmi bolestivé. Pochybuji, že by chtěl plakat před ženou."

Brie se začervenala a sklopila zrak. Najednou se cítila provinile, že ji více než Patrikovy pocity zajímala její vlastní pýcha. „Máte pravdu," řekla tiše.

Dominikův tvrdý výraz poněkud zněžněl. Jacques si v takové situaci poradí. Sice není žádný doktor, ale neznám

nikoho, kdo by šil rány lépe než právě on. Patrik bude v pořádku."

Když Brie stále mlčela, Dominic ji vzal za bradu a natočil její obličej tak, aby jí viděl do očí. Jeho pohled pomalu sklouzl k plným rtům a chvíli tam setrval. Byl v pokušení okusit její rty, zjistit, zda jsou přesně tak sladké, jak vypadají. Jenže ted nebyl ten správný čas ani místo.

„My dva si spolu musíme promluvit," řekl místo toho, „ale na to bude čas i později. Teď bych se raději měl podívat po tom laudanu."

Brie jen mlčky přikývla. Očima se vpíjela do těch jeho a nebyla schopná se hnout. Srdce jí bilo jako o závod a kolem páteře cítila mírné chvění. Když ji Stanton uvolnil ze svého sevření, zmocnilo se jí nepochopitelné zklamání.

Dominic byl už skoro v půli schodů, když se konečně vzpamatovala. „Lorde Stantone," zavolala za ním. Zastavil se a příkře se na ni podíval dolů. Intenzita jeho pohledu ji doslova zbavila dechu.

Já..., omlouvám se, že jsem na vás křičela," podařilo se jí ze sebe dostat.
Suše se usmál. „Musím říct, že ještě nikdo mě nikdy nenazval londýnským floutkem, alespoň ne přímo do očí." „Omlouvám se." „Dobře, omluva se přijímá." Je něco, co bych mohla udělat?" Jedno temné obočí vzlétlo vzhůru. „Umíte vařit?" „Moc ne."

„Pak se tedy podívejte, jaké suroviny jsou ve spíži. Jsme odříznutí od vesnice a zřejmě to tak několik dní i zůstane. Zkuste něco připravit na snídani. Věřím, že Dawsonům bude stačit ovesná kaše, ale my ostatní budeme potřebovat něco vydatnějšího. Za chvíli se vrátím a pomůžu vám."

Brie přikývla. „A je tady ještě jedna věc," dodal Dominic. „Až se rozhodnete nahá tančit ve sněhu, dejte mi vědět. Věřím, že by se mi to líbilo."

Brie otevřela pusu, aby něco odsekla, ale pak si to rozmyslela a zase ji zavřela. Už jednou dnes ráno ztratila hlavu a udělala ze sebe blázna, a tak bude zřejmě lepší, když bude mlčet. Nenechá se znovu vyprovokovat a je jedno, jak hodně se vážený lord Stanton bude snažit. Místo toho se hrdě napřímila a obrátila se k nástěnnému věšáku, kam odložila svůj plášť. Ještě štěstí, že neviděla pobavený úsměv, který pohrával na Dominikových rtech.

Brie se vydala rovnou do kuchyně. Rozhodla se, že se zhostí svého úkolu a na nepříjemnou událost dnešního rána co nejrychleji zapomene. Obhlídka špižírny jí však náladu příliš nezvedla. Kuchyně opravdu nebyla místem, kde by se často zdržovala. Od útlého věku jiučili, jak vést a řídit velké panství, nicméně lekce vaření v jejích hodinách jaksi nebyly. Teď si zoufale přála, aby strávila více času s kuchařkou v kuchyni a méně se štolbou ve stájích. Nu, rozhodla se Brie, když se porozhlédla po kuchyni, udělám, co bude v mých silách.

Alespoň že špižírna byla vskutku dobře zásobena. Při své obhlídce objevila velký kus hovězího, pár uzených šunek, kousek slaniny a spoustu zeleniny. Na policích leželo pět velkých bochníků chleba a několik druhů sýra.

Chléb se sýrem je přece skvělou snídaní, řekla si Brie. Poté objevila asi tucet lahví vína, čerstvé pivo, kávu a čaj. Jak ale má zatraceně vědět, jak se vaří ovesná kaše?

Brie se zhluboka nadechla. Na nářky ted není ta nejvhodnější doba. Na plotnu postaví hrnec a prostře velký jídelní stůl. Stanton přece říkal, že jí přijde pomoct.

Brie si uvědomila, že nedočkavě čeká, až se vrátí ze stájí, a musela se usmát. Nikdy by ji nenapadlo, že za jeho přítomnost na chatě bude vděčná. Nicméně navzdory svému příšernému chování byl přece jen užitečný. Asi mu bude muset odpustit.

Když Dominic o chvíli později vešel do kuchyně, Brie byla ještě stále v dobrosrdečné náladě. Vzhlédla k němu od hromady složených ubrousků a přátelsky se usmála. Na malou chvíli ji
dokonce napadlo, že její pozdrav opětuje, ale on zůstal stát ve dveřích a upřeně ji pozoroval.

Vtom se však zamračil. „Něco se tady pálí," řekl a pátravým zrakem prohledával kuchyni.

„Hrnec!" vykřikla Brie a vzpomněla si, že na rozpálenou plotnu postavila velký hrnec. Ten se teď připaloval a vydával štiplavý zápach a temný dým. Brie vyskočila a dříve, než ji Dominic mohl zastavit, chňapla po hrnci. Stejně tak rychle však rozpálené železo zase pustila a bolestivě vykřikla.

Dominic okamžitě popadl Brie za ramena, dovlekl ji k zadním dveřím, potom ven, svalil ji na zem a popálenou ruku strčil do ledového sněhu.

Brie byla příliš otřesena, než aby ze sebe vydala třeba jen hlásku. Pak si uvědomila, že leží v sněhové závěji, mrzne a Stanton, který jí před malou chvílí vyhrožoval ublížením na zdraví, pokud nebude poslouchat, leží na ni, a proto se začala hlasitě smát.

Dominikovi se zvuk jejího smíchu líbil. Byl melodický a zvonivě ženský. Také se rozesmál. „Vím, že jsem vám říkal, abyste nechodila ven, jenže tohle zamezí vzniku puchýřů."

„Nevěděla jsem, že hrnec může být tak horký," řekla kajícně.

„Vidím, že jste nelhala. O vaření opravdu moc nevíte."

Smutné přikývla. Jsem beznadějný případ."

Dominic naklonil hlavu na stranu a zblízka si ji prohlížel. „To si nemyslím. Jen jste v sobě ještě neodhalila skrytý talent." Kterým je zahřívání mužské postele, pomyslel si. Nahlas své myšlenky však nevyslovil a místo toho zvedl popálenou ruku ze sněhu a zeptal se: „Bolí to?"

Brie si všimla náhlé změny v jeho chování a podezřívavě k němu vzhlédla. Dlaň ji nebolela, vnímala jen místo, kde sejí Stanton dotýkal. „Ne," vydechla.

„Takže budete žít." Usmál se a bříškem palce bezmyšlenkovitě přejel po citlivé pokožce dlaně. „Naštěstí pro nás pro všechny já o vaření něco vím. Myslíte, že byste mohla očistit trochu zeleniny do polévky bez toho, abyste se pořezala?"Brie si uvědomila, že na Dominika upřené zírá. Obdivovala jeho krásné dlouhé prsty a přemýšlela, jak se mohli dostat do takové situace. „Co jste říkal?" zeptala se.

Dominic se pobaveně usmál. „Zelenina, maličká. Do polévky. Silný vývar se bude hodit našim nemocným."

Brie zrudla a vyškubla ruku z jeho sevření. „Ano, samozřejmé," řekla kvapně. Připadala si hloupě, že se chová jako nějaká naivní školačka. Vyškrábala se na nohy, ze sukně oprášila sníh a vydala se k domu.

Dominic ji pomalu následoval a kochal se pohledem na její houpající se boky. Moc dobře znal ten pohled, který před chvílí spatřil u Brie. Jeho šarm prostě platil na všechny ženy. Je to jen otázka času, kdy se ocitne v jeho posteli.

To je jediné štěstí, pomyslel si Dominic. V opačném případě by totiž musel začít pít. Pokaždé, když se na ni podíval, pocítil tupou bolest v podbřišku a jeho penis začal okamžitě reagovat. Samozřejmě se nejdříve musí přesvědčit, že nepatří Julianovi. Je čestný muž a hranice teritoria svého přítele by nikdy neporušil. Vždy se však lze nějak domluvit.

Brie o plánech lorda Stantona neměla ani potuchy. Najednou se jí zdálo, že jedná se zcela jiným mužem, než který ji svým chladným chováním dnes ráno tolik vyděsil. Měl na sobě tentýž zelený kabát jako včera večer, i když si sundal nákrčník. Bílá košile byla u krku rozepnutá a odhalovala silný snědý krk, což mu jen přidávalo na smyslnosti. Dokonce ani temné strniště na bradě nemohlo ubrat na jeho kráse. Padlý anděl, napadlo Brie a najednou pocítila silnou touhu obejmout ho a poskytnout mu útěchu.

Brie se přistihla, že se snaží odhadnout jeho věk. Něco málo přes třicet, usoudila a přemýšlela, jak ty dlouhé roky asi strávil.

Náhle nasála opojnou vůni škvařící se slaniny a uvědomila si, že má hlad. Věděla však, že musí počkat, a vůbec jí to nevadilo. Kuchyně byla teplým, útulným místem a v tichosti pracovat vedle Stantona bylo něco, co Brie doslova fascinovalo. Nikdy si nepomyslela, že krájet mrkev může být tak příjemné.

Jejich intimita však byla brzy narušena. Nejdříve se v kuchyni objevila Ezra Dawsonová, druhá nejmladší vnučka starého Dawso-na, která přinesla koš plný vajec. O chvíli později se dveře do kuchyně prudce otevřely a v nich stál urostlý tmavovlasý muž.

Bez zaklepání vešel dál a Brie jeho přítomnost překvapila natolik, že sebou prudce škubla. Nicméně jeho reakce na ni byla ještě podivnější. Jakmile ji uviděl, ztuhl a zůstal na ni hledět, jako by spatřil ducha.

Brie upřeně hleděla před sebe, nicméně její pozornost zaujala mladá srna, kterou muž nesl přehozenou přes rameno. Ve vysokém sněhu byla zvěř donucena vydat se blíže k domu a ten necita ji zabil.

Jako první se vzpamatoval muž. Odtrhl od Brie zrak a kývl na Dominika, který je oba se zájmem pozoroval. Pak došel do rohu kuchyně a mrtvou srnu hodil na zem. „Na oběd bude pečená zvěřina," řekl a napřímil se.

Měl těžký francouzský přízvuk, ale toho si Brie nevšímala. Jak si mohl dovolit pytlačit v Julianových lesích, a navíc usmrtit bezbranné zvíře, které hledalo potravu? Jak jste mohl?" podívala se na statného Francouze. „To bezbranné zvíře se nemohlo bránit."

Muž se udiveně podíval na svého zaměstnavatele, kterému v očích tančily jiskřičky smíchu. Jacquesi, tohle je Brie," podotkl suše.Jacques znovu vzhlédl k mladé ženě. V rukou držela ostrý nůž a zdála se natolik rozčilená, že by ho snad neváhala použít. Když se však nehýbala, dvěma prsty se dotkl svého klobouku.

Dominic měl co dělat, aby nevyprskl smíchy. Pozorovat ty dva, jak proti sobě stojí jako dva bojovní kohouti, bylo vskutku zábavné. Když se Brie zlobila, neuvěřitelně jí to slušelo. Oči jí žhnuly jako dva safíry, zatímco tváře doslova hořely vzrušením a těžko potlačovanou vášní. Na druhé straně Jacques vypadal komicky. Zdálo se, že na souboj s překrásnou válečnicí rozhodně není připravený. Dominic ho dokázal pochopit, poněvadž dnes ráno sám okusil, jaké to je, když se člověk ocitne v nelibosti překrásné Brie. Ještě štěstí, že při útoku na jeho osobu nedržela v ruce nůž.

Rozhodl se, že by měl svému zaměstnanci pomoct, a řekl: „Zajdi se podívat na Dawsonovy. Je to třetí patro, pokoj napravo," dodal.

Francouz si s úlevou oddychl a bez dalších otázek hbitě proklouzl kolem Brie. Celou dobu ji však ani na chvíli nespustil z očí. Jakmile se dostal ke dveřím, rychle za nimi zmizel a nechal Dominika s rozvášněnou ženou o samotě. Dominic povytáhl jedno obočí a čekal na nevyhnutelnou explozi.

Nicméně žádný výbuch nenastal. Brie byla sice rozčílená, že Stanton propustil svého sluhu dřív, než se ho mohla zeptat, jakým právem pytlačí v Julianových lesích, ale také si uvědomovala, že není dobré v jeho přítomnosti ztrácet hlavu, a proto se k Dominikovi otočila zády a pokračovala v krájení brambor.

V místnosti se rozhostilo tíživé ticho a Brie na zádech cítila jeho intenzivní pohled. „Ta srna umrzla, Brie," řekl Dominic po chvíli.

„Cože?" zamumlala. Jeho výmysly ji vůbec nezajímaly.

Jacques to zvíře nezabil. Zemřela včera v noci. Zlomila si nohu a umrzla," pokračoval Dominic. „Myslel jsem si, že bude lépe, když ji sníme my, než abychom ji nechali vlkům."

Brie cítila, jak začíná rudnout. Copak ze sebe zase musela udělat hlupáka? Nestačilo jí to ráno? Docela dobře si dovedla představit, co si teď o ní asi myslí. Nějaká hlupačka, která vybuchne, aniž by k tomu měla příčinu.

Poněvadž však nebyla žádný zbabělec, rozhodla se přiznat svou vinu. Obrátila se a se zardělou tváří se podívala Dominikovi do očí. „Omlouvám se, pane," řekla upjatě. „Uznávám, že jsem to celé špatně pochopila. Samozřejmě se omluvím i vašemu sluhovi."

Ve tváři měla tak nešťastný výraz, že jí Dominikovi začalo být líto. „Pochybuji, že Jacques na nějakou omluvu čeká," řekl. „Ale možná by bylo moudré dát mu na srozuměnou, že nemáte v plánu vyříznout mu srdce z těla. Na takové věci je poněkud citlivý."

„Ano..., dobře...," koktala Brie. Z Dominikovy blízkosti se jí točila hlava a z jeho pohledu se jí podlamovaly nohy. Zahanbeně se podívala na mrtvou srnu. Je mi jí prostě líto."

Dominic se ušklíbl. „Pokud někdy najdu zraněné zvíře nebo snad dítě, které bude potřebovat ochranu, odkážu ho na vaši adresu."

Na chvíli Brie napadlo, že si z ní znovu dělá legraci, ale pak si uvědomila, že v jeho hlase neslyší žádný výsměch, jen nezvyklou hřejivou něžnost. Vyplašeně se otočila a rychle se začala věnovat zelenině.

Dominic převzal vedení domácnosti s lehkostí generála. Dával rozkazy a zaúkoloval každého včetně Brie. Své vlastní sloužící -podkoního a dva lokaje - zaměstnal ve stáji a v kuchyni, zatímco mladým Dawsonovým ponechal jejich dosavadní povinnosti. Brie proti jeho rozdělení nemohla vůbec nic namítat, jen ji trochu rozladilo, že lord Stanton je v krizových situacích zcela očividně mnohem schopnější než ona.

Celé dopoledne byla v jednom kole. Jakmile byla hotová se zeleninou, vzala tác se snídaní a donesla ho Dawsonovým, kde zjistila, že konečně může být užitečná. Homer a Jacques se vášnivě dohadovali, jak se nejlépe postarat o Mattie. Statný sluha kolem sebe rozhazoval rukama a francouzsky něco drmolil, zatímco Homer držel v ruce svícen, mával jim nezvanému hostu před nosem a neustále opakoval, že žádný bohem zatracený žabožrout se jeho ženy ani nedotkne. Ukázalo se, že Jacques chtěl Mattie na prsa aplikovat hořčičný obklad, ale Homera nemohl přesvědčit o tom, že skutečně nemá žádné vedlejší úmysly. Když Brie navrhla, že spor vyřeší tím, že obklad přiloží ona osobně, Jacquesův pohled jí řekl, že se mu najednou zdá mnohem inteligentnější než při jejich prvním setkání v kuchyni.

Brie zůstala s Mattie celé dopoledne a neměla ani čas zajít za Patrikem, aby se přesvědčila, že je v pořádku. Stejně tak neměla kdy zvážit svou vlastní situaci a uvědomit si nebezpečí, které na sebe uvrhla, když se ocitla v jednom domě s takovým mužem, jako je lord Stanton. Už si však nemyslela, že by mohl zničit její pověst tím, že by její jméno vláčel po pánských klubech. Poznala, že to není žádný naparáděný budižkničemu, za jakého ho považovala, ani nepatří k těm mužům, kteří by se před kamarády museli chlubit svými úspěchy. Beztoho neměla v plánu odhalit mu svou skutečnou identitu. Koneckonců to nebyla jeho starost.

Nicméně ještě téhož dne odpoledne si uvědomila, že nebezpečí v podobě Dominikovy přítomnosti skutečně existuje. Hledala ho, poněvadž Homer chtěl s lordem mluvit ohledně Francouze. Prošla celý dům, ale když po Dominikovi nebylo nikde ani památky, zašla do jeho ložnice. Zaklepala na dveře, a když uslyšela pozvání, bez váhání vešla. Okamžitě však ztuhla. Dominic se holil.

Stál před zrcadlem, košili měl rozepnutou až k pasu, v ruce držel břitvu a bradu měl pokrytou hustou mýdlovou pěnou.

Brie na něho fascinovaně hleděla. Ještě nikdy předtím žádného muže takto neviděla, dokonce ani svého otce. Napadlo ji, zda si nemůže ostrou břitvou ublížit a také zda temné chloupky na jeho hrudi jsou tak hebké, jak vypadají.

Když tam jen tak zůstala stát a mlčky na něho zírala, Dominic řekl: „Pojďte dál a zavřete dveře, pokud ovšem nechcete, abych zemřel na zápal plic. Pouštíte dovnitř studený vzduch."

Brie zrudla. Představa, že by měla být s mužem zavřená v jeho ložnici, jí způsobovala rozpaky. Nakonec však přece jen poslechla, poněvadž uznala, že má Stanton ohledně ledového vzduchu vanoucího z chodby skutečně pravdu. Vždyť ona sama se celá třásla, i když měla podezření, že za její stav spíše než nízká teplota v domě může pohled jeho šedých očí. „Homer by byl rád, kdybyste se zašel podívat na Mattie," vydechla Brie. „Zdá se, že je na tom mnohem lépe, ale rád by znal váš názor."

Dominic se obrátil zpátky k zrcadlu a dál nevzrušeně pokračoval v holení. „Raději řekněte Jacquesovi. Ten tomu rozumí mnohem lépe než já."

Já vím, jenže Homer vašemu úsudku naprosto důvěřuje. Navíc váš sluha je Francouz."

Dominic Brie pozoroval v zrcadle. „No a?"

„Homer Francouzům nevěří. Vlastně je nemá rád."

Zdálo se, že to Dominika pobavilo, poněvadž se usmál. „To bude zřejmě problém, protože já jsem také z poloviny Francouz."

Jeho přiznání Brie udivilo. Většina lidí francouzského původu byla mnohem menších, například její matka neměla více než metr padesát. Svou výšku však mohl zdědit po příbuzenstvu z anglické strany.

„Homer to opravdu nemyslí špatně." Brie najednou pocítila potřebu starého muže chránit. „On jen ve válce ztratil mnoho členů rodiny. Jeho jediný syn zemřel ve Španělsku a jeho dva vnuci padli u Waterloo."

„Tak to vše vysvětluje," řekl Dominic jízlivě. Když se na něho Brie nechápavě podívala, dodal: „Například to, proč když se Jacques snažil něco o vás zjistit, setkal se ze strany Dawsonů s naprostým mlčením. A nic neprozradil dokonce ani Patrik, o kterém jsem si myslel, že je Jacquesovi vděčný, že mu zašil koleno."

„Proč se váš sluha o mě tolik zajímá?" zeptala se Brie ostražitě.

Dominic hřbetem ruky vyzkoušel dokonalost svého oholení. „Nejspíše proto, že jsem ho o to požádal. Nemám rád záhady a vy, má milá, patříte k těm největším."

Brie se začala cítit nejisté a mimovolně couvla ke dveřím. „Řeknu Homerovi, že jste neměl čas," navrhla a sáhla po klice.

„Počkejte, Brie."

Brie ztuhla, ale poslechla ho. Moc dobře si pamatovala, jak to dopadlo ráno, když chtěla odejít navzdory jeho zákazu.

Dominic se na ni upřeně zadíval. Jacques je expert v zjišťování informací," poznamenal chladným hlasem, „ale jediné, co se o vás dozvěděl, je to, že vaše příjmení je Carringdonová, že vám všichni říkají slečno Brie a že žijete ve velkém domě nedaleko odsud."

Brie ho sledovala udiveným pohledem. Nečekala, že svou identitu udrží v tajnosti navždy, ale také si nemyslela, že ji lord Stanton odhalí tak brzy, zvláště proto, že se ji všichni Dawsonovi snažili chránit svým mlčením. „Zdejší lidé nemají rádi, když cizinci příliš vyzvídají," řekla ledovým hlasem. „Zvláště když to jsou Francouzi."

Dominic její jedovatou narážku ignoroval. „Kdysi jsem znal sira Willima Carringdona. Je to snad váš příbuzný?"

„Velmi vzdálený," řekla Brie. Její otec leží pohřbený na zdejším hřbitově a to, že ted lhala, jistě nikomu neublíží.

Stejně se zdálo, že Stantona její přízeň se sirem Williamem příliš nezajímá. Zbytky mýdla si otřel do připravené osušky, obrátil se k ní a pohled upřel na mírné obliny jejích ňader. „Musím uznat, že Julian si uměl vybrat," podotkl, „i když obvykle dává přednost poněkud vyvinutějším ženám."

Já nejsem Julianova milenka!" vyštěkla Brie drive, než si stačila uvědomit, že by bylo lépe mlčet. Být jednou z Julianových milenek by ji jistě ochránilo před Stantonovými návrhy. Teď se zdálo, že bude muset vymyslet nějaký jiný způsob, jak ho odradit. Pomalu se k ní přibližoval a upřený pohled šedých očí ji varoval, aby se nepokoušela utéct. Beztoho se nemohla ani hnout. Její nohy ji odmítaly poslouchat.

Dominic se zastavil těsně před ní a zkoumavě ji pozoroval. „Pak bych vám snad mohl učinit návrh," řekl vypočítavě.

Brie na něho jen mlčky zírala. Nedokázala ze sebe vypravit ani jediné slovo. Jeho přítomnost ji zbavovala vůle i rozumu. Nejenže cítila vůni jeho těla, ale mýdlo, které použil při holení, ji zcela pohltilo, zahalilo její smysly a nedovolovalo jí svobodně uvažovat. Fascinovaně sledovala jeho ústa, jež se pomalu začala přibližovat.

Jeho polibek nebyl takový, jaký si ho Brie představovala. Cekala, že jeho rty budou tvrdé a nekompromisní jako ústa muže, který je zvyklý dobývat. Místo toho byly chladivé a neobyčejně něžné. Cítila, jak špičkou jazyka lehce přejel po jejím spodním rtu, jako by si chtěl připomenout její chuť. Pomalu, zcela bez nátlaku ji začal líbat.

Kdyby se ji snažil získat násilím, Brie by se bránila, ale jeho polibek byl zvídavý a hebký. Cítila, jak se jí podlamují kolena, jak začíná tát. Poslušně otevřela ústa a dovolila mu, aby do nich vnikl svým horkým jazykem, a aniž by si to uvědomila, objala ho kolem krku.

Dominic se na chvíli odtáhl a zahleděl se jí do očí, ve kterých se zračila touha a divoký žár, pak se sklonil a znovu ji políbil.

Tentokrát však jeho rty už nebyly chladivé a něžné, ale horké a vášnivé. Když ji objal kolem pasu a majetnicky si ji přitiskl ke svému pevnému tělu, připravil Brie o dech. Na malou chvíli na jeho objetí ochotně reagovala, vycházela mu vstříc, a dokonce se k němu dychtivě tiskla, pak se však zalekla hladového chtíče, který v ní probouzel, a vzpomněla si na fyzické násilí muže, jenž se jí kdysi chtěl zmocnit, a zachvátila ji panika.

Prudce se od něho odtrhla, pěsti zapřela proti jeho hrudi a vykřikla: „Ne, prosím!" Nicméně s dveřmi za zády nemohla utéct.

Dominika její náhlá změna překvapila. Když cítil, jak s ním bojuje, uvolnil sevření, hlavu naklonil na stranu a tázavě se na ni podíval. „Copak se stalo, maličká?" zašeptal a bříškem palce ji chlácho-livě pohladil po tváři.

Já... já... nemohu," řekla a kousla se do rtu.

Dominic ji něžně políbil na čelo. „Proč ne?" zeptal se hlasem ochraptělým touhou. Jsi snad vdaná? Měl bych se obávat žárlivého manžela?"

Brie zavřela oči. „Ne, ale já... já..."

Tázavě vyklenul obočí. Jsi pod ochranou jiného gentlemana?" „Ano!" Brie se tohoto vysvětleni chytila jako poslední naděje. „Pak ho můžeš opustit."

„Ne! Nechci ho opustit. Má současná situace mi naprosto vyhovuje. Je na mě milý a... jsem s ním už hodně dlouho a nechci ho opustit a..." Brie věděla, že drmolí hlouposti, ale nemohla si pomoct. Když jí Dominic ke rtům přitiskl prst, aby ji umlčel, byla mu neskonale vděčná.

Pak se na ni usmál takovým způsobem, který musel okouzlit každou ženu. „Mohu si dovolit být docela štědrý," snažil se ji přesvědčit. Brie ztěžka polkla a odmítavě zakroutila hlavou.

Dominic ji ještě chvíli objímal, pak ji pustil a odstoupil. „Dobře tedy," řekl lehkým tónem. „Vyřiď Homerovi, že jsem za chvíli u něho."

Brie cítila, jak se jí celým tělem rozlévá úleva. Utekla dříve, než lord Stanton mohl změnit názor.

Dominic zamyšleně hleděl na zavřené dveře. Skutečně byla velkým tajemstvím. Byla plachá jako panna, ale podle způsobu, jakým na něho reagovala, by přísahal, že jí mužské doteky nejsou cizí. Jenže to, co viděl v jejích očích, byl strach. Z nějakého důvodu se ho bála. Možná se k ní zpočátku choval příliš tvrdě. Nebo se bála, co by jí její současný ochránce mohl udělat, kdyby přijala návrh jiného muže. Pokud ovšem nějakého ochránce skutečně má. Brie svou výmluvu koktala natolik, že pochyboval, zda je pravdivá.

Ale proč ho potom odmítla? Nevěřil, že by mohla být věrná někomu, kdo ji finančně zabezpečoval. Řekl jí přece, že bude štědrý, a peníze byly pro každou ženu to nejdůležitější. Kým vlastně je? Služebnou tedy rozhodně ne, i když si všiml, že se práce nikterak nezříká. Jacquesovi se kupodivu líbí, a to i přes neshody při jejich prvním setkání. Normálně se Jacques o ženy nezajímal, pokud tedy nebyly v jeho posteli. Vlastně měl k ženám cyničtější postoj než Dominic, a to už je co říct. Brie byla natolik krásná, aby přilákala bohatého milence. Tak proč potom nosí tak ubohé šaty? Může jí být něco málo přes dvacet, to by už mohla vystřídat několik ochránců...

Proč ho myšlenka na jiné muže tolik znepokojila, to nevěděl. Ale na tom nezáleží, pomyslel si. Bude muset postupovat pomalu, ale nakonec dosáhne svého. Brie Carringdonová nemůže být tolik jiná než ostatní ženy, aby odmítla štědrou nabídku, již jí učinil. Rozhodně ne tolik jiná, aby odolala jeho kouzlu.

Brie se snažila Dominikovi všemožně vyhýbat, ale zanedlouho zjistila, že její snaha je marná. Za prvé, nebyl to typ muže, kterého by bylo možno ignorovat. Za druhé, okolnosti je přinutily strávit spolu denně alespoň několik hodin.

Kdyby byli běžnými hosty, hráli by karty, šachy nebo by se bavili hraním na klavír a zpěvem nebo by si prostě jen tak četli poezii. Jenže na nic takového neměli čas. Celý den byli oba v jednom kole. Brie měla pro sebe jen chvilku, a to večer, až šli Homer a Mattie spát.

A ani tehdy si neodpočinula. Jakmile se odebrala do svého pokoje, Stanton ji okamžitě následoval, jako by bylo zcela běžné, že si svou skleničku brandy vypije v ložnici dámy. Jenže v jeho případě to tak zřejmě skutečně bylo, usoudila Brie. Pokud nechtěla vypadat příliš prudérně, nemohla na něho činit nátlak a vykázat ho ze dveří.

Nejhorší však bylo to, jak dokázal být tvrdohlavý a neústupný. Večer co večer se stále dokola vyptával na jejího přítele a Brie už z toho začalo být docela horko. Stále více se zamotávala do vlastních lží a už sama ani nevěděla, co je pravda a co ne. Naposledy svého ochránce popsala jako staršího muže s prošedivělými vlasy, který se až nápadně podobal jejímu trenérovi Johnu Simmsovi. Chudák John by se zděsil, kdyby věděl, jakou roli mu přisoudila, ale ona prostě musela Stantonovi něco říct. Výsledkem však bylo jen to, že se na ni pobaveně podíval a řekl, že ten muž by podle popisu mohl být jejím otcem a že by si měla najít někoho mladšího, někoho, kdo by v ní dokázal probudit vášeň a rozproudit jí krev v žilách.

Na druhé straně ona se toho o něm během jejich rozhovorů příliš nedozvěděla, snad jen to, že byl ohledně své minulosti stejně mlčenlivý jako ona. Zjistila jen to, že jeho otec byl Francouz a matka Angličanka a že svůj titul získal po dědečkovi z matčiny strany. Svými otázkami ohledně rodičů se zřejmě dotkla citlivého místa, poněvadž když mluvil o tom, že jeho otce zabili během revoluce a že jeho matka stále žije v Hampshiru, byl zvláštně pobledlý, v očích měl smutný výraz a na rtech jízlivý úšklebek.

Brie proto usoudila, že bude lepší, když změní téma hovoru. Když se však přiznala, že ona sama je zčásti Francouzka, pohledem pomalu přejel po její postavě a výmluvným hlasem, který ji nenechával na pochybách, že má stále zájem o to, aby se stala jeho milenkou, se zeptal: „A která část?"

Brie se rovněž dozvěděla, že před portským dává přednost brandy, neboť se jí se smíchem svěřil se svými pokusy o pašování. Také zjistila, že se několik roků přímo angažoval ve válce, ale na jaké pozici, to se mohla jen dohadovat. Snad na ministerstvu zahraničí, poněvadž se zmínil o něm a také o tom, že se s Julianem seznámili na velvyslanectví ve

Vídni.Dominic měl dva velmi rozdílné druhy úsměvů. Jeden výsměšný a cynický, a druhý tak sladce ničivý, že jí při něm tálo srdce.

Co se týká jeho povahy, většinu času byl arogantní a nesnesitelný, ale když chtěl, dokázal být příjemný a okouzlující. Občas v jeho šedých očích dokonce spatřila náznak vřelosti. A to vše v kombinaci s jeho smyslností a mužností bylo přímo vražedné spojení.

Popravdě řečeno být s ním uvězněná v jednom domě začalo být docela znepokojující. Nedělal nic jiného, než že ji každý večer pohladil po tváři, ale i to málo stačilo, aby v ní rozechvěl každičký, i ten sebemenší nerv. Vnitřní hlas ji varoval, že pro ni začíná být velmi nebezpečný, ale nevěděla, jak se proti tomu bránit, dokud byla cesta do jejího domu zavátá sněhem. Jakmile se oteplí, všechno služebnictvo se zase vrátí na své místo, ona odjede na Green-wood a už ho víckrát neuvidí.

Všechno se změnilo asi po čtyřech dnech jejich společného pobytu. Unavená odešla do své ložnice, ale nedovolila si odestlat a ulehnout do postele, dokud se neobjeví Stanton, nevypije si svou sklenici a neodejde. Cekala asi dvě hodiny, a když se neobjevil, pomyslela si, že ho každovečerní hovory přestaly bavit, a začala se připravovat do postele.

Byla skoro půlnoc, když uslyšela, jak Dominic tiše zaklepal na dveře. Brie se obrátila na druhou stranu, přikrývku si přitáhla až pod bradu a rozhodla se, že bude předstírat, že spí. Vzal za kliku, ale zjistil, že je zamčeno.

Najednou uslyšela klapnout zámek a vzadu na krku ucítila závan chladivého vzduchu. Brie vykřikla, posadila se a vyděšeně hleděla na Dominika. V košili s vyhrnutými rukávy a tmavých kalhotách vypadal jako pirát. Nebezpečný pirát. Jeho černé vlasy a snědá pokožka se v kontrastu s bílou košilí zdály ještě tmavší.

Zavřel za sebou dveře a nenucené se usmál. „Zřejmě jsem vás měl varovat. V zdolávání zamčených dveří jsem expert."

„Vždy se vkrádáte do dámských ložnic, aniž byste byl pozván?" zeptala se Brie a ohromeně sledovala, jak Stanton došel k servírovacímu stolku a nalil si brandy.

„Málokdy," odpověděl. Rozzlobený tón jejího hlasu ho zřejmě vůbec nevzrušoval. „Obvykle jsem totiž pozván. Vy, má drahá, jste výjimkou."

„Ven! Odejděte z mé ložnice dříve, než..." Brie nedokončila větu. Jeho pohled jí jasně říkal, že nemá na výběr. Byla zcela bezbranná a veškeré výhrůžky byly jen planými řečmi.

Naprosto ji překvapil svou omluvou. „Odpusťte, že jsem se opozdil. Jacques měl nějakou práci, která nesnesla odklad a vyžadovala mou přítomnost."

Brie se zamračila. „Mohl jste mi poslat vzkaz."

Já vím, omlouvám se."

Jeho omluva zněla upřímně, ale přesto mu Brie nedokázala odpustit. Nelíbilo se jí, že se nachází v tak bezmocné pozici. Rozhodně nemůže zůstat v posteli. Popadla cíp přikrývky, přehodila si ji kolem sebe jako šál a vstala z postele. Když se bosýma nohama dotkla chladné podlahy, zachvěla se.

Dominic si všiml její reakce, ale zdržel se jakéhokoliv komentáře a sledoval, jak pospíchá k pohovce poblíž krbu. Pochyboval, že by ted přijala jeho nabídku na to, že ji zahřeje. Tváře jí žhnuly rozhořčením a z očí jí sršely blesky. Dominic miloval její oči. Byly velké, safírové a hluboké jako oceán. Zajímalo by ho, jaký odstín mají, když hoří vášní.

Dominic se posadil naproti Brie a mile se usmál. Musí býtnezříká. Jacquesovi se kupodivu líbí, a to i přes neshody při jejich prvním setkání. Normálně se Jacques o ženy nezajímal, pokud tedy nebyly v jeho posteli. Vlastně měl k ženám cyničtější postoj než Dominic, a to už je co říct. Brie byla natolik krásná, aby přilákala bohatého milence. Tak proč potom nosí tak ubohé šaty? Může jí být něco málo přes dvacet, to by už mohla vystřídat několik ochránců...

Proč ho myšlenka na jiné muže tolik znepokojila, to nevěděl. Ale na tom nezáleží, pomyslel si. Bude muset postupovat pomalu, ale nakonec dosáhne svého. Brie Carringdonová nemůže být tolik jiná než ostatní ženy, aby odmítla štědrou nabídku, již jí učinil. Rozhodně ne tolik jiná, aby odolala jeho kouzlu.

Brie se snažila Dominikovi všemožně vyhýbat, ale zanedlouho zjistila, že její snaha je marná. Za prvé, nebyl to typ muže, kterého by bylo možno ignorovat. Za druhé, okolnosti je přinutily strávit spolu denně alespoň několik hodin.

Kdyby byli běžnými hosty, hráli by karty, šachy nebo by se bavili hraním na klavír a zpěvem nebo by si prostě jen tak četli poezii. Jenže na nic takového neměli čas. Celý den byli oba v jednom kole. Brie měla pro sebe jen chvilku, a to večer, až šli Homer a Mattie spát.

A ani tehdy si neodpočinula. Jakmile se odebrala do svého pokoje, Stanton ji okamžitě následoval, jako by bylo zcela běžné, že si svou skleničku brandy vypije v ložnici dámy. Jenže v jeho případě to tak zřejmě skutečně bylo, usoudila Brie. Pokud nechtěla vypadat příliš prudérně, nemohla na něho činit nátlak a vykázat ho ze dveří.

Nejhorší však bylo to, jak dokázal být tvrdohlavý a neústupný. Večer co večer se stále dokola vyptával na jejího přítele a Brie už z toho začalo být docela horko. Stále více se zamotávala do vlastních lží a už sama ani nevěděla, co je pravda a co ne. Naposledy svého ochránce popsala jako staršího muže s prošedivělými vlasy, který se až nápadně

podobal jejímu trenérovi Johnu Simmsovi. Chudák John by se zděsil, kdyby věděl, jakou roli mu přisoudila, ale ona prostě musela Stantonovi něco říct. Výsledkem však bylo jen to, že se na ni pobaveně podíval a řekl, že ten muž by podle popisu mohl být jejím otcem a že by si měla najít někoho mladšího, někoho, kdo by v ní dokázal probudit vášeň a rozproudit jí krev v žilách.

Na druhé straně ona se toho o něm během jejich rozhovorů příliš nedozvěděla, snad jen to, že byl ohledně své minulosti stejně mlčenlivý jako ona. Zjistila jen to, že jeho otec byl Francouz a matka Angličanka a že svůj titul získal po dědečkovi z matčiny strany. Svými otázkami ohledně rodičů se zřejmě dotkla citlivého místa, poněvadž když mluvil o tom, že jeho otce zabili během revoluce a že jeho matka stále žije v Hampshiru, byl zvláštně pobledlý, v očích měl smutný výraz a na rtech jízlivý úšklebek.

Brie proto usoudila, že bude lepší, když změní téma hovoru. Když se však přiznala, že ona sama je zčásti Francouzka, pohledem pomalu přejel po její postavě a výmluvným hlasem, který ji nenechával na pochybách, že má stále zájem o to, aby se stala jeho milenkou, se zeptal: „A která část?"

Brie se rovněž dozvěděla, že před portským dává přednost brandy, neboť se jí se smíchem svěřil se svými pokusy o pašování. Také zjistila, že se několik roků přímo angažoval ve válce, ale na jaké pozici, to se mohla jen dohadovat. Snad na ministerstvu zahraničí, poněvadž se zmínil o něm a také o tom, že se s Julianem seznámili na velvyslanectví ve Vídni.Dominic měl dva velmi rozdílné druhy úsměvů. Jeden výsměšný a cynický, a druhý tak sladce ničivý, že jí při něm tálo srdce.

Co se týká jeho povahy, většinu času byl arogantní a nesnesitelný, ale když chtěl, dokázal být příjemný a okouzlující. Občas v jeho šedých očích dokonce spatřila náznak vřelosti. A to vše v kombinaci s jeho smyslností a mužností bylo přímo vražedné spojení.

Popravdě řečeno být s ním uvězněná v jednom domě začalo být docela znepokojující. Nedělal nic jiného, než že ji každý večer pohladil po tváři, ale i to málo stačilo, aby v ní rozechvěl každičký, i ten sebemenší nerv. Vnitřní hlas ji varoval, že pro ni začíná být velmi nebezpečný, ale nevěděla, jak se proti tomu bránit, dokud byla cesta do jejího domu zavátá sněhem. Jakmile se oteplí, všechno služebnictvo se zase vrátí na své místo, ona odjede na Green-wood a už ho víckrát neuvidí.

Všechno se změnilo asi po čtyřech dnech jejich společného pobytu. Unavená odešla do své ložnice, ale nedovolila si odestlat a ulehnout do postele, dokud se neobjeví Stanton, nevypije si svou sklenici a neodejde. Cekala asi dvě hodiny, a když se neobjevil, pomyslela si, že ho každovečerní hovory přestaly bavit, a začala se připravovat do postele.

Byla skoro půlnoc, když uslyšela, jak Dominic tiše zaklepal na dveře. Brie se obrátila na druhou stranu, přikrývku si přitáhla až pod bradu a rozhodla se, že bude předstírat, že spí. Vzal za kliku, ale zjistil, že je zamčeno.

Najednou uslyšela klapnout zámek a vzadu na krku ucítila závan chladivého vzduchu. Brie vykřikla, posadila se a vyděšeně hleděla na Dominika. V košili s vyhrnutými rukávy a tmavých kalhotách vypadal jako pirát. Nebezpečný pirát. Jeho černé vlasy a snědá pokožka se v kontrastu s bílou košilí zdály ještě tmavší.

Zavřel za sebou dveře a nenucené se usmál. „Zřejmě jsem vás měl varovat. V zdolávání zamčených dveří jsem expert."

„Vždy se vkrádáte do dámských ložnic, aniž byste byl pozván?" zeptala se Brie a ohromeně sledovala, jak Stanton došel k servírovacímu stolku a nalil si brandy.

„Málokdy," odpověděl. Rozzlobený tón jejího hlasu ho zřejmě vůbec nevzrušoval. „Obvykle jsem totiž pozván. Vy, má drahá, jste výjimkou."

„Ven! Odejděte z mé ložnice dříve, než..." Brie nedokončila větu. Jeho pohled jí jasně říkal, že nemá na výběr. Byla zcela bezbranná a veškeré výhrůžky byly jen planými řečmi.

Naprosto ji překvapil svou omluvou. „Odpusťte, že jsem se opozdil. Jacques měl nějakou práci, která nesnesla odklad a vyžadovala mou přítomnost."

Brie se zamračila. „Mohl jste mi poslat vzkaz."

Já vím, omlouvám se."

Jeho omluva zněla upřímně, ale přesto mu Brie nedokázala odpustit. Nelíbilo se jí, že se nachází v tak bezmocné pozici. Rozhodně nemůže zůstat v posteli. Popadla cíp přikrývky, přehodila si ji kolem sebe jako šál a vstala z postele. Když se bosýma nohama dotkla chladné podlahy, zachvěla se.

Dominic si všiml její reakce, ale zdržel se jakéhokoliv komentáře a sledoval, jak pospíchá k pohovce poblíž krbu. Pochyboval, že by ted přijala jeho nabídku na to, že ji zahřeje. Tváře jí žhnuly rozhořčením a z očí jí sršely blesky. Dominic miloval její oči. Byly velké, safírové a hluboké jako oceán. Zajímalo by ho, jaký odstín mají, když hoří vášní.

Dominic se posadil naproti Brie a mile se usmál. Musí býtokouzlující, aby ji uklidnil.

Jeho strategie byla úspěšná. Po necelé hodině konverzace Brie naprosto zapomněla na svůj hněv, a dokonce se zdálo, že si jejich rozhovor skvěle užívá. Seděla pohodlně uvelebená v rohu pohovky, nohy měla pod sebou a se skutečným zájmem naslouchala Dominikovu vyprávění o tom, jak Elgin převezl do Anglie své skvělé řecké starožitnosti.

Jelikož Brie neměla ani potuchy o Dominikově plánu ji svést, klidně sledovala, jak vstal, aby do ohně přiložil další poleno. Dokonce i když se posadil na druhou stranu pohovky, netušila, že jí hrozí nebezpečí. Dominic se pohyboval zcela nenucené a bez jakéhokoliv spěchu. Naklonil se dozadu, váhu přenesl na jednu ruku a druhou si opřel o koleno. Když přestal hovořit, ticho se zdálo přirozené a příjemné.

To však jen do doby, dokud se na ni Dominic nepodíval tím zvláštním způsobem, který vždy způsobil, že se Brie v hrudi divoce rozbušilo srdce. Byl tak blízko, že doslova mohla cítit žár, jenž vycházel z jeho těla.

Brie ztěžka polkla a nervózně se rozhlédla kolem sebe, kam by mohla utéct. Jenže Dominic byl rychlejší. Popadl ji za ruku, čímž jí znemožnil vstát.

Brie na něho vyplašeně hleděla a srdce jí bilo až v krku. Dominic se na ni díval takovým způsobem, že o jeho úmyslech nemohlo být pochyb.

Prstem ji pomalu hladil po dlani. „Ty víš, že tě chci," zamumlal zastřeným hlasem.

Jeho tichý hlas ji rozechvíval a způsoboval podivné chvění v podbřišku. Chtěla odvrátit zrak, a přerušit tak zvláštní kouzlo, ale nedokázala to. Zdálo se, jako by jí v tom zabránil svým pohledem. Brie nedokázala promluvit, jen tiše přikývla.

Dominika její reakce fascinovala. Něžně ji přitáhl blíž k sobě a pohladil ji po tváři.

Jeho prsty byly horké a hebké, jeho dotek v ní rozechvíval každičkou část jejího bytí a zbavoval ji dechu, jako by běžela dlouhý závod. Když upřel pohled na její rty, Brie cítila, jak jí divoce bije srdce.

Dominic pomalu vjel prsty do rudé záplavy jejích vlasů, objal ji, přitáhl k sobě a něžně ji políbil. Brie měla zprvu dojem, jako by se jí dotkla motýlí křídla. Instinktivně se snažila odtáhnout, ale Dominic se přisál k jejím rtům a jeho polibek se z lehkého doteku změnil na intenzivní extrakt vášně a touhy.

Brie měla pocit, že ztrácí pevnou půdu pod nohama. Všechny její smysly najednou zintenzivněly a ona si až bolestně uvědomovala pevnost jeho svalů, vůni horké pokožky, žár sálající z mužného těla. Na rtech cítila kořeněnou chuť brandy a mezi prsty hebkost jeho vlasů.

Náhle Dominikova ruka vklouzla mezi záhyby přikrývky a dřív, než mohla Brie protestovat, našla výstřih noční košile a dychtivě se přitiskla k nahým ňadrům. Brie ztuhla. Odtáhla se a hleděla na Dominika s hrůzou rozšířenýma očima.

Dominika její strach udivil. Dobře si uvědomoval, jak její tělo reaguje na jeho doteky, a byl přesvědčený, že po něm touží stejně jako on po ni. „Ty se bojíš?" zeptal se.

Brie skoro nedokázala promluvit. Když se na ni díval něžným pohledem a mluvil s ní hlasem plným smyslnosti a vášně, zoufale se mu chtěla vrhnout do náruče a dát mu vše, co po ní požadoval. Přesto se bála. „Ano," vydechla.Dotkl se její tváře. „To nemusíš," zamumlal něžně. „Chci ti dát rozkoš." A bez dalších slov ji přitáhl zpátky k sobě a znovu ji políbil. Brie se chvíli kroutila a snažila se mu uniknout, ale netrvalo dlouho a ztratila se ve smyslnosti jeho polibků.

Dominic si uvědomoval její vášnivou odezvu, ale chtěl víc než jen polibky. Chtěl mnohem víc.

Když rty pomalu klouzal dolů po jejím hrdle, Brie se zachvěla. Dominikovy prsty se znovu dotkly odhaleného prsu a začaly něžně dráždit citlivý pupen. Tentokrát se Brie nebránila.

Dominic cítil, že její odpor slábne. Pomalu si lehal na záda a Brii-no touhou bezvládné tělo bral s sebou, dokud mu zcela neležela na hrudi. Cítil její drobná ňadra přitisknutá k jeho tělu a začal ji hladově líbat. Byly to dlouhé vášnivé polibky, které ji zbavovaly dechu i rozumu.

Brie byla proti jeho polibkům zcela bezbranná, bolestně si uvědomovala pevnost jeho mužných svalů a dychtivě se chvěla vzrušením, jež až dosud nepoznala. Byla natolik omámená, že si dokonce ani nevšimla, když ji Dominic překulil na záda a lehl si nad ni.

Podepřený o jeden loket zvedl hlavu a upřeně se zadíval do její zarudlé tváře. Toužil se jí zmocnit, ale věděl, že nic nesmí uspěchat, a proto se obrnil trpělivostí. Pomalu, aby ji nevylekal, rozvázal stuhu noční košile a zcela Brie odhalil svému lačnému pohledu. Při pohledu na její krásu zatajil dech.

Spatřil tělo lesní nymfy. Bělostná ramena měla barvu toho nejdokonalejšího alabastru a drobná ňadra, jež se klenula k jeho rtům, zdobily dva růžové hroty podobající se lučním jahodám. Její dlouhá a štíhlá stehna ukrývala bránu k pozemskému ráji porostlou hebkými chloupky stejné barvy jako její rudé vlasy. Dominic si pomyslel, že navzdory svým zkušenostem ještě nikdy neviděl tak překrásné tělo. Znovu se sklonil a majetnicky ji políbil.

Když se mu vyklenula v ústrety, Dominic se spokojeně usmál a rukou objal drobné ňadro. Dlouhými prsty střídavě dráždil obě citlivé bradavky, nezněje svíral a mazlil se s nimi tak dlouho, dokud neztuhly a nezměnily se ve dva pevné drahokamy. Když Brie roz-košnicky vydechla, Dominic oběma rukama objal hebké obliny, sklonil hlavu a vzal do úst nejdříve jeden hrot, pak druhý a sál ho tak dlouho, dokud se Brie pod ním nekroutila a nevzdychala touhou.

Ta však své tiché výkřiky ani nevnímala. Okolní svět zmizel a jediné, na co se dokázala soustředit, byl Dominic, jeho mužná vůně a dráždivé doteky, kterými pokrýval celé její tělo.

Omámená jeho polibky si jen matně uvědomovala, že Dominikovy prsty sklouzly po pokožce plochého břicha,

něžně pohladily dlouhá stehna a potom jí jemným tlakem roztáhly kolena. Když se však svezl níž, sklonil hlavu a ústy se přisál k trojúhelníku hebkých chloupků, kde jazykem dráždivé přejížděl po vlhké blizně její touhy, Brie celá ztuhla a začala ho od sebe odstrkovat.

Dominic tomu však nejdříve nevěnoval pozornost. Mnoho žen takový způsob laskání nikdy nezažilo a Dominic věděl, že Briina prvotní odmítavá reakce je zcela přirozená. Když mu však prsty vjela do vlasů a začala se horečně bránit, pochopil, že postupoval příliš rychle. Chvíli seji snažil utišit chlácholivými polibky, ale když to nepomáhalo, popadl ji za zápěstí a snažil se její ruce odtáhnout dál od svých vlasů.

Brie začala panikařit. „Ne!" vykřikla rozechvěle a pěstmi bušila do jeho ramen. „Prosím, ne!" Když Dominic uvolnil sevření, vyškubla se mu, hbitě vyskočila na nohy a s pláčem přeběhla do rohu pokoje.Dominic se na ni pátravé zadíval. Stála tam schoulená do sebe, noční košili si v obraně tiskla k sobě a snažila se popadnout dech. Někdo jí musel ublížit, pomyslel si Dominic. A to docela hodně, podle toho, jak se chvěje. Najednou se ho zmocnil silný pocit kavalírství a Dominic se rozhodl, že ji bude chránit.

V první chvíli uvažoval, zda by ji neměl uklidnit, ale vzhledem ke svému stavu si nebyl jistý, zda by se jí místo toho nepokusil zmocnit. Kromě toho bude mít ještě spoustu dalších příležitostí.

Při představě chladné postele, jež na něho čekala, si Dominic povzdychl, nicméně vstal a měl se k odchodu. „Nechci ti ublížit, maličká," řekl tiše. „Ale abych tě uklidnil, slibuji, že už víckrát bez pozvání do tvé ložnice nevstoupím."

Bylo to zvláštní, ale Brie mu z nepochopitelného důvodu věřila. Mlčky přikývla, neboť nebyla schopná slov. Slyšela, jak Dominic přešel pokoj a zavřel za sebou dveře.

Zůstala sama jen se svým strachem.

3

stála u okna v jídelně svého domu a bezmyšlenkovitě hleděla na zářící zimní krajinu. Domů se vrátila včera ráno - i když přesnější slovo by bylo *utekla*. Po nočním zážitku, kdy Stanton přišel do její ložnice, se mu nedokázala podívat do očí. Jakmile se objevily první sluneční paprsky, vyvedla ze stáje svého koně a odjela domů na Greenwood. Alespoň že nemusí cítit vinu kvůli opuštění svých povinností. Mattiin stav se rychle zlepšoval a Homer už byl natolik v pořádku, aby se o ni mohl postarat.

Rovněž počasí se umoudřilo. Krajina ještě stále ležela pod sněhovou peřinou, ale po včerejším slunečném dni velká část sněhu roztála a dnešní bezoblačná obloha slibovala další teplý den. Místa, která běžně hýřila odstíny zelené barvy, byla zahalená bílým pláštěm a sluneční paprsky se na něm leskly, jako by byl posetý zářícími brilianty. Pohled z okna byl okouzlující, ale Brie nebyla ve stavu, kdy by se jím mohla těšit.

Skutečně není důvod, proč bych se měla cítit tak nešťastně, pomyslela si Brie při pohledu na všechnu tu nádheru. Vlastně měla spoustu důvodů, proč se radovat. Po jejím návratu na ni doma čekal dopis od vévody z Mobley, ve kterém ji Jeho Milost informovala, že hned na jaře do Greenwoodu konečně pošle svou velmi vzácnou čtyřletou kobylku. Jeho důvěra pro Brie představovala splnění jednoho z jejích největších přání. Pomocí věrných zaměstnanců a díky tvrdé práci se jí podařilo získat pro své tréninkové stáje skvělou pověst, ale spolupráce s vévodou znamenala pro Greenwood skvělou budoucnost.

Měla by být šťastná. Místo toho necítí nic jiného než zmatek.

Kdykoliv si vzpomněla na své poslední setkání se Stantonem, na čele se jí objevila hluboká vráska. Unikla sice jeho pozornosti, aniž by utrpěla jakoukoliv újmu, ale málem se mu ji podařilo svést.
Kdyby nezačala panikařit, zmocnil by se jí přesně ten typ muže, před kterým před několika lety utekla.

Když si vzpomněla na Stantonovy rty přisáté k její prsům, zaplavil ji pocit studu a zároveň viny. Co se to s ní jenom stalo? Jak mu mohla dovolit, aby to došlo tak daleko? Měla ho od sebe odehnat mnohem dřív.

Ta scéna před krbem jí byla důvěrně známá. Před mnoha lety se přesně takhle málem odevzdala svému snoubenci. Když se v poslední chvíli odtáhla se slovy, že chce počkat až do svatby, její snoubenec se na ni surové vrhl a řekl, že nemíní čekat tak dlouho a riskovat, že přijde o její majetek. Kdyby ho tehdy nepraštila po hlavě železným pohrabáčem, zcela jistě by ji znásilnil. Naštěstí pro Brie její rodina dokázala všechno udržet v tajnosti a její hloupý čin nevyvolal žádný skandál.

Tentokrát však pro své chování nemá žádnou omluvu. Stanton byl sice mistrem ve svádění, jenže tohle dobře věděla a měla mu odolat. Jak snadno v ní dokázal probudit žár! Brie si vzpomněla, jak dychtivě reagovala na jeho doteky, a tiše zasténala.

Rozhodla se, že musí najít néco, čím by zaměstnala své myšlenky, a posadila se ke stolu. Nebyl tady nikdo, kdo by ji obsloužil, poněvadž vždy snídala raději v soukromí bez služebnictva za zády. Na stole stála ošatka s čerstvým chlebem,

skleněná miska s máslem a džemem a konvice s kouřící kávou. V krbu hořel oheň a hned vedle prostřeného talíře ležel stoh popsaných papírů, notes, pero a nádobka s inkoustem.

Brie usrkla horké kávy a pustila se do čtení zprávy od svého trenéra Johna Simmse. Po chvíli však zjistila, že její snaha je zcela marná. Nedokázala se soustředit. Po několika minutách marného boje to nakonec vzdala a hodila papíry zpátky na stůl. „K čertu s tebou!" zaklela zoufale.

„Gabrielle!"

Brie udivené zvedla zrak a ve dveřích uviděla stát Katherine. Starší žena byla jako vždy oděná do vlněných šedých šatů, zatímco prošedivělé vlasy měla ukryté pod bílým čepcem. Jejímu držení těla však chyběla obvyklá elegance, neboť se unaveně opírala o dřevěnou hůl. Bylo zřejmé, že ženu něco vyrušilo ze spaní, poněvadž běžně nevstávala drive než v devět hodin.

Katherine přísným zrakem přelétla po poházených dokumentech. ‚Je značně nevhodné, aby dáma klela," připomenula. „Zvláště pak v tuto časnou ranní hodinu."

Brie se moudře zdržela jakékoliv připomínky a raději mlčky nalila druhý šálek kávy.

Dříve byla Katherine Hewittová její guvernantkou, ale posledních několik let zastávala funkci společnice. Obě se měly upřímně rády, ale jejich vztah byl založen především na vzájemné toleranci. Kromě toho, že se vzájemně potřebovaly, spolu neměly téměř nic společného. Katherine neměla domov, kam by se uchýlila, zatímco Brie po smrti svých rodičů potřebovala, aby v domě byla starší dáma.

Nicméně Brie dnes ráno neměla náladu, aby poslouchala lekce správného chování. „Nemůžeš spát?" zeptala se, když se Katherine posadila. „Myslela jsem, že ta nová medicína bude účinnější."

Katherine usrkla silné kávy a ušklíbla se. „Skoro celou noc jsem nespala. Měla jsem dojem, jako bych ležela na loži plném hřebíků. Zřejmě to bude tím počasím. Jenže to není to, co mě probudilo. Když jsem k ránu konečně usnula, měla jsem strašný sen, jenže si už nepamatuji jaký. Probudila jsem se celá zpocená s nepříjemným tušením, že se stane něco strašného."

„No a taky že ano," řekla Brie. „Přece se k nám chystá má sestřenice."

Katherine pomalu přikývla. Je zvláštní, že tady slečna Caroline a lord Denville ještě nejsou."

„Pochybuji, že je zdrželo něco horšího než sněhová bouře. Závěje byly tak vysoké, že nešlo ani poznat, kudy vede cesta. Pravděpodobně se ubytovali někde v hostinci a čekají, až to přejde. Neobávám se, že by se Julian o Caroline nepostaral. Zřejmě to považuje za skvělé dobrodružství, i když původně k nám vůbec nechtěla."

„Musím říct, že jsem překvapená. Nikdy bych nečekala, že lady Arabella k nám pošle svou dceru."

Brie se podívala na svou společnici. „Mám dojem, Katie, že Caroline provedla něco příšerného a její pobyt na Greenwoodu má představovat něco jako trest. Je ještě mladá a mohla by udělat hloupost. Ještě štěstí, že teta Arabella prohlédla její plány dříve, než mohlo dojít ke katastrofě. Teta Arabella vždy svou dceru střežila jako ostříž."

Katherine povytáhla obočí. „A proto Caroline posílá k tobě?"

Brie ztuhla. „Katherine, má teta mi tímto dává najevo, že ke mně má plnou důvěru. A od tebe není vhodné, že mi takto připomínáš chybu, které jsem se v mládí dopustila. Ano, udělala jsem hloupost, ale stalo se to před mnoha lety a já jsem dostala lekci, ze které jsem se poučila. Dovedu si představit, že teta Arabella doufá, že s Caroline budu soucítit a případně jí promluvím do duše, což také udělám. Chápu, že pro Caroline její pobyt u nás bude čistým utrpením, poněvadž se ocitne tak daleko od Londýna, ale plně s tetou souhlasím. Koneckonců kdo jiný by mladé dívce mohl ukázat nevhodnost cesty, po níž se vydala, než její sestřenice, která skončila jako stará panna?"

„Nu, ještě není všem dnům konec," prohodila Katherine. Já si zase myslím, že na to, abys přijala zodpovědnost za mladou dívku, jsi ještě sama příliš mladá. Situace by byla jiná, kdybys byla provdaná."

Brie sebou škubla. To, že se odmítala provdat, bylo neustále předmětem jejich svárů. Během let se u nich doma vystřídalo hned několik vysoce postavených gentlemanů, kteří se řádně ucházeli o její ruku, ale jedna zkušenost s nešťastnou láskou jí stačila, aby se rozhodla uzamknout své srdce a zahodit k němu klíč.

Dopila kávu a rozhodně vstala. Jako obvykle si ráno oblékla obnošené kalhoty a kabát z vybledlé vlněné látky, který dokonale skrýval křivky jejího těla. S čepicí na hlavě vypadala jako nádeník a jen málokdo by hádal, že není muž, ale mladá žena.

Katherine se zamračila. „Musíš se oblékat jako vandrák, Gab-rielle?" zeptala se, přičemž Brie nazvala jejím celým jménem, což činila vždy, když byla pohoršená jejím chováním.

Brie bojovně vystrčila bradu. „Mám práci, Katherine. Dnes ráno chci vzít Julianova koně na jižní pastviny." Pár neposlušných kadeří ukryla pod čepici a vyhrnula si límec kabátu. Přinutila se k úsměvu a políbila ženu na svraštělou tvář. „Proč nejdeš raději nahoru a trochu si neodpočineš? Vrátím se asi tak k obědu, ale raději na mě nečekej." Slyšela, jak si Katherine povzdychla a opustila místnost.

Na podobné pohledy byla zvyklá, poněvadž Katherine obvykle nesouhlasila s ničím, co Brie dělala. Například její

styl oblékání byl neustálým důvodem k hádkám. Její chování však neschvalovala ani její teta z otcovy strany. Lady Arabella byla šokována, když zjistila, že se Brie rozhodla pokračovat v práci svého otce a bez ohledu na skandál, který tím způsobila, dál vedla Greenwood jako tréninkovou stáj.

První roky nebyly pro Brie vůbec snadné. Vyhrát bitvu mezi nemalou konkurencí bylo obtížné i pro muže, ale pro ženu to znamenalo téměř nadlidský výkon. Ani Briino bohatství a to, že byla dcera sira Williama Carringdona, ji nepomohlo, poněvadž jen málokterý muž byl ochoten obchodovat se ženou.

Naštěstí se mohla spolehnout na Johna Simmse. Po smrti sira Williama se John ujal jednáni s klienty, zatímco Brie sestavovala tréninkový program koní a dohlížela na něj. Časem si své role prohodili, takže v současnosti už většina klientů jednala přímo s ní. Johnovi bylo učiněno několik skvělých nabídek s královským platem, ale nikdo a nic ho nemohlo přinutit, aby opustil Greenwood či snad slečnu Brie.

Jakmile Brie dorazila do stájí, špatná nálada se jí značně zlepšila. Myšlenka na rychlou jízdu během krásného zimního dne na ni působila jako hojivý elixír a úsměv na Johnové zarostlé tváři jí připomenul vévodův dopis, a tak jeho úsměv spokojeně opětovala. John pracoval stejně tvrdě jako ona a má plné právo radovat se z toho, co společně dokázali.

Když vyjela ze stájí, bylo ještě stále mrazivo a z koňských nozder stoupal obláček páry. Ledový vzduch ji mrazil na plících a barvil její tváře dorůžova, Brie ho přesto zhluboka vdechovala, neboť si chtěla vychutnat čerstvou vůni sněhu.

Jela na Jesterovi, mladém irském hřebci, který patřil Juliano-vi. V tichém zimním ránu uvolněně cválal zasněženými poli a jeho okovaná kopyta, jež dopadala do měkkého sněhu, vydávala pravidelný tlumený dusot.

Brie zahnula doleva a vydala se na lesní pěšinu, která vedla na jižní pastviny. Ve sněhu bylo jen několik málo stop a všude vládl klid a mír.

Pěšina se stále více zužovala a Brie se musela sklonit až ke zvířecímu krku, aby se vyhnula nízkým větvím pokrytým sněhem. Když však o jednu přece jen zavadila a studený sníh jí spadl za krk, se smíchem zastavila a začala se oprašovat. Jester netrpělivě odfrkl a kopytem několikrát hrábl do sněhu, ale Brie ho poplácala po krku a něžným hlasem ho chlácholila, zatímco se pohledem kochala kouzelnou zimní krajinou.

Lesní pěšina končila a před ní se nacházela nekonečná pastvina pokrytá třpytícím se sněhem. Okolní les ostře kontrastoval s nedotknutou bělostí ledového sněhu a nad tím vším se rozprostírala neskutečně modrá obloha.

Brie byla natolik zaujatá panenskou krásou tohoto místa, že si ani nevšimla muže na koni, který právě vyjel z protějšího lesa. Stoupla si do třmenů, zaklonila hlavu a šťastně se rozesmála.

Její hlasitý smích se nesl přes sníh až k Dominikovi a upoutal jeho pozornost. Ani na chvíli nezapochyboval, že před sebou vidí Brie, ačkoliv by si ji kdekdo mohl splést s chlapcem. On ji však držel v náruči a dobře znal její ženskost. Zastavil koně a mlčky ji pozoroval.

Pastvina byla ve tvaru L a v polovině ji dělil zurčící potok. Všude bylo dostatek přírodních překážek, které Brie využívala k tréninku. Začala s Jesterem cválat ve velkém kruhu, aby ho připravila na první skok, a neustále zvyšovala tempo. Zdolala se zvířetem živý plot a Dominic zatajil dech. Takovou krásu a eleganci snad ještě neviděl.

Jester bez obtíží pokračoval v tempu, lehce zvládl potok a Brie ho už vedla na další překážku. Tryskem se vydali podél potoka až těsně k lesu, tam se prudce zastavili, otočili a pokračovali zase nahoru.

Pravé se blížili k potoku, když Jester v dálce zahlédl jezdce. Sklopil uši, nečekaně zastavil a prudce se postavil na zadní. Brie nic takového nečekala, a ačkoliv byla skvělou jezdkyní, vyletěla ze sedla a dopadla na zasněženou zem. Naštěstí byla natolik zkušená, aby se schoulila do klubíčka a odkutálela se co možná nejdál od koňských kopyt. Sněhová peřina sice poněkud zmírnila tvrdý dopad, přesto to nebylo nic příjemného a Brie chvíli zůstala ležet na zemi. Překulila se na stranu, aby ulevila bolesti v pravém rameni, a tiše sténala. Když však uslyšela dusot přibližujících se kopyt, lehla si na záda a slepě mžourala do oslňujícího slunce.

Netrvalo dlouho a na bílém pozadí spatřila obraz temného jezdce. Jel na obrovském černém hřebci, jehož hřívou a hustým ocasem probleskovaly odstíny půlnoční modři. Brie toho koně už viděla dříve ve stájích lovecké chaty, nicméně ten, kdo upoutal její pozornost, byl Dominic. On a jeho kůň vypadali, jako by k sobě byli srostlí. Neměl klobouk a jeho ebenové vlasy měly téměř stejný odstín jako srst zvířete. Černý kabát mu ještě dodával na mužnosti a Dominic kolem sebe šířil auru autority a moci.

Dokonce i přes zvonění v uších Brie slyšela, jak se ptá, zda není zraněná. Zakroutila hlavou a pomalu se opřela o loket.

Jsi zraněná?" opakoval Dominic a zkoumavým zrakem si ji prohlížel.

Brie se zamračila. Byla promrzlá až na kost a rameno ji příšerně bolelo, ale neměla v úmyslu svěřovat se mu. „Ne, nic mi není!" mumlala rozhořčeně, jako by ho chtěla obvinit ze všeho, co se jí stalo.

Její rozhořčeni ještě zesílilo, když si všimla, že ji Dominic znovu začal zkoumat nedůvěřivým pohledem. Pomalu klouzal po jejím těle, až se zastavil na oblinách drobných ňader. Dokonce i přes silnou vrstvu šatů cítila, jak ji jeho oči spalují a zanechávají po sobě horkou stopu. Přemýšlela, zda bude mít připomínky k jejímu šatníku - a skutečně měl.

„Zajímavé," poznamenal Dominic nevýrazně. „To ti tvůj ochránce nemůže koupit lepší šaty?"

„Co tady děláš?" zeptala se Brie, zcela ignorující jeho otázku.

Pobaveně se usmál. „Ani ses se mnou nerozloučila, maličká. Začal jsem si myslet, že jsem tě vyděsil natolik, žes přede mnou utekla."

„Nic takového jsem neudělala," odpověděla Brie s pohozením hlavy. Tímto prudkým gestem si shodila čepici a vodopád vlasů se jí rozlil po ramenou.

Na Dominikově tváři se objevil samolibý úsměv a Brie náhle pocítila, že je na zemi v jisté nevýhodě. Když k ní natáhl ruku, aby jí pomohl vstát, odmítla jeho pomoc a sama se vyškrábala na nohy.

Když Dominic spatřil křivky, jež odhalovaly těsné kalhoty, jeho úšklebek se jen rozšířil. Brie se ho však rozhodla ignorovat. Pevně sevřela rty a spolkla peprná slova, která se jí drala na jazyk, rukou si z kalhot otřepala sníh a vydala se ke svému koni.

Jester nebyl daleko. Stál klidně a nechal Brie, aby zvedla otěže, které visely až k zemi. Pomalu zvíře vedla a kontrolovala, zda není zraněné.

Dominic šel vedle ní. „Zdá se, že je v pořádku. Jen se lekl."

Brie nepotřebovala jeho rady a už vůbec nestála o jeho přítomnost. Pohoršené vzhlédla k jeho snědé tváři. „Byla bych vám vděčná, lorde Stantone, kdybyste mě i mého koně nechal na pokoji. Vlastně bych byla ráda, kdybyste ihned odešel! Jste na soukromé půdě."

Dominic pozvedl jedno tmavé obočí. „Skutečně? To jsem nevěděl..."

„To vám věřím. Podle všeho toho víte jen velmi málo. Musím říct, že váš nedostatek inteligence mě udivuje. Jen by mě zajímalo, proč se projíždíte po soukromých lesích a bez varování se zjevujete jakotemný přízrak? Kdybych byla méně zkušená jezdkyně, Jester mohl skončit se zlomenou nohou a já se sraženým vazem!"

V Dominikových očích se objevil pobavený výraz. „Máte můj obdiv, mademoiselle, za ukázku skvělé jízdy na koni. Taková zručnost se jen tak nevidí ani u muže, natož u ženy. Takže vaše chvástání je zřejmě oprávněné." Koutky jeho úst se pozvedly v pobaveném úsměvu. „Raději mi řekněte, jestli váš pán ví o tom, že jste mu ze stájí vzala jeho nejlepšího koně."

Brie se jen ušklíbla. Čekala by spíše omluvu, a místo toho ji tady uráží. V očích se jí objevily jiskřičky vzdoru. Já se nechvástám," zavrčela. Jsem schopná zvládnout každého koně, na kterého se posadím. Kromě toho, co já dělám s Jesterem, není vaše starost. A můj pán, jak ho nazýváte, by o vaše rady rovněž nestál. Nejdříve by vás zastřelil za to, že jste vnikl na jeho pozemek a plašíte mu koně, a až potom by se ptal, co jste tady vlastně pohledával. Já jsem až doposud jeho metody považovala za příliš drastické, ale pomalu ho začínám chápat. Ted bych byla ráda, kdybyste odešel, pane. Mám práci."

Neposlechl ji. Místo toho pozvedl jedno tmavé obočí a zamyšleně se zahleděl na zvíře. „Den nebo dva by se na něm nemělo jezdit."

„To vím i bez vás!" vyštěkla.

Když Dominic natáhl ruku a do prstů uchopil jednu její kadeř, která ležela na pravém ňadru, Brie byla naprosto vyvedená z míry. „Když jsi celá pokrytá sněhem, vypadáš trochu směšně," zamumlal. „Možná bys vyhrála soutěž o nejlepší sněhovou královnu." Pustil kadeř a pozoroval, jak se v ní odráží sluneční svit.

Brie se musela ovládat, aby ho nepraštila po té jeho dokonalé tváři. Samolibý výraz, se kterým ji pozoroval, ji přiváděl k šílenství. Raději se od něho otočila a začala hledat čepici, jež jí při pádu spadla z hlavy. „Vy, lorde Stantone, zapomínáte na slušné vychování. Gentleman se s lady nikdy nedohaduje a rozhodně jí neříká, že je směšná."

Dominic se hlasitě rozesmál. „S lady?" opakoval posměšně. „Takže ty jsi lady?"

Brie se doslova třásla hněvem, přesto dál pokračovala v hledání čepice. Když si všimla, že ji Dominic drží v ruce a mává s ní nad hlavou, tiše zaklela a vydala se jeho směrem.

Dominic se před ní hluboce uklonil. „Ach, má lady, prokažte mi tu čest a dovolte, abych vám ji nasadil na hlavu."

Brie už otevírala pusu, aby odsekla něco odmítavého, ale pak si pomyslela, že jí vrátí čepici a konečně dá pokoj. Když však došla blíž a Dominic ji chytil za předloktí a přitáhl těsně k sobě, odmítavě se zamračila. „K čertu s tebou, pusť mě!" Škubnutím se snažila vymanit z jeho sevření, ale vzápětí svého činu litovala. Ztratila totiž rovnováhu a už si myslela, že zase skončí na zemi, když kolem pasu ucítila pevnou ruku, která ji v poslední chvíli zachytila. Náhlý kontakt s jeho pevným tělem ji vyděsil a Brie instinktivně natáhla ruku, aby ho praštila do obličeje.

Dominic ji však popadl za zápěstí a pevně ho sevřel. „Tohle bych, být tebou, nedělal, maličká. Následky by se ti nemusely líbit."

Jeho tón byl smrtelně vážný, a když se Briin hněvivý pohled střetl s jeho ledovým, slova námitek nad jeho barbarským chováním jí umlkla v hrdle. Její dech se mísil s jeho a Brie si náhle uvědomila, že hněv vystřídal zmatek.

Dominic se zájmem pozoroval její tvář, a když jeho pohled spočinul na smyslných rtech, Brie cítila, jak se jí na

chvíli zastavilo srdce a pak začalo bít jako o závod.Vyděšeně sebou začala škubat a všemožně se snažila osvobodit, ale marně. Zoufalá ze své bezmocnosti zvedla nohu a prudce kopla dopředu, aby zasáhla jeho holeň. Dominic však hbitě uskočil a Briina noha kopla jen do sněhu. Brie začala zběsile bojovat.

Dominic ji však oběma rukama pevně objal a přitiskl si ji na silnou hrud. Jen klid, má malá divoká kočko," mumlal, když se mu svíjela v náruči. Jen jsem ti chtěl nasadit čepici."

Když si Brie uvědomila, že proti Dominikovi nemá šanci, nakonec svůj boj vzdala. Jen tam tak stála, chvěla se v jeho objetí a snažila se popadnout dech. V očích ji pálily slzy pokoření a v duchu spílala sama sobě za svou hloupost. Ocitla se sama se Stantonem, míle od jakékoliv pomoci a ona se ho snažila udeřit, aniž by myslela na následky. Brie se kousla do spodního rtu a přemýšlela, co má Dominic v plánu.

Nezdálo se, že by nějak pospíchal. Z vlasů jí smetl sníh a chlá-cholivým hlasem, jako by hovořil s vyděšeným zvířetem, se ji snažil uklidnit. Tvrdil, že se nemá čeho bát, že jí neublíží. Brie věděla, že mluví pravdu.

Pak Dominic sklonil hlavu, dlouze se jí zadíval do očí a pomalu se začal přibližovat k jejím rtům. Brie mohla ucuknout, mohla se bránit, ale neudělala to.

Když se jejich rty střetly, Brie cítila, jak se jí sevřelo hrdlo, i když se jednalo jen o letmý polibek. Zavřela oči a tiše tam stála ve snaze překonat vášeň, již v ní vyvolal. Žádný jiný muž v ní nikdy neprobudil tak spalující žár, tak intenzivní touhu. Jednou něco podobného cítila u svého snoubence - ale nechat se tím pohltit byla největší chyba jejího života. Brie nešťastně zakroutila hlavou.

Dominic ji však chytil zezadu za hlavu, druhou rukou ji pevně sevřel v pase a přitiskl ji k sobě. Brie otevřela oči a ohromeně zjistila, že hledí do nekonečných tůní přetékajících žhavou touhou a vášní.

Tentokrát jeho polibek nebyl něžný ani letmý. Horký jazyk v útoku dobyl její rty a zmocnil se hloubky hebkých úst. Jeho hlad probudil v Brie vášnivou odpověď. Přitiskla se blíže a své drobné tělo tiskla k pevným mužským svalům.

Dominic ji líbal se spalující vášní a ohromující intenzitou. Chtěl však mnohem víc než jen polibky. Rty horečně zlíbal celou její tvář a pak jí prsty vjel do vlasů a zaklonil jí hlavu, aby získal přístup k bělostnému oblouku hebkého hrdla. Opájel se chuti její pokožky a rukama smyslně klouzal po drobném těle, až oběma dlaněmi uchopil její hebký zadeček. Mírně ji nadzvedl a důvěrně přitiskl její klín proti svému touhou tepajícímu mužství.

Brie i přes vrstvy látky ucítila jeho ztopořený úd a už chtěla otevřít pusu, aby se bránila, ale Dominikův ochraptělý hlas ji předešel. „Pojed se mnou zpátky na loveckou chatu, Brie. Hned teď. Dovol mi, abych se s tebou miloval tak, jak jsem to chtěl učinit od první chvíle, co jsem tě spatřil."

Brie si uvědomila, kam jeho svádění vede, a ztuhla. Proboha, co to jenom provedla? Vždyť ona na jeho polibky reaguje stejně vášnivě jako on. Chová se stejně nevhodně jako tu noc před dvěma dny. Musí se ho zbavit dřív, než nad ní zcela zvítězí.

Brie v zoufalství odvrátila hlavu a přála si mít zbraň, aby ji mohla použít. „Ne..., prosím, ne," žadonila vyděšeným hlasem.

„Co ne, má krásko? Co přesně nechceš? Třeba tohle?" Jeho rty sklouzly k jednomu jejímu ušnímu lalůčku, který začal něžně okusovat, svírat ho rty a dráždit jazykem tak, že v ní znovu vyvolal hřejivépocity, při nichž se jí podlamovala kolena a ona ztrácela hlavu.

„Prosím..., dost."

„Nechceš, abych tě líbal, abych se tě dotýkal?" zeptal se Dominic tiše a dál svými rty dráždil citlivý ušní lalůček. „Chceš mě stejně vášnivě, jako já chci tebe, přiznej si to. Tvé tělo hovoří jasně."

Jeho odhalení bylo až příliš blízko pravdě. Rozzlobená na sebe i na něho se mu Brie prudce vyškubla, sehnula se k zemi, kde ležel její jezdecký bičík, narovnala se a vší silou švihla. Nemířila na tvář, přesto ji zasáhla.

Dominic byl její nečekanou reakcí zaskočen a na malou chvíli se nehýbal. Jen mlčky pozoroval Brie, která zděšeně hleděla na jeho tvář, kde se objevila tenká rudá linie. Nemohla si nevšimnout, jak se vášnivý pohled jeho šedých očí změnil na mrazivý. Když Dominic zvedl ruku a konečky prstů se dotkl krvavé rány, mimovolně couvla. Vypadal stejně nebezpečně jako tygr připravený k útoku.

„To nebylo zrovna moudré, maličká," řekl Dominic tiše. „Někteří muži by tě za něco takového zabili."

Brie se zachvěla. „Nepochybuji, že ty jsi jedním z nich," vyhrkla. ‚J\ stejně tak nacházíš potěšení v znásilňování bezbranných žen!"

Dominic se drsně zasmál. „Ke znásilňování je třeba někoho, kdo se brání. Ale pokud jsem si tvé dychtivé objetí a vášnivé polibky vysvětlil nějak jinak, pak se omlouvám."

Brie zrudla hanbou, přesto ho dál ostražitě pozorovala.

„Možná jsem ti měl říct," pokračoval dál stejně výstražným tónem, „že jsem ještě žádnou ženu nikdy neuhodil ani jsem se jí nezmocnil násilím. Vlastně jsem až dosud neměl při jednání se ženami násilí zapotřebí... Ty, maličká, ve mně probouzíš zvláštní pocity a touhy. Bude mi potěšením zkrotit tě a naučit slušnému chování. Pro začátek bych ti možná

mohl naplácat na holou."

Brie se srdcem až v krku vyděšeně pozorovala Dominika a pomalu couvala dozadu. V ruce pevně svírala svůj bičík, i když pochybovala, že by Dominika znovu přistihla nepřipraveného. Ledový chlad v jeho očích jí říkal, že na útěk nemá raději ani pomýšlet.

Dominic byl už jen kousek od ní, když si všimla, že se dívá přes její rameno, a obrátila se. Na konci louky spatřila muže na koni a oddychla si. Je zachráněna. Před svědky své výhrůžky Dominic zcela jistě neuskuteční.

Dominic si všiml jejího oddechnutí a jízlivě se usmál. Zřejmě si myslí, že mu unikla, ale on s ní ještě neskončil. Netrpělivě čekal, dokud k nim Jacques nedojel.

Francouzův tón byl omluvný, ale naléhavý. „Dorazil posel. Cekají vás v Londýně."

Dominic se zamračil. „Manning?" zeptal se, i když znal odpověď. Když Jacques přikývl, sevřel rty, ale obrátil se a hvízdl na svého koně. Černý krasavec okamžitě přiklusal.

Brie fascinovaně sledovala, jak Dominic popadl otěže a zlehka se vyšvihl do sedla. Nechtělo se jí věřit, že by jí Dominic jen tak odpustil. Nemýlila se. „Odpusť mi, maličká, že tě musím tak narychlo opustit. Ale ještě se uvidíme. Na to se můžeš spolehnout."

I kdyby neslyšela výhrůžný tón jeho hlasu, Brie viděla výstrahu v jeho očích a věděla, že Dominic na to, co se stalo, jen tak nezapomene. Ale ani ona ne.

Stála tam a sledovala, jak Dominic cválá přes zasněženou louku a mizí za horizontem. Náhle se jí podlomila kolena a vyčerpaně poklekla do sněhu.V hlavě jí stále znělo jeho varování. Je to arogantní namyšlený ďábel! Nicméně stále cítila omamnou chuť jeho polibků na svých rtech a doteky jeho štíhlých prstů. Nemůže na něho zapomenout. I kdyby žila sto let, nikdy na něho nezapomene.

4

íDominic se pomalu překulil na druhou stranu, aby neprobudil poklidně oddychující ženu po svém boku, a odtáhl závěsy obrovské postele s nebesy. Dnes dal před těžkým Denisiným parfémem přednost štiplavé vůni hořícího dřeva vycházející z krbu. Obvykle mu její vůně nevadila, ale dnes tomu bylo jinak.

Ležel na zádech, ruce měl pod hlavou a na rtech mu pohrával jízlivý úšklebek. Co vlastně očekával, když dnes večer vyhledal Denise? Plachou mladou dívku vonící nevinností a jarem? Denise nikdy taková nebyla, a to už ji znal hezkou řádku let. Kdysi byla jeho stálou milenkou, ale to už skončilo. Přesto ji občas vyhledal a vždy u ní našel ochotně otevřenou náruč. Vdova po baronu Graysonovi se o sebe umí dobře postarat, pomyslel si Dominic cynicky, když se pobaveně rozhlížel kolem sebe a pohledem klouzal po pozlaceném nábytku, hedvábných závěsech a vysokém koberci.

Potichu vstal, došel k oknu a odhrnul závěs, čímž odhalil pohled na sněhovou vichřici. Najednou se duchem ocitl na míle daleko, na lovecké chatě. Bylo to zvláštní, ale Denise, která mu měla pomoct zbavit se nechtěných vzpomínek, mu všechno ještě více připomínala.

Stál u okna a šedýma očima probodával sněhovou bouři. Pokud jsou Manningovy informace pravdivé - a Dominic neměl důvod o tom pochybovat -, pak se po čtyřech letech jeho největší nepřítel vrátil do Londýna. Charles Germain je někde ve městě.

Ačkoliv už bylo pozdě, po svém návratu do města se Dominic zastavil přímo u lorda Manninga.

Manning mu nabídl občerstvení a pak bez zbytečných ceremonií začal: Jsem rád, žes přijel tak brzy, Dominiku. Rád bych znal tvůj názor. Zřejmě jsi slyšel, že Charles Germain je zpátky v Anglii." Když Dominic zvedl jedno obočí, Manning se zamračil.

„Takže neslyšel. Věř mi, i pro mě to bylo překvapení. Měl jsem za to, že je v Indii."

Dominic se usadil do křesla a v dlani zahříval skleničku s brandy. „Víte jistě, že to je Germain?"

„Naprosto. Minulý týden ho viděli ve Folkestonu a před dvěma dny tady v Londýně. Zatím ale nevím, co tady pohledává."

„A vy chcete, abych to zjistil?"

„Napadlo mě to, protože s ním už máš své zkušenosti."

Dominic se na staršího muže chladně podíval. Je mi líto, že vás musím zklamat, sire, ale já jsem zřejmě poslední, komu by Germain odhaloval své plány Když jsem ho viděl naposledy, nechal jsem ho vyhostit ze země, na což si jistě vzpomínáte."

Manning se s povzdechem obrátil k hromadě poházených dokumentů, které se mu kupily na pracovním stole. Jeden z nich zvedl a dlouhou chvíli ho pročítal. „Vzpomínám si. Vyhrožoval jsi mu, že ho označíš za dvojitého špiona, i když jsi pro své podezření neměl žádné důkazy."Dominikův výraz se nezměnil. „Ano, přesně tak. Germain se totiž postaral,

aby nezůstali žádní svědci jeho činů."

Jsem si jistý, že do toho byl zapletený i ten mladý francouzský chlapec. Jenže ten zemřel dřív, než mohl Germaina usvědčit." Manning zamyšleně poklepával konečky prstů o desku stolu. „Takže Charles Germain byl jedním z nás, a přitom prodával informace Francouzům."

„Ano."

„Myslíš, že by to mohl udělat znova?"

Dominic zakroutil hlavou. „To není pravděpodobné. Válka skončila před čtyřmi roky a všechny informace, které by mohl Germain získat, jsou zcela bezcenné... Ovšem mohl by je získat jen tehdy, pokud by byl stále důvěryhodný. Mnohem lépe než já víte, že jakmile na někoho padne podezření, je nepoužitelný."

Manning unaveně odložil brýle a opatrně si mnul čelo. „Už jsem asi příliš starý. Vidím ducha v každém temném koutě. Dobře, Dominiku, asi máš pravdu, že nepřišel slídit. Přesto...." Muž se odmlčel a upřel na svého hosta zkoumavý pohled. „Přesto musel mít ke svému návratu nějaký důvod. Muž jako Germain nejedná jen tak. Mám takový podivný pocit, že jsi do toho nějak zapletený, což se mi vůbec nelíbí. Kdyby se nevrátil tak tajně, mohl bych si myslet, že se ve svém exilu prostě začal nudit a hledá nějaké rozptýlení. Ale takhle..." Mezi muži se rozhostilo napjaté ticho. Ačkoliv Dominic cítil k siru Manningovi respekt, stále mlčel.

Jeho reakce zřejmě nebyla ta, v jakou sir Manning doufal. Starý muž si odfrkl. „Nervy z ocele. Zapomněl jsem. Nu, doufám, že si alespoň vezmeš k srdci radu starého muže a budeš opatrný."

Dominic se doširoka usmál. „Samozřejmě, pane."

„Pf," řekl Manning a nevěřícně mávl rukou. „Vždy jsi čelil každému nebezpečí, jako by to byla tvá osobní výzva. Ale jednou, Dominiku..." Pokrčil rameny. „Dobrá tedy, mí lidé se snaží vypátrat, kde se skrývá. Jakmile ho najdou, pošlu ti zprávu. Zůstaneš v Londýně?"

„Chvíli ano," řekl Dominic a vstal. „Kdybych se rozhodl odjet, dám vám vědět, kde budu." „Dobře. Dej na sebe pozor."

Bylo skoro po půlnoci, když Dominic dorazil do svého domu na Berkeley Square. Jeho komorník Farley se nezdál být překvapený, když pán požádal o koupel a čisté večerní šaty. O chvíli později Dominic znovu projížděl potemnělými ulicemi Londýna a v ruce držel hrst pozvánek, které předtím vzal ze stolu ve svém pokoji. Ledabyle vybral jednu z nich a zadal kočímu adresu právě probíhajícího plesu.

Dominic s cynickým úsměvem na rtech klouzal pohledem po přeplněném tanečním sále. Jak lépe by o sobě mohl dát Germanioví vědět než se ukázat na jedné z noblesních společenských událostí? Pokud ovšem, jak Manning předpokládá, je tady Germain právě kvůli němu. Jenže Manning se obvykle nemýlí, a pokud chce Charles Germain najít hraběte ze Stantonu, pak mu Dominic nebude bránit.

Místnost byla až na dvě výjimky plná nudných lidí. První výjimkou byl Dominikův blízký přítel Jason Stuart, markýz z Effingu. Ja-son byl právě na odchodu, ale všiml si Dominika a zůstal tak dlouho, aby přítele mohl pozdravit, vyměnit s ním pár slov a pozvat ho na oběd. Druhou výjimkou byla jeho exmilenka lady Graysonová.

Po hodině hry Dominic vyšel z karetního salonku a našel ji uprostřed shluku obdivovatelů. Její blonďatá záplava vlasů zářila jako chladný plamen svíce a dnes byla navíc zdůrazněna rudou barvou hedvábných šatů. Proč si potom najednou vzpomněl na rudé vlasy a rozzlobené modrozelené oči?Jak tam tak stál a pozoroval Denise, v duchu se ji snažil srovnat s obrazem, který neustále nosil v hlavě. S obrazem vzpurné Brie. Bylo to zvláštní, ale Denise prohrávala. Její vlasy pozbyly svého lesku, postava se mu najednou zdála až příliš plná a rty nepřirozeně umělé. Chyběla jí jistá vitalita a svěžest, kterou venkovská kráska přímo oplývala. Dominic byl svým srovnáním sám překvapen.

Denise se na něho vstřícně usmála a nabídla mu štíhlou ruku k polibku. „Drahý, uplynulých pět minut se na mě díváš jako vlk, který se chystá slupnout svou kořist. Jsem snad jehně?"

Dominic potlačil vzpomínky na svou divokou lištičku a sklonil se k její ruce. „Ne, jehně ne," řekl galantně, „ale zato velmi chutné sousto." Svými rty záměrně setrval na konečcích jejích prstů a dostalo se mu očekávané reakce. Denise se zachvěla.

„Dominiku, bylo to tak dávno," řekla zastřeným hlasem. V rysech obličeje měla vepsanou touhu a v očích žár.

Dominic doprovodil Denise domů a propustil svého kočího se slovy, aby se pro něho vrátil ráno. Jakmile vešli do její ložnice, Denise se mu vrhla kolem krku. Dominic se nenechal dlouho pobízet. Dobře věděl, jak má potěšit ženu. Nicméně i když jeho tělo reagovalo tak, jak se od něj vyžadovalo, s myšlenkami to bylo jiné.

Ted, když stál u okna a do jeho nahého těla se vpíjel okolní chlad, musel se v duchu usmát. Choval se jako školák. Zatímco se miloval s Denise, zavřel oči a představoval si pod sebou někoho úplně jiného. Plné smyslné tělo se najednou stalo pevnější a mladší, blonďaté kadeře zrudly a rty, které plenil svými ústy, patřily Brie. Reagovala na jeho polibky tak vášnivě, že v něm probouzela neukojitelný hlad. Tato dívka s ohnivými vlasy a s očima jako oceán byla jako stvořená pro milováni. Náhle celým jeho tělem projela sladká vlna exploze...

Obraz se pomalu rozplynul a zanechal ho otřeseného a zmateného. Díkybohu se Denise obrátila na druhou stranu a okamžitě usnula. Dokonce se neprobudila ani tehdy, když opustil postel ve snaze uniknout jejímu těžkému parfému.

Brie voněla vřesem a sluncem, svěžestí jara...

Dominic se zamračil. Vždyť se chová jako blázen. Rozhodně otevřel okenní tabule a nechal dovnitř proudit mrazivý zimní vzduch se štiplavými vločkami sněhu.

Únorové počasí je rozmarné jako žena, pomyslel si Dominic cynicky. Jen před několika málo dny jeho a Jacquese zastihla jiná sněhová bouře a oni tehdy byli rádi, že v tom počasí vůbec našli Julianovu loveckou chatu. Právě se vracel z Irska, kde hledal hřebce pro své nové stádo dostihových koní, a ještě se mu nechtělo vracet do Londýna. To, že v lovecké chatě objevil Brie, ho příjemně překvapilo. Výzva zlomit její odpor a získat ji byla stále naléhavější a intenzivnější.

Cesta do Londýna se zdála delší než obvykle. Dominic byl většinou zamlklý a zaobíral se svými vlastními myšlenkami, v jejichž středu stála Brie. Byla pro něho velkou záhadou. V jednu chvíli kolem sebe plivala oheň, a v druhé se k němu roztouženě tiskla a žadonila o vášnivé polibky a vzrušující doteky. Dominic si vzpomněl, jak s ním bojovala, a musel se usmát. Zatraceně, i v těch svých chlapeckých šatech byla po čertech vzrušující. Její ochránce, pokud ovšem nějaký existoval, dělal dobře, že ji ukrýval na venkově.

Dominic zíral do tmy a náhle si vzpomněl, jak jí z očí sršely blesky a jak se v nich třpytily slzy, když zjistila, že se stala jeho vězněm. Jak vypadala něžně a zranitelně, když se jí rty chvěly ponížením a dlouhé řasy se leskly rozpuštěnými sněhovými vločkami. Připomněl si, jakchtěl zlíbat její slzy a uchlácholit strach, jejž spatřil v jejích očích.

Rozhodně neměl v úmyslu ji vyděsit. Chtěl ji jen poškádlit, potrestat za tu její pýchu a namyšlenost, kterou k němu okamžitě zaujala. Když však okusil sladkost jejích rtů a ucítil, jak její štíhlé tělo reaguje na jeho doteky se zvláštní směsicí nevinnosti a dychtivostí, chtěl ji tak silně, jak ještě nikdy nechtěl žádnou jinou ženu. Byla přirozená a čistá jako divoké lesní stvoření.

Dominic snad už posté začal zvažovat její postavení. Její kultivovaný hlas a způsob mluvy hovořily o tom, že nebyla prostá žena z lidu. Její hrdé držení těla a panovačné chování nesvědčily o tom, že by byla služebná, dokonce ani komorná. Nicméně žádná urozená žena, která si váží sama sebe, by si na sebe nikdy nevzala pánské obnošené šaty, a rozhodně ne kalhoty. Možná byla levoboček některého z místních pánů. To by vysvětlovalo její hrdost a zároveň divokost. Rovněž by to vysvětlovalo, proč se stala milenkou staršího gentlemana.

Dominic se zamračil. Myšlenka na to, že Brie patří jinému muži, ho znepokojovala. To se však změní okamžitě, jakmile se vrátí na venkov. Svést ji bude jistě příjemnou záležitostí. Nejdříve ji musí odlákat od starého milence, jenž si na ni dělá nárok, a pak už jen musí tu divokou kočičku zkrotit, což jistě nebude velký problém. Když si vzpomněl na její dychtivou odezvu na své polibky, spokojeně se usmál. Chtěl ji dychtivou, ochotnou. Chtěl její dychtivé tělo tisknoucí se k jeho. Chtěl cítit její malá pevná prsa na své nahé kůži...

Když se rozhodl ubytovat se v Julianově lovecké chatě, rozhodně netušil, že tam objeví někoho takového jako Brie. Dominic konečky prstů pomalu přejel po zarudlé jizvě na tváři, kde mu pokožku roztrhl její bič, a tiše se zasmál. Až se příště setkají, jeho divoká kráska mu už jen tak snadno neuteče. Za svou vzpurnost bude muset zaplatit. Však ona se naučí zatáhnout drápky a příst blahem, kdykoliv ji pohladí.

Dominic se zachvěl zimou a zavřel okno. Když se obrátil, aby se oblékl, letmo pohlédl na Denise, která spokojeně oddychovala ve své posteli.

Litoval svého náhlého impulzu, který ho zavedl do její náruče. Byla to samozřejmě chyba. Stejně jako spící psy je lépe bývalé milenky nechat být. Kromě toho on jen využil Denisinu ochotu, aby v její náruči zapomněl na rusovlasou krásku s očima planoucíma blesky.

Obraz Brie se okamžitě vrátil a Dominic cítil, jak celé jeho tělo tuhne touhou.

Musí se vrátit. Najde ji, a pokud to bude zapotřebí, třeba ji i unese. Potrestá ji za dychtivou touhu, kterou v něm probudila. Brzy, sliboval si Dominic v duchu, když tiše vycházel z ložnice. Nejdříve musí vyřídit tu záležitost s Germainem a pak bude volný, aby potrestal Brie.

*** * ***

V následujícím týdnu byl hrabě ze Stantonu několikrát viděn ve městě v doprovodu několika žen, nikdy však mezi nimi nebyla Denise. Ve svém snažení najít Germaina však Dominic nijak neuspěl, a když koncem týdne náhodou natrefil v klubu White na St. James na svého přítele Jasona, pomalu začal ztrácet trpělivost.

Oba muži se odebrali do jednoho z mnoha salonků, aby měli soukromí a mohli si v klidu promluvit. Dominic stál před krbem, upřeně hleděl do plamenů, zatímco Jason se uvelebil na pohodlném koženém sofa,

Dominic se s Jasonem znal už dlouhá léta. Chodili spolu do školy, kde se skamarádili, a od té doby udržovali trvalé přátelství. I když byli oba inteligentní a měli svalnatou postavu, tím jejich podobnost končila.Jason byl menší, podsaditější a plavý, zatímco Dominic měl černé vlasy a ostře řezané rysy. V Jasonových modrých očích neustále tančily jiskřičky smíchu a nebylo v nich nic z chladu, který se často odrážel v šedých Dominikových očích.

Když se zdálo, že Dominic s rozhovorem váhá, Jason nadhodil téma Charles Germain. „Tak se mi zdá, že se pátrání

dostalo do slepé uličky."

„Přesně tak," přitakal Dominic. „Minulý týden se Germain ukázal na jednom z plesů, ale Manningovi muži ho zase ztratili. Zítra asi začnu pátrat na vlastní pěst. To čekání je nekonečné. Chci to mít co nejdříve za sebou, abych se mohl vrátit na Julianovu loveckou chatu."

Jason pozvedl jedno obočí. ‚Je v tom žena?" Když Dominic neodpovídal a podíval se kamsi za přítelovo rameno, Jason se usmál. „Ale no tak, Dominiku. Lovecká sezona není zrovna v plném proudu a ty jsi po venkově nikdy příliš netoužil. Musí v tom být ještě něco jiného než jen Denvillova společnost."

„Máš pravdu," řekl Dominic a polkl lahodný doušek brandy.

„Nový objev do tvého harému?"

Dominic mimovolně zvedl ruku a dotkl se poraněné tváře. „Tahle je jiná, nebude to s ní tak snadné. Je spiše divokou kočkou, která zapomněla, že je žena. Právě jsem se jí chystal dát lekci správného chování, když nás vyrušili Manningovi lovečtí psi."

„Neříkej mi, že tě praštila?"

Dominic se usmál. „Švihla mě svým jezdeckým bičíkem."

„Dobrý bože, divím se, žes ji hned neztrestal. Copak to máš zapotřebí? Stačí lusknout prsty a máš kolem sebe hned tucet dych-I i vých krásek. Copak je s tou operní pěvkyní, kterou ti závidí všichni tví přátelé, se slečnou Crowellovou? Minulý týden tě viděli v její společnosti. Řekl bych, že žena jejího šarmu by tě mohla na chvíli zaměstnat."

Dominic pokrčil rameny. „Doufal jsem, že by Cassandra mohla upoutat Germainovu pozornost, a ona mé pozvání na večeři přijala. Její šarm, o kterém ses zmínil, byl přiměřený, ale ta žena má mnohem raději cinkot mých peněz než mě. Pomalu mě to začíná nudit. Zatím jsem nepoznal ženu, u níž by to nebylo stejné. Samozřejmě kromě Lauren," dodal Dominic, neboť věděl, že Jason svou ženu vroucně miluje.

Jason se zasmál. „Všechny takové nejsou, můj drahý příteli, i když je jich zřejmě většina. Na druhé straně Cassandra Crowel-lová nečeká, že ji požádáš o ruku. To lady Denise je na tom zřejmě jinak. Prý jsi znovu vyhledal její společnost a ona teď doufá, že by se mohla stát tvou hraběnkou."

„Na to mě Denise zná až příliš dobře."

„Možná, ale každá žena začne doufat, když od svého milence dostane vzácný rubínový náramek."

„Byl to jen malý dárek," hájil se Dominic zachmuřeně. „Abys věděl, všechny ty řeči o ženách a manželství mě začínají nudit. Co kdybychom se podívali do karetního salonku?"

„Díky, ale budu muset odmítnout. Nechci nechávat Lauren tak dlouho o samotě. Ve svém stavu se lehce unaví. A abych nezapomněl, chtěla, abych ti připomenul tvůj slib, že půjdeš našemu dítěti za kmotra."

„Nemusíš se bát, nezapomněl jsem. Klidně jí vyřiď, že se mnou může počítat."

Jakmile Jason odešel, Dominic se přemístil do karetního salonku,aby se trochu rozptýlil. Zkoušel různé hry, ale v žádné se nesázelo tak vysoko, aby to zaujalo jeho pozornost. O několik hodin později si oblékl kabát a vyšel ven. Propustil kočího a pěšky se vydal známou cestou domů. Potřeboval trochu klidu a čerstvého vzduchu, aby si pročistil hlavu.

Byla mrazivá noc a Dominic se zabořil hlouběji do svého kabátu, aby alespoň částečně unikl ledovým vločkám, které poháněny severákem létaly vzduchem. Ticho noci občas narušil kočár jedoucí kolem. Dominic byl však natolik zahloubaný do svých myšlenek, že to téměř nevnímal.

Všechno to bylo tak nějak zvláštní. Už ten fakt, že chce mít nepříjemnost s Germainem co nejdříve za sebou, byl neobvyklý. Jindy vítal každé rozptýlení, a ted se nemůže dočkat, až bude mít klid a vrátí se na venkov.

Když Dominic po smrti dědečka zdědil titul a spolu s ním i pohádkové rodinné jmění, měl tolik prostředků, aby si mohl dopřát vše, na co jen pomyslel. Přesto ho hýřivý život za chvíli omrzel a Dominic dobrovolně vstoupil do války proti Napoleonovi.

Celých šest let pracoval pro sira Edwarda Manninga ve službách ministerstva zahraničí, než bitva u Waterloo ukončila jeho špionážní činnost.

Po válce, během níž jeho majetek značně utrpěl inflací a roky bídy a válečných útrap, se Dominic pustil do zvelebování svého rodinného sídla. Přestěhoval se do Kentu a všechen svůj čas i důvtip věnoval na vzkříšení kdysi prosperujícího panství.

Když byl se svým výsledkem konečně spokojen, pustil se do cestování. Tento životní styl mu vyhovoval, a tak Dominic cestoval od jednoho hlavního města k druhému.

Naposledy odjel do Ameriky, kde si celý rok vychutnával nekonečnou svobodu a volnost krásné země, než se vydal do Indie. Touha po rodné zemi a životě mezi přáteli ho však nakonec přece jen zavedla domů.

Teď je tady jako ve vězení a nemůže se dočkat, až zase odjede, tentokrát však ne tak daleko, jen kousek za Londýn.

Dominic si dobře uvědomoval, kdo je příčinou jeho nespokojenosti. Brie. Nedokáže na ni zapomenout. Všechno kolem mu ji připomíná. Plameny ohně v krbu, vášnivý rozhovor, hřejivé objetí, vločky sněhu ve vlasech.

Dokonce i Jasonova žena Lauren mu Brie připomněla. Začátkem týdne, když byl u Effingů na večeři, se Lauren jako vždy často smála a on v jejích očích viděl tentýž žár, jaký obdivoval u Brie, a to i přesto, že jejich barva byla zcela jiná. Laureniny oči byly mírné, světle modré jako letní obloha, kdežto ty Briiny spíše připomínaly divokou bouři s hromy a blesky.

Dominic se ušklíbl. Nechal své vzpomínky, aby ho zavedly mnohem dál, než bylo moudré. Vždyť nebyla ničím jiným než obyčejnou venkovskou dívkou, kterou skoro ani neznal. A právě proto bude muset ukojit svou zvědavost dřív, než se mu to vymkne z rukou.

Když Dominic dorazil do svého domu na Berkeley Square, všichni sloužící kromě Farleye už spali. Dominic mu podal plášť a klobouk a mlčky se vydal po schodech do své ložnice.

„Pane?"

Dominic se zastavil a netrpělivě se ohlédl přes rameno. Farley si odkašlal. „Omlouvám se, lorde, ale... před chvílí dorazila jistá lady. Vysvětloval jsem jí, že nejste doma a že se vrátíte až pozdě v noci, ale trvala na tom, že na vás počká."Dominic se překvapeně podíval na svého sluhu. Navzdory dlouhému zástupu jeho milenek nebývalo zrovna obvyklé, že by ženy samy chodily do jeho domu.

„Kdo je ta dáma?" zeptal se, když Farley váhal.

„Slečna Crowellová, pane. Uvedl jsem ji do malého salonku."

Dominic udiveně povytáhl obočí. Cassandru Crowellovou by tedy rozhodně nečekal. Krásná žena s havraními vlasy a smyslnou postavou měla pověst, která lákala snad každého muže v Londýně k tomu, aby s ní strávil večer - ovšem jen jednou nebo nanejvýš dvakrát. Dominic ji minulý týden doprovodil do divadla, ale nic víc. I když se na něho Cassandra zlobila, neměl v úmyslu vzít si to, co mu tak ochotně nabízela.

Bez zaklepání vešel do salonu a pohledem přelétl místnost. Byla prázdná.

Farley, jenž šel těsně za ním, pohoršené vykřikl: „Ale ještě před chvílí tady byla. Přinesl jsem jí horký čaj. Podívejte se, ještě se z něho kouří."

„Možná už déle nechtěla čekat, a tak odešla."

„To ne, pane. To bych ji musel slyšet."

„Pak," řekl Dominic, „musí být někde v domě. Prohledej přízemí a já se poohlédnu v patře. Rychle. Pokud uvidíš, že má zbraň, raději se schovej."

Farley hlasitě polkl. „Říkáte zbraň?"

Jen se neboj, na tebe nevystřelí. A kdyby ano, určitě se mine. Ale ted se už pohni, chlape," pobídl svého sluhu, který stále stál na svém místě a nehýbal se.

Dominic se pustil do prohledávání patra. Potichu našlapoval po měkkém koberci a procházel jeden pokoj za druhým.

Nevěděl, co může od Cassandry očekávat. Jeho první myšlenka, když zjistil, že k němu v noci přišla na návštěvu, byla ta, že stále chce hrát svou roztouženou roli. Ale když zmizela, pojal podezření, že ji najal Germain. Nebylo by to poprvé, kdy Charles ke svému účelu zneužil ženu.

Dominic našel Cassandru ve své ložnici. Prohledávala jeho osobní věci tak hlasitě a zaujatě, že pro něho nebyl velký problém vejít nepozorovaně do pokoje a zjistit, že u sebe zcela jistě nemá žádnou zbraň. Její šaty odhalovaly tolik z bezchybné pokožky, že by ji neměla kam schovat.

Dominic udiveně sledoval, jak se Cassandra drze přehrabuje jeho věcmi. Na stole ležela otevřená šperkovnice s drahocennou diamantovou broží, nicméně Cassandra zcela zjevně hledala něco jiného.

„Kdybych věděl, že po mně tolik toužíte, madam, nenechal bych vás čekat."

Ani výstřel z pistole by ji nemohl vylekat víc než Dominikova jizlivá slova. Vyděšeně sebou škubla, prudce se obrátila, jednu ruku si přitiskla k hrudi a druhou schovala za zády. „Můj pane..., tak brzy jsem vás nečekala."

Dominikovy oči žhnuly jako dva diamanty. Pohledem v rychlosti zkontroloval pokoj a pak se vrátil zpátky ke Cassandřině bledé tváři a dmoucím se ňadrům. „To vidím," podotkl ledovým hlasem a nevzrušeně za sebou zavřel dveře. Pomalu se vydal ke Cassand-ře, která ho sledovala hrůzou rozšířenýma očima. Zoufale se rozhlížela kolem sebe a snažila se uniknout, nicméně neměla ani tu nejmenší šanci.Dominic ji popadl za rameno a druhou rukou se natáhl za její záda, kde něco ukrývala. Cassandra předmět upustila na zem a ten s tlumeným nárazem dopadl na vysoký koberec. Dominic jej okamžitě poznal - pečetní prsten, jenž kdysi patřil jeho otci.

Udiveně se na ni podíval. „Doufám, že mi to vysvětlíte, madam," řekl smrtelně vážným tónem.

Cassandra zakňourala a snažila se vyprostit z bolestného sevření jeho prstů, ale Dominic ji nepustil.

„Dobře tedy!" vykřikla.

„Nu?"

Já... jsem hledala vlastnický list vaší usedlosti ve Francii!" „Proč?"

„To nevím! Měla jsem ho jen najít."

Dominic pozoroval její tvář a ignoroval slzy, které jí tekly po tvářích. Levou rukou sklouzl k jejímu hrdlu a dlouhými prsty ho pevně objal. „Máte překrásný krček, má drahá," zamumlal, „ale pochybuji, že mu to bude slušet, až ho bude svírat pevný provaz. Kdo vás poslal?"

Cassandra vyděšené polkla. „Prosím, nezabíjejte mě!"

„Kdo vás poslal?" opakoval Dominic výhrůžným hlasem. „Byl to Germain?" Když Cassandra přikývla, Dominic ji okamžitě pustil. Bez lítosti sledoval, jak klesla k zemi. „Kde ho najdu?"

Cassandra zakroutila hlavou, opatrně se dotkla pohmožděného hrdla a tiše vzlykla. Když se k ní Dominic výhrůžně přiblížil, vyhrkla: „Přísahám, že nevím! Před dvěma dny přišel ke mně domů. Nevím, kde ted je."

„Kolik vám zaplatil?"

„Dvě stě liber. V pátek se máme znovu sejít." „Kde?"

„U mě doma."

„Nebudete tam." Přešel přes místnost a zatáhl za šňůru se zvonkem. Pak se znovu obrátil ke Cassandře. „Dnes večer odjedete z Londýna, je mi jedno, jak nebo kam. Pokud mě neuposlechnete, nepočítejte s tím, že by vám Germain pomohl. Jestli vás ještě někdy uvidím, zabiju vás." Když Farley o chvíli později vběhl do místnosti, Dominic znechuceně mávl směrem ke Cassandře. „Odved ji pryč."

Farley popadl vzlykající ženu za rameno, vyvlekl ji z pokoje a potichu za sebou zavřel dveře.

Když Dominic osaměl, došel k nejbližší zdi, zaťal pěst a vší silou do stěny praštil. Jelikož to nepomohlo, posadil se na židli vedle krbu a zatínal a uvolňoval prsty, dokud necítil, že je schopen znovu se ovládat.

Za živý svět nemohl pochopit, co od něho Germain chce. Co by dělal s vlastnickou smlouvou na jeho pozemky ve Francii? A proč se mu neustále vměšuje do života? Dominic si prsty pročísl vlasy a hlasitě zaklel.

Znovu vstal a začal nervózně přecházet po místnosti.

Cassandra není velký problém, usoudil. Ta je jen Germainovým nástrojem. Nakonec mu však bude užitečná. Germain se s ní bude chtít sejít, jenže místo krásné a ochotné Cassandry na něho bude čekat Dominic.

Nakonec však Dominic do Cassandřina domu nikdy nedošel. Neměl to zapotřebí.

Následujícího rána ho Farley probudil se slovy, že dole v hale na něho čeká gentleman a chce s ním mluvit.

Ranní návštěvník nebyl nikdo jiný než Charles Germain. Vysoký plavovlasý muž byl štíhlé postavy a jeho mírné rysy budily klamný dojem, že je neškodný. Dominic se však už dávno naučil, že první dojem často klame, zvláště pak u tohoto muže.

Charlesovi může být asi tak čtyřicet, pomyslel si Dominic, ale poslední roky v Indii mu zrovna neprospěly. Bledá pokožka pod horkým sluncem zrudla a vykazovala nenapravitelné škody. Na čele mu přibylo několik dalších vrásek.

Dominic zůstal stát ve dveřích a udiveně pozvedl obočí. Jaké překvapení, Charlesi. Kde ses celé ty dlouhé roky ukrýval?"

Germain ztuhl. „Nedělej ze mě blázna, Dominiku. Jsem si jistý, že o mém návratu víš."

V Dominikových očích se objevil temný záblesk. „Ano, vím. Jenže jsem tě čekal mnohem dříve a ne za denního světla. Kde ses tolik zdržel? Copak jsem se ti to nesnažil usnadnit?"

„Ale ano, kdybych chtěl, mohl jsem tě zabít už nejméně stokrát."

„Proč jsi to nezkusil? Mohlo by to být zajímavé." Charles se na chvíli odmlčel, jako by Dominikova slova zvažoval. „Máš něco, co chci."

„Ale ano, tu smlouvu," řekl Dominic a suše se usmál. „Věřím, že tě Cassandra zklamala. Kdyby ses mě zeptal, mohl jsem ti říct, že není natolik inteligentní, aby splnila to, cos od ní požadoval. Ale proč tu smlouvu vlastně potřebuješ?"

Germain se ušklíbl. „Není pro mě. Je pro, ehm, řekněme klienta. Někoho, koho zajímá tvá budoucnost. Za ten kus papíru a za tvou smrt dostanu přímo pohádkovou odměnu, ale nabízím ti obchod - tvé panství za jméno mého klienta."

Dominic nevěřil vlastním uším. „Musíš stárnout, Charlesi, když si myslíš, že prosperující panství vyměním za pouhé jméno."

„Co kdybych ti řekl, že můj klient měl co do činění se smrtí tvého otce?"

Dominic se na Charlese pronikavě podíval, ale mlčel.

Charles pokrčil rameny. „Dobrá tedy, vyřešíme to jako gentlemani. Vítěz získá bud panství, nebo jméno. Věřím, že výzvu k souboji neodmítneš."

Dominic se na chvíli zamyslel. Souboje byly nelegální, ale on a Charles se stejně dříve nebo později střetnou. To bylo nevyhnutelné. Charles oživil jejich neshody v té chvíli, kdy vstoupil na anglickou půdu, a souboj byl jen přirozeným důsledkem jejich vzájemné nenávisti. Kromě toho postavit se proti sobě v souboji je jistě mnohem příjemnější než čekat, kdy mu Charles v temné aleji do zad vrazí ostrý nůž. Jenže Charles Germain nebyl typ muže, který by bojoval čestně. Pokud ho vyzval na souboj, je zřejmé, že očekává vítězství - ať férově či ne.

Dominic se soubojem souhlasil a vítězoslavný záblesk v Charlesových očích ho přesvědčil o tom, že jeho podezření bylo pravdivé. Samolibý úsměv se však rozplynul, když Dominic dodal: „Doufám, že výběr zbraní je na mně. Navrhoval bych kordy. Stejně bych ten svůj potřeboval trochu provětrat. Cvičil jsi, Charlesi?" Když viděl, že muž váhá a zvažuje možnosti, řekl: „Ale no tak, přece se ti ten risk nakonec vyplatí, nebo ne?"

Charles zrudl hněvem, ale přikývl a navrhl místo a čas.

„Měl jsem za to, že místo a čas domlouvají sekundanti," prohodil Dominic a spokojeně sledoval, jak Charles ztratil nervy, což přesně bylo jeho úmyslem.

„Zatraceně, chlape, kde asi v Londýně vezmu sekundanta? Mocdobře víš, že tady skoro nikoho neznám - a to kvůli tobě!"

Dominic si ho změřil chladným pohledem. Jak myslíš, Charlesi, ale já svého mít budu. Já si své kůže docela cením."

Jeho poznámka Charlese ještě více pobouřila. Přešel přes místnost, u dveří se však zastavil, obrátil se k Dominikovi a ukázal na něho prstem. „Zítra ráno za úsvitu buď na Baconově poli! Jestli nepřijdeš, najdu si tě, a až budu s tebou hotový, tvá kůže nebude mít větší cenu než kůže prašivého psa."

Dominic po něm šlehl rozzlobeným pohledem, ale ani se nepohnul a mlčky sledoval, jak nevítaný host opouští jeho dům.

O hodinu později Dominic zaklepal na dveře Jasonova domu na Grosvenor Square. Jason byl sám, poněvadž Lauren ještě odpočívala nahoře v ložnici. Když ho přítel vyzval, aby se k němu přidal a posnídal, Dominic odmítl vše kromě šálku čerstvé kávy.

„Tak co tě sem přivádí v tak časnou hodinu?" zeptal se Jason, když sluha odešel a oni zůstali sami.

„Chci, abys mi dělal sekundanta."

Jason nevzrušeně pokračoval ve snídani. „Další souboj? Znám ho?"

„Ne, ale už jsem se o něm zmiňoval. Je to Charles Germain."

Jason vzhlédl od toastu s máslem a usmál se. Jak se ti to podařilo? Germain musí být blázen, že s tím souhlasil."

„Vlastně mě na souboj vyzval on." Dominic svému příteli řekl vše o Cassandře a o svém panství ve Francii. „Když Cassandra neuspěla, objevil se u mých dveří sám Germain. Přiznal, že ke mně Cassandru poslal on a že chce mé panství. Dokonce se mi svěřil, že ho někdo najal, aby mě zabil. Panství je jen malý bonus."

Jason se na něho podezřívavě podíval. „Nepřebral jsi včera trochu?"

„Děkuji ti za důvěru," řekl Dominic s úšklebkem, „ale i kdybych byl opilý, copak bych si něco takového vymyslel? Mluvím naprosto vážně. Je to panství mého otce a já jsem ho teprve nedávno získal zpátky. Vůbec nevím, jak se to Germain dozvěděl nebo k čemu by mu bylo. Vlastně jsem se tam chtěl v létě vypravit, trochu se porozhlédnout a zjistit, jak bych ho mohl zvelebit a vrátit mu dřívější prosperitu. Ted se zdá, že si budu muset s výletem pospíšit.
Nejdříve mě však čeká ten souboj. Všechno je domluvené. Zítra za úsvitu na Baconově poli. Budeme se bít na kordy. S Germainem pistolím moc nevěřím."

„Ale není Germain skvělý šermíř?"
„Ano, přesto nemíním prohrát. Bohužel ho nemůžu zabít. Pak bych se nedozvěděl, kdo ho najal." „A pak se vydáš do Francie?"

Dominic se ušklíbl. Ještě ne. Stále mám v plánu přijmout Julia-novo pozvání. Odjíždím hned zítra."

Jason se usmál. „Ale ano, málem jsem zapomněl, ta dívka, co tě praštila bičíkem."

„Takže s tebou mohu počítat?"

„Samozřejmé. Raději to ale řeknu Lauren, aby se nebála, kde jsem."

„Díky, Jasone. Věděl jsem, že je na tebe spolehnutí."

Jason mávl rukou. „Vezmu s sebou doktora, i když věřím, že to bude Germain, kdo ho bude potřebovat."

Dominic zbytek dne strávil vyřizováním svých záležitostí a poté, co navštívil svého bankéře, se zastavil u sira Manninga, aby ho informoval o vývoji situace ohledně Germaina. Celý večer pak hrál karty se svými přáteli a hodně pil.

Ráno se probudil s bolavou hlavou, ale když opouštěl dům, kromě zarudlých očí vypadal jako vzorný gentleman.Když se přiblížili k místu setkání, právě začalo svítat. Koňská kopyta rozrážela cáry mlhy a na východě se objevily první sluneční paprsky. Vjeli na široké pole, které ze všech stran lemovaly vysoké jilmy.

Jasonův kočár na ně už čekal, ale po Germainovi nebylo nikde ani památky. Dominic zastavil kočár, opratě předal Jacquesovi a seskočil dolů. Svlékl si kabát, přehodil ho přes sedadlo kočáru a zhluboka se nadechl. Mrtvolné ticho chladného rána nevěstilo nic dobrého.

Z přemýšlení ho vytrhl Jason, jenž mu představil lékaře, ale ani jednomu z mužů nebylo do hovoru.

Náhle v dálce uslyšeli dusot koňských kopyt. „Konečně," řekl Dominic, když spatřil Germaina a ještě jednoho muže. „Už jsem si začínal myslet, že jsem vstal z postele zbytečně."

Když Germain dorazil, Dominic kývnutím hlavy odpověděl na jeho strohý pozdrav. Zatímco Jason z kočáru vytáhl

dlouhou štíhlou krabici, v níž se skrývaly ostré kordy, Dominic si svlékl vestu a rozepnul košili. Mrazivý vzduch okamžitě prostoupil tenkým plátnem, ale Dominic zaťal zuby a snažil se ho ignorovat.

Charles Germain seskočil z koně a rovněž se začal připravovat. Když zkontroloval dlouhý kord, který mu Jason nabídl, Charles se zdál naprosto klidný, zradila ho jen tenká vráska, jež mu škubala kolem úst. Vybral si zbraň a potěžkal ji v ruce.

Dominic uchopil druhou, pevně ji sevřel a několikrát máchl vzduchem.

Pak se postavil do středu louky a s kordem namířeným k zemi čekal na soupeře. Jakmile Germain zaujal své místo, Jason jim řekl pravidla boje a ustoupil stranou.

Jsi větší blázen, než jsem si myslel," utrousil Germain, aby Dominika popudil.

Dominikovy oči se divoce zaleskly. S rozepnutou košilí a černými vlasy se podobal spíše divokému pirátovi než uhlazenému anglickému gentlemanovi. „Řekl bych, že se k sobě hodíme. Já blázen, ty zbabělec. Garde!"

Oba muži kolem sebe kroužili jako v elegantním tanci a byli připraveni kdykoliv vyrazit. Vtom se čepele zbraní střetly a vydaly ohlušující zvuk. Chvíli spolu bojovali a zdálo se, že ani jeden není schopen získat výhodu. Nicméně Germain konečně ztratil trpělivost a udělal chybu. Prudce vyrazil kupředu a slepě zaútočil. Skoro se mu podařilo proniknout Dominikovou obranou, když ten v poslední chvíli změnil taktiku, uskočil stranou a vzápětí jeho zbraň vyrazila kupředu jako šíp a hrot kordu vnikl do Germainova boku.

Nastalo napjaté ticho. Charles zkoprněl, sklopil hlavu a nevěřícně zíral na karmínovou barvu, která se rozlévala po jeho bílé košili. Pak zvedl zrak, upřel ho na Dominika a svezl se k zemi.

Dominic obrátil bezvládné tělo na záda a roztrhl košili, aby zkontroloval ránu.

Tiše zaklel. Z pravého boku vytékala temně rudá krev. Dominic věděl, že takové zranění může být smrtelné. Odstoupil stranou a zavolal na lékaře.

„Není to dobré," mumlal doktor, „ale snad to přežije." Z koženého kufříku vytáhl obvaz a vytvořil z něj malý polštářek, jejž přitiskl k ráně, aby zastavil krvácení. „Čepel minula plíce, ale jen o kousek," prohlásil. „Měl zatracené štěstí. Ted' bude mít týden nebo dva horečku, a jestli to přežije, bude mít vyhráno."

Jestli bude žít, zaplatím nejen vaše výdaje, ale sto Uber navíc," řekl Dominic tiše.„Udělám, co bude v mých silách, lorde, ale zázraky neslibuji."

Dominic tiše stál a zrak upíral na Germainovu bledou tvář. Najednou si připadal unavený. „Nechám to na tobě, Jasone," řekl, když svého přítele odtáhl stranou. „Manning ti pomůže."

Jason přikývl. „Žádný strach. Dohlédnu, aby se Germainovi dostalo náležité péče."

Dominic se ještě jednou podíval na nehybného muže a znovu zaklel. „Zatraceně! Jestli to vůbec přežije, bude chvíli trvat, než bude moct mluvit."

„Hlavu vzhůru, Dominiku. Ještě máme Germainova přítele," upozornil ho Jason a kývl hlavou k zamračenému muži.

„Pochybuji, že ten něco ví," odvětil Dominic zamračeně. „Germain ho nejspíše najal na poslední chvíli. Potřebuji vědět, kdo za tím je. Někdo za mnou Germaina poslal, aby mi zničil život, a já chci vědět, kdo to je."

Jason se ušklíbl. „Bohužel, než se Germain vzpamatuje a ty ho budeš moct vyslechnout, budeš si muset dávat pozor na každého, koho potkáš."

Dominic se na svého přítele podíval a pokrčil rameny. „Věřím, že se o Germaina postaráš, Jasone, já odjíždím. Dáš mi vědět, až bude schopný výslechu?"

Jen klid, pošlu zprávu hned, jakmile bude schopný mluvit."

Když došli ke kočárům, oba muži se rozloučili. „Dej na sebe pozor, Dominiku," řekl Jason, když sevřel přítelovu ruku. „Nemůžeš vědět, co se na tebe chystá."

„Takže bych měl sedět doma a odpočívat?" odvětil Dominic. „Ne, děkuji, Jasone, ale tenhle nudný život pro mě není."

„No, bál jsem se, že to řekneš. Přesto bud opatrný."

„Dokud Germain leží v posteli, nic se mi nestane. Nechej si obavy pro svou ženu a dej pozor, aby můj kmotřenec byl v pořádku."

Dominic naskočil do kočáru a vyklonil se z okna. „Mimochodem, Jasone, děkuji, žes tady dnes ráno byl."

Jason se usmál. „Kdykoliv, Dominiku, kdykoliv. Přeji ti dobrý lov."

Dominic s úsměvem kývl na pozdrav a zaklepal na strop kočáru. Když Jacques popadl otěže, koně se dali do klusu a netrvalo dlouho a kočár se hnal po zmrzlé cestě ven z Londýna.

„O? opak ti trvá tak dlouho?" ptala se Katherine. „Svačina je už naservírovaná a Caroline na tebe čeká dole v jídelně."

Brie se už skoro deset minut prohrabovala svou obrovskou šatní skříní a stále na sobě měla jezdecké šaty. Nešťastně si povzdychla. „Nemám vůbec hlad, Katherine. Co kdybys řekla Caroline, ať začne beze mě?"

Katherine nesouhlasně sevřela rty. „Nu, slečno Gabrielle, doufám, že se vaše blahorodí alespoň uráčí sejít dolů a vyzkouší si nové šaty."

„Tohle si nezasloužím, Katherine!" Brie ze skříně vytáhla vlněné šaty s dlouhými rukávy a přehodila je přes židli.

Katherine si všimla zarudlých tváří své přítelkyně a řekla: „Stalo se něco, Brie? Poslední dobou jako bys nebyla ve své kůži. Snad nejsi nemocná?"„Nic mi není," řekla Brie, ale když viděla ustaraný pohled své společnice, zastyděla se. Je mi to líto, Katie, ale obávám se, že v Carolinině společnosti už nevydržím ani jedinou minutu. Její depresivní nálada začíná být nakažlivá."

„Mohla by ses ji snažit pochopit. Vím, že tvá sestřenice nedělá nic jiného, než vzdychá, ale je to ještě dítě a tohle byla její první milostná zkušenost. Potřebuje někoho, kdo by ji vyslechl."

„Pochybuji, že zrovna já jsem jako stvořená na roli zpovědníka."

„No ale jsi to ty, kdo její návštěvu schvaloval, pamatuješ? Doufala jsem, že to budeš brát s nadhledem. Lady Langleyová ti svou dceru poslala, abys na ni měla pozitivní vliv, a ty ji víceméně ignoruješ."

„Dobře tedy," houkla Brie. „Pokusím se s Caroline trávit více času. Ale prosím, nečekej ode mě, že ji budu bavit."

„Potřebovala by nějakou společnost. Možná bys ji mohla seznámit s jedním z mladíků z okolí."

Brie pokrčila rameny, ale pak se jí v očích uličnicky zablýsklo. „Co takhle Rupert Umstead?" Rupert byl nejstarší syn zdejšího zemana. Jeho květnatá řeč a neustálé obtěžování Bři přiváděly k šílenství, ale teď ji napadlo, že by ty dva mohla dát dohromady, a zabít tak dvě mouchy jednou ranou.

Nicméně Katherine její nápad neschvalovala. Když Brie viděla, jak se mračí, musela se začít smát. Jak je možné, že vždy dosáhneš svého, Katie? Dobře tedy, převléknu se a za minutku jsem dole. Ještě stále chceš, abych přišla na zkoušku šatů?"

Katherine zakroutila hlavou. „Brie Carringdonová, nepochopím tě, dokud budu živa. Ale ano, potřebuji tě. Dvoje z tvých večerních šatů jsou skoro hotové a ještě si chci přeměřit ten alabastrový živůtek. Za hodinu tě budu čekat."

Brie se souhlasně usmála, ale jakmile osaměla, její úsměv se ihned rozplynul. Katherininy výtky se jí sice nezamlouvaly, ale byly oprávněné.

Od první chvíle, co se Caroline objevila ve dveřích jejího domu, si jí Brie skoro nevšímala. Nebyla pro ni ničím jiným než ufňuka-nou zátěží, která ji přiváděla k šílenství. Pokud však má být spravedlivá, musí si přiznat, že všechno není jen Carolinina chyba. Už skoro čtrnáct dní byla roztržitá a popudlivá a často na svou sestře-nici vyjela kvůli naprosté maličkosti. Problém však byl někde jinde než v ufňukané dívence. Brie prostě nemohla zapomenout na jistého černovlasého lorda ani na to, co se mezi nimi odehrálo.

Kdykoliv si vzpomněla na jejich poslední setkání, nervózně sebou škubla. Dokonce ani útok jejího snoubence ji tehdy nevyděsil tolik, jako pronikavý pohled lorda Stantona. Brie se zachvěla. Jen stěží může doufat, že ho už nikdy neuvidí.

Od toho dne se zdržovala poblíž domu a doufala, že se Dominic tak brzy nevrátí. Nejvíce ji však znervózňovaly vzpomínky na pocity, jež v ní vyvolal jeho polibek. Po prvním doteku jeho rtů jako by přestala uvažovat, jako by zmizel celý okolní svět a neexistovalo nic než jeho mužná vůně a vzrušující doteky horkých dlaní a hebkých prstů.

Brie už několikrát napadlo, jestli její setkání s Dominikem Ser-raultem na ní zanechalo nějaké očividné známky, ale při pohledu do zrcadla s údivem konstatovala, že nikoliv. Její tvář s vysokými lícními kostmi, rovným nosem a plnými rty byla jako vždy naprosto vyrovnaná.

Kriticky zkoumala své rysy. Muži o ní říkají, že je krásná, ale onana sobě nic krásného neviděla. Měla velké oči zvláštní barvy, které lemovaly dlouhé řasy. Její pokožka ted měla lehce broskvový nádech, ale Brie věděla, že s prvním sluníčkem získá nevhodnou hnědou barvu. Snad jediné, co se jí na sobě líbilo, byly její vlasy. Těžké prameny v bohatých loknách spadaly dolů po ramenou skoro až k pasu, a kdykoliv se ocitly ve slunečním světle, leskly se stovkami drobných záblesků. Nejeden muž vyjádřil touhu dotknout se jich. Dominic však nežádal o svolení. Jeho dlouhé prsty se probíraly těžkými prameny, hladily je a...

Brie si uvědomila, že se myšlenkami opět vrátila k oné noci, kdy se ji pokusil svést, a zrudla rozpaky. Nebyl prvním mužem, který se o něco takového pokusil, ale byl prvním, kterému se to skoro podařilo. Jeho hebké rty a nestoudný jazyk v ní vyvolávaly tak prudkou odezvu, jakou ještě nikdy předtím nezažila.

Brie skoro s lítostí přemýšlela, zda někdy najde někoho, kdo by v ní dokázal probudit tak hřejivé pocity jako Dominic. Někoho, kdo by v ní vyvolal vzrušení, aniž by zcela ztratila hlavu.

Svlékla ze sebe jezdecké šaty, nahá se postavila před zrcadlo a tiše si povzdychla. O její postavě se nedalo zrovna říct, že by byla smyslná. Ňadra měla pevná, ale malá a štíhlé boky jí dodávaly téměř chlapecké vzezření.

Ale proč by to mělo vadit? Stejně se nechce nikdy vdát. Oslavila své třiadvacáté narozeniny a ještě nepotkala muže,

kvůli kterému by se chtěla vzdát své svobody a strávit s ním zbytek života.

Brie pohodila hlavou a natáhla se po spodničce. Byla blázen, že na Stantona tak vášnivě reagovala. Víckrát se to už nestane. Jednou provždy si toho arogantního nafoukaného mužského vyžene z hlavy a bude mít zase klid.

Jakmile se oblékla, Brie se posadila k toaletnímu stolku a dlouhé vlasy si upravila do jednoduchého účesu. Katherine má pravdu, pomyslela si. Potřebuje se něčím zaměstnat. A její sestřenice
Caroline potřebuje přítelkyni. Snad Caroline její společnost zlepší náladu a ona alespoň přijde na jiné myšlenky. Pokud to tak bude, pak by to bylo výhodné pro ně obě.

Brie dokončila poslední úpravy a pak rozhodně zamířila dolů do jídelny, kde našla svou sestřenici, jak zamračeně hledí na prostřený talíř.

Caroline Langleyová byla krásná dívenka s hnědými vlasy a čokoládovýma očima. Vždy bývala veselá a společenská, ale posledních čtrnáct dní jen mlčela, neustále se mračila a dívala se kamsi do prázdna. Brie měla sto chutí popadnout ji za ramena a pořádně s ní zatřást.

„Dobré ráno," řekla místo toho.

Caroline nedůvěřivě vzhlédla od svého talíře. Je odpoledne, ne ráno."

„Máš pravdu. Jen jsem se chtěla ujistit, zda mě vůbec vnímáš." Obsloužila se u servírovacího stolku a pak se posadila vedle Caroline. „Co jsi dneska dělala? Našla sis nějakou zábavu?"

Caroline trochu ožila. „Vlastně ano. Prohledávala jsem podkroví a našla jsem tohle." Z kapsy vytáhla zlatý předmět a držela ho mezi dvěma prsty.

„Matčin řetízek," řekla Brie, když poznala zlatý medailon. „Myslela jsem, že se ztratil. Kde jsi ho našla?"

„V jedné truhle. Katherine si vzpomněla, že mezi šaty tety Suzanne byl i jeden krajkový přehoz, a dovolila mi, abych se po něm podívala. Vzadu je něco napsané, ale má francouzština není zrovna nejlepší. Přečteš to?"Podala šperk Brie, která si ho se zájmem prohlížela. „Málem jsem na něho zapomněla. Jako dítě mě přímo fascinoval, ale maminka mi ho nikdy nechtěla půjčit. Ani když jsem byla hodná dívenka."

„Což podle Katherine nebylo tak často," poznamenala Caroline.
Brie její škádlení ignorovala a překládala: „Vyvaruj se slabosti, pohřbi v prach ten strašný čin." „Zvláštní. Nezdá se ti?" „Myslím, že to byl dárek od její matky." ‚A?"

Brie pokrčila rameny. „A nic. Nic víc nevím. Matčini rodiče zemřeli dřív, než jsem se narodila. Skoro o nich nemluvila, i když jednou mi řekla, že se podobám její matce."

„Možná v minulosti tety Suzanne bylo nějaké temné tajemství," řekla Caroline nadšeně. „Ukaž, dej mi ho a já ho uložím k ostatním šperkům."

„Máš značně bujnou fantazii, Caroline," řekla Brie a podala jí medailon. „Zřejmě jsi četla příliš mnoho románů."

„To ne! Mamá by mi nikdy nic takového nedovolila. Nesměj se mi, Brie. Ty nevíš, jaké to je, žít s mou matkou. Je mi osmnáct, a ona se mnou stále zachází jako s dítětem. A ted mě poslala pryč od všech mých přátel. Tady, do takové divočiny!"

Brie se snažila, aby se nerozesmála. „Tvá matka chce pro tebe jen to nejlepší, Caroline. Scházet se s nějakým podřadným důstojníkem není hodno dámy tvého postavení. A kromě toho, já moc dobře vím, jaké to je, žít s tvou matkou a na vlastní kůži pocítit její hněv. Copak si nevzpomínáš? Teta Arabella mě v půli sezony s hanbou poslala domů."

Když Caroline jen našpulila rty, Brie se už neudržela a vybuchla. „Dobrotivé nebe, copak se budeš neustále jen litovat? Zůstaneš tady jen několik týdnů. Nebude trvat dlouho a všichni na ten skandál zapomenou. Pak se zase vrátíš do Londýna. Jestli budeš chtít, doprovodím tě. Můžeme zajít do divadla a slyšela jsem, že otevřeli novou operu..."

Jde co budu do té doby dělat? Je tady taková nuda."

„Možná bychom mohly zajet na nákupy. Julian nás pozval, abychom si s ním vypily čaj."

Carolinina tvář se rozzářila, ale pak zase pobledla. „Myslím, že mě Julian nemá rád. Celou tu dobu, co jsme museli zůstat v hostinci, byl na mě pěkně protivný. Skoro se zdálo, že za tu sněhovou nadílku můžu já. Stejně tak byla má chyba, že jeho kočár přišel o kolo a že má komorná dostala horečku a musela ulehnout."

„Ale to ne," chlácholila ji Brie. Jsem si jistá, že si Julian nic takového nemyslí. Musím však říct, že mě jeho chování udivuje. Obvykle jedná jako pravý gentleman."

„No a mě celou dobu peskoval," řekla Caroline a pak se zamyšleně podívala na Brie. Je hezký, že?"

Julian?" zeptala se Brie. „Ano, zřejmě je."

„Mamá si myslí, že by sis ho měla vzít."

„Tvá matka a já spolu často nesouhlasíme, Caroline. S Julianem jsme dobří přátelé, ale hádáme se jako sourozenci. Jsem jsi jistá, že Julian má tolik zdravého rozumu, aby mě za manželku nechtěl. Za měsíc bych ho přivedla do blázince."

„To jistě ne. Ty taková nejsi, Brie."

„Děkuji," řekla suše. „Půjdeme tedy?"

„Ano, ale musím jet na koni? Nejsem zrovna dobrý jezdec. Co kdybychom si vzaly kočár?"

Brie potlačila úsměv. „Pokud si přeješ, tak ano. Jenže tím pře kazíme Katherininy plány. Odpoledne si obvykle bere kočár a jede na obchůzku nájemníků. A také tím zklameš Johna Simmse. Cvičil Fanny zvláště pro tebe."

Caroline si odevzdaně povzdychla. „Dobrá, zkusím to. Ale neslibuji, že to vyjde. Každý kůň, na kterém jsem zkoušela jezdit, mě kousl, nebo se mé pokusil shodit."

„Věřím, že s Fanny žádné takové potíže nebudou. Kromě toho dokonce i dobrý jezdec občas upadne. Mně se to stalo zrovna nedávno, když jsem cvičila jednoho z Julianových koní."

„Ach, bolelo to?"

Brie si vzpomněla na nedávnou nehodu a zachvěla se. Jen jsem se trochu natloukla. Nebylo to nic vážného," odpověděla a rychle změnila téma hovoru. „Nechtěla by ses příští týden zúčastnit honu? Zeman Umstead by jistě nic nenamítal."

„Snad ano," řekla Caroline zamyšleně. Julian tam bude taky?"

Brie se zasmála. „Že by Julian zmeškal hon? V tom by mu nezabránila ani zlomená noha."

Zbytek svačiny diskutovaly o blížícím se honu a pak, když byly po jídle, Brie vstala. „Slíbila jsem Katherine, že si přijdu vyzkoušet nějaké nové šaty, které mi šije do Londýna," řekla. Jestli se ti chce, můžeš se dívat, jak do mě bodá špendlíky."

Caroline nadšeně přikývla. „Ó ano, prosím. Vždy si ráda prohlížím tvé šaty, jsou tak krásné. To je všechny šila Katherine?"

„Skoro všechny. Nedovolí mi, abych nešla s módou. Tvrdí, že kdyby to záleželo na mně, chodila bych jen v kalhotách a má zřejmě pravdu. Dříve, než se stala společnicí, si na živobytí vydělávala jako švadlena."

Jak romantické!"

„Dobrotivé nebe, co tě vede k tomu, že ničení si očí a propíchání prstů až do krve je romantické?" „Takhle jsem o tom nepřemýšlela."

„Asi bys měla," zamumlala Brie a mile se usmála. Její sestřenice bude nakonec zábavnější, než si myslela.

Po zkoušce se obě dívky převlékly do jezdeckých šatů a vydaly se ke stájím. Chvíli trvalo, než John Caroline objasnil, jak se má chovat k malé klisničce, kterou schovával zvláště pro ni, ale zanedlouho už obě sestřenice seděly v sedlech a mířily k vesnici.

Brie nejdříve svou sestřenici stále kontrolovala, ale pak se uvolnila a soustředila se jen na požitek z jízdy. Nezdálo se, že by Caroline měla každou chvíli spadnout, a alespoň si přestala stěžovat.

Briin kůň byl mnohem temperamentnější a vyžadoval větší pozornost, zvláště když vjely do vesnice. Pomalu projížděly po dlážděných cestách a vyhnuly se přeplněnému náměstí, kde právě probíhaly trhy.

Nejdříve se zastavily koupit nějakou krajku pro Katherine a pak vešly do obchodu s klobouky. Když Caroline uviděla širokou nabídku módních tvarů a barev, nadšeně zavýskla a začala bezhlavě utrácet. Když po nějaké době opouštěla obchod, doslova zářila štěstím. Nadšeně Brie popisovala všechny své klobouky a byla tak nesoustředěná, že na chodníku vrazila do jednoho chodce.

„Ale no tak!" vykřikl muž pohoršené.

Brie sebou trhla, poněvadž podle vysokého hlasu poznala Ru-perta Umsteada. Jako obvykle byl Rupert oblečen podle nejnovější módy. Jeho nákrčník byl tak vysoký, že měl problém otočit hlavu, a jasné barvy saténových kalhot by zahanbily každého páva. Brie měla vúmyslu Ruperta seznámit se svou sestřenici, ale když ho ted viděla, už si nebyla jistá, zda si nebohá Caroline zaslouží takový osud.

Rupert byl však náhodným setkáním doslova nadšen, neboť když si všiml Brie, hlasitě vykřikl a uklonil se, jako by její přítomnost ve vesnici byla bůhvíjakou událostí. Brie zaťala zuby, ale když se Rupert obrátil ke Caroline a s hlubokou úklonou se omlouval, nezbývalo jí nic jiného než ty dva představit.

Rupert se před Caroline znovu hluboce uklonil. Jsem poctěn, že poznávám tak překrásné stvoření," řekl slavnostním hlasem. Jsem vám zcela k dispozici, má drahá lady.

„To nebude zapotřebí, Ruperte," přerušila ho Brie. „Snad někdy jindy, teď máme důležitou schůzku." Když se Rupert nabídl, že je doprovodí, kategoricky odmítla a zmizela i se svou sestřenici v protější ulici.

Caroline nic neříkala, dokud se neocitly v bezpečné vzdálenosti. „Co to mělo znamenat?" zeptala se.

Brie se na ni usmála. „Nic, věř mi. Rozhodně nebudeš litovat, že pana Umsteada nepoznáš blíže. Zkazil by nám čaj a nakonec by se pozval i na večeři. Ten chlap je naprostý blázen. Pojďme, Julian nás už čeká."

Caroline byla sice trochu zklamaná, poněvadž se jí líbilo, když ji někdo nazýval překrásným stvořením, ale raději nic nenamítala.

Když vešly do hostince Modrá liška, vikomt Denville byl už přítomen a očekával je v soukromém salonku, kam je

hostinský ihned zavedl.

Julian byl o několik let starší a podstatně vyšší než Brie. Jeho modré oči, blond vlasy a milá tvář z něho činily velmi přitažlivého mladého muže. Jeho vkusné hnědé sako a kožené kalhoty jen dokreslovaly jeho eleganci a podtrhovaly vrozený šarm.

Jakmile Brie a Caroline vešly do místnosti, ihned vstal. „Obě jste dnes nádherné," řekl, když se uklonil k Briině ruce.

Caroline se začervenala, ale Brie se začala smát. „Od tebe to slyším mnohem raději, Juliane. Před chvílí nám totiž něco podobného řekl Rupert Umstead, jen trochu barvitějším způsobem."

Julian se zatvářil ublíženě a dlaň si přitiskl k hrudi. „Brie, smrtelně jsi mě zranila. Jak mě můžeš srovnávat s tím balvanem?"

Když všichni seděli u stolu a pochutnávali si na skvělých obložených chlebíčcích a čajových koláčcích, které pekli přímo v hostinci, Julian se zeptal Caroline, jak se jí na venkově líbí. Zdvořile poslouchal, když mu vyprávěla o nákupech, ale když se zmínila, že přijela na koni, udiveně povytáhl obočí. „Tys jela? Myslel jsem, že koně přímo nesnášíš."

„To ne," bránila se Caroline, Jen s nimi nemám dobré zkušenosti." Když se Julian usmál, rozpaky celá zrůžověla, ale zvedla hlavu a vážným hlasem řekla: „Nikdo mě předtím nic takového neučil, až pan Simms a Brie. Myslím tím, co mám při jízdě říkat a dělat. A dostala jsem tu nejkrásnější malou kobylku. Fanny je skvělá."

Julian se zasmál. „Dej si pozor, Caroline. Jakmile s tebou tvá sestřenice začne mluvit o koních, nebude trvat dlouho a budeš jíst oves. Když už mluvíme o koních," řekl a obrátil se k Brie. „Chtěl jsem se zeptat, jak pokračuješ s Jesterem. Co myslíš? Má to zvíře naději?"

Tentokrát se začervenala Brie. „Samozřejmě," odvětila a snažila se zůstat klidná. Ještě stále je trochu plachý, zvláště pak, když vidí nebo slyší něco neznámého, ale já se jen tak lehce nevzdávám. Nevadilo by ti, kdybych na něm příští týden jela na hon?"„Pokud si myslíš, že to je pro něho dobré, pak samozřejmě ano. Mimochodem, mám přítele, který hledá nějaké vhodné klisničky k rozmnožení svého stáda. Myslíš, že by John měl zájem?"

„Možná," řekla Brie opatrně. „Záleží na kupci."

„Za Stantona se klidně zaručím. Koním rozumí a rozhodně by u něho netrpěli. Až uvidíš jeho hřebce, budeš zelená závistí. Je to obrovské zvíře, černé jako noc. Myslím, že to je Španěl."

Brie chválu na koně ani nevnímala. Při zmínce o Dominikovi očividně zbledla.

„Co se děje, Brie?" zeptal se Julian, když se začala nervózně rozhlížet.

„Nic," tvrdila. „Tvůj přítel je tady?"

„Ne, ale každým dnem ho čekám. Nedávno byl u mě na lovecké chatě, ale než jsem se vrátil, musel odjet zpátky do Londýna. Takže jak? Mám tvé svolení promluvit s Johnem?"

Poté se jejich konverzace ubírala jiným směrem a Brie se snažila tvářit, jako by se nic nestalo, což se jí dařilo velmi těžce, poněvadž nejraději ze všeho by utekla a někam se schovala. Když Dominika praštila, zdálo se, že je opravdu velmi rozzlobený. Pokud se vrátí, jistě ji bude chtít najít. Ale snad, když zjistí, že je majitelka Greenwoodu, usoudí, že by s ní měl zacházet jako s dámou, a jako Julianův host se jistě bude chovat jako gentleman.

Přesto byla Brie stále nervózní. Jakmile dopili čaj, vstala a bezmyšlenkovitě se začala sbírat k odchodu, aniž by si všimla, že jí Julian přes záda přehodil její plášť. Když se zeptal, zda ještě stále stojí o lekce v šermu, mlčky přikývla.

Caroline je poslouchala a byla šokována. „Lekce v šermu?" vykřikla a oči se jí rozšířily hrůzou. „Brie, to přece nemůžeš myslet vážně? Vždyť můžeš být zabita!"

Julian se usmál. „Není to nebezpečné," řekl mírně. „Hroty kordů jsou chráněny a jsme velmi opatrní. Tvá sestřenice pracuje na tom, aby si zlepšila soustředěni a koordinaci." Lišácky se pousmál. „Začínám si myslet, že se Brie chce stát mužem. Vždyť už jezdí na koni a střílí jako kavalerista a nedivil bych se, kdyby se pustila i do pěstních zápasů."

Jeho poznámka vytrhla Brie ze zamyšlené nálady. Juliane, říkat takové věci, to od tebe není zrovna hezké. Jestli se mnou nechceš trénovat, stačí mi to jen říct. Pěstní zápas, pf! Mám chuť ti vrátit tvého koně a nechat tě, ať se s ním trápíš sám."

Caroline se zděšeně podívala na Juliana. Tak prudkou reakci od své sestřenice nečekala. „Ale no tak, klid, Brie," chlácholil ji Julian. „Caroline si bude myslet, že se stále jenom hádáme."

„Také že ano," odvětila Brie. „Ale jednou tě dostanu na kolena."

„Už se stalo, má drahá," odpověděl Julian s úšklebkem.

Brie se už déle nechtěla dohadovat. Popadla své rukavice, poděkovala Julianovi za čaj a vyšla z místnosti.

Julian ji sledoval vážným pohledem a Caroline poznala, že je do její sestřenice ještě stále zpola zamilován. „Myslím, že ji něco trápí," řekla tiše. „Dnes ráno se nepohodla i s Katherine."

Julian potřásl hlavou a pak se podíval na Caroline. „Nu," řekl a galantně jí nabídl rámě, „pokud tě zajímá šerm, můžeš se k nám zítra ráno přidat." Když došli na nádvoří, Brie už seděla na koni. Julian pomohl Caroline do sedla, ale

nestihl se skoro ani rozloučit, poněvadž Brie už obrátila svého koně a vyjížděla ze dvora. Caroline musela pobídnout klisničku ke klusu, aby nezůstala pozadu.

„Brie, opravdu jsi v pořádku?" zeptala se, když ji dostihla.Brie se zasmála. „Proč se najednou každý zajímá o mé zdraví? Ujišťuji tě, že jsem v naprostém pořádku."

Já jen že jsi bledá, jako bys viděla ducha."

Brie zakroutila hlavou. Stanton byl koneckonců jen muž, ne přízrak. „Ne, ducha jsem neviděla," řekla pro sebe. Jen mě pronásleduje můj temný stín."

Dominic přijel na loveckou chatu chvíli po poledni. Homer Daw-son byl jeho návštěvou očividně potěšený, poněvadž když od něho přebíral kabát a klobouk, spokojeně se uculoval a doslova zářil štěstím.

Dominic se právě ptal na zdraví Homerovy ženy, když zaslechl řinkot kordů a zvonivý ženský smích. Homer mu vysvětlil, že dorazil uprostřed šermířského klání, čímž vzbudil jeho zvědavost. Dominic následoval hluk, až se zastavil ve dveřích přijímacího pokoje.

Nábytek byl odtáhnutý na stranu, aby v místnosti bylo dostatek prostoru, a u dveří seděla růžolící dívenka v nadýchaných šatech a nervózně sledovala scénu před sebou. Uprostřed pokoje s kordem v ruce tančil Julian. Byl bez bot, jen v punčochách a působil poněkud komicky, nicméně Dominikovu pozornost upoutala jeho soupeřka.

Zamračeným pohledem pozoroval Brie. Zase na sobě měla kalhoty, vlasy si stáhla tenkou stužkou a tváře jí hořely námahou a vzrušením. Byla ještě krásnější, než si ji pamatoval. Pohledem nerušeně klouzal po jejím štíhlém těle a kochal se mírně oblými křivkami. Její tělo nebylo zrovna smyslně plné, ale možná právě proto tolik vzrušující.

S úžasem pozoroval, jak se ladně pohybuje po místnosti a bravurně odráží každý Julianův útok.

Dominic si založil ruce na prsou, opřel se o rám dveří a vyčkával, až bude souboj u konce. Netrvalo dlouho a Brie překvapila Juliana nečekaným výpadem, kterým ho se smíchem odzbrojila. Julianův kord letěl na druhou stranu místnosti.

Její nadšení se setkalo s Julianovou chválou. „Bravo!" vykřikl. „Sám bych to nezvládl lépe." Když se sklonil pro svůj kord, všiml si hosta. „Dominiku!" zvolal nadšeně. „Vítej! Pojď dál a dovol, abych tě představil."

Ve vzrušení z boje si Brie příchozího nevšimla, ale když na něho Julian zavolal, prudce se obrátila a úlekem upustila svou zbraň. Zírala na Dominika a cítila, jak bledne. Byl přesně tak vzrušující, jak si ho pamatovala - s černými vlasy, aristokratickými rysy a šedýma očima, které ji pozorovaly s chladnou převahou. Právě když se sklonila k zemi, aby zvedla spadlou zbraň, uslyšela Julianův hlas.

„Brie, Caroline, dovolte, abych vám představil svého dobrého přítele Dominika Serraulta, lorda Stantona. Dominiku, tohle je má sousedka Brie Carringdonová a její sestřenice slečna Caroline Lyngleyová. Caroline je tady na návštěvě."

Brie ze sebe nedokázala vydat ani slovo. Jen tam stála a tupě zírala, jak Dominic vchází do místnosti. Caroline byla mnohem pohotovější. Překvapená nezdvořilostí své sestřenice povstala, mírně se uklonila a nabídla hostu ruku.

Dominic se k ní sklonil, lehce ji políbil na konečky prstů a pak se tázavě obrátil k Brie. To, co viděl v jejích očích, ho vůbec nepřekvapilo - byl to strach. Strach z odplaty za jejich poslední setkáni, ale i z toho, že odhalí, co se mezi nimi odehrálo. Když si vzpomněl, jak zoufale se snažila skrýt svou identitu, musel se v duchu usmát a rozhodl se, že v její hře bude pokračovat.

Drze přejel pohledem po její postavě v kalhotách. ***„Lady*** Carringdonová?" zeptal se nevinně a jízlivě se usmál.

Brie popadla kord a přitiskla si ho k tělu, jako by se tak mohla bránit před jeho výsměchem, ale jinak na sobě nedala nic znát. „Slečna Carringdonová, lorde," řekla chladně a nepatrně zvedla hlavu.

„Nejste lady? Pak se omlouvám za svou chybu." Jeho slovní útok měl na Brie přesně ten efekt, jaký očekával. Spokojeně pozoroval, jak se jí v očích nebezpečně zablesklo. Líně se na ni usmál.

Brie pevně sevřela rty, neboť dobře chápala, co chtěl svou narážkou naznačit. Nicméně i když její chování nebylo vždy dokonalé, neměl právo na to, aby ji urážel. „Můj otec byl sir William Carringdon," řekla rozzlobeně. „Možná jste o něm někdy slyšel, lorde." Její odhalení nemělo takový vliv, v jaký doufala, neboť Dominikův výraz se nezměnil.

Dominic však byl překvapen, jen to na sobě nedal znát. Brie měla sice držení těla a krásu princezny, ale podle způsobu oblékání a vášnivé odezvy, s jakou reagovala na jeho polibky, by nikdy neřekl, že je urozená dáma. Byla pro něho jednou velkou záhadou. Chtěl se o ní všechno dozvědět, chtěl odhalit její tajemství.

Musíš být trpělivý, říkal si Dominic v duchu. „Ano, před několika lety jsem měl potěšení seznámit se s ním," odvětil mírně. „Sice jsem ho příliš důvěrně neznal, ale zato jsem se důkladně seznámil s jeho pověstí. Byl znám jako skvělý chovatel koní."

„Ano, to máte pravdu," odvětila Brie a hrdě zvedla bradu.

‚A vy, mademoiselle, se pokoušíte jít v jeho stopách."

Jednalo se o konstatování, ne o otázku, a posměšný úšklebek na Dominikových rtech Brie přiváděl k šílenství. Jeho

arogance a samolibost byly k nevydržení. Samozřejmě že mu Brie mohla odseknout něco peprného, jenže ona se mu jen zpříma zadívala do očí a bojovně vystrčila bradu.

Byla to výzva, kterou Dominic nemohl nechat bez povšimnutí. Odhalení jejího postavení nezmenšilo touhu, již v něm Brie vyvolávala, ale zároveň si Dominic uvědomil, že bude muset změnit taktiku boje. Svádět urozenou dámu bylo něco docela jiného než pobláznit hlavu obyčejnému děvčeti. Jenže jak změnit vzniklou situaci, aby mluvila v jeho prospěch, to zatím nevěděl. Zamyšleně Brie sledoval a nemohl si nevšimnout, že je vzteky celá bez sebe. Věděl, že kdyby ji ted k sobě přitiskl, pohladil po tváři a políbil na vzpurné rty, netrvalo by dlouho a celá by roztála a rozechvěla se mu v náruči. Jenže to nebylo možné. Ne v tuto chvíli a v danou situaci. Nejdříve se k ní musí nějak přiblížit.

Pohledem klouzal po její štíhlé postavě, až se zastavil na oblinách drobných ňader, které napínaly tenkou látku halenky. Brie měla sice spodničku, přesto se pod jemným plátnem zřetelně rýsovaly dva pevné hroty růžových bradavek. Dominika se zmocnila přímo hladová touha sklonit se k nim, vzít je mezi rty a něžně sevřít...

Brie jeho drzosti nemohla uvěřit. Pokožka jí pod jeho pohledem doslova žhnula a bradavky tuhly touhou, jako by je svíral mezi rty. Když Dominic zvedl zrak a posměšně se jí zadíval do očí, otevřela ústa, aby ho usadila, jenže vtom se ozval Julian.

„Zasvětil jsem Brie do tajů šermu, Dominiku. A jak jsi sám viděl, je prostě skvělá. Nechtěl by ses s ní utkat?"

„Ne!" vykřikla Brie. Když však uviděla Julianův překvapený pohled, uvědomila si, že reagovala až příliš zbrkle. „Už budeme muset jít, Juliane. Nechci tě zbytečně zdržovat."

Omluva nezněla právě přesvědčivě a Brie se vůbec nedivila, když jíJulian řekl, že to je nesmysl. „Mě přece nezdržuješ," trval na svém. „A kromě toho potřebuješ cvičit i s někým jiným, aby sis zvykla na různá držení zbraně. Je to pro tebe skvělá příležitost." Julian podal svůj kord Dominikovi, postavil se bokem a s úsměvem se podíval na Brie. Jen klid a nezapomeň, co ses naučila. Dominic nad tebou nemá žádnou výhodu."

„Tím si nejsem tak jistá," zamumlala si Brie pod nosem, nicméně když se pokradmu podívala na Dominika, celá zrudla. Podle jeho výsměšného úšklebku si uvědomila, že její slova slyšel. Brie sklopila zrak, aby skryla své pohoršení. Jak ráda by jednou provždy z jeho dokonalé tváře smetla ten jeho samolibý výraz! Jenže mu něco dlužila a v duchu si říkala, že bude lepší, když ji za její nevhodné chování tehdy na louce potrestá tady před svědky, než aby tak učinil později, až se s ním ocitne o samotě.

Chvíli zůstala bezradně stát a pozorovala, jak Dominic vyčkává. Pak si však povzdychla a zaujala bojovou pozici.Samozřejmě nečekala, že by mohla vyhrát. Doufala jen, že se příliš neznemožní. Od první chvíle však bylo jasné, že nemá ani tu nejmenší šanci třeba se jen pokusit o výpad. Měla co dělat, aby se Dominikovi stačila bránit. Neuběhly ani tri minuty a Brie těžce oddychovala a na čele jí vyrazil pot, nicméně Dominic se tvářil, jako by si vyšel na menší odpolední procházku. Brie si připadala jako myška lapená tygrem. Věděla, že ted si s ní hraje, ale každou chvíli se může ohnat a udělat si z ní lehký oběd.

Dominikovy chladné oči neříkaly nic o jeho údivu nad její zručností. Její malá postava byla sice nevýhodou, ale co se jí nedostávalo na síle, téměř dohnala svou mrštností a odhodláním.

Brie se rychle unavila. Právě chtěla uznat svou porážku, když se Dominic s pobaveným výrazem na tváři zeptal, co je ve hře. Jeho škádlení jako by jí vlilo do žil novou sílu. Začala bojovat, jako by jí šlo o život. Dokonce neslyšela ani Julianův varovný výkřik, že jí ze špičky kordu spadl ochranný kryt. Jediné, čeho si byla vědoma, bylfakt, že se musí bránit proti temné hrozbě, kterou představoval její ďábelský soupeř.

S Dominikovou prudkou reakcí však nepočítala. Zaútočil se smrtelnou přesností a donutil ji k zoufalému ústupu. O chvíli později jí z ruky zkušeně vyrazil zbraň.

Brie stále couvala, a když zezadu narazila na pohovku, zakopla a jak široká, tak dlouhá dopadla do měkkých polštářů.

V místnosti nastalo napjaté ticho. Brie cítila, jak jí divoce bije srdce, ale se špičkou Dominikova kordu na citlivém místě na hrdle se neopovažovala ani nadechnout. Zděšeně na něho zírala. Jeho oči jiskřily ledovým chladem a probodávaly ji se stejnou silou, s jakou ji každou chvíli mohl propíchnout jeho kord.

Když se Dominic konečně pohnul, učinil tak jen proto, aby svou zbraň posunul kousek výš a krytou špičkou opatrně přejel po Brii-ně tváři. „Skóre ještě není vyrovnané, má malá lištičko," zašeptal varovně. „Uvidíme se."

Nechal kord volně sklouznout dolů, dokud se nezastavil mezi oblinami drobných ňader. „Brzy," dodal Dominic s pohledem upřeným na vzdouvající se hrud. Náhle, bez dalšího slova, odhodil zbraň, mírně se uklonil a dlouhým krokem opustil místnost.

Caroline a Julian za ním jen ohromeně zírali. Během celého utkání Caroline seděla s rukama přitisknutýma k ústům, ale ted, když nebezpečí pominulo, vyskočila a běžela k Brie. „Drahoušku, jsi v pořádku? Neublížil ti?" ptala se a pomáhala Brie posadit se.

Brie jen mlčky zakroutila hlavou a mimovolně zvedla ruku, aby se dotkla tváře, kde ještě před malou chvílí cítila Dominikovu zbraň. „Myslím, že dnes mám šermu tak akorát dost," řekla rozechvěle. Juliane, byl bys tak laskav a

nechal nám připravit koně?"

Julian se na ni nedůvěřivě podíval. „Bože, Brie, teď přece nemůžeš jen tak odejít! Nejraději bych ti zakroutil krkem. Proč jsi, zatraceně, nepřestala, když jsem na tebe volal, že ti upadl kryt? Copak jsi mě neslyšela?"

„Ne, neslyšela," odpověděla Brie zaraženě. Je mi líto, jestli jsem tě zklamala, Juliane, ale upozorňuji tě, že k opakování mě nedonutíš. Měla jsem vědět, jak to dopadne, a neměla jsem s tím nikdy souhlasit. Zkřížit zbraň s takovým namyšleným tyranem nebyl zrovna nejlepší nápad."

Julian se na ni podezřívavě podíval. „Ty se s Dominikem znáš?"

Brie zaváhala. Kdyby byla s Julianem sama, jistě by mu řekla, že se s Dominikem ocitla uvězněna v jeho domě, ale byla tady ještě Caroline. Nebylo vhodné, aby osmnáctiletá mladá dáma slyšela o pokusech lorda Stantona svést ji. „Potkala jsem ho, když tady byl před dvěma týdny," řekla Brie nakonec.

„Dva týdny - k čertu, Brie! Dominic tady byl jen pár dnů. Copak jsi ho musela tak provokovat?"

Já? Proč si myslíš, že je to všechno jen má vina?"

„Protože," řekl Julian s nucenou trpělivostí, „jsem Dominika ještě nikdy neviděl, aby jednal tak iracionálně. Vypadal, jako by tě chtěl zabit."

„Možná skutečně chtěl," zamumlala. Když viděla, jak se na ni Julian mračí, v ochranném gestu zvedla ruce. „Dobře! Praštila jsem ho jezdeckým bičíkem. Trénovala jsem na jižních pastvinách a on se tam najednou objevil. Polekala jsem se, a tak jsem ho praštila."

„A to je všechno?"

Brie tvrdohlavě zaťala zuby. „Ano. Pak tam přijel jeho sluha a společně odjeli."

Julian našpulil rty a tiše hvízdl. „Pak můžeš být ráda, že jsi unikla se zdravou kůží. To vysvětluje..." Julian chtěl říct, že to vysvětluje napětí, které mezi nimi cítil, ale raději si to nechal pro sebe. „Kdybych to věděl, nikdy bych tě nenutil, ať s ním bojuješ. Je mi to líto, ale pochybuji, že po tomto ti ještě někdy odpustí."

Jenže já o jeho odpuštění nestojím! Kdo si vůbec myslí, že je? Kromě toho to nebyla tvá chyba. Nemáš se proč omlouvat." Když chtěl Julian něco namítnout, Brie zvedla ruku. Já vím, že lord Stanton je tvůj přítel, Juliane," řekla tichým hlasem, „ale to neznamená, že ho musím mít ráda. Prokážeš mi službu, když ho budeš držet co nejdál ode mě."

„Budu se snažit, Brie, ale nejsem si jistý, zda to bude tak docela možné. Zůstane tady totiž celý měsíc."

„Měsíc! Copak tady musí otravovat tak dlouho?"

Jenže já jsem se na jeho návštěvu těšil."

Brie po něm střelila pohledem, který jasně říkal, že je zrádce. „Pojďme, Caroline," pronesla odměřeným hlasem.

Když vycházely z místnosti, Caroline se na Juliana omluvně usmála a pak poslušně pospíchala za svou sestřenici. Julian je zamračeně následoval.

Když se ujistil, že obě dívky odjely, vydal se za svým hostem. Našel Dominika v místnosti s loveckými puškami, jak sedí u stolu adůkladně čistí rozebranou pistoli.

„Na tuhle práci je tady sloužící, který je za to placený," řekl Julian. „Může dohlédnout i na tvé zbraně."

„Raději to dělám sám," odpověděl Dominic, aniž by zvedl zrak.

Julian si přisunul židli, obkročmo se na ni posadil a ruce překřížil na jejím opěradle. „Nu?" řekl netrpělivě.

Dominic povytáhl jedno obočí. „Copak?"

„Moc dobře víš, o čem mluvím. To jsi na ni musel být tak tvrdý? Brie je ještě nezkušená a neuvědomila si..."

„Chceš ji chránit?" zeptal se Dominic chladným hlasem. „Tvá slečna Carringdonová je možná nezkušená, ale rozhodně není nevinná. Oči jí žhnuly vzrušením. Moc dobře věděla, co dělá."

„Myslím, že se mýlíš, Dominiku. V každém případě jsi ji řádně vyděsil."

Dominic na sebe nebyl zrovna hrdý. Dobře si uvědomoval, že na Briin útok reagoval až přemrštěně prudce. Nechtěl ji vyděsit. Zasloužila si potrestat, to ano, ale rozhodně neměl v plánu vystrašit ji natolik, aby utekla.

Stál tam nad ní a pozoroval její dmoucí se hrud, stehna mírně roztažená ve smyslném pozváni. Kdyby tam s ní byl sám, pochyboval, že by se udržel a nezmocnil se jí. Musel odejít dřív, než mu představa jejího nahého těla vzala i poslední zbytek rozumu.

Teď tady stojí Julian a mračí se na něho. „Neřekl jsi mi, že jste se už potkali," podotkl Julian.

„Měl jsem?" odvětil Dominic. „Co ti říkala?"

Jen to, žes ji polekal, když cvičila koně."

Dominic nenucené pokrčil rameny. „Narazil jsem na slečnu Carringdonovou, když jsem byl na vyjížďce. Její kůň se polekal a shodil ji. Chtěl jsem jí pomoct, jenže ona si mé jednání zřejmě vyložila zcela chybně."

Když Julian slyšel rozumné vysvětlení, oddychl si. Nechtěl by si Dominika rozhněvat. „Zřejmě zrovna cvičila mého nového koně. Před několika měsíci jsem ho neuváženě koupil od jednoho svého známého z Irska. Nebyl to dobrý obchod. Netrvalo dlouho a zjistil jsem, že to zvíře se bojí i svého vlastního stínu. Naprosto nepoužitelné. Brie souhlasila, že ho u sebe nějakou dobu nechá a bude ho trénovat." „Trénovat?"

„Brie vede stáje svého otce. Greenwood. Jsem si jistý, žes o nich už slyšel. Jsou to nejlepší tréninkové stáje v celé Anglii."

Dominic zvedl zrak. „Samozřejmě že ano. Někteří mí přátelé tam nechali cvičit své koně, nebo si je v Greenwoodu dokonce pořídili." Dominic se ušklíbl. „To vysvětluje, proč mi chtěla srazit hlavu. Nejdříve jsem pochyboval o jejích jezdeckých schopnostech a pak jsem ji zřejmě urazil svou pochybovačnou poznámkou o tom, že by snad mohla jít ve šlépějích svého otce."

„Tohle není jen uražená pýcha. Musím říct, že takhle rozzlobenou jsem ji ještě neviděl."

„Myslel jsem, že je jen tvrdohlavá, ale ted vidím, že je i hloupá," řekl Dominic a přivřeným okem zkoumal hlaveň své pistole.

Julian zakroutil hlavou. „Brie je opravdu tvrdohlavá a také vášnivá, Dominiku, ale hloupá rozhodně není. Vlastně je to nejinteli-gentnější žena, jakou znám."

„Souhlasím, že slečna Carringdonová je naprostý unikát," podotkl Dominic jízlivě. „Viděl jsem pouliční darebáky, kteří byli lépe oblečení než ona."

„Takhle se vždy neobléká."„V to doufám. Jak jsi ji vlastně poznal?"

Julian ztuhl, nepříjemně se ošil a uhnul pohledem. „Vzpomínáš si, jak jsme se před několika lety poprvé setkali ve Vídni? Tehdy jsem se ti svěřil, že mám zlomené srdce. Vysmál ses mi přímo do tváře."

„Myslel jsem, že se jedná o nějakou dívku z Londýna. Ale ne. Byla to Brie Carringdonová?" Když Julian přikývl, Dominika zachvátila žárlivost. Je tvou milenkou?" zeptal se přiškrceným hlasem.

Julian k němu vyděšeně vzhlédl. „Brie? Bože, to ne! Vždyť je to lady!"

„Urozené dámy často překračují hranice morálky, příteli."

„Možná, ale Brie taková neni. Chtěl jsem si ji vzít, jenže ona mě odmítla."

„Proč? Nejsi snad dost bohatý?"

Julian se na Dominika podíval tvrdým pohledem. Nelíbilo se mu jeho vměšování ani jeho jízlivost. Pak se však zasmál. „Brie zdědila veškerý majetek svého otce. Její bohatství je natolik veliké, že by k životu nepotřebovala to mé. Ne, prostě mě nemilovala."

„Aha," utrousil Dominic.

„K čertu s tebou, Dominiku, říkal jsem ti, že se v ní mýlíš. Může mít jakéhokoliv muže, na jakého si jen vzpomene. Je krásná, milá, upřímná..."

„Ušetři mě výčtu jejích předností," přerušil ho Dominic a dlaní si přejel přes tvář. „S její milou povahou jsem se už seznámil na vlastní kůži. A to doslova."

Julian se ušklíbl. „Brie mi řekla, že tě uhodila."

„Skutečně? A co ještě ti řekla?"

„Nic, jen to, že jsi namyšlený tyran. S čímž naprosto souhlasím, pokud se k ní vždy chováš tak jako dneska." Julian se usmál. „Dal bych nevím co, abych viděl tvůj výraz, když tě.

„Ujišťuji tě, že na tom nebylo nic zábavného," přerušil ho Dominic, který se chtěl dozvědět víc o jejich vzájemném vztahu. „Takže když tě odmítla, vzdal jsi to?" zeptal se a netrpělivě čekal na odpověď.

„Částečně ano. Když jsem se vrátil do Anglie, znovu jsem Brie potkal v Londýně a stali se z nás přátelé. Vloni jsem k ní přijel na návštěvu s její tetou a strýcem a zamiloval jsem si to tady. Trochu jsem se potuloval po okolí a nakonec jsem koupil tuhle loveckou chatu. Možná znáš jejího strýce sira Milese Langleyho. Jeho manželka Arabella byla Carringdonová sestra."

„Znám ho," řekl Dominic s úsměvem. „A upřímně toho chudáka lituji. Lady Arabella je hotový generál."

Julian se rozesmál. „Přesně tak jí říká i Brie."

„Hm, možná ta tvá slečna Carringdonová má více rozumu, než jsem si myslel. Takže ta záležitost se svatbou je mezi vámi jednou provždy vyřešená?"

Julian se zamračil. „Zřejmě ano."

„Zřejmě?" zeptal se Dominic suše. „Ty to nevíš?"

Julian pokrčil rameny a konečky prstů ze stolu smetl neviditelné smítko. „Abys věděl, já jsem ji o ruku požádal už několikrát, ale ona se mi vždy jen vysmála, jako bych žertoval, a řekla, že se k sobě nehodíme. Já ji stále miluji, ale začínám si myslet, že má pravdu. Ona je..., mnohdy je obtížné s ní vyjít."

„Mohl jsi ji přehnout přes koleno," navrhl Dominic. Ten nápad se mu samotnému zamlouval.

„Žertuješ? To by byla poslední věc, co bych udělal. Už bych ji víckrát neviděl." Když Julian uviděl v Dominikových očích podivný žár, podezřívavě se na něho podíval. „Doufám, že něco takovéhonemáš v plánu?"

„Ne, pokud se na mě přestane vrhat se zbraní v ruce. Škoda, že ke mně má takovou averzi. Uvítal bych trochu toho rozptýlení."

„Dominiku, Brie není žádná lehká ženská. Pokud máš cokoliv v plánu, rychle na to zapomeň. Kromě toho," dodal

Julian škodolibě, „právě ted se na tebe trochu zlobí."

Dominic povytáhl obočí. „Dobrotivé nebe, ty ji přede mnou chceš ochránit! Takového tě neznám."

„Kdyby se jednalo o někoho jiného, dobře víš, že bych nic nenamítal, ale pokud Brie ublížíš, vyříznu ti srdce."

Oba muži věděli, že se jedná jen o planou výhrůžku. Za prvé, Julian byl příliš civilizovaný, než aby komukoliv vyřezával srdce, a za druhé, i když sám byl zručný šermíř, neměl ani zdaleka tolik zkušeností jako Dominic. Kdyby však Brie byla v nebezpečí, neváhal by ji bránit - a to ani před svým přítelem.

Dominic Juliana naprosto chápal, ale ani přes jeho důrazné varování se Brie nemínil jen tak vzdát. Brie pro něho byla výzva a jedna velká záhada, které vždy rád odhaloval.

Dominic se usmál. „Můj drahý Juliane, rozhodně té mladé dámě nechci ublížit. Vlastně ji chci přesvědčit, že ze mě vůbec nemusí mít strach."

Jeho odpověď nebyla přesně taková, jakou chtěl Julian slyšet, ale rozhodl se, že bude lepší déle nenaléhat. Místo toho svému příteli začal vypočítávat, co má v plánu po dobu jeho pobytu.

Dominic poslouchal jen na půl ucha, poněvadž jeho myšlenky byly u Brie. Nelíbilo se mu, že mu lhala o své identitě, a stále nechápal, proč to udělala. Kdyby se jiná žena ocitla v podobné situaci, zcela jistě by usilovala o to, aby se stala jeho ženou. V urozené společnosti se totiž počítalo s tím, že pokud gentleman mladou dívku zkompromituje, požádají o ruku - a být uvězněná na lovecké chatě s mužem jeho pověsti, a navíc bez gardedámy, by se zcela jistě dalo označit za kompromitující situaci. Ne že by podobným nátlakům někdy podlehl, ale Brie se o to ani nepokusila.

Možná vskutku netouží po sňatku ani po titulu, ale to neznamená, že se Julian nemýlí. Žádná žena, která je krásná jako Brie, nemůže být tak nevinná a čistá, jak se ho Julian snažil přesvědčit. Kromě toho z vlastní zkušenosti o Briině nevinnosti věděl své. Třeba není milenkou staršího gentlemana ani nemusí být bůhvíjak zkušená, ale reakce na jeho doteky a polibky rozhodně nebyly panenské.

Když si Dominic vzpomněl na horkost toho drobného ženského těla, které svíral v náruči, musel se pousmát. Byla to žena nesmírné vášně a smyslnosti. Chtěl ji, a to navzdory její tvrdohlavosti a ostrému jazyku. A také ji dostane, o tom nepochyboval. Když se Dominic Serrault rozhodne být okouzlující a přesvědčivý, jen málokterá žena by mu dokázala odolat.

6

„Óo s tím budeš dělat, Brie?" zeptala se konečně Caroline.

Celou cestu jeli bez jediného slova, a když dorazili na Greenwood, Brie utíkala rovnou do svého pokoje, kde sebou plácla na postel, hlavu zabořila do polštáře a tak tam ležela. Caroline se posa dila v rohu postele a čekala, až se Brie vzpamatuje.

Po otázce se Brie překulila na záda a rukama si zakryla obličej. „Nevím," řekla tiše.

„Myslím, že jsi příliš rozrušená, než abys na danou situaci mohla reagovat s chladnou hlavou, ale dle mého názoru máš jen jedinou možnost."

„Vražda je trestný čin, sestřenice. Nejsem si jistá, zda satisfak-ce, kterou mohu získat, bude dostačující."

Caroline viděla, že se její sestřenici opět vrací humor, a usmála se. „To jsem nemyslela, Brie. Co takhle se lordu Stantonovi omluvit?"

Brie otevřela oči a podívala se na Caroline. „Neodpustí mi, a to zvláště potom, co jsem udělala před dvěma týdny. Je přesvědčený, že jsem o odhalené zbrani věděla a zaútočila na něho úmyslně."

„Drahá Brie, někdy se chováš jako dítě. Jak je možné, že toho o mužském egu víš tak málo? Zřejmě to bude tím, že žiješ příliš dlouho na venkově a že jsi neměla možnost sledovat své starší sestry tak jako já. Samozřejmě že ti odpustí. Popravdě řešeno pochybuji, že by jeho lordstvu cokoliv polichotilo víc než pokorná sladká omluva."

Brie tuto možnost chvíli zvažovala, ale pak zakroutila hlavou. „To nemohu udělat."

„Možná to trochu zraní tvou pýchu, ale věř mi, bude to fungovat. S muži nemůžeš bojovat jejich vlastními zbraněmi, pokud ovšem chceš vyhrát."

„Co tím myslíš?"

Jen to, že chceš nemožné, a přitom nevyužíváš svých výhod. Muži nemají rádi, když se žena snaží pokořit jejich mužnost, a už vůbec ne, když s nimi soupeří v něčem, co považují za výhradně svou doménu. Až do dnešního dne jsem se s lordem Stantonem osobně nikdy nesetkala, ale znám ho z vyprávění mnoha svých známých. Je známý jako svůdník, jako ten typ muže, jenž má kolem sebe neustále zástup milenek, proto bys s ním měla hrát hru, které lord Stanton rozumí. Jsi krásná žena, ale oblečená jako dnes, v pánských kalhotách a vysokých botách, můžeš jen stěží okouzlit muže, jako je on."

Jenže já ho nechci okouzlit!"

V Carolinině hnědých očích se objevil podivný záblesk. „Dále ho popuzovat by z tvé strany nebylo příliš moudré."

Brie si nešťastně povzdychla. „To já přece vím. Ale co mám dělat? Nikdy jsem se nedokázala chovat jako mladá urozená lady, rozdávat kolem sebe úsměvy, svůdně klopit řasy a koketovat s každým, kdo se mi jen namane."

Caroline se rozesmála. „Snad nemusí být tak zle. Pokud se budeš chovat podle mých rad, nebude trvat dlouho a lord Stanton se bude divit, jak je možné, že s tebou zacházel tak nevybíravým způsobem. Jediné, co musíš udělat, je být za každé situace zdvořilá a okouzlující. Rozhodně se nesmíš nechat unést svým temperamentem a vybuchnout, kdykoliv řekne něco, co ti zrovna nevoní. Musíš brát jeho provokující poznámky s nadhledem a grácií, sladce se na něho usmívat, aby viděl, že není v jeho silách jakkoliv se tě dotknout."

„Bude si myslet, že s ním flirtuji."

„Samozřejmě že bude! To je přece část hry. Ale copak ti to ublíží? Tobě musí záležet jen na tom, abys lorda Stantona přesvědčila, že způsob, jakým se k tobě chová, je krajně nevhodný a nepřijatelný. Řekla bych, že trochu toho flirtováni je přijatelná cena."

Caroline se usmívala tak nevinně, že se Brie musela začít smát. „Tohle bych do tebe nikdy neřekla. Jen doufám, že budeš poblíž, abys mi poradila, když ten tvůj ďábelský plán nevyjde. Stanton mi totiž nepřipadá jako typ muže, který by se nechal vodit za nos. Přesto máš pravdu v tom, že bych se mu měla omluvit... už kvůli
Julianovi. Je to jeho host a já bych k němu měla být zdvořilá. A kdyby to snad nevyšlo, vždy můžeme do Londýna odjet trochu dřív, co říkáš?"

„Koneckonců vždyť to bylo jen malé nedorozumění. Stanton na to už určitě zapomněl. Mě vlastně překvapila spíše jeho reakce. Když se objevil ve dveřích, měla jsem dojem, jako by tě chtěl políbit."

„To by si už víckrát nedovolil," vyhrkla Brie. Caroline zalapala po dechu. „Chceš říct, že to už někdy udělal?"

Brie se rozzlobeně podívala na svou sestřenici. „Ujišťuji tě, Caroline, že bych naprostého cizince nepraštila bičíkem, aniž bych k tomu neměla pádný důvod."

„Nemusíš se hned zlobit, Brie. Chci ti jen pomoct. Ujišťuji tě, že můj plán vyjde. Ale teď vstaň a raději mi ukaž svou gardero-bu. Musíme vybrat ty nejvhodnější šaty pro případ, že by se u nás zastavil lord Stanton."

Brie váhavě svolila, aby Caroline převzala vedení, ale trvalo několik dní, než měla příležitost se Stantonem mluvit, a navíc to bylo za takových okolností, které by Caroline zcela jistě neschvalovala.

Počasí se změnilo a začalo vytrvale pršet. Brie zodpovědně poslouchala Carolininy rady, z pokoje vycházela vždy oblečená jako dokonalá dáma, a dokonce svolila, aby jí sestřenčina komorná každé ráno splétala dlouhé vlasy do komplikovaných účesů. Její pokorná poslušnost však měla své meze. První den, kdy z těžkého nebe nepadaly proudy vody, Brie vstala brzy a nepozorovaně vyklouzla z domu.

Ačkoliv nepršelo, obloha byla zatažená a foukal chladný vítr. Zem byla zmrzlá a na kalužích se vytvořila ledová krusta.

Brie jela na svém oblíbeném koni, ale ani dlouhá projížďka jí nedokázala spravit špatnou náladu. Když se vrátila do stájí, rozkázala osedlat Julianova koně a rozhodla se, že s ním vyjede na jižní pastviny.

Ačkoliv si v duchu neustále opakovala, že není žádný strašpytel, celou dobu se rozhlížela kolem sebe, zda neuvidí osamělého jezdce. Vyjela z lesa a zůstala stát. Všude vládl klid a mír, nicméně Brie se nemohla ubránit vzpomínkám, na něž by raději zapomněla.

Rovněž měla podivný pocit, jako by ji neustále někdo pozoroval. Najednou z dálky uslyšela dusot koňských kopyt.

Brie pobídla koně a skryla se za hradbu živého plotu, který jí však bránil ve výhledu. Netušila, jak dlouho tam čekala, dokud ji jezdec nemine, ale cítila, jak jí splašeně tluče srdce. Zdálo se, že její napětí vycítil i Jester, poněvadž nervózně sklopil uši a celý se chvěl. Když se za živým plotem náhle objevil velký černý hřebec, kůň vyděšeně vyrazil kupředu.

Rovněž Brie koutkem oka zahlédla velké černé zvíře, ale měla co dělat, aby se na Jesterovi udržela a uklidnila ho. Když konečně přešel do poklidného klusu, ohlédla se a zjistila, že ji pozoruje Dominic.

První věc, které si všimla, byl elegantní plášť a klobouk, druhá pak hlaveň pistole, jíž na ni mířil. Brie ztuhla a vyděšeně hleděla na nebezpečné vypadající zbraň.

Rozhostilo se napjaté ticho. Dominic ji upřeně pozoroval chladným pohledem šedých očí a uběhlo několik dlouhých nepříjemných vteřin, než pistoli sklonil a vsunul ji zpátky do pouzdra.

Brie s úlevou vydechla, ale když slyšela svůj hlas, zněl jí slabě a roztřeseně. „Tentokrát bych skóre nepočítala, poněvadž jsem neozbrojená. Nechtěla jsem na vás zaútočit, i když to tak možná vypadalo. Vlastně jsem se vám snažila vyhnout."

Dominic seděl vzpřímené na svém koni, jednou rukou držel opratě a druhou měl položenou na svém stehně. „Tak to jste tady dělala? Schovávala se za živý plot?" řekl konečně.

Brie si nebyla jistá, zda v jeho hlase slyšela výsměch, ale jeho otázka ji z neznámého důvodu popudila. „Neschovávala jsem se! K čertu s vámi, vždyť jste mě mohl zabít! Copak jste na mě skutečně chtěl vystřelit?"

„Na chvíli mě to napadlo, slečno Carringdonová," řekl jízlivé, nicméně přes rty mu přelétl úsměv.

Brie hleděla na jeho krásnou záhadnou tvář a snažila se odhalit, co se skrývá v chladných hlubinách jeho šedých očí. Vtom si vzpomněla na podivný pocit, že ji někdo pozoruje. „Vy jste mě sledoval?" zeptala se podezřívavě.

Dominic se usmál. „Ne. Vy jste si to přála?"

„Samozřejmě že ne! Já jen..." Brie se odmlčela v půli věty. Ještě by si myslel, že má příliš bujnou fantazii. Už ted se na ni culil tím svým posměšným způsobem, a proto měla chuť ho praštit.

„Vy jen... co, mademoiselle?" pobídl ji Dominic. Když Brie neodpovídala, pobídl svého koně a zastavil těsně vedle ní. „Myslel jsem si, že tato cesta je veřejná, ale možná jsem vás nejdříve měl požádat o svolení, abych ji mohl používat."

Brie cítila, jak se jí zlostí začíná vařit krev v žilách. „Mé svolení samozřejmě nepotřebujete, lorde, i když pochybuji, že kdyby tomu tak bylo, že by to něco na celé záležitosti změnilo. Vyděsil jste mě."

„Omlouvám se. Neměl jsem v úmyslu vyděsit vás ani jsem nechtěl, abyste se mi vyhýbala."

Brie ho nedůvěřivě pozorovala. Nevěděla, zda to Stanton myslí upřímně, nebo si z ní jen znovu utahuje. Když se na ni Dominic náhle usmál svým sladkým andělským způsobem, Brie ohromeně zamrkala.

„Navrhuji, abychom začali znovu," řekl uhlazeně. „Pokud budete souhlasit, jsem ochoten na naše dřívější nedorozumění zapomenout."

Brie si váhavě skousla spodní ret. Jenže já nemohu zapomenout, lorde," řekla po chvíli. Ještě stále vám dlužím omluvu. Prosím, dovolte, abych vám řekla, že je mi to opravdu líto. Nevšimla jsem si, že držím odkrytý kord. Zřejmě to bylo v zápalu boje. Doufám, že mi věříte, že jsem vás nechtěla zranit," pronesla žalostně. Pak však raději sklopila zrak, poněvadž Dominic si ji začal měřit zkoumavým pohledem.

„Velmi hezká řeč," podotkl.

„Nu, pokud mou omluvu nemůžete přijmout..." Chtěla obrátit koně, ale Dominic ji zarazil.

„Samozřejmě že mohu." Popadl Brie za ruku a přitiskl si ji ke rtům.

Brie jeho intimní gesto překvapilo. Prsty se jí začaly chvět a v hrudi jí na malý okamžik přestalo tlouct srdce. Prudce se mu vytrhla.

Znovu se na ni usmál svým smyslným způsobem. Jak bych jen mohl odmítnout tak kouzelnou omluvu?" řekl mírně.

Brie cítila, jak jí po zádech přejel mráz. Jsem ráda, že jsme se domluvili," řekla nervózně. „Nemyslím si však, že by vám ode mě hrozilo nějaké vážné zranění. Nejsem zkušený protivník."

„Právě naopak, mademoiselle, máte opravdový talent."

Chabě se usmála. „Děkuji vám, lorde, ale tento kompliment nemohu přijmout. Jste mnohem lepší než já... a co je důležitější, dobře to víte. Říkáte to jen proto, že chcete být milý."

Jen zřídkakdy bývám milý, slečno Carringdonová."

Brie opět nevěděla, zda svá slova myslí vážně, nebo si z ní utahuje. „Přesto to na věci nic nemění. Slibuji, že už nebudu šermovat."

Dominic se doširoka usmál. „To jsem si oddechl."

Brie v jeho hlase zaslechla suchý podtón a zasmála se. „Souhlasím s vámi, nebýváte často milý." Když Dominikův hřebec zaržál a pokýval hlavou, jako by přitakal, znovu se rozesmála.

Jester začal nervózně hrabat předním kopytem a Brie chvíli trvalo, než ho znovu uklidnila. Pak ji Dominic překvapil svým návrhem, že ji doprovodí domů, ale nic proti tomu nenamítala. Ohradila se až tehdy, když se Dominic pozastavil nad tím, že jezdí bez doprovodu. „Vaše obavy jsou zbytečné, lorde," řekla povzneseně. Jsem na svých vlastních pozemcích a nemám potřebu, aby mě někdo hlídal."

„Myslím, že byste měla být opatrnější. Jezdit v těchto odlehlých končinách bez doprovodu není pro dámu zrovna bezpečné."

Pokradmu se na něho podívala. „Není vhodné připomínat mi naše poslední setkání, když jsme se před chvílí domluvili, že na minulost zapomeneme. Nikdy se mi nic podobného nestalo, až... až s vámi."

Koutek Dominikových rtů se mírně pozvedl. „Sebe jsem neměl na mysli."

„Ne?" zeptala se Brie nedůvěřivě. „Copak není vaším zvykem snažit se svést každou ženu, kterou potkáte?" Jen ty, které mě zaujmou."

Brie cítila, jak jí poskočilo srdce. „Mám to brát tak, že jsem vás zaujala?" zeptala se pokud možno lhostejně. Jak lichotivé! Nejsem si však jistá, zda o váš zájem stojím, pane. Ještě nedávno jste mě chtěl zbít a pak jste na mě mířil svým kordem, pokud si dobře vzpomínám."

„Ano pokud si já vzpomínám, vyprovokovala jste mě. Kdybyste mi hned řekla, kým jste, nic z toho by se nestalo. Proč jste to vlastně neudělala?"

Brie si všimla, jak ji zaujatě pozoruje, a do tváři se jí nahrnula nachová barva. Jen jsem se snažila chránit svou pověst. Myslela jsem, že když nebudete znát mé jméno, neřeknete svým londýnským přátelům, že jste mě tady našel bez doprovodu."

Dominic povytáhl obočí. „Ujišťuji vás, že jsem za každých okolností velmi diskrétní."

Brie chvíli přemýšlela, zda v jeho slovech není skrytý dvojí význam, ale pak si řekla, že to raději nebude zjišťovat. „Teď to už vím," řekla pokorně.

„To bych snad ještě dokázal pochopit," uznal Dominic, „je mi však záhadou, proč jste si vymyslela staršího přítele."

„Nu, i když je jen vymyšlený, stejně mě chránil. Alespoň trochu."

Dominic se ušklíbl. „Vlastně máte pravdu. Rád bych se vám omluvil za svůj nevhodný návrh."

Brie cítila, jak znovu rudne. „To není třeba. Raději bych na to zapomněla."

„Na některé věci prostě zapomenout nedokážu," zamumlal.

Když mlčela, Dominic pohledem sklouzl dolů a v duchu hodnotil její skandální oblečení. Je to hanba, takhle kazit boží dílo, pomyslel si. Taková krása by měla být zahalena v hedvábí, a ne v hadrech, které by nenosil snad ani pacholek. „Řekněte mi, slečno Carringdonová, to vždy jezdíte obkročmo?"

Brie si uvědomovala jeho zkoumavý pohled a byla vděčná za změnu tématu. „Zřejmě neschvalujete mé kalhoty. Jenže nemáte ani tušení, jak je nepohodlné jezdit v šatech a na dámském sedle."

Dominic se usmál. „Ne, to tedy nemám a rozhodně to nechci zkoušet."

Když v jejích očích uviděl veselé jiskřičky, zakroutil hlavou. „Ujišťuji vás, slečno Carringdonová, že k něčemu takovému mě nikdy nepřinutíte."

„To bych ani nečekala, lorde, jen bych byla ráda, kdybyste mě pochopil. Nenosím kalhoty proto, že bych tím chtěla někoho pobuřovat, ale z jediného důvodu, a to proto, že jsou pohodlné. Vlastně nevím," dodala Brie rozhodně, „proč se tady před vámi hájím. Vždyť vy, lorde Stantone, si vždy děláte jen to, co uznáte za vhodné, a na názoru ostatních vám vůbec nezáleží."

Když se Dominic jen záhadně usmíval, Brie svižně změnila téma hovoru a zeptala se na překrásné zvíře, na němž jezdí. Dominic potvrdil, že hřebec je vskutku Španěl a že mu jeho předchozí majitel dal jméno Ďábel. Brie už svědil jazyk, aby se zeptala, zda by hřebce nemohla připustit k jedné ze svých klisniček, ale raději zůstala zticha, neboť si dobře uvědomovala, že takové řeči nejsou hodny dámy a že by mu jen dala další důvod, aby ji kritizoval. Vzpomněla si na varování své sestřenice a zamračila se.

Nevěděla, jak dlouho byla zticha, až ji vyrušil Dominikův hlas, který se na něco ptal. Brie se na něho nechápavě podívala a pak se v duchu okřikla. Copak jí záleží na tom, co si o ní Stanton myslí? Může jí být naprosto ukradený. „Omlouvám se," řekla. „Zřejmě jsem se až příliš zahleděla na vašeho koně."

V šedých očích se objevilo pobavení. „Chtěla byste ho ode mě koupit?""

„Skoro o tom začínám uvažovat."

„Pak se na něm nejdříve musíte projet." Dřív než stačila jakkoliv zareagovat, Dominic seskočil z koně.

Když přistoupil k jejímu boku, aby jí pomohl dolů, přehodila nohu přes krk zvířete. „Copak vy mi věříte?" zeptala se skepticky.

Dominic ji popadl v pase, postavil ji na zem, ale nepustil ji. Když k němu Brie vzhlédla, v hrudi se jí zatajil dech. To, co viděla v jeho očích, byla ryzí touha. Zachvěla se, ale zůstala nehnuté stát, jako by ji očaroval. Rukama ji něžně sevřel v pase a jeho rty se pomalu přibližovaly...

Je snad nějaký důvod, proč bych vám neměl věřit?" zeptal se tichým hlasem. Brie neodpovídala, jen s pootevřenými rty čekala na hebkost jeho polibku, na vzrušující pevnost jeho těla.

Nicméně marně. Dominic náhle ustoupil dozadu, čímž zcela přerušil zvláštní kouzlo.

Dovedl ji k Ďáblovi, vysadil do sedla a sám naskočil na jejího hnědáka. Brie na něho chvíli zmateně hleděla, avšak jen do té doby, než si její pozornost vyžádalo zvíře, na němž seděla. Hřebec začal nervózně rzát, podupávat kopyty a točit se dokola kolem své osy. Brie měla co dělat, aby nespadla. Pevně zvíře sevřela stehny a přitáhla mu otěže.

Dominic pobaveně sledoval bitvu. Byl to neobvyklý, nicméně zajímavý obraz, drobná dívka a statný černý kůň, oba stejně temperamentní a odhodlaní. Ani na chvíli však nepochyboval o tom, kdo vyhraje. Tiše seděl a s rukama položenýma na krku hnědáka čekal.

Ďábel konečně podlehl a uznal nadřazenost své nové paní. Brie se potěšené zasmála a bojovně vzhlédla k Dominikovi. Když však v jeho očích spatřila souhlas a uznání, vzpurný pohled zmizel a místo něho se dostavil vřelý úsměv.

„Mohu se na něm projet?" zeptala se. Když uviděla Dominikovo tázavě pozvednuté obočí, zasmála se. „Ale jděte, pane, říkal jste, že midůvěřujete, tak proč potom ten pohled? To spíše já bych se měla bát o vás. Sedíte na tom nejvystrašenějším koni, jakého si jen dokážete představit. Ale jestli se nebojíte, jeďte za mnou."

Poslední slova už volala jen přes rameno. Odhodlaně pobídla černého hřebce a vyrazila kupředu.

Nasadila vskutku vražedné tempo, ale Dominic jí byl v patách. Ovládnout hnědáka bylo vskutku těžší, než očekával, a to i přes Briino varování, ale on vždy miloval výzvy.

Když po dlouhé jízdě konečně zastavili, oba koně ztěžka oddechovali. K Briině nelibosti si znovu přesedli a vyrazili

ke Greenwoodu.

„Ďábel je úžasný!" vykřikla Brie a snažila se zapomenout na dotek Dominikových rukou okolo svého pasu.

Dominic její chválu přijal pokývnutím hlavy. „A stejně tak vaše zručnost," poznamenal upřímně.

Jezdit na takovém zvířeti je radost," řekla Brie se smíchem. „Zřejmě ho nechcete prodat, že?"

Dominic ji pokradmu pozoroval. Tvářejí hořely vzrušením a oči byly najednou spíše modré než zelené. Dokonce i ve svých chlapeckých šatech byla smyslná a vzrušující. Když se smála, nebyla jen krásná, ale doslova okouzlující.

„Třeba bych se nechal přesvědčit," odpověděl a záhadně se usmál.

Vtom se však ustaraně zadíval na horizont, a když Brie následovala jeho pohled, spatřila temnou hradbu bouřkových mraků, které se hnaly jejich směrem. Normálně jí nějaká ta přeháňka nevadila, ale tohle vypadalo na hotovou kalamitu. Jako jeden muž Brie a Dominic pobídli své koně k rychlejšímu tempu, aby průtrži mračen unikli.

První dešťové kapky na ně dopadly, když byli ještě několik milí od Greenwoodu. Brie chtěla navrhnout, zda by se neměli někde schovat, ale když si vzpomněla na Dominikův roztoužený pohled, pevně sevřela rty a raději zůstala zticha.

Netrvalo dlouho a její pánský kabát byl skrz naskrz mokrý. Déšť jí stékal po tvářích a po vlasech, které v těžkých pramenech dopadaly na ramena a za krk.

Když však Brie ucítila, že její hnědák začíná nad sebou ztrácet kontrolu a několikrát v kluzkém terénu zakopl a zavrávoral, na své nepohodlí ihned zapomněla.

Právě projížděli úzkou stezkou, když se oblaka rozčísla a z nebe sjel blesk. Jester divoce zaržál, vzepjal se na zadní a pak prudce vyrazil kupředu.

Bylo to jako signál pro započetí konce světa. Prudký déšť bičoval Brie do obličeje, ledový vichr jí čuchal vlasy a oslepoval ji, takže prakticky neviděla, kam se zdivočelý kůň řítí.

Náhle kolem pasu ucítila pevnou ruku, a aniž by si stačila uvědomit, co se děje, seděla v Dominikově náruči. Instinktivně s ním začala bojovat a snažila se dostat z jeho sevření. „Sed klidně, ty divoká kočko," zakřičel jí do ucha. „Na té bestii by sis jen zlámala vaz. Právě jsme minuli chatrč, kde bychom se mohli schovat."

Brie mohla jen přikývnout na souhlas, neboť ledový vítr jí nedovolil ani promluvit. Když se zachvěla, Dominic ji zabalil do svého pláště a obrátil koně.

Netrvalo dlouho a Brie si přestala dělat starosti. Jester se uklidnil a běžel poslušně za nimi, druhý hřebec cválal jistým krokem a ruka, která ji držela, byla pevná a jistá. Instinktivně se přitiskla k teplému tělu a hlavu opřela o svalnatou hrud.Trvalo celou věčnost, než dojeli k nevelké chalupě. Brie ji poznala, a když ji Dominic postavil na zem, bez zaklepání vešla dál, aby se skryla před ledovým deštěm.

Dominic byl hned za ní. „No, není to žádný královský palác," řekl, když se rozhlédl kolem sebe, „ale našim účelům to stačí."

„Patří to tady Bennetu Johnsonovi. Slyšela jsem, že odjel navštívit svého syna," prohlásila Brie a zachvěla se. Chatrč je sice chránila před deštěm, ale byla tady stejná zima jako venku.

Dominic pohledem přelétl po Briině chvějící se postavě. „Zkuste najít nějakou suchou deku a já se zatím postarám o koně. Až se vrátím, rozdělám oheň. A svlékněte si to mokré oblečení, než z toho budete mít smrt."

Když se Brie obrátila a podívala se mu do očí, spatřila v nich směsici něhy a pobavení. „To není návrh," řekl se smíchem. „Kdybych se s vámi chtěl milovat, vybral bych si mnohem příhodnější místo." Než stačila Brie jakkoliv zareagovat, byl pryč.

Zírala na zavřené dveře a v uších jí znělo bubnování ledového deště, jenž dopadal na doškovou střechu. Došla k oknu, aby otevřela okenice, nicméně v místnosti byla stále stejná tma. Naštěstí na stole leželo křesadlo a dvě svíce. Brie je zapálila a pustila se do prohledávání truhly, jež ležela hned pod oknem.

Našla jen jednu deku. Hodila ji na postel a pokračovala v průzkumu. Její pozornost zaujala hromada dříví a suchá koudel vedle krbu.

Byla příliš zmrzlá, než aby čekala na Dominika, a tak se pustila do rozdělávání ohně. Pečlivě nakupila hromádku dříví, přiložila suchou koudel a několikrát škrtla křesadlem. Rychle přiložila ruce nad chabý plamínek, nicméně ten ji mohl jen stěží zahřát. Mokré oblečení ji chladilo jako led, a i když pevně sevřela rty, nemohla zabránit hlasitému cvakání zubů.

Brie přiložila do krbu, jednu židli přisunula k ohni, svlékla si svůj vlněný kabát a přehodila ho přes dřevěné opěradlo. Právě si rukama třela paže, aby se trochu zahřála, když dovnitř vešel Dominic s náručí plnou dřeva. Spolu s ním do nevelké místnosti vstoupil i ledový vzduch.

Dominic za sebou nohou zavřel, přešel místnost a náklad dříví složil hned vedle krbu. Jakmile si sundal klobouk a plášť, tázavě se podíval na Brie, jako by čekal vysvětlení její neposlušnosti.

Brie vzdorovitě zvedla bradu a v duchu se přesvědčovala, že jí nemá co poroučet. Je tady jen jedna deka," řekla a hlavou kývla k posteli.

Pobaveně se usmál. „Pak se o ni podělíme, ne?" „Samozřejmě že ne! Nemám v plánu se s vámi dělit o deku. Ted ani nikdy jindy."

„To raději zmrznete?"

Když neodpovídala, Dominic ji obdařil pohledem, po němž měla chuť ho praštit. V jeho šedých očích spatřila tančit žár, který svědčil o tom, že z jejich situace má neskrývanou radost. Bojovně založila ruce v bok a spustila: „Vidím, že si to skvěle užíváte. Skoro jsem v pokušení myslet si, že jste to všechno naplánoval."

Dominic se hlasitě zasmál. „Dokonce ani já nemám takovou moc, abych poroučel větru dešti, madam."

Hebký tón jeho hlasu zapříčinil, že kolem páteře cítila příjemné chvění, nicméně Brie se rozhodla, že si toho nebude všímat. „Nebudu s vámi sdílet jednu deku," řekla tvrdohlavě. „Ani se ne-svléknu."

Dominic si sundal kabát a vestu a přehodil je přes židli. „Ale ano, svléknete," odpověděl nenucené. „Nechci, abyste dostala zápal plic."

Když Brie slyšela jeho rozhodný hlas, vzhlédla k němu, ale to neměla dělat. Dominic si právě sundal košili a Brie zůstala jako omámená. Věděla, že by na něho neměla takhle zírat, když se svléká, ale nemohla si pomoct. Dominikova bronzová kůže byla vlhká a leskla se odrazem světla vycházejícího z krbu. Měl široká svalnatá ramena, a když se sklonil, aby přiložil do ohně, viděla, jak se mu napjaly šlachy. Ztěžka polkla a dole v podbřišku pocítila zvláštní napětí.

„Proč ten náhlý stud?" zeptal se Dominic, když do krbu přiložil dlouhé poleno. „Bez šatů jsem vás přece už viděl. Jestli se nesvlék-nete, má drahá, udělám to sám."

Brie cítila, jak hoří až po kořínky vlasů, nicméně z vlastní zkušenosti věděla, že nemá cenu mu odporovat. „Dobrá tedy, svléknu se," zamumlala. „Ale nesmíte se dívat."

„Vaše stydlivost mě dojímá," odpověděl Dominic jízlivě.

Brie se posadila na židli, aby si sundala jezdecké boty, a když uslyšela zaskřípění postele, věděla, že Dominic činí totéž. Rozhodla se ho ignorovat, a tak se snažila nevšímat si, že donesl boty ke krbu, aby oschly. Dominic se před ní procházel jen v kalhotách, které obepínaly jeho svalnatá stehna jako druhá kůže. Když si začal svlékat i je, zalapala po dechu a ztuhla. Pak se však Dominic pohnul a ustoupil z jejího zorného pole. Rovněž si svlékla kalhoty i košili a ted tu stála jen ve spodničce a přemýšlela, co má dělat.

Náhle uslyšela podivný zvuk a otočila se. Dominic přisouval postel ke krbu a Brie mu rychle uhnula z cesty. Alespoň že není zcela nahý, pomyslela si, když viděla, že si kolem pasu ovinul ručník. Přesto většina jeho krásného těla zůstala odhalena, a když ho Brie pozorovala, jak přes slámovou matraci přehazuje vlněnou deku, cítila, že celá rudne.

Jakmile připravil postel, Dominic vzal druhý ručník a obrátil se k Brie, aby jí pomohl osušit se. Udělal však jen dva kroky, než se prudce zastavil a zhluboka se nadechl. Na Brie byl úchvatný pohled. Pokožka jí ve světle žhnula, jako by byla ze zlata, rudé prameny vlasů v těžkých kadeřích spadaly na ramena a mokrá látka spodničky odhalovala každičkou její křivku. Pod tenkou látkou se zřetelně rýsovaly dva rudé hroty pevných bradavek, a když Brie založila ruce, aby se chránila před chladem, ňadra se vzedmula a málem se vylila z výstřihu. Dominikův pohled pomalu klouzal po štíhlém pase, mírně oblých bocích, dlouhých stehnech, až se znovu vrátil, aby se vpil do Briiných očí.

Brie se zachvěla, avšak její reakce neměla nic společného s chladem. Chtíč, jejž viděla v Dominikových očích, jí nahnal strach. Přesně takhle se na ni díval její snoubenec těsně předtím, než se na ni vrhl. Brie vyděšeně couvla dozadu a v ochranném gestu se dotkla hrdla.

Dominic spatřil její náhlý strach, a i když nevěděl, co je jeho příčinou, uvědomil si, že musí postupovat velmi pomalu. Potlačil svůj primitivní pud, mile se na Brie usmál a pomalu se k ní přiblížil.

Brie ostražitě vyčkávala, a až když jí Dominic začal ručníkem třít ruce, uvědomila si, že jí nic nehrozí.

Sklonil se, aby jí rychlými pohyby zahřál promrzlé nohy, nicméně když se dostal k vnitřní straně stehen, znehybněl. Brie se podívala dolů a s hrůzou si uvědomila, že Dominikova ebenová hlava je příliš blízko a že se nachází přímo proti tmavému trojúhelníku mezi jejími stehny.

Totéž si uvědomil i Dominic. Na čele mu vyskočily ledové kapič ky potu. Rychle vstal a popadl lem její spodničky. „Tohle byste si měla také sundat. Je celá mokrá."

Brie jen odmítavě zakroutila hlavou a vytrhla mu ručník z ruky. „Osuším se sama, děkuji," zamumlala.

S předstíraným nezájmem Dominic pokrčil rameny a odvrátil se stranou. Natáhl se na postel, vlněnou deku si přitáhl až k hrudi, a jako by byl připraven čelit její tvrdohlavosti svou trpělivostí, s rukama založenýma pod hlavou vyčkával, co bude Brie dělat. Brie hrdě zvedla hlavu a podívala se na něho rozzlobeným pohledem. Než by si s ním lehla na jednu postel a přikryla se jednou dekou, to raději zmrzne. S graciézností královny došla ke krbu a posadila se na židli.

Dominic pozoroval Brie, jak se chvěje zimou, a přemýšlel, zda s ním hraje nějakou prapodivnou hru. Vždy si myslel, že ženám rozumí. Všechny jeho milenky byly tak průhledné a předvídatelné, že pro něho nebylo těžké splnit jim každé jejich přání dřív, než jej stačily vyslovit. Nicméně Brie byla naprosto jiná. Vyváděla ho z míry svým temperamentem a odhodláním a nikdy si nebyl jistý, co od ní může čekat.

Viděl ji, jak se chvěje zimou, a najednou se ho zmocnil silný ochranitelský pocit. S podivnými něžnými city neměl žádné zkušenosti a nejraději by se jich zbavil, nicméně nevěděl jak. Rovněž se v něm však začal vzmáhat vztek, že je tak tvrdohlavá. „Zatraceně, pojď sem, ty hloupá," řekl netrpělivé. „Vždyť se třeseš tak, že za chvíli ze střechy začnou padat došky."

„Nejsem hloupá," procedila skrze drkotající zuby. Byla promrzlá skoro až na kost, ale její pýchají nedovolovala to přiznat.

„Už jsem ti přece říkal, že se mě nemusíš bát."

Já se nebojím. Jen se mi nelíbí, když se ke mně někdo chová tak důvěrně jako ty."

„Slibuji, že s tím přestanu," řekl chlácholivě. „Ale ted už pojď za mnou, než se nachladíš."

Brie se podívala přes rameno a důkladně zkoumala Dominikovu tvář, zda v ní neuvidí náznak touhy. Nic. Jeho výraz se zdál naprosto chladný.

Naposledy se podívala na oheň v krbu, který jen chabě prskal, a s tichým povzdychnutím opustila svůj ledový trůn a vydala se k Dominikovi.

Oba byli za její rozhodnutí vděční. Brie proto, že jakmile ji Dominic objal a zahalil ji do deky, pocítila slastné teplo a Dominic kvůli tomu, že konečně přestala pokoušet jeho trpělivost.

Dominic ji obrátil tak, aby k němu byla zády, přitiskl ji k sobě a nohu přehodil přes její. Jsi studená jako led," řekl a začal jí rukama masírovat paže.

Brie mlčky snášela jeho doteky. Byla příliš zmrzlá, než aby cítila zahanbení z intimního kontaktu. Ležela s hlavou opřenou o jeho hrud a vychutnávala hřejivé teplo, které z něho vycházelo.

Když však Brie v údech znovu začala kolovat horká krev, náhle si až příliš dobře uvědomila jeho těsnou blízkost, pevnost mužných svalů i hřejivý dech a znovu celá ztuhla.

Dominic však nepřestával a dál ji něžně hladil, nicméně na jeho dotycích nebylo nic nepřirozeného. Nic, co by ji jakkoliv zneklidňovalo či přivádělo do rozpaků.

Brie se uvolnila a začala relaxovat. Ležela v jeho pevném objetí, ospale pozorovala probleskující plameny a naslouchala kapkám deště bubnujícím do střechy domku. Netrvalo dlouho a Brie se začalyavírat oči.

Dominic byl zcela ztracen ve svých vlastních myšlenkách. Když však dlouhé poleno v krbu přehořelo na půl a s tichým žuchnutím dopadlo do ohně, vzpamatoval se a podíval se na Brie, která vedle něho tiše oddychovala. Usnula.

Spala s pootevřenými rty a s vějíři dlouhých řas položených na růžolících tvářích jí to nesmírně slušelo. Dominic opatrně zvedl ruku a konečky prstů něžně upravil jednu kadeř, která jí spadla do tváře. Její pokožka byla hebká jako samet a Dominika se zmocnila silná touha dělat něco víc než jen se jí dotýkat.

Zvedl jednu rudou kadeř a se zájmem sledoval, jak se mu obtáčí kolem prstu. Přivřel oči a málem hlasitě vydechl. S Briiným štíhlým tělem přitisknutým k jeho zažíval hotová muka. Chtěl se jí zmocnit tady a ted, zatímco spala... Dobře si však pamatoval na její strach, jenž se jí zračil v očích, a rychle od svého nápadu upustil. Musí postupovat pomalu. Brie si zaslouží opatrné zacházení. Je příliš výjimečná, než aby riskoval, že ji vyplaší a navždy od sebe odežene. Nicméně byla to hotová muka, neboť jeho vzrušení bylo tak intenzivní, že se začalo stávat bolestivým.

Náhle si všiml, že v krbu málem vyhasl oheň. Byl rád, že aspoň přijde na jiné myšlenky. Opatrně vymanil ruku zpod Briiny hlavy. Zavrtěla se, ale neprobudila. Pomalu vstal a došel ke krbu. Přihodil několik dalších polen a poklekl, aby prohrabal popel. Chvíli tak zůstal a zamyšleně hleděl do tančících plamenů.

Netrvalo dlouho a Brie se začala chvět zimou. Ve spánku se snažila zahrabat hlouběji pod deku a najít Dominikovo teplo, když se jí ho však stále nedostávalo, otevřela oči. Uviděla Dominika a pomyslela si, že se jí to musí zdát. Ručník, který měl ovázaný kolem pasu, byl pryč a jejímu fascinovanému zraku se naskýtal neskutečný pohled na mužskou nahotu. Byl vysoký a štíhlý, pod bronzovou pokožkou se napínaly pevné svaly a celé tělo měl pokryté tmavými chloupky.

„Tak snědý," vydechla, aniž by si uvědomila, že mluví nahlas.

„Rád plavu," řekl, jako by to byla odpověď na její reakci.

„Plaveš *nahý?"* Když uslyšela jeho tlumený smích, Brie zrudla rozpaky. Byla ráda, že se jeho pozornost stále soustřeďuje na oheň.

„Samozřejmě jen tehdy, když je venku teplo," odvětil pobaveně. „V Indii mám malou plantáž se soukromou pláží. Nedávno jsem tam chvíli pobýval a opálení ještě nevybledlo. Možná tě tam někdy vezmu."

Poté vstal, obrátil se k ni, hlavu sklonil na stranu a pozoroval její reakci.

Brie na něho zírala ohromená jeho nestoudností. Pod plochým břichem se tyčil ztopořený důkaz jeho mužství. Pohoršovalo ji, že se před ní takto vystavuje, ale zároveň dole v podbřišku cítila zvláštní chvění.

Spěšně odvrátila zrak a hořící tvář zabořila do matrace. „Copak se vůbec nestydíš?" vykřikla.

Dominic se suše usmál. Jsem jen člověk, maličká. I když se snažím ovládat, reakce svého těla neovlivním. Prostě na

mě takhle působíš."

Brie neodpověděla a s tváří stále zabořenou do matrace čekala, že odejde. Místo toho slyšela, že se k ní Dominic přiblížil a lehl si do postele, kterou před chvílí opustil. Brie cítila, že jí vzadu na zátylku rozhrnul vlasy, a ztuhla.Dominic začal něžně třít citlivé místo, pak se sklonil a přímo do ucha jí zašeptal: „Tvé předstírání nevinnosti, má drahá, není příliš dokonalé. Tohle není poprvé, kdy jsi s mužem."

Brie nechápala, jak může znát její nejhlubší tajemství. Obrátila se a zmateně se na něho podívala. Jak to víš?"

Dominic pocítil prudký nával žárlivosti. „Žádná žena nemůže líbat tak jako ty, má drahá, aniž by neměla žádnou zkušenost. Kolik jich bylo? Pět, deset, dvacet?"

Brie na něho rozzlobeně hleděla. Měla jen jednu zkušenost, a to když byla mladá zamilovaná dívka. Nedala Stantonovi žádný důvod, proč by si o ní měl myslet něco tak špatného. Vlastně ano, uvědomila si Brie. Tehdy na Julianově chatě málem podlehla jeho svádění, což by slušně vychovaná dáma nikdy nedopustila. To však neznamená, že se to ještě někdy stane nebo že by ho to opravňovalo myslet si o ní takové věci.

Jak se opovažuješ?" vyprskla. „Nejsem žádná... děvka. Stalo se to jen jednou a to už bylo hodně dávno!"

Jen jednou?" zamumlal Dominic. Zatímco si prsty mimovol-ně pohrával s rudými kadeřemi, pozoroval Brie pochybovačným pohledem. „Ať už to byl kdokoliv, musel být blázen, že se tě jen tak vzdal."

Brie se zablýsklo v očích. „Byl to více než blázen! Byl to podvodník a neřád!"

Dominic se mírně usmál. „Říkáš neřád? To bych ho měl vyzvat na souboj."

Brie zaťala zuby. Jen si ze mě utahuj, ale já tě ujišťuji, že to byl mizera. Zažila jsem s ním přímo hrůzostrašné chvíle."

Tak to bylo, pomyslel si Dominic. Někdo jí ublížil. To vysvětluje, proč se při každém intimnějším kontaktu okamžitě stáhne do sebe a rezolutně ho odmítne. Náhle pocítil k neznámému muži prudkou zlost. Já si z tebe neutahuji, má divoká lištičko. Je mi líto, že jsi prožila něco tak ošklivého. Všichni muži však nejsou stejní.

Já bych si svého privilegia být první považoval a nenechal bych tě neuspokojenou."

Brie pochybovačně povytáhla obočí. „Copak jsi takový expert?" zeptala se nerozumně.

Dominic přikývl. „Vím, jak potěšit ženu." Dlouhým prstem pomalu obkreslil smyslnou linii plných rtů a pokračoval stále níže přes štíhlý krk, až se zastavil na křehkých klíčních kostech. „Ode mě bys neodešla, aniž bys nepoznala rozkoš a uspokojení."

„Takové vychloubačné řeči jsem už slyšela.

Na rtech mu pohrával líný úsměv. „Takže ty si myslíš, že se jen vytahuju? Dobrá, budu tě tedy muset přesvědčit."

Brie odvrátila hlavu. „Ne, děkuji, to, co už vím, mi bohatě stačí."

Prsty ji něžně uchopil za bradu a natočil ji tak, aby mu viděla do očí. Veškeré pobavení bylo náhle pryč. „Řekl bych, maličká, že si zasluhuješ alespoň malou ukázku." Druhou rukou vjel do husté hřívy jejích vlasů, a znemožnil jí tak jakýkoliv ústup.

Když si Brie uvědomila, co chce udělat, srdce jí vyskočilo až do hrdla. „Ne!" vykřikla. Nicméně její protesty umlčely Dominikovy rty. Snažila se s ním bojovat, ale ruce měla přitisknuté pod přikrývkou a nemohla se bránit. Stejně by to bylo marné. Dominic byl rozhodnutý jednou provždy ji zbavit strachu z milování.

Něžné ji líbal, jeho rty smyslně klouzaly po jejích, pohybovaly se pomalu, nerušeně, jako by měli všechen čas světa. Brie cítila, jak jejíodpor začíná roztávat jako sněhová vločka na horké dlani.

Dominic vnímal její změnu, ale přesto se snažil ovládnout. Sladká chuť jejích rtů jen povzbuzovala jeho touhu, ale Dominic věděl, že ji získá jen trpělivostí. Opatrně vklouzl pod deku a přitiskl ji ke svému nahému tělu.

Když se ji však znovu snažil políbit, Brie sebou škubla a odtáhla se. Jeho ztopořený úd se ted tiskl k jejímu stehnu a naháněl jí hrůzu. „Ne!" vykřikla. „Prosím, ne!"

Dominic přehodil jednu nohu přes její stehna, aby ji udržel v klidu, a zadíval sejí přímo do očí. Modrozelené tůně byly hluboké jako tropické laguny a plné strachu.

Rovněž však cítil, že ho chce. Že po něm touží stejně jako on po ní.

Jeho rty znovu vyhledaly její chvějící se ústa. Téměř podlehla panice, ale jeho hebké polibky a tichá slova ji znovu uklidnily. „Brie, má sladká Brie," šeptal jí do pootevřených úst. ‚Já ti neublížím. Nemusíš se bát." Vzal ji za ruku a položil si ji na pevný úd. Jen se mé dotkni, Brie. Ach..., ano. Bože, jak po tobě toužím."

Nedal jí jinou možnost než poslechnout, ale když v dlani ucítila jeho penis, údivem celá ztuhla. Tak toho se tolik bála? Ano, byl sice tvrdý, ale horký a živoucí. Nepřipadal jí jako nástroj bolesti, ponížení či násilí. Možná se ohledně smýšlení o mužích dopustila chyby.

Dominic využil své malé výhody, pevně ji objal v pase, mírně pozvedl a hlavu přitiskl k oblinám jejích ňader. Pak políbil jeden sladký hrot a přes tenkou látku po něm zkušeně klouzal horkým jazykem.

Brie, která byla zcela omámená jeho laskáním, blaženě vydechla a vyklenula se mu v ústrety.

Dominikovy prsty zkušeně rozepnuly drobné knoflíčky a hbitě odhalily něžná ňadra. Pak je vzal do dlaní, mírně je

hnětl a bříšky palců dráždivé přejížděl po citlivých bradavkách, dokud nezduře-ly a nepodobaly se dvěma pevným drahokamům. Brie v rozkoši vydechla a prsty zabořila do hradby mužných svalů na Dominikových ramenou.

Jak rozkošné," zamumlal Dominic. Sklonil hlavu a jednu bradavku vzal mezi rty a začal ji něžně sát a dráždit.

Brie nemohla odpovědět. Jediné, co dokázala, bylo cítit. Jeho ruce volně klouzaly po celém jejím těle, zatímco pevnými rty svíral citlivé bradavky. Horkou dlaní pomalu přejížděl po hebké pokožce jejího břicha, až vklouzl níže a dráždivé ji hladil po vnitřní straně dlouhých stehen. Brie omámeně zalapala po dechu, ale nebránila se. Hluboko uvnitř se jí začal zmocňovat zvláštní hřejivý pocit.

„Tvůj milenec," šeptal Dominic, „se tě takto dotýkal? Byl unesený tvou sladkou vášní jako já?"

Jeho tichá slova jako by přicházela z obrovské dálky a jen stěží pronikla omámenou myslí. Nechápavě se na něho podívala. Jak může mluvit o nějakém milenci? Vždyť žádný nebyl.

Na své myšlenky však zapomněla v ten okamžik, kdy Dominikův dlouhý prst vklouzl do nitra jejího ženství. Když něžně přejel přes hebkou bliznu její rozkoše, Brie hlasitě vykřikla. Cítila, jak ji zaplavuje vlna nepoznané rozkoše, a toužebně mu vyšla v ústrety. Tiskla se k jeho ruce a instinktivně věděla, že musí existovat víc, mnohem víc. Toužila po naplnění, po ukojení nepoznaného, po vstupu do světa rozkoše a ráje pozemských krás.

Její dychtivost málem zapříčinila, že se Dominic přestal ovládat. S touhou spalující celé jeho tělo ji přitiskl k matraci, kolenem roztáhnohy a připravil se na svůj vpád.

Brie zalapala po dechu a stejně tak i Dominic. V proniknutí do hebkého těla mu něco bránilo. Byla to panenská blána. Otevřel oči a nevěřícně zíral na její krásnou tvář. Dobrotivý bože, ona mu lhala. Vždyť se ji právě snaží připravit o panenství!

Nebýt toho, že ho Brie pevně tiskla k sobě, odtáhl by se a couvl. Když však viděl žár v jejích očích, uvědomil si, že Brie dobře ví, co mu dává, a byl příliš vzrušený, než aby si to nevzal. Díval se na ni a cítil, jak se mu v hrudi chvěje srdce. „Ty malý blázínku," zašeptal a sklonil hlavu, aby ji dlouze políbil.

Pak prudce vyrazil kupředu a pronikl tenkou blankou. Její bolestivý výkřik umlčel svými rty.

Zůstal naprosto nehybný, něžně líbal Brie na rty a na tvář, jazykem stíral slané slzy. Po chvíli se začal pomalu pohybovat a vší silou se ovládal, aby nevnikl příliš hluboko. Měl pocit, jako by se nořil do hebkého sametu. Celým jeho tělem lomcovala zběsilá touha, nicméně Dominic se snažil postupovat tak, aby jí neublížil.

Byla však příliš svůdná, příliš horká a smyslná. Žádná síla na zemi nemohla zpomalit prudkou explozi, která ho zachvátila, když do Brie vstříkl své horké sémě. Jakmile odezněl poslední bouřlivý záchvěv, Dominic zabořil tvář do hebké záplavy jejích vlasů.

Později, když se mu zklidnil přerývaný dech a když dokázal znovu myslet, se Dominic překulil na stranu a Brie stáhl s sebou. Leželi proti sobě a nemluvili.

Brie nejisté sledovala Dominikovu tvář a přemýšlela, zda mu poskytla potěšení, zatímco Dominic se utápěl v hloubce jejího pohledu. Poprvé v životě byl naprosto ztracený. Z nepochopitelného důvodu byl rád, že Brie byla ještě panna, ale na druhé straně ho trápilo, že mu dobrovolně odevzdala takový dar a on že ho přijal.

Bříškem palce přejel po rtech zduřelých jeho polibky a zeptal se: „Neublížil jsem ti?"

Brie odvrátila zrak. „Ani ne," odpověděla váhavě. Vlastně nelhala. Milování s Dominikem bylo něco naprosto jiného, než co očekávala, a to jak ohledně bolesti, tak i příjemného vzrušení, které v ní vyvolal. Milovala tíhu Dominikova těla a rovněž pevnost jeho svalů, když se v ní pohyboval..., rovněž však nemohla potlačit jisté zklamání. Právě se ocitla na okraji něčeho nesmírně krásného, jenže Dominic skončil dřív, než mohla vůbec odhalit, co to mělo znamenat. Cítila se neuspokojená. Její tělo ještě stále hořelo touhou a očekáváním něčeho, co nedokázala pojmenovat.

Náhle ji Dominic políbil na čelo, vstal z postele a vrátil se s ručníkem, kterým začal stírat stopy jejího panenství.

Brie se zahanbeně začala bránit, ale Dominic na její stud nebral ohled. Ruce jí odstrčil stranou a pobaveným hlasem rozkázal, aby se nehýbala.

Když byl hotový, Brie zabořila tvář do matrace. Dominic se posadil vedle ní a prsty se probíral sametovou záplavou rudých vlasů. „Myslím, že jsi tvrdila, že jsi už měla milence," zamumlal.

‚Já..., on..., my jsme..."

Dominic si z jejího koktáni dal dohromady to, co už věděl, a povzdychl si. Je mi to líto," řekl něžně.

Brie zvedla hlavu a podívala se mu do očí. *„Líto?"*

Dominic potlačil úsměv. „Nechápej mě špatně. Milování s tebou se mi líbilo víc, než vůbec můžeš pochopit, já jen že nejsem zvyklý na svádění panen."„Mám to chápat tak, že dáváš přednost svádění zkušených žen?"

Dominic neodpověděl a jen se na ni podíval takovým způsobem, že Brie bylo vše jasné. Když však zrudla a odvrátila zrak, Dominic pocítil zvláštní něhu, kterou nemohl ignorovat. Vzal Brie za bradu a natočil tak, aby jí viděl do očí. „Věř mi nebo ne, krásko, ale s tebou to bylo nejlepší. Chybí ti sice zkušenost, ale tu dokážeš vynahradit svými instinkty."

Když stále mlčela, Dominic se něžně usmál. „Potřebuješ se ujistit? Tady, sáhni si. Copak to není dostatečný důkaz?"

Když ji vzal za ruku a položil si ji na pevný penis, zalapala po dechu. Dominic se její reakci musel usmát, i když on sám byl překvapen svou odezvou na její dotyk. Když se chtěla Brie odtáhnout, zakroutil hlavou. „To ne, má malá lištičko," řekl se smíchem. „Mám v plánu ukázat ti, jaké to může být mezi mužem a ženou, aby sis už nikdy nepletla pokus nějakého opilce se skutečným milováním. Tvůj milenec musel být velmi nešikovný."

Brie se na něho podívala. „Nic jsem si nespletla. Nebylo to žádné milování, ale znásilnění. Nebo aspoň pokus o znásilnění. Kdybych ho nepraštila po hlavě pohrabáčem, zajisté by se mu to podařilo."

„Dobrotivé nebe, ještě štěstí, že když jsem se tě poprvé snažil svést, nebyl tam nikde poblíž pohrabáč."

„Ale byl! Jen jsem neměla odvahu ho použít." Když se Dominic hlasitě zasmál, Brie se na něho podívala a řekla: „Nikdy jsem netvrdila, že nejsem panna."

V Dominikových očích se zablýsklo. „To ne, jen jsi mě nechala věřit, že máš ochránce v letech, který si nemůže dovolit koupit ti nové šaty. Odpusť mi tedy můj chybný úsudek ohledně tvého panenství."

Brie se podívala do jeho šedých očí a zasmála se. „Dobře, máš pravdu. Ale o svém snoubenci jsem nelhala."

Jsem rád, že jsme si to vyjasnili," řekl Dominic. Je zřejmé, že jsem si tvá slova vyložil poněkud jinak. Kdybych znal pravdu, nikdy bych se tě ani nedotkl. Jenže čin je dokonán a nelze jej vrátit zpět. Myslím si, že teď by nebylo na závadu ukázat ti, o co všechno jsi přišla."

Brie si všimla, že se přestal smát. Jeho oči se na ni dívaly tím zvláštním způsobem, kdy měla dojem, že je nejkrásnější žena světa a že po ní touží. Náhle si uvědomila jeho blízkost, žár mužného těla a podivné chvění dole v podbřišku.

Ve snaze uvolnit napětí Brie otevřela ústa, aby něco řekla, cokoliv, ale Dominic jí na rty přitiskl prst. „Tiše, maličká," řekl zastřeným hlasem. „Lehni si na záda a nebraň se mi. Ujišťuji tě, že tentokrát poznáš skutečnou rozkoš. Nebude to bolet, slibuji."

Přitiskl ji zády k matraci a její tvář vzal do dlaní. Jsi tak krásná," zašeptal, než se sklonil a hladově ji políbil.

Jakmile Brie ucítila dotek jeho rtů, nebyla schopna racionálního uvažování. Jeho polibky se nedaly srovnat s ničím, co doposud poznala. Byly jemné a divoké, něžné a intenzivní, uklidňující a provokující. A jeho ruce... jeho ručeji hladily po celém těle a probouzely k životu i tu nejniternější část jejího bytí.

Hladil ji a dráždil tak dlouho, dokud nebyla v jednom ohni. Když jí konečně roztáhl nohy a opatrně do ní vstoupil, Brie omámeně zalapala po dechu. Přitiskla se k němu, ňadra se jí divoce dmula a prsty zabořila do pevné hradby jeho svalů. Zdálo se, že ji zcela naplnil, že se stal její součástí.

Dominic se začal pomalu pohybovat a Brie mu instinktivně vyšla v ústrety. Netrvalo dlouho a pomalé pohyby se změnily v horečnétempo plné vášně a touhy po naplnění. Když Brie hlasitě vykřikla a ohromeně se na něho podívala, Dominic zašeptal: „Ano, má vášnivá krásko, jen se neboj. Pojď, pojď." S pohledem upřeným na její tvář sledoval, jak se prvotní známky paniky změnily ve výraz čisté rozkoše.

Brie měla dojem, že umírá. Všechny její smysly se napjaly a vybuchly v divoké explozi... A pak pomalu, velmi pomalu padala kamsi do tmy Téměř si neuvědomila, že Dominikovo tělo ztuhlo a po chvíli ji následovalo na samotný vrchol blaha.

Leželi spojeni v jedno tělo a ztěžka oddechovali. Uběhly dlouhé minuty, než Brie dokázala otevřít oči a podívat se na Dominika.

Je to... vždycky takové?" zašeptala.

Dominic se usmál. „Tak intenzivní? Obvykle ne."

Brie znovu zavřela oči. „Určitě ne," řekla. Jinak by se to nedalo přežít."

Dominic se usmál, něžněji pohladil po tváři a podíval se k oknu. „Bouře utichla," řekl chladně.

Hřejivé teplo, jež Brie ještě před chvílí zcela pohlcovalo, bylo náhle pryč a místo něho se vrátila krutá realita. Brie se zachvěla. Jak jen mohla dopustit, aby ji svedl takový sukničkář? Když se Dominic sklonil, aby ji políbil na nahé rameno, škubla sebou.

Dominic se zamračil, nicméně nemohl ji vinit, že se cítí nejisté a zmateně, neboť sám zakoušel totéž.

Konečky prstů klouzal po hebké pokožce, až se zastavil na místě, kde cítil bít horoucí srdce. „Příště si k milování vybereme nějaké vhodnější místo."

„Žádné příště nebude," odsekla Brie a zpražila ho rozzlobeným pohledem.
„Víš to jistě? Zdálo se mi totiž, že se ti naše milování líbilo." „Možná ano, ale to neznamená, že se to ještě někdy bude opakovat."

Dominic se tiše usmál. Jak myslíš. Kdybys změnila názor, víš, kde mě hledat. Ale ted," dodal a významně se zadíval na její oblá ňadra, „bychom měli skutečně jít. Pokud ovšem nechceš celý den strávit v posteli."

Dominic cítil, jak Brie ztuhla. „Ne?" zeptal se nevinně, když mu vztekle odstrčila ruku. „Pak by ses ale měla lépe obléknout. Když se takhle provokativně odhaluješ, nemohu ručit za to, že se ovládnu."

Plácl Brie laškovně po zadečku, vstal z postele a sledoval, jak Brie zápasí se živůtkem a spodničkou. Věděl, že asi bude nějakou dobu trvat, než se pohledem znovu polaská s její hebkou krásou.

Brie se otočila a probodla Dominika takovým pohledem, že by jím skoro mohla zabít. Dominic se však jen usmál. Jaká škoda, že jsme tě nevyužili ve válce," řekl škádlivě. „Stačil by jeden tvůj pohled a protivník by vzal do zaječích. Dovedu si představit, že bys vystrašila i samotného Napoleona."

Brie zaskřípala zuby. Jsi bezesporu ten nejprotivnější, nejne-vychovanější, nejarogantnější, nejsamolibější mizera, jakého jsem měla tu čest poznat. Proč prostě neodejdeš a nenecháš mě být? Domů trefím i bez tebe."

Dominic přistoupil ke krbu a začal třídit jejich oblečení. „Už jsem ti to říkal," odvětil a podával jí její kalhoty, „není to bezpečné. Nechci, abys v lese jezdila sama."

„Tak ***ty*** nechceš? Skutečně?" vykřikla Brie výsměšně. „Co by se mi tak asi mohlo stát?"

Dominic se na ni pobaveně podíval. „To se ptáš ***ty*** mě?" Naštěstí byl natolik hbitý, aby stačil uskočit před letící botou.**7**

^***Vávštěva*** hraběte v tak odlehlých končinách, zvláště pak Dominikovy pověsti, byla důvodem ke všeobecnému vzrušení. Brie se snažila všechen ten ruch ignorovat - koneckonců nejraději by zapomněla, že vůbec nějaký hrabě Stanton existuje -, nicméně nebylo jí to dopřáno.

Obzvláště John Simms si Dominika okamžitě oblíbil. John na ni čekal ve stáji, když ji Dominic po bouři doprovodil domů. Naštěstí byl příliš zaujatý Dominikovým hřebcem, než aby měl čas vyptávat se, kde strávila několik posledních hodin. Jakmile se muži začali bavit o chovu koní, Brie nenápadně zmizela. Později se však dozvěděla, že Dominic slíbil, že se brzy vrátí, aby si na Green-woodu prohlédl několik plnokrevníků. Johna tak nadchla představa, že by statného hřebce připustili k jejich klisničkám, že několik dní o ničem jiném ani nemluvil.

Rovněž Caroline o něm často mluvila, poněvadž Dominika viděla, jak Brie doprovází domů. Vyptávala se tak dlouho, až Brie donutila přiznat, že se před deštěm schovali ve staré chatrči, a pak měla tolik otázek, že Brie nevěděla, zda má začít křičet, nebo ji rovnou uškrtit.

Navzdory Carolinině vyzvídání jí neprozradila nic o intimnostech, které se mezi nimi odehrály. Z nepochopitelných důvodů věřila Dominikovu slibu, že rovněž on zachová naprostou mlčenlivost a nezničí jí pověst. Kdykoliv si však vzpomněla, jak se spolu milovali, zrudla až po kořínky vlasů.

Stále nemohla pochopit, jak se to mohlo stát. Místo toho, aby v ní jeho polibky probouzely strach a úzkost, vnímala jen touhu a dychtivý žár. Stačilo, aby ji k sobě přitiskl, vášnivě ji políbil a ona mu podlehla jako hloupá venkovská husa. Brie byla sama sebou znechucena zvláště proto, že ji Dominic stále přitahoval.

O týden později však Brie nastaly skutečné starosti. Její správce ji informoval, že poslední dobou se v okolí uskutečnilo několik loupeží, dvě z nich dokonce na pozemcích Greenwoodu. Brie se rozhodla, že zajede navštívit zemana Umsteada, aby se zeptala, jak celá záležitost se zloději vypadá. Věděla, že zeman je tak trochu těžkopádný a že je třeba ho popohnat.

Brie vzala s sebou svou sestřenici, ale zanedlouho svého rozhodnutí litovala. Zeman Umstead byl na lovu, ale jeho žena trvala na tom, že musí poznat Caroline. Brie nemohla pozvání na čaj jen tak odmítnout, ale byla celá nesvá, když paní Umsteadová nechala poslat pro svého syna Ruperta.

Strávit hodinu a půl v Rupertově společnosti bylo to poslední, po čem by ted toužila. Brie byla ráda, když zeman konečně dorazil domů, nicméně její plány pohovořit si s ním v soukromí ztroskotaly, poněvadž spolu s ním dorazil vikomt Denville a lord Stanton.

Když Brie uviděla, jak Dominic vchází do místnosti, byla opět zasažena jeho mužností a nedbalou elegancí. Měl na sobě červený jezdecký kabát, černé kalhoty a neuvěřitelně mu to slušelo. Knoflíky košile měl u krku pohodlně rozepnuté a vlasy stažené černou saténovou stužkou. Brie shledala jeho ležérnost extrémně vzrušující, nicméně za chvění v žaludku vděčila především jeho mužné kráse. Z vlastní zkušenosti věděla, že jeho tělo je přesně tak pevné a svalnaté, jak vypadá.

Brie se snažila nevzpomínat, jaké to bylo, když cítila pevnost jeho svalů, ale když k němu pozvedla zrak, uviděla v šedých očích pobavený výraz. Náhle si uvědomila, jak podrobně ho pozoruje, a celá zrudla.

Představila zemanovi svou sestřenici, ale když se konverzace stočila na kvalitu cest z Londýna, najednou si uvědomila, že je Dominikem odváděna dál od ostatních. Dominic složil poklonu jejímu zevnějšku a ona se na něho nedůvěřivě podívala. Věděla, že její empírové šaty z růžového hedvábí jsou ušity podle poslední módy a že lichotí její postavě, ale v jeho hlase zaslechla i něco jiného.„Ale jděte, slečno Carringdonová," řekl Dominic se smíchem. „To neměla být kritika. Už jsem si na váš zvláštní vkus v oblékání skoro zvykl. Já jen, že před mužem dávám přece jen přednost krásné ženě."

„Skutečně?" utrousila Brie uštěpačně. Ještěže nepotřebuji váš souhlas. Oblékám si totiž právě to, co uznám za vhodné a pohodlné."

Dominic jen pokrčil rameny. Jak je libo, mademoiselle. I v kalhotách jsem nepochyboval, že jste skutečná žena," utrousil tichým hlasem. Když pohledem důvěrně přelétl po její postavě a pak se jí zadíval do očí, Brie cítila, jak jí po

zádech přeběhl mráz. Neschopná jakékoliv odpovědi se k němu obrátila zády a beze slova se přidala k ostatním.

Po zbytek návštěvy si Brie dávala dobrý pozor, aby se chovala jako obvykle, přesto se však nedokázala vyvarovat kradmých pohledů jeho směrem. Popíjeli čaj, jedli chlebíčky, a nebýt Stantonovy přítomnosti, Brie by se neskutečně nudila. To se však o Dominikovi říct nedalo. Konverzoval s vrozenou lehkostí, a to dokonce i s Rupertem, a dámy okouzloval svou graciézností. Ne že by ji to nějak překvapovalo. Sama moc dobře věděla, jak dokáže být Dominic šarmantní, zvláště když chce.

Až teď si uvědomila, že její reakce na jeho zmínku ohledně jejího zevnějšku byla přemrštěná. Jen chtěl být zdvořilý, ale ona hledala útok tam, kde žádný nebyl. Proč se v přítomnosti Dominika Serraulta chová jako hlupák? Ještě žádný muž na ni nikdy takhle nepůsobil. Jako by se v jeho blízkosti nedokázala ovládnout a nemohla udržet na uzdě svůj temperament ani svůj jazyk.

Brie byla tolik zaměstnána svými vlastními myšlenkami ohledně Dominika, že si ani nevšimla flirtování své sestřenice s Julia-nem. Rovněž chvíli trvalo, než si vzpomněla na skutečný důvod své návštěvy a požádala zemana o rozhovor.

Chtěla si s ním promluvit v soukromí, aby nebyla rušena Dominikovou přítomností a aby se nedozvěděl, že se zabývá mužskými záležitostmi, ale nebylo jí to dopřáno. Zeman Umstead byl sice poněkud bystřejší než jeho syn, ale na diskrétnost si nikdy příliš nepotrpěl. Hlasitě a nadšeně souhlasil, že si s Brie v knihovně promluví o krádežích, a k jejich rozhovoru přizval i Juliana. Když odcházeli z místnosti, Brie si všimla, že Dominic pozvedl obočí, neboť zeman už mluvil o tom, že zabili jednoho jeho psa.

Dlouho se v knihovně nezdrželi. Jakmile se vrátili do přijímacího salonu, Brie vyzvedla Caroline a omluvila se společnosti.

Chvíli nato se zvedl i Dominic s Julianem. Cestou domů musel Julian ukojit přítelovu zvědavost ohledně rozhovoru v knihovně.

„Vypadá to, že tady máme zloděje," vysvětloval. „Lidé z okolí hlásili nějaké ztráty zvířat a loupežná přepadení. Zeman si myslí, že by to mohli být toulaví cikáni, ale ještě žádného nechytil. Jednomuchalupníkovi se prý dokonce ztratila puška. Nabídl jsem pomoc při pátrání."

Dominic se zamračil. „A všechno to začalo před pár dny, že?" „Ano, jak to víš?"

Jacques se trochu poptával po okolí."

„Tvůj sluha?" zeptal se Julian překvapeně. „Chápu, že jsi jeho služeb využíval při své práci za Kanálem, Dominiku, ale tohle je snad něco jiného."

Jen jsem chtěl, aby se tady trochu porozhlédl."

Julian se ušklíbl. „Takže jsi ho poslal, ať tady slídí. Podává ti denní hlášení?"

Dominic přítele obdařil chladným pohledem. Jacques si myslí, že to, co se tady děje, má co do činění s mou osobou. A já nemám důvod mu nevěřit."

„No mně se nikdy nadvakrát nezamlouval, ale rovněž vím, že má tvou plnou důvěru."

„To ano. A byl bych ti vděčný, Juliane, kdybys mě nechal, ať to vyřídím po svém."

Julian se na Dominika zkoumavě podíval a pak zakroutil hlavou. „To ne, příteli, takhle to nepůjde. Myslím, že bych si zasloužil alespoň tolik důvěry, abys mi podal alespoň částečné vysvětlení, pokud ne pravdu."

Jistě bych tě nudil."

„To si nemyslím. Už znám ten tvůj pohled. Nepochybuji, že skrýváš tajemství, které by se mohlo zvrtnout v zajímavé dobrodružství."

Dominic se suše usmál. „Dobře tedy, ale je to dlouhý příběh a tady není vhodné místo."

Julian se rozhlédl kolem sebe. „Nikoho tady nevidím, ale ty zřejmě potřebuješ temnou alej a nejlépe půlnoc." Když po něm Dominic střelil ostrým pohledem, smířlivě se usmál. „Ale no tak, to byl jen žert. Doufám jen, že sklenka brandy a zapálený oheň v krbu v knihovně ti budou vyhovovat."

Julian se musel obrnit trpělivostí, neboť jejich rozhovor byl odložen na neurčito. Když dojeli na chatu, zjistili, že na večeři přišlo několik přátel, kteří se u brandy a karet zdrželi dlouho do noci. Bylo pár hodin před svítáním, když Julian vyprovodil hosty ze dveří a vrátil se zpátky do salonu.

Přiložil do krbu, dolil si sklenici a pohodlně se uvelebil do koženého křesla hned vedle Dominika. Oba muži hleděli do probleskujících plamenů a Julian naslouchal Dominikovu vyprávění o návratu Germaina a o souboji.

„Vždy jsem tvrdil, že tě tvá minulost jednou dostihne," řekl Julian zachmuřeně. „Ve francouzské vládě sis nadělal tolik nepřátel, že by vydali za celou armádu." Vzpomněl si na některé příhody, které slyšel o Dominikově bouřlivém životě špiona, a usmál se. „Byl jsi pěkné kvítko, Dominiku. Pár Francouzům jsi nehezky zavařil," dodal. „Ale teď vážně, nemyslím si, že ten, kdo si najal Germaina, aby tě zabil, má co do činění s tvou špionážní činností. Válka skončila před několika lety. Je nepravděpodobné, že by ten muž čekal tak dlouho."

Dominic zamyšleně usrkl brandy. „Řekl jsem snad, že to je muž? Klidně to může být žena. Ale máš pravdu, nedává to smysl. Proč by někdo chtěl panství, které patřilo mému otci? Dokonce se zdá, že je to pro toho dotyčného důležitější než má smrt. Zajímavé, co říkáš?"

Julian zamyšleně našpulil rty. „A ty si myslíš, že ty krádeže v okolí mají něco společného s tím, co se stalo v Londýně?"

„Možná ne, ale zkušenost mi říká, že mám být opatrný. Podle zprávy, kterou jsem včera obdržel od Jasona, je Germain stále upoutaný na lůžko a má vysokou horečku, ale jeho šance na uzdravení se začínají zvětšovat. Dokud ho nepodrobím výslechu, zřejmě se nic nového nedozvím, ale je docela dobře možné, že ten, kdo si ho najal, za mnou poslal někoho, aby mě sledoval."

„Tak proto jsi poslal Jacquese, aby se tady porozhlédl."

Dominic přikývl. „A od tebe, drahý příteli, potřebuji, abys mu dal nějaký čas, než zjistí, zda ty krádeže mají co do činění s mou osobou. Nedokáže to však, jestli všichni v okolí začnou pátrat a hledat viníka."

Julian přikývl. „Dobře tedy, nebudu do toho zasahovat. Budeme však potřebovat nějaký důvod, proč chceme pátrání odložit. Předpokládám, že zeman bude s každým naším návrhem souhlasit, jen aby se toho případu zbavil, ale horši to bude s Brie. Asi bys jí měl říct pravdu."

„To nepřipadá v úvahu! Čím méně lidí o tom ví, tím lépe. Kromě toho nerad do svých záležitosti zatahuji ženy. Znám lepší způsob, jak je zaměstnat."

Julian se ušklíbl. „To věřím."

Dominic se pokradmu podíval na přítele. „Zdálo se mi, že tě dnes okouzlila Briina sestřenice. Dej si na ni pozor, příteli, bude to pěkná intrikánka."

„Caroline? Ty si děláš legraci."

Dominic se usmál, ale jeho oči zůstaly vážné. „Žádná legrace, příteli, jen varování. Jak jsem ji tak dneska pozoroval, v jejím chování jsem zcela zřetelně viděl způsoby jejích starších sester. Dávej si pozor, ta si tě obtočí kolem prstu a přivede tě k oltáři dřív, než se stačíš vzpamatovat."

„Bože, Dominiku, ty ses musel zbláznit! Vždyť je to ještě dítě!"

Dominic unaveně zívl. „Ale jdi, Juliane, kolik je jí vlastně let? Sedmnáct osmnáct? Rozhodně dost na to, aby se provdala. Docela dobře si umím představit, jak se ted nevinná malá Caroline usmívá a sní o tom, jak se stane hraběnkou a utratí celé tvé jmění ještě dřív, než jsi ho zdědil."

V Julianových očích se objevil rozzlobený výraz, ale hlas držel stále na stejné úrovni. „Pokud dnes byla Caroline trochu přátelštější, je to jen proto, že je zvyklá na společnost. Možná bude lepší, když změníme téma hovoru. Mimo jiné jsem se dneska dozvěděl, že do našich končin zavítá Denise Graysonová."

Dominic se zamračil. „Včera jsem od Denise obdržel zprávu, že má v úmyslu navštívit Scofieldovy. Nemohu říct, že bych z toho měl radost. Ty jsi o tom nevěděl?"

Já? Ne." Julian se ušklíbl. „Tak se zdá, příteli, že se tady nebudeš nudit. Nejdříve tvůj neznámý nepřítel a ted tvá bývalá milenka.
Já samozřejmě vím, že ty s tím nemáš nic společného, ale co ostatní? Všichni si budou myslet, že přijela na tvé pozvání."

Když se Dominic mlčky zahleděl na dno své sklenice, Julian vstal. „Nu, je pozdě," řekl a protáhl se. „Najednou na mě padla únava. Půjdu si lehnout." Přešel místnost, ale u dveří se ještě zastavil a obrátil se. „Možná bys měl, Dominiku, vědět, že nezastávám tvůj názor ohledně Caroline."

Dominic povytáhl obočí. „Bylo to jen varování."„Copak nemáš dost svých starostí? Nemusíš mě hlídat. Já se o sebe umím postarat i sám."

Koutky Dominikových rtů se pozvedly v jízlivém úšklebku. „Skutečně? Možná jsi už zapomněl, v jakém stavu ses nacházel, když jsme se seznámili. Byl jsi tak oslepen kouzlem Brie Carring-donové, že sis neviděl ani na špičku nosu."

Julian si všiml chladného výrazu v Dominikových očích a rozhodl se, že bude lépe se nedohadovat. Jeho přítel byl prostě přesvědčen, že láska je nemoc, kterou je třeba vymýtit. „Nepopírám, že jsem Brie miloval," přiznal Julian, „ale tentokrát to je něco jiného." Pak vzal za kliku dveří a ještě dodal: „Lituji ženu, která zaujme tvou pozornost, Dominiku. Řekl bych, že jí ze života uděláš peklo."

Julianova slova visela ve vzduchu ještě dlouho poté, co odešel. Dominic jen pokrčil rameny, dolil si sklenici a nepřítomně se zahleděl před sebe. Jeho myšlenky byly znovu u rudovlasé krásky s vášnivým pohledem.

Věděl, že by se od ní měl držet dál. Vlastně by udělal nejlépe, kdyby se s Brie nikdy nezapletl. Jenže milování s ní jen povzbudilo jeho apetit a on skutečně začal pochybovat, že se jí dokáže vzdát.

Nebude snadné ji získat, a to zvláště proto, že se mu Brie zcela očividně rozhodla vyhýbat. Jenže on jí dá čas a počká, až její ostražitost pomine. Dominic se suše usmál. Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdyby vlastnil

nedobytný hrad, ve kterém by Brie uvěznil a zmocnil by se jí, kdykoliv by ho jen napadlo. Bohužel žije v moderním světě a je natolik civilizovaný, že by si ženu nevzal, kdyby s tím nesouhlasila.

Byl tady ještě další problém, a to Denise Graysonová. Denise se nemohla objevit v méně vhodnou dobu. Dominic by ji nejraději viděl v pekle, ale věděl, že za vzniklou situaci může tak trochu on sám. Když se v Londýně loučili, neviděl důvod, proč by jí říkal, že jen využil její ochoty. Nemohl však tušit, že ho bude pronásledovat - ačkoliv mohl, na to ji už znal dost dlouho. Denise byla žena, která vždy dokázala využít příležitosti a jistě si teď myslí, že má šanci oprášit jejich bývalý vztah. Jenže to se plete a on jí bude muset otevřít oči dřív, než vyvede nějakou hloupost.

Raději ani nechtěl domyslet, jak by Brie mohla reagovat na přítomnost jeho bývalé milenky. Jistě by se smrtelně urazila, a to by ho pak k sobě už nepustila vůbec.

Náhle se ozvaly nástěnné hodiny a Dominic si uvědomil, že by měl jít spát. Odložil problém stranou, vstal a podle Julianova příkladu se vydal do své ložnice, aby využil to málo, co zbylo z noci, a alespoň trochu se prospal.

Hned ráno Dominic navštívil Johna Simmse, aby si vybral jednu nebo dvě klisničky do svých dostihových stájí. Když už byl tady, John ho provedl po celém areálu a Dominic byl udiven, jak jsou stáje vedeny pevnou rukou. Všude vládl čilý ruch a bylo zřejmé, že každý ví, co má dělat.

Po prohlídce Dominic následoval Johna do malé kanceláře, kde spolu dohodli podmínky obchodu. Až tady se Dominic zmínil o nedávných krádežích v okolí. Když mu správce svěřil vše, co o dotyčných událostech věděl, Dominic se nabídl, že se o věc postará. Řekl, že ví, že zdejší lidé mají plné ruce práce, a on a jeho sluha mají s podobnými záležitostmi jisté zkušenosti.

Já budu jen rád, pane," odpověděl John na jeho nabídku. „Vlastně to pro mě bude velká pomoc. Mí chlapci mají dost práce a o pátrání po zlodějích nic nevědí."

Dominic seděl naproti Johnovi na jedné z dřevěných židlí, které lemovaly kancelář. Chápavě přikývl, z rukávu si smetl neviditelné smítko a nenucené prohlásil: „Takže jsme domluveni. Nejsem si však jistý, jak se na to bude dívat slečna Carringdonová. Pochopil jsem, že se osobně zajímá o vše, co se týká Greenwoodu. Tak trochu se obávám, že pokud ji požádám, aby mi dala volnou ruku, bude to brát jako urážku a vyjádření nedůvěry, že se o tu věc nedokáže postarat sama."

John si zamyšleně prohlížel svého hosta. Nejdříve ho sice jeho nabídka překvapila, ale byl rád, že jim chce lord Stanton pomoc, a nechápal, proč by Brie měla cokoliv namítat. Podle jeho mínění by mohla dopadnout mnohem hůř než se spojit právě s tímto člověkem, jenže dobře věděl, že Brie má svou hlavu a když se k něčemu rozhodne, jen tak neustoupí. Bylo sice proti jeho zásadám obcházet svou mladou paní, ale je pravda, že Brie s pátráním po zlodějích nemá žádnou zkušenost.

V duchu se tiše pomodlil, aby mu odpustila, a řekl: „Máte pravdu, lorde, raději o tom slečně Brie neřekneme. Nelíbilo by se jí, že problémy na Greenwoodu řeší cizí člověk. Ani by se jí nelíbila myšlenka, že je vám nějak zavázaná."

„Docela to chápu," řekl Dominic s úsměvem. „Takhle to bude jistě nejlepší. Kdyby se vaši lidé přece jen něco doslechli, pošlete je rovnou za mnou."

John přikývl a vtom se na chodbě ozvaly lehké kroky. Oba muži vzhlédli ke dveřím.

Johne, zapomněla jsem ti říct..." Brie uviděla Dominika a okamžitě se odmlčela. „Omlouvám se," řekla a zůstala stát ve dveřích. „Nevěděla jsem, že máš práci, Johne. Přijdu později."

Obrátila se k odchodu, ale Dominic ji chytil za předloktí a něžně ji vtáhl do kanceláře. „Není důvod, abyste odcházela, slečno Carringdonová. Právě jsme uzavřeli oboustranně výhodný obchod. Ještě předtím mě John provedl po Greenwoodu a musím říct, že máte můj hluboký obdiv."

Brie se zdálo, že svou chválu myslí vážně, a byla tím potěšena. Na své dědictví byla totiž nesmírně pyšná, zároveň si však uvědomovala, že Dominikovo panství musí být mnohem větší a že by Greenwood ve srovnání s ním jistě neuspěl. Usmála se na Dominika a poděkovala mu.

Než však mohla říct cokoliv dalšího, objevil se ve dveřích pod-koní a dožadoval se Johnovy pomoci. Trenér se podíval na Brie.

Jen běž, Johne," řekla. „Má záležitost může počkat."

John zamumlal omluvu, poděkoval lordu Stantonovi za jeho zájem a rozloučil se.

Když osaměli, Brie se zkoumavě podívala na Dominika. Hlavu naklonila na stranu a mírně povytáhla dokonale klenuté obočí. „Tajemství?"

Dominic se usmál a uhlazeně odpověděl: „Mohu tě ujistit, že se o nic nejedná. Hovořili jsme o koních, které chci na jaře nechat běžet na dostizích v Newmarketu. Simms mi radil ohledně nej-lepších strategií při startu." Když si ho Brie stále nedůvěřivě prohlížela, pokrčil rameny. „Nedívej se na mě tak podezíravě, Brie. Nedokázal bych tvého trenéra odloudit, dokonce ani kdybych chtěl. Jeho loajalita k tobě je záviděníhodná."

Ještě jednou se zahleděla do Dominikovy tváře, ale jeho výraz byl jako vždy nerozluštitelný. „Nikdy jsem neměla důvod o Johnové loajalitě pochybovat," řekla nakonec, „ale nebyl bys první, kdo by se ho snažil odloudit."

Dominic se rozesmál a v obranném gestu zvedl ruce. Jsem nevinen, přísahám."

Brie si pomyslela, že se musela zmýlit. „Dobře tedy," řekla dob-rosrdečně, „budu ti věřit, že jste se bavili o koních."

Poté jí Dominic řekl o obchodě, který s Johnem uzavřeli, a vyjádřil přání, aby klisničky byly co nejdříve dopraveny do jeho stájí.

„Můžeš být spokojený," řekla se smíchem, „protože sis vybral ty nejlepší. Nicméně já jsem trochu zklamaná. Doufala jsem, že se s Johnem domluvíte na tvém hřebci. Pokud si dobře vzpomínám, tvrdil jsi, že by ses možná nechal přemluvit."

V Dominikových šedých očích se objevil záblesk. Jenže to jsem doufal, že bys mě přemlouvala ty, a ne tvůj trenér."

Nevěděla, jak má odpovědět, a proto řekla: „Zřejmě to je nad mé síly, ale mohla bych se o to alespoň pokusit. Možná bys u nás mohl zůstat na oběd, a poskytnout mi tak příležitost."

Lítostivě zakroutil hlavou. „Rád bych, jenže se bohužel musím vrátit na Julianovu loveckou chatu. Pozval několik svých přátel a už i tak jdu pozdě."

Brie kupodivu pocítila zklamání, ale nedala na sobě nic znát a s úsměvem mu nabídla ruku. „Pak tedy někdy jindy."

„Budu mít tu čest a uvidím tě zítra?" zeptal se Dominic, když ji vzal za ruku.

„Na lovu? Samozřejmě, přece bych si něco takového nemohla nechat ujít."

„Ne, to zajisté nemohla. Hádal bych, že pojedeš na Julianové hnědákovi. Jsi velmi odvážná."

Brie zaslechla v jeho hlase náznak výsměchu a bojovně vystrčila bradu. „Nebo hloupá chceš říct. Jenže Jester vůbec není tak špatný. Vlastně jsem si ho už oblíbila. Je..., je to výzva."

Dominic se na ni zamyšleně podíval. „Stejně tak uvažuješ i o mužích?"

Brie tolik nevyvedla z míry jeho otázka jako horká vlna vzrušení, která projela celým jejím tělem, když Dominic sklonil hlavu a dlouze ji políbil na konečky prstů.

Prudce se mu vyškubla. „O mužích?" opakovala Brie konec jeho otázky a snažila se, aby její hlas zněl klidně. „Nevím, o čem mluvíš."

Dominic si povzdychl. „Ach, má drahá, jsem si jistý, že mi moc dobře rozumíš. Ale koneckonců ty sama jsi pro mě velkou výzvou."

Obrátil se, přes ramena si přehodil plášť, natáhl rukavice a na hlavu nasadil klobouk. „Takže zítra?" řekl ještě u dveří a obdařil Brie jedním ze svých devastujících úsměvů, po kterých se Brie vždy podlomila kolena.

Brie jen přikývla, neboť nedůvěřovala svému hlasu. Sledovala, jak za sebou potichu zavřel dveře, a pak tam jen tak stála a naslouchala jeho vzdalujícím se krokům. Když byl pryč, unaveně klesla na prázdnou židli.

Slova sice zůstala nevyřčena, ale Dominic jí dal jasně najevo, že ji stále chce. A ona už déle nemůže popírat, že chce jeho. Přitažlivost, kterou k němu cítí, je příliš silná, než aby ji mohla ignorovat. Jeho mužnost na ni působí jako magnet. Kdykoliv se jí dotkne, cítí, jak jí celým tělem proudí vlny divoké touhy.

Alespoň že ji tentokrát nepolíbil. Brie si tiše povzdychla a tvář zabořila do dlaní. Dominic Serrault byl mužem, kterého stěží znala, mužem, jenž jí naháněl hrůzu a znervózňoval ji. Přesto dokázal potlačit její odpor a probudit v ni vášeň, o níž si myslela, že je dávno pohřbená. Zatraceně, chová se jako blázen. Copak se nepoučila? Copak před šesti lety nezjistila, že mužům se nedá věřit? Tehdy lehkomyslně nabídla své srdce a ted jí hrozí, že se dopustí stejné chyby. Nemá smysl si namlouvat, že se Dominic zajímá o něco jiného než o její tělo. V jeho očích není nic než hladová touha. Stala se cílem jeho chtíče, nic víc.

Samozřejmě že by se mu zcela odevzdala, tak ráda by mu dala své tělo i své srdce, jenže ten tvrdý cynický muž by ho odmítl.

Brie zavřela oči a najednou cítila, jak se jí po tvářích kutálejí horké slzy lítosti a smutku.

Té noci nespala dobře. Neustále ji pronásledoval démon na černém hřebci. Ocitla se na obrovském bílém poli, a ať se snažila sebevíc, nemohla se dostat na jeho konec. Náhle se všechno změnilo a ona stála proti Dominikovi. Hlasitě se smál. Pak ji sevřel ve svém pevném objetí a vášnivě ji políbil. Když se mu snažila bránit, v uších slyšela jen jeho tvrdý smích...

Brie se probudila. Chvíli zůstala nehnuté ležet, tiše naslouchala a snažila se uklidnit vzrušený dech. Nohy měla propletené s přikrývkou a noční košili vykasanou vysoko k pasu. Cítila se tak zvláštně. Celé její tělo pokrývaly kapičky potu a pokožka ji pálila, jako by se ocitla v jednom ohni. Prsa ji bolela a pod tenkou látkou se rýsovaly naběhlé bradavky. V podbřišku cítila podivné chvění a mezi stehny byla celá vlhká.

Brie si rozechvěle přitáhla přikrývku až pod bradu a mlčky zírala do tmy. Trvalo dlouho, než napětí v jejím těle pominulo a ona zase usnula.

Když se probudila podruhé, do okna proudilo denní světlo a někdo klepal na její dveře. Jakmile uviděla, že dovnitř

vešla Caro-linina služebná, uvědomila si, kolik už asi musí být hodin. Rychle vstala, neboť nechtěla zmeškat hon na lišku.

Zatímco jí služebná připravovala jezdecký úbor, umyla se a vlasy si stáhla do jednoduchého uzlu. Když byla oblečená, podívala se na sebe do velkého zrcadla v rohu ložnice. Byla ráda, že pod očima nemá temné kruhy, jak očekávala. Vlastně zjistila, že vypadá celkem dobře. Na míru šitý kabát a široká sukně ze zeleného saténu skvěle podtrhovaly její postavu a módní klobouček zdobil rudou záplavu lesklých vlasů. Snad ani Stanton dneska nebude moct kritizovat můj zevnějšek, pomyslela si Brie.

Když se několikrát štípla do tváří, aby dostaly zdravou barvu, byla se svým obrazem v zrcadle spokojena. Ze stolu vzala kožené rukavice a jezdecký bičík a vyšla z ložnice hledat Caroline.

Bylo překrásné ráno jako stvořené k lovu. Vzduch byl chladný a nad okolními loukami se vznášel mírný opar. Brie se doslova chvěla očekáváním, a dokonce i Caroline se už nemohla dočkat. Všichni účastníci se měli sejít na trávníku před domem zemana Umsteada. Jakmile dámy v rychlosti posnídaly a John připravil jejich koně, všichni tři vyrazili.

Jester byl během cesty klidný a vyrovnaný, ale jakmile se přiblížili k davu jezdců a štěkajících psů, sklopil uši a začal nervózně odfrkávat. I Caroline najednou jako by nebyla ve své kůži. Všude kolem byli cizí lidé a spousta zvířat.

Brie měla s Jesterem plné ruce práce, ale byla ráda, že je zaměst nána. Rozhodla se, že si Dominika nebude všímat a bude se věnovat jen hnědákovi a lovu. Když však uviděla, jak na ně Julian mává, srdce jí prudce poskočilo, neboť věděla, že s ním bude i Dominic.

Julian je s úsměvem přivítal. „Krásný den, co říkáte? Budeme muset chvíli počkat na Dominika. Jeho kůň ztratil podkovu. Zdá se, že jeho příslovečné štěstí ho začíná opouštět. Takže, Caroline, ty ses rozhodla jet s námi?"

Jeho hlas zněl tak pochybovačně, že se na něho Caroline nechápavě podívala. „Copak se na venkově dá dělat něco jiného?"

Julian se chlapecky usmál. Jen si dej pozor, abys nespadla. Nechtěl bych tě nést domů."

„To se nemusíš bát. John slíbil, že pojede hned vedle mě a Fanny, a tak doufám, že se nám nic nestane."

Brie naslouchala jejich konverzaci a pohledem klouzala po přítomných hostech. Najednou její pozornost zaujala překrásná blondýna oděná v provokativně oranžových šatech.

Brie ji neznala, ale Caroline zřejmě ano, protože když se kráska odpoutala od své společnosti a rozjela se k nim, sestřenice zalapala po dechu.

Žena se nejdříve s chladným úsměvem na rtech obrátila kjulia-novi. „Lord Denville, jaké milé překvapení. Když jsem přijala pozvání lady Scofieldové, neměla jsem ani tušení, kolik tady potkám známých tváří." Pohledem zkoumavě přejela po Brie a pak se podívala na Caroline. „Můj ty bože! Slečna Langleyová, že ano? Slyšela jsem, že jste na chvíli musela odjet z Londýna. Jak se vám tady líbí?"

Caroline vypadala všelijak, jen ne potěšené, přesto se dokázala zdvořile usmát. „Skvěle, děkuji. Zřejmě ještě neznáte mou sestřenici slečnu Carringdonovou. Brie, dovol, abych ti představila lady Denise Graysonovou."

Lady Denise blahosklonně pokynula hlavou. „Samozřejmě," řekla posměšně, „sestřenice z venkova. Musíte mi dát jméno svého krejčího, má drahá. Máte opravdu neobvyklý jezdecký úbor."

Brie byla tak vyvedená z míry ženinou neomaleností, že ani nebyla schopná odpovědi. Denise se ledově usmála. „Ale kde je Dominic? Odkdy nemá rád lov na lišku?"

Julian zamumlal nějakou omluvu o tom, že Dominic tady bude co nevidět, a když Denise bez dalšího slova obrátila koně a vydala se zpátky ke své společnosti, s úlevou si oddychl.

Na druhé straně Caroline byla značně rozčilená. „Taková drzost! Ty jsi věděl, že tady bude, Juliane?"

Julian ještě stále zíral na vzdalující se postavu lady Denise. „Tady?" opakoval zamračeně. „Ne, samozřejmě že ne. A pochybuji, že Dominic ano," dodal jedním dechem.

Jak si mohla dovolit kritizovat Briiny šaty! Zvláště když ty její přímo křičí nevkusem. Ta barva! Vůbec bych se nedivila, kdyby si ji někdo spletl s liškou. Nechápu, co na ní všichni muži vidí."

„Ale no tak, Caroline!" okřikl ji Julian.

„Nu, ty zřejmě její eskapády schvaluješ, ale já ne!"

„Copak ty můžeš vědět o jejich eskapádách, mladá dámo?"

„Dobrotivé nebe, Juliane! Nejsem tak nevinná. Všichni přece vědí, že byla Dominikovou milenkou."

Julianovu odpověď přehlušil zvuk lesního rohu. Když se podíval na Brie, všiml si, jak křečovitě svírá opratě a sleduje, jak se Dominic vítá se svou exmilenkou.

Julian se zamračil na Caroline, ale tajen pohodila hlavou, pobídla koně a rozjela se směrem, kde na ni čekal John. „Doufám, že si nezlomí ten svůj krásný krček," zamumlal. „Rád bych to totiž udělal osobně."

Podíval se na Brie a řekl: „Pojď, Brie, pojedu před tebou, aby to hloupé zvíře, na kterém jedeš, vůbec vědělo, co má dělat."

Brie sice odtrhla zrak od Dominika, ale jen proto, aby se podívala dolů na své ruce. Když stále mlčela, Julian tiše

zaklel. „Dobrotivé nebe, Brie, usměj se. Nebyla jsi to právě ty, kdo mi říkal, že na sobě nikdy nesmím dát znát, co skutečně cítím?"

Brie hrdě zvedla hlavu a zpražila ho rozzlobeným pohledem. „To snad nemyslíš vážně? Mně je úplně jedno, co ten příšerný chlap dělá! A taky je mi jedno, kolik má milenek!"

Julian se ušklíbl. „To jsem rád. Pak se pojď vsadit. Nové sedlo tomu, kdo zvítězí."

„Souhlasím!" odvětila Brie a prudce pobídla Jestera. Julian jen zakroutil hlavou a vydal se za ní.

O hodinu později se celá společnost hnala hustě zalesněnou oblastí, která patřila Julianovi. Cesta byla tak úzká a křivolaká, že jezdci museli zmírnit tempo a jet jeden za druhým. Brie se bravurně vyhnula silné větvi, ale když z křoví vyletěl divoký králík, Jester prudce uskočil stranou a Brie měla co dělat, aby ji nesvalil do hustého roští. Naštěstí se jí podařilo koně zvládnout a raději ještě více zpomalila.

Další potíže už neměla. Když se cesta znovu stočila a před nimi se objevil padlý kmen stromu, Brie pobídla koně a překážku lehce zdolala. Náhle si však napravo v lese všimla temné postavy, mimo-volně vykřikla a prudce zastavila koně.

Julian, který jel těsně za ní, měl co dělat, aby se vyhnul srážce. „Co to vyvádíš? Chceš nás oba zabít?"

Brie ho nevnímala, pohledem zaujatě prohledávala hustý porost a snažila se najít muže, kterého zahlédla. Byl ukrytý za kmenem stromu, a když Brie vykřikla, obrátil se a utekl. Už po něm nebylo ani památky.

„Ty jsi ho neviděl, Juliane?" zeptala se Brie přes rameno. „Přísahala bych, že měl v ruce zbraň."

Jakou zbraň? Brie, o čem to vlastně mluvíš?" zeptal se Julian. „Zatraceně, Brie, copak jsi ztratila zdravý rozum?" Náhle se za nimi ozval chladný hlas.

„Navrhoval bych," řekl Dominic, „abyste se oba posunuli kousek stranou. Pokud ovšem nechcete, aby vás srazili ostatní, co jedou za mnou."

Brie se prudce otočila. Jenže někdo byl v lese!"

Dominic se zamračil. „Nikoho nevidím, slečno Carringdonová. Možná jste viděla ducha nebo tak něco. Třeba je ten les začarovaný."

Jeho jízlivost Brie rozzlobila. Chtěla mu něco odseknout, ale když otevírala ústa, všimla si, že se za nimi objevili další jezdci, a uvědomila si, že by nebylo moudré tady stát a dohadovat se. Spokojila se tedy jen s rozhněvaným pohledem, obrátila koně a vyrazila kupředu. Oba muži ji následovali, i když mnohem pomalejším tempem, a když po chvíli lesní pěšina vyústila do širokého pole, jeli bok po boku.

Dominic sledoval vzdalující se Briinu postavu a musel se usmát. Julian si toho všiml a chtěl vědět, co je důvodem jeho veselí.

Dominic se ušklíbl. „Ta dáma má oči jako ostříž. Zřejmě zahlédla Jacquese, jak prohledává les."

„Chceš mi říct, že Brie skutečně někoho viděla? A že to byl tvůjsluha?"

Dominic přikývl a znovu se usmál. „Upřímně věřím, že kdybych nezasáhl, vydala by se po jeho stopách. Jak rád bych viděl Jacque-sův výraz, kdyby ho odhalila pouhá žena."

„Brie není pouhá žena," namítl Julian.

„Začínám si to myslet," řekl Dominic mírně. „Zřejmě k tobě bude mít stovky otázek. Snaž se ji nějak odbýt, a především odvrátit její pozornost od Jacquese, zvládneš to? Nemyslím si, že právě ted mi bude přátelsky nakloněna."

Julian pozvedl jedno obočí. „A co bys čekal, když jsi ji obvinil, že vidí duchy? Zřejmě se nemůže dočkat, až odsud zmizíš. Zvláště když jí Denise ukázala své drápky."

Když Julian viděl Dominikův nechápavý pohled, povzdychl si. „Bylo by mnohem lepší, kdybychom Brie o všem řekli, ale když už jsi začal s touhle komedií, budu ji hrát s tebou. Samozřejmě až později, až trochu vychladne. Teď bych jí raději nechodil do cesty. Nechápu, proč se ji nepokusíš získat svým osobitým kouzlem?"

Dominic se suše usmál. „Snažil jsem se, příteli, ale jak vidíš, na slečnu Carringdonovou to neplatí."

Julian se ušklíbl. „To bych ani neřekl."

8

jŽíítomnost lady Denise v sousedství na Brie působila více, než si byla ochotná přiznat. Neustále se k ní donášely různé spekulace, v nichž blonďatá vdova byla vždy spojována s lordem Stantonem, a to i přes skutečnost, že je spolu vlastně nikdo neviděl.

Když Brie obdržela pozvání na ples, jenž se konal na počest lady Denise, byla v pokušeni odmítnout. Zcela jistě tam bude i Dominic a ona se chtěla vyhnout jak jemu, tak i jeho milence. Nicméně Caroline potřebovala doprovod, a jelikož Katherine se necítila nejlépe, úloha padla na ni.

Brie cítila potřebu povzbudit svou kuráž, a proto se oblékala velmi pozorně. Její plesové šaty ze zeleného saténu zdobené zlatými řetízky byly ušity podle poslední módy a skvěle se hodily k barvě jejích vlasů. Hluboký výstřih odhaloval obliny drobných ňader, zatímco hebký materiál přilnul ke štíhlé postavě a zdůrazňoval úzký pás a klenuté boky. Kolem šíje si připnula diamantový náhrdelník, uši si ozdobila vkusnými náušnicemi a do spletitého účesu si vetkla drobné blyštivé drahokamy.

Naproti tomu její sestřenice si vybrala prosté bílé šaty a šíji si ozdobila jednoduchou šňůrou perel. Caroline však nevadilo, že ji Brie předčila svou krásou, poněvadž doufala, že se jí podaří okouzlit lorda Stantona. Byla přesvědčena, že vrozená elegance její sestřenice dokáže oslnit i toho největšího svůdníka a zapřísáhlého starého mládence.

Když jejich kočár zastavil před osvětleným domem Scofieldů, Brie si snad už posté řekla, že je blázen, když dovolí, aby se znovu setkala s Dominikem. V jejím věku a s její zkušeností by pro ni nemělo být tak těžké udržet si od něho určitý odstup. Nicméně obávala se, že to nedokáže.

Poté, co vešly do rozzářené vstupní haly a odložily si pláště, byly sestřenice uvedeny do velkého přijímacího salonu. Brie se rozhlédla po přítomných hostech a s úlevou konstatovala, že Dominic s Julianem ještě nedorazili, a s vřelým úsměvem se přivítala s jejich hostitelkou.

Lady Scofieldová, vysoká žena v hedvábných šatech, prohodila s Brie a Caroline několik slov, dokud ji neupoutal příchod dalšího hosta. „To je Denville," poznamenala náhle. „A s ním je lord Stanton. Puká se o něm, že je to nenapravitelný sukničkář, ale mi připadá okouzlující. Omluvte mě dámy, ale musím zastavit Henryho dřív, než našeho hosta začne znovu obtěžovat řečmi o koních. Lord Stanton od nás koupil jednu klisničku a já nechci, aby se tady dnes mluvilo o obchodu." Graciézně se na sestřenice usmála a opustila je, aby přivítala nové hosty.

Při zmínce o Dominikovi se Brie zoufale snažila udržet zrak dál ode dveří. Snažila se ho ignorovat, a tak seznámila Caroline se Sco-fieldovou dcerou Elizabeth a sama se vydala k zemanu Umsteadovi a jeho ženě.

Zrovna se začala uklidňovat, když někde za sebou uslyšela Dominikův hrdelní smích. Mimovolně se obrátila a ztuhla, neboť ho uviděla, jak stojí vedle lady Graysonové.

Smyslná blondýnka byla podle řeckého stylu oděná do bílých mušelínových šatů, které odhalovaly jedno rameno a nechávaly toho jen velmi málo na představivosti. Její křehká krása se skvěle doplňovala s Dominikovou mužností. Jako většina přítomných gentlemanů měl na sobě formální černý kabát, krátké kalhoty s bílými podkolenkami, hedvábnou vestu a jednoduše uvázaný nákrčník, nicméně pohled na něj byl ohromující. Bílá barva košile ostře kontrastovala s bronzovou pletí a na míru šitý kabát a kalhoty dávaly vyniknout jeho štíhlé svalnaté postavě. Neměl žádné jiné šperky než zlatý prsten a hodinky a jeho ohromující vzhled nechával ostatní gentlemany daleko za ním.

Když Brie viděla, jak se na lady Denise srdečně usmívá, zaskřípala zuby. Z nějakého nepochopitelného důvodu ji pohled na ty dva rozčiloval. Náhle však Dominic zvedl zrak a podíval se jejím směrem. Jejich pohledy se setkaly a Brie cítila, jak začíná rudnout.
Jeho pobavený pohled jí jasně říkal, že ví, nač myslí. Brie hrdě zvedla hlavu, přísně sevřela rty a obrátila se k němu zády.

Byla by ještě rozzlobenější, kdyby slyšela další slova lady Graysonové, poněvadž Denise byla velmi chápavá a nikdy jí nic neuniklo. „Už vím, proč jsi mě tak zanedbával, drahý," řekla Dominikovi. „Našel sis novou milenkou. Je vskutku překrásná, ale rozhodně není tvůj typ. Nicméně ted, když máš zase mě..." Denise nechala větu nedokončenou a obdařila Dominika provokujícím pohledem.

Dominic se usmál a prsty ji něžně štípl do brady. „Ale tebe jsem už měl, drahá. A sama přece dobře víš, co se říká o zelenějších pastvinách."

Denise se zarazila, přesto se však přinutila k chabému úsměvu. Znala Dominika natolik dobře, aby věděla, co tím chtěl říct. Byla jeho milenkou déle než ostatní, ale když začala příliš rozhazovat jeho peníze a nerozumně ho tlačit k manželství, Dominic jejich vztah rázně ukončil.

To bylo před několika lety. Teď, když se dívala na jeho vysokou svalnatou postavu, Denise litovala, že si Dominika nechala tak snadno proklouznout mezi prsty. Byl zkušený milenec a skvělý společník, který ji často brával na cesty po celém světě. Chtěla ho zpátky, a to i za cenu, že se jednou provždy musí vzdát vidiny výhodného sňatku. Přijela za ním na venkov s jediným úmyslem, a to získat ho zpět do své postele.

Netrvalo příliš dlouho, aby zjistila, že Dominic o jejich poměr nestojí, jenže ona se nemínila vzdát. „Drahý," řekla zastřeným hlasem, „snad si pamatuješ na ty krásné časy, které jsme spolu prožili. Alespoň já jsem tedy nezapomněla. Copak tě už vůbec nepřitahuji?"

„Snažíš se ze mě vyloudit kompliment, Denise?"

Uraženě našpulila rty. „Vůbec ne, drahý. Mohl bys alespoň předstírat, že mě zase rád vidíš. Ta představa, že jsem za tebou vážila tak dlouhou cestu, a ty mi ani nejsi vděčný."

Dominic s úsměvem pozvedl jedno obočí. „Nemyslím si, že budeš trpět nedostatkem společnosti. Nebude trvat

dlouho a budeš kolem sebe mít celý dav obdivovatelů. Ale ted, pokud mě omluvíš, se musím věnovat své nové milence, jak jsi ji nazvala." Dominic se obrátil a nechal Denise stát se zamračeným výrazem.

O chvíli později Brie vylekal Dominikův hlas, jejž uslyšela těsně u svého ucha. „Scházela jsi mi, maličká," zamumlal. „Doufám, že se mi nevyhýbáš."

Brie se prudce otočila a už chtěla něco odseknout, ale zvědavé pohledy přítomných hostů ji donutily, aby se zdvořile usmála. „Vlastně ano, lorde Stantone. Nechci s tebou mít nic společného. ***Nikdy."***

Ruku si přiložil k hrudi. Jsem zničen. Obávám se však, že následujících několik hodin se mi budeš muset věnovat. Zdá se, že jsem tvým společníkem u večeře. Netvař se zklamaně. Naše hostitelka si myslela, že ti tím prokáže čest."

„Myslela jsem, že tvou společnicí bude lady Graysonová."

Dominic ji uhranul okouzlujícím úsměvem. „Na dnešní večer ji vyhrál Harcourt. Ve společnosti má vyšší postavení. Ale ted už pojďme," řekl a nabídl jí rámě. „Nebo se tihle lidé začnou zajímat, co se mezi námi děje. Možná by je zajímalo, co se odehrálo v jedné chatrči za jednoho deštivého dne..."

„To se neopovážíš!"

Zasmál se, ovinul svou paži kolem její ruky, naklonil se a zašeptal: „Nikdy, maličká. Říkal jsem ti, že jsem vždy diskrétní."

Brie stiskla zuby a spolkla kousavou odpověď, a když ji vedl do jídelny, zoufale přemýšlela, jak jenom dnešní večer přežije.

Večeře nakonec proběhla ještě hůř, než očekávala. Seděla s Dominikem po své pravici, postarším gentlemanem po levici a s Rupertem Umsteadem přímo proti sobě. Jako obvykle Rupert ze sebe udělal naprostého blázna a ještě předtím, než servírovali polévku, naklonil se přes stůl a hlasitě skládal kompliment Briině kráse. Jelikož Brie věděla, že Dominic bedlivě pozoruje její reakci, přinutila se k milému úsměvu. Než však dojedli další chod, zjistila, že má co dělat, aby se nezačala mračit.

Když Rupert začal recitovat báseň o krutosti něžného pohlaví, bylo zřejmé, že vypil víc vína, než je zdrávo. Zřejmě by se tak choval i dál, kdyby nebylo Dominika, který tiše, avšak důrazně kývl na lokaje, aby chlapci odnesl víno, a přes stůl Ruperta zklidnil trefnou poznámkou, po níž se Brie málem hlasitě rozesmála. Mladý Rupert po lordu Stantonovi střelil rozzlobeným pohledem, ale pak se zarazil, sklopil zrak a raději zmlkl. Brie si nemohla pomoct a vděčně se na Dominika usmála, ale když v jeho pohledu spatřila vášnivý žár, rychle se odvrátila stranou a raději se věnovala svému talíři.

Zbytek večeře proběhl v klidu a harmonii, alespoň tedy zdánlivě. Brie si až příliš citelně uvědomovala Dominikovu přítomnost. Jednou, když s ní mluvil, položil ruku na opěradlo její židle a konečky prstů se lehce dotýkal odhaleného ramene. Brie byla neskonale šťastná, když bylo jídlo za nimi a ona mu mohla konečně uniknout.

Po večeři dámy opustily jídelnu a zanechaly gentlemany s jejich sklenicemi portského. Jelikož hudba ještě nehrála, dámy se vzájemně bavily hrou na piano. Brie cítila, jak jí třeští hlava, a tak si vzala šálek nabízeného čaje a usadila se co nejdále od všeho ruchu, nicméně tak, aby viděla na svou sestřenici.

Netrvalo dlouho a vedle ní se posadila Denise Graysonová. „Doufám, že vás neruším, slečno Carringdonová," řekla Denise afektovaně, „ale potřebuji s vámi mluvit. Zdá se, že vám není dobře. Stalo se něco?"

Brie něco zakoktala ohledně bolesti hlavy a snažila se vyhnout pátravému pohledu Denise Graysonové, nicméně marně. „Ale jděte, laková stará výmluva. Copak si nemůžete vymyslet něco originálnějšího? Je opravdu hezký, co říkáte?"

Brie povytáhla obočí. „Prosím?"

„No přece Dominic. Copak vás nepřitahuje?"

„Co vás vede k domněnce, že ano?"

Ženin úsměv se změnil v pohrdavý úšklebek. „Samozřejmě že to nepřiznáte, jenže já vám rozumím, má drahá. Jen málokterá žena dokáže Dominika odmítnout, když se rozhodne být okouzlující."

„Mýlíte se, lady. Rozhodně lorda Stantona neshledávám okouzlujícím. Vlastně ho považuji za otravného a domýšlivého..." Brie se odmlčela. Najednou si uvědomila, že se brání až příliš vehementně. „Nechápu však, proč vás to zajímá."

Denise se k ní naklonila ve snaze nastolit důvěrnou atmosféru. Jsem ráda, že to od vás slyším, má drahá. Ačkoliv je Dominic velmi krásný a dokáže být okouzlující, vždy se nechová zrovna jako gentleman. Chtěla jsem vás jen varovat. Skutečně do něho nejste zamilovaná?"

Brie by lady Graysonovou nejraději poslala do horoucích pekel. „Ujišťuji vás, že pro mě nic neznamená."

„To jsem opravdu ráda, už kvůli vám. Abyste rozuměla, kdysi jsme si byli s Dominikem velmi blízcí a ted se zdá, že by se náš vztah mohl znovu obnovit. Nerada bych vám ublížila, a proto..."

„Nemusíte se bát, lady Denise," přerušila ji Brie. „Přeji vám mnoho štěstí."

Když Denise viděla, že dosáhla svého, spokojeně se usmála, vstala a nechala Brie o samotě. Brie ji mlčky sledovala

a přesvědčovala sama sebe, že podivná bolest v srdci není žárlivost. Ta blonďatá čarodějnice je přesně to, co si Dominic zasluhuje!

Když gentlemani chvíli nato vstoupili do přijímacího salonu a dostavili se i ostatní hosté, společnost se odebrala do tanečního sálu a začala hrát hudba. Před Brie se uklonil vysoký důstojník, přítel syna lady Scofieldové. Brie se na něho mile usmála, nechala se dovést k prvnímu tanci a byla rozhodnutá zapomenout na černovlasého lorda a na všechny jeho milenky.

Během taneční série jí však pohled mimovolně klouzal k místu, kde se Dominic bavil s lady Graysonovou. Sice se mračil, ale Denise na něj upírala oddaný pohled zamilované laně. Brie by ráda věděla, o čem se spolu baví, zvláště poté, co se Dominic náhle podíval jejím směrem a ještě více se zamračil. Nakonec byla ráda, když hudba utichla a důstojník ji zavedl ke kraji parketu.

O další tanec ji požádal Julian, jehož okamžitě vystřídal další tanečník. Během tance se však Briin pohled neustále stáčel k místu,kde naposledy zahlédla Dominika. Když si uvědomila, že ho neustále hledá, v duchu se pokárala a obdařila svého tanečního partnera oslňujícím úsměvem.

Kdyby Dominika skutečně hledala, našla by ho v jednom z menších salonů. Po neuspokojivém rozhovoru s Denise v tanečním sále se Dominic uchýlil k hostům, kteří před tancem dávali přednost kartám.

Hrál agresivně, nicméně ne natolik, aby zapomenul na blonďatou čertici. Úpěnlivě ho žádala, aby se k ní vrátil, a když odmítl, začala být zlá.

„Ale no tak, drahá, snad si nemyslíš, že bych se k tobě vrátil. Ty tvé eskapády jsou trochu moc i na muže mého ražení."

Denise na rtech zmrzl úsměv. „Mé eskapády! A co ty tvé? Myslíš si snad, že jsem hluchá a slepá a že nevím, že jsi skoro zabil toho chudáka pana Germaina? Slyšela jsem, že jsi ho zřídil tak zle, že možná umře. Možná by pro tebe bylo rozumnější načas opustit Anglii," dodala se zlým úšklebkem.

Dominic se podíval přes taneční sál, kde rudovlasá krasavice tančila s důstojníkem v rudém kabátě.

Denise ztišila hlas do zastřeného šepotu. „Mám o tebe starost, Dominiku. Musíš být osamělý bez ženy, která by tě utěšila. A jsem si jistá, že nejsi takový blázen, abys ji pronásledoval." Denise kývla směrem k Brie. „Vždyť je chladná jako led, zatímco já doslova hořím touhou. Copak jsi už zapomněl, jak jsem žhavá?"

Dominic se znechuceně ušklíbl. „Máš pravdu, Denise, jsi krásná, žhavá a vášnivá...," řekl hlasem, který jí naháněl strach. Jenže stejně tak jsi i zlá a jedovatá jako úlisný had. I když uznávám, že had v posteli by zřejmě nebyl tak příjemný jako ty."

„Proč...," začala Denise, ale Dominic jí rty překryl prstem.

„Tiše, drahá, nezapomínej, že jsi tady hostem."

Denise ztišila hlas. „Takže ty dáváš přednost té... té ledové mrše?" zasyčela.

„Dej si pozor, Denise. Kdoví, možná ted mluvíš o mé budoucí hraběnce."

Řekl to jen proto, aby ji rozzlobil, ale jeho slova měla nevídaný efekt: Denise na něho zírala s otevřenými ústy. Dominic využil chvíle její indispozice, objednal jí další sklenici šampaňského a odešel se věnovat kartám.

Než se znovu vrátil do tanečního sálu a uviděl Brie tančit se zemanovým synem, uběhlo několik hodin. Zdálo se, že prožívá krušné chvíle, poněvadž Rupert pletl kroky a neustále jí šlapal na saténové střevíce.

Jakmile hudba skončila, Brie se otočila a snažila se uniknout opilému partnerovi, tehdy jí do cesty vstoupil Dominic a s neodolatelným úsměvem řekl: „Smím prosit, mademoiselle?"

Brie se na něho nedůvěřivě podívala. Neustále bojovala se svou pýchou a s touhou vrhnout se mu do náruče. Pýcha zvítězila. „Ne, děkuji, lorde," řekla. Jsem příliš unavená."

„Není se co divit, když jste celou dobu za sebou vláčela to opilé štěně. Ale já slibuji, že vám ani jednou nešlápnu na střevíček." Jakmile se sálem rozezvučely tóny waltzu, Dominic ji vzal za ruku a rozhodně si ji přitáhl do náruče. Brie ohromeně zalapala po dechu, ale jelikož nechtěla ztropit divadlo, raději se vzdala.

Tiše začali klouzat po parketu, a ačkoliv to Brie nemohla pochopit, najednou se cítila klidně a uvolněně. Když náhodně zvedla zrak a setkala se s jeho pohledem, zjistila, že se od něho nedokáže odtrhnout.

Jako by jeden po druhém okolní páry mizely a nakonec zůstali jen ona a Dominic. Tančili v obrovském tanečním sále, Dominic ji pevně svíral v pase a Brie se rozechvěle tiskla k jeho svalnaté hrudi. Ohromeně zírala na jeho rty, které se pomalu, velmi pomalu přibližovaly...

Naštěstí hudba utichla, nicméně Dominic ji nepřestával držet v náruči. Když ji stále nepouštěl, Brie se rozhlédla kolem sebe a viděla, že ostatní páry začínají opouštět parket. „Do-Dominiku," koktala a snažila se mu vykroutit.

Dominic se vzpamatoval a zatřásl hlavou. Dobrotivé nebe, vždyť on ji chtěl políbit přímo tady na parketě. Jaké zvláštní kouzlo to na něho uvrhla?

Protože byl znepokojený a otřesený svým zájmem o tuto krasavici, snažil se najít útočiště v jízlivosti. „Tak se mi

zdá, že se mi neustále snažíš utéct, ale marně," řekl jedovatě.

Brie se na něho dlouze zadívala, pak se mu prudce vyškubla, obrátila se a rychle odešla.

Dominic viděl, jak opouští taneční sál. Právě přemýšlel, zda by za ní neměl jít, když mu na rameno zaklepal zeman Umstead a začal mu vyprávět o skvělém osivu, které získal na loňském trhu. Dominic poslouchal jen na půl ucha a neustále sledoval francouzské dveře do zahrady. Pak si všiml Ruperta Umsteada, jak si to míří na terasu.

Zeman následoval jeho pohled a šťavnatě zaklel. „Tamhle je ten můj zatracený kluk. Ani ne před dvěma minutami tudy odešla Brie Carringdonová. Raději půjdu za ním, než ze sebe zase udělá blázna."

Dominic položil ruku na zemanovo rameno. „Snad bych to mohl zařídit, pokud ovšem dovolíte. Zřejmě je to má chyba, že slečna Carringdonová odešla na zahradu."

Zeman se na něho tázavě podíval. „Hádka?"

„Tak něco."

„O Brie se nebojím, ta se o sebe umí postarat i sama. Ale ten můj kluk, ten klidně může něco provést. Obávám se, aby vás nevy-zval souboj."

Dominic se usmál. „Žádný strach, slibuji, že tak daleko to nedojde. Nejsem tady, abych soupeřil s nezkušenými mladíčky."

Zeman věděl o Dominikově zručnosti se zbraní a očividně si oddychl. „Dobře tedy, běžte. Řekl bych, že Brie bude ráda, když ji zachráníte právě vy."

„Snad," podotkl Dominic suše a vydal se ven.

Jakmile se ocitl na terase, zastavil se, aby si oči přivykly šeru, a rozhlížel se po okolních stínech.

Po Brie nebylo nikde ani stopy. Když se však vydal zahradní pěšinou, náhle uslyšel ženský výkřik, dutý úder a hlasité žuchnutí. Dominic se rozběhl směrem, odkud vycházely zvuky.

Udělal několik dlouhých kroků, rozhrnul živý plot a zůstal stát jako opařený. To, co viděl, nebyla právě scéna, kterou očekával. Rupert Umstead ležel na zemi, tiše úpěl a v dlaních si svíral své mužství. Nad ním stála Brie, ruce měla založené v bok a očividně se zlobila. Dominic měl co dělat, aby se hlasitě nerozesmál.

„Pokud sis myslel, že jsem chtěla, abys na mě sahal, pak jsi na omylu, Ruperte! Okamžitě mě nechej na pokoji a obraťsvou opilou pozornost na někoho jiného. Je ti to jasné?" Svá slova doplňovala rozzlobeným podupáváním.Rupert se posadil a snažil se zachránit zbytek své důstojnosti. „Ale já si tě chci vzít," namítl.

„No to je mi novina. Jenže já nechci. To bych si raději vzala..." Brie se odmlčela a bylo zřejmé, že se snaží vymyslet někoho strašného. Dominic byl překvapen, když po chvíli slyšel její výběr. „Toho protivného Stantona!"

Mladý Umstead zaúpěl. „Věděl jsem to. Hrabě. Kdo by se mohl vyrovnat muži jeho postavení."

„Ale už mazej, Ruperte. Okamžitě mi zmiz z očí, než si to rozmyslím a řeknu tvému otci, jak nestydatě ses choval!"

Znovu dupla nožkou a rukou ukázala směrem k domu. Dominic ustoupil do stínu a počkal, dokud Rupert neodejde.

Když její rádoby milenec zmizel, Brie se snažila upravit si vlasy a šaty. Všimla si, že živůtek jejích šatů je roztržený, zaklela tak, že by se za výběr slov nemusel stydět žádný sedlák, a rozzlobeně nakopla nejbližší kmen stromu, který jí přišel do cesty. Pak se nešťastně svezla k zemi a s hlavou v dlaních si pomyslela, že pro dnešek toho na ni bylo moc. Najde Caroline a raději půjdou domů.

Když za sebou uslyšela tiché kroky, myslela si, že se Rupert vrátil, aby se ji znovu snažil přesvědčit o svých citech. Prudce vstala, otočila se, jednou rukou si přidržovala živůtek, zatímco druhou sevřela v pěst. Jenže muž před ní byl příliš vysoký, než aby to byl Rupert. Příliš vysoký, příliš tmavý a příliš svalnatý. „Ty!" vykřikla. Mimoděk couvla a zády se opřela o kmen stromu.

Dominic se něžně zasmál. „Ano, já, ty má malá divoká kočko. Ten protivný Stanton z masa a kostí."

Brie na jeho legrácky neměla náladu a snažila se kolem něho proklouznout. Už myslela, že se jí to podařilo, když na rameni ucítila Dominikovu ruku. „Proč utíkáš? Nechci té žádat o ruku a poukazovat na fakt, že bys před tím chlapcem dala přednost mně."

Brie neměla sílu se s ním dohadovat. „Prosím, nechej mě jít."

Dominic k ní však přistoupil blíže a sklonil hlavu, aby jí mohl zašeptat přímo do ucha: „Tisíceré omluvy, maličká, ale to nemohu. Nechci si z tebe utahovat ani ti ublížit. Nemusíš se mě bát."

Na tváři ucítila jeho horký dech a pak na šíji letmý polibek. „Ty ses zbláznil," zašeptala. „Nebo chceš, abych se zbláznila já."

„Ano, zbláznil," zamumlal Dominic a rty lehce klouzal po hřejivé pokožce. „Zbláznil jsem se touhou. Chci tě, Brie. Chci tě víc, než jsem kdy chtěl jakoukoliv jinou ženu."

Brie se snažila obrnit proti hřejivému pocitu, který se jí rozléval v žilách, a tlumeně se zasmála. „Zřejmě bych měla být potěšená."

Dominic vzal její tvář do dlaní a natočil ji tak, aby jí viděl do očí. „To já jsem potěšen," řekl něžně.

Brie mu tiše hleděla do očí, zatímco Dominic bříškem palce pomalu obkresloval něžnou křivku jejího spodního rtu. Jeho dotek málem nalomil její rozhodnutí nevzdat se mu. Věděla však, že mu nesmí podlehnout.

Vymanila se mu z objetí a couvla. „Nechci vstoupit do řad tvého harému. Máš přece milenky, které tě ochotně přijmou zpět. Copak ti to nestačí?"

„Brie," řekl trpělivě, „Denise není mou milenkou. Kdysi jí byla, přiznávám, ale to bylo před několika lety. Řekla ti snad něco špatného? Pokud ano, byla to jen žárlivost."

Jak ráda by věřila jeho slovům. Jenže lady Denise po tobě touží," poukázala Brie. Já ne."

„Víš to jistě?" zeptal se a lehkými polibky pokrýval její tvář.

„Ano, pohrdám tebou," prohlásila Brie rozechvělým hlasem.

Dominic se rozesmál. „Ukaž mi to, Brie. Ukaž mi, jak pohrdáš mými polibky."

Brie k němu zvedla zrak, když vtom se jeho rty přimkly k jejím a ona ucítila horoucí plamen touhy.

Přesně tohle jsem chtěla, pomyslela si, když pod rukama ucítila pevnost jeho svalů a na svých rozechvělých ňadrech tlak jeho prsou. Brie mu rukama vklouzla do vlasů a pootevřela rty, aby do nich mohl vniknout svým pevným jazykem.

Jejich polibky se stávaly stále intenzivnější a vášnivější. S tichým zasténáním ji Dominic pevně objal kolem pasu a přitiskl ji k sobě tak, jako by chtěl, aby se stala jeho součástí. Brie se mu ochotně odevzdala.

Náhle ji však Dominic popadl za ramena, přerušil jejich polibek a prudce se od ní odtáhl. Brie se v nočním vzduchu zachvěla a zoufale chtěla zpět do tepla jeho náruče.

Když Dominic promluvil, v jeho hlase se odrážel chlad a odtažitost. „Pokud se budete líbat v zahradě, slečno Carringdonová, vaše pověst bude nadobro zničená. Raději byste měla jít dovnitř."

Brie na Dominika zírala v tichém údivu. Nechápala, co se vlastně stalo. Proč je k ní náhle tak chladný a proč se na ni dívá tak znechuceným pohledem? Ochotně by se mu oddala, dala mu to, co po ní chtěl. Jenže teď se zdá, že Brie vlastně neví, co po ni Dominic chce. Možná ji chtěl jen pokořit, jen jí ukázat, jak se mu snadno oddá.

Chtěla mu ublížit přesně tak, jak on ublížil jí, a natáhla ruku, aby ho uhodila. Málem se jí podařilo praštit ho do tváře, ale pevně ji chytil za zápěstí.

„Máš roztržené šaty," řekl, aniž by věnoval pozornost jejímu útoku. Jdi raději zadním vchodem."

Brie na něho hleděla a nechápala, co se děje. To je schválně tak krutý? „Vaše starost o mou pověst mě udivuje, lorde," řekla jízlivě. „Nikdy předtím jste ji nedal najevo."

„Brie, já..."

Se zatajeným dechem čekala, zatímco Dominic bojoval svou vlastní bitvu. Pak ji však uvolnil a ustoupil stranou. „Navrhoval bych, abys použila zadní vchod pro služebnictvo," řekl tiše.

Brie se bolestivě kousla do spodního rtu, aby potlačila vzlyk, jenž se jí dral z hrdla. Ještě jednou se na Dominika zničeně podívala, pak se otočila a odešla.

Dominic tiše zaklel. Nejraději by ji zavolal zpátky, omluvil se a všechno vysvětlil. Ale co by jí vlastně řekl? „Promiň, má drahá, ale když takhle ochotně reaguješ, probouzíš ve mně ďábla."

Vždyť sám stěží chápal, co se s ním děje. Kdykoliv Brie vášnivě reagovala na jeho polibky, ztrácel nad sebou kontrolu. Připadal si jako muž, který se utápí v rozbouřeném moři plamenů - a zná jen jediný způsob, jak ten oheň uhasit. V celém životě se mu nic podobného nestalo.

Brie Carringdonová byla čarodějnice. Překrásná, prokletá čarodějnice. Chtěl využít její krásné tělo a potěšit se s ní, ale ona změnila pravidla, omotala ho svými hedvábnými pouty a donutila, aby ztratil hlavu. Jistě je jen jedním z mnoha, které takhle očarovala. Zřejmě si ho vytipovala a vybrala jako svou další oběť.

Další oběť?

Nervózně začal přecházet po zahradě. Koho se to tady snaží obvinit? Dobře přece ví, že Brie ho úmyslně nesváděla. Nevyhledávala jeho společnost ani se mu nesnažila zalíbit. Nosila mužské šaty, protože to tak bylo pohodlné. Nevěděla, co její ladné křivky dělají s mužem, jako je on.

Jenže on to věděl. Jeho mužství stále hořelo touhou po jejím hebkém těle.

Dominic znovu zaklel. Měl si ji vzít přímo tady na zahradě. Zmocnit se jí byl jediný způsob, jak ukojit hlad, jejž v něm probouzela. Poznal na ní, že to chce stejně silně jako on. Tentokrát se ho nebála. Nemusel ji k ničemu přemlouvat. Byla ochotná se mu zcela oddat... A on ji od sebe odehnal.

Příště, sliboval si v duchu, příště ji nenechá odejít. Příště bude připravený. Ted, když ví, co může čekat, se proti jejímu kouzlu obrní a nedovolí, aby ho ovládla.

Ale co bude pak? ptal se v duchu sám sebe. Až ukojí svůj chtíč, bude pak schopný se jí vzdát? Bude pak konečně volný? Dokáže vzdorovat svůdné sladkosti, která ho k ní přitahuje?

Uběhla dlouhá doba, než byl Dominic schopný následovat Brie a vrátit se do domu.

9

^/nesledujícího rána Brie vstala velmi brzy a okamžitě se vrhla do práce. Doufala, že fyzické vyčerpání jí snad pomůže zapomenout na ponížení a vztek, který jí doslova otřásal. Byla rozhodnutá na Dominika navždy zapomenout. Za úsvitu vyhnala koně na pastvu, pak celý den trénovala jedno zvíře za druhým, a když měla dojem, že je dostatečně unavená, odebrala se do kanceláře, kde se vrhla na účty a neskončila s nimi dřív, dokud jí hlavou nevířily cifry a několikamístné položky.

Na Greenwood se vrátila až za soumraku, a když ji sluha informoval, že na ni v saloně čeká lord Stanton, zůstala stát jako opařená. Nikdy by ji nenapadlo, že Dominic bude mít tu drzost a poté, co ji odmítl, se jí ještě někdy podívá do očí.

Nejdříve se chtěla na místě obrátit a utéct, pak si však uvědomila, že se Dominikovi nebude moci vyhýbat navěky, zvláště pokud se rozhodl, že s ní chce mluvit. Bude pro ni mnohem bezpečnější, když se s ním setká ve svém vlastním domě obklopená zástupem loajálních sloužících. Brie si pomalu odložila rukavice a klobouk a dlaní pečlivě uhladila hebké záhyby nabírané sukně. Pak se váhavě vydala na setkání se svým návštěvníkem.

Zůstala mezi dveřmi a snažila se sesbírat odvahu. Dominic stál u okna a díval se na zelený trávník. Stačil jediný pohled na jeho mužnou postavu a Brie cítila, jak se celá chvěje.

Rozhodla se, že nejlepší obranou bude útok. „Čemu vděčím za tu nevítanou návštěvu, lorde?" zeptala se chladným hlasem. „Varuji vás, pokud mě budete provokovat, zavolám sluhu a nechám vás vyhodit z domu."

Dominic se na ni usmál svým sladkým způsobem padlého anděla. „Nepřišel jsem tě provokovat, Brie. Právě naopak. Přišel jsem se omluvit."

„Zřejmě hovoříte o svém včerejším chování, jenže to si můžete nechat pro sebe. Vaše vysvětlení mě totiž nezajímá."

Dominic přešel místnost a přiblížil se k ní. „Nechci se omlouvat za to, že jsem tě políbil. Až příliš se mi to líbilo, než abych toho litoval. Rád bych se však omluvil za všechno ostatní."

„Drž se ode mě dál!" vykřikla Brie a vyděšeně couvla. Pokud by ji Dominic chtěl obejmout, nevěřila, že by se chtěla bránit.

Když se Dominic zastavil, změřila si ho nedůvěřivým pohledem. „Proč jsi nešel navštívit lady Graysonovou? Jsem si jistá, že ta by tě uvítala s otevřenou náručí."

„To zřejmě ano," řekl Dominic pobaveně. Jenže Denise odjela dnes ráno do Londýna. Kromě toho já dávám přednost tvé okouzlující společnosti."

Jenže já té tvé ne," odsekla Brie. Rozhodně mu nechtěla dát najevo svou úlevu, že lady Graysonová odjela.

Brie se nikdy nedozvěděla, jak by jejich slovní souboj skončil, poněvadž do místnosti vešel lokaj. „Omlouvám se, slečno Brie, ale John Simms vás potřebuje ve stáji," řekl s omluvným pohledem na urozenou návštěvu. „Má tam problém s nějakou klisnou."

Brie byla vděčná, že může odejít. Zeptala se Dominika, zda ji může omluvit, a aniž by čekala na odpověď, vyběhla z místnosti. Věděla, že se chová jako zbabělec, ale rovněž věděla, že John by ji nevolal, kdyby to nebylo skutečně nutné.

Jakmile vešla na nádvoří, ihned pochopila, co se stalo. John a několik dalších mužů se zoufale snažili získat kontrolu nad zdivočelým zvířetem a tahali za provaz, který měla klisna uvázaný kolem krku. Kobylka hlasitě ržála, vzpínala se na zadní a ve vzduchu divoce hrabala kopyty.

Brie to udivilo, poněvadž Firefly byla vždy klidná a poslušná. Pak si však všimla několika hlubokých ran a uvědomila si, že srst zvířete je od krve. Brie zůstala jako opařená. Nechápala, kdo mohl takhle zřídit bezbranné zvíře, zvláště pak ve vysokém stupni bře-zosti.

Popadla provaz a řekla: „Pošli všechny pryč, Johne." John udělal, co poručila, neboť věděl, že málokdo dokáže zklidnit zdivočelého koně jako Brie, ale raději jí zůstal po boku. Brie ke kobylce tiše promlouvala, dokud Firefly nepřestala bojovat a nenechala se pohladit.

„Co se stalo, Johne?" zeptala se Brie šeptem. „Vždyť z ní doslova crčí krev."

John přikývl. „To tedy ano. Chlapci ji takhle našli na severní pastvině. Byla uvázaná u plotu. Nevím, kdo to mohl udělat, ale musel to být blázen. Takhle krutě zacházet s nebohým stvořením."

Zvíře očividně trpělo, poněvadž stálo se svěšenou hlavou a celé se chvělo. „Musíme ji prohlédnout. Vypadá to, že bude mít potíže. Podržíte ji?"

Když Brie přikývla, John zavolal na několik mužů a společně vběhli do stáje, aby kobylce podestlali čistou slámu. Pak Brie dovedla kobylku pomalu dovnitř, zavřeli ji v jejím stání a společně sledovali, co se bude dít. Nikdo si ani nevšiml, že do stáje přišel Dominic.

Když se Firefly položila na své velké břicho, John se zamračil. „A je to tady, začíná rodit," řekl ustaraně. Jenže na

normální porod je příliš brzy. Vsadil bych se, že hříbě bude ležet v obrácené poloze. Vyčištění ran může počkat, ale přivést na svět hříbě sama nedokáže."

„Pošlu pro nějakého chlapa," řekla Brie nešťastně, neboť dobře věděla, že není tak silná a zkušená, aby při komplikovaném porodu byla co platná.

„Není třeba," ozval se Dominic. „Mám s tím nějaké zkušenosti a zbytečně mnoho lidí by ji jen rozrušovalo." Zatímco mluvil, sundával si kabát a nákrčník.

John si ho nedůvěřivě prohlížel, ale pak přikývl. „Dobře, jste větší a silnější než mí hoši."

Vešel do stání a uvolnil provaz, který mělo zvíře ještě stále uvázaný kolem krku. Dominic požádal Brie, aby přinesla další lampu, horkou vodu a nůž. Brie okamžitě poslechla, a když se vrátila, našla oba muže klečet vedle zvířete.

Dominic Firefly držel za hlavu, zatímco John opatrně prohlížel hříbě uvnitř matčina těla. „Snad bychom ho mohli zachránit, ale musí se otočit. Přední nohy jsou pevně zaklesnuté." Dominic přikývl a řekl Brie, aby ho vystřídala na jeho místě u hlavy zvířete.

Byla ráda, že může být užitečná. Rychle pověsila lampu na trám a klesla do slámy vedle Dominika.

Uběhla necelá hodina, než muži dokázali obrátit polohu hříběte, ale pro Brie to byla celá věčnost. Ramena a záda ji bolela, a navzdory chladu cítila, jak jí po zádech a mezi prsy stékají pramínky potu. Když se konečně objevila dvě drobná kopýtka, s úlevou vydechla.

Oba muži zabrali a vší silou se snažili dostat hříbě z matčina těla. Pak Dominic použil nůž a odřízl pupeční šňůru omotanou okolo drobného krku dřív, než se mládě udusí. Když tělíčko konečně vyklouzlo do slámy, John se věnoval kobylce, zatímco Dominic čistil hříbátko otepí slámy.

Když tvoreček konečně otevřel oči a rozhlédl se kolem sebe, Brie málem vykřikla štěstím. Obrátila se k Dominikovi, aby mu vyjádřila svůj dík, a usmála se na něho takovým způsobem, který ho připravoval o rozum.

Náhle kolem nich proběhl trenér a Dominic ucítil štiplavý zápach a uslyšel nervózní ržání koní. Vyskočil na nohy a řekl Brie, aby zůstala u hříběte.

Když dostihl Johna a uviděl probleskující plameny, rychle se rozhlédl a tiše zaklel. Stáj byla v jednom ohni a vrata, která vedla na dvůr a před chvílí byla dokořán, někdo zavřel. Dominic tušil, že jsou uvěznění.

Nemýlil se. Vrata byla zamčená a nešla otevřít. Podíval se na Johna, křikl, aby našel něco na vypáčení, a rozběhl se zpátky za Brie.

Vřítil se do stání, z hřebíku strhl kabát a zavolal: „Sundej si plášť!" Kabát i plášť namočil do kbelíku s vodou. „Ted si do toho zabal hlavu a počkej tady, dokud na tebe nezavolám." Popadl vědro se zbytkem vody a zase odběhl.

Brie udělala, co jí poručil. Hlavu si pečlivě zabalila do mokrého pláště a opatrně vykoukla ze stání. Na chodbě to bylo ještě horší. Všude se valil dým a ze stropu padaly ohnivé jiskry. Brie viděla, jak oba muži stojí u vrat a snaží se je vypáčit. Sevřela rty a pomyslela si, že tady všichni zemřou.

O chvíli později na tváři ucítila závan svěžího vzduchu. Uvědomila si, že panty konečně povolily, zavřela oči a tiše se modlila k Bohu. Když uslyšela, že Dominic volá její jméno, vzala novorozené hříbě do náruče a rozběhla se chodbou.

Dominic ji popadl za loket a vystrčil ji na dvůr. Nechal ji s Jac-quesem a sám znovu zmizel v hořící stáji.

Brie zalapala po dechu, a když mohla zase volně dýchat, poodešla od hořící budovy, aby drahocenné břímě odložila do hebké trávy.

Pak se chtěla vrátit ke stáji, ale Jacques jí to nedovolil. Chytil ji za loket a velmi zdvořile, nicméně důrazně jí oznámil, že jeho pán si nepřeje, aby se vystavovala jakémukoliv nebezpečí. Brie prosila, rozkazovala, a dokonce na Francouze křičela, Jacques však zůstal neoblomný. Když si uvědomila, že ji nepustí, bezradně zatínala pěsti a pozorovala rychle se šířící oheň.

Sledovala, jak sloužící vyvádějí z hořící budovy jednoho koně za druhým, jak se Dominic s Johnem neohroženě vrhají do těch nej-zuřivějších plamenů. Najednou si však uvědomila, že ani jednoho z nich už delší dobu neviděla.

Došková střecha byla už v jednom plameni, když John konečně vyvrávoral ze vrat. Brie zděšeně vykřikla, vyškubla se Jacquesovi a rozběhla se ke stáji. Trenér kašlal tak, že se skoro nemohl udržet na nohou. Brie ho objala kolem pasu a táhla ho přes dvůr dál od ohně.

Je tam... hodně kouře," snažil se vysvětlit John. „Příliš... hodně. Stanton... chtěl zachránit... Firefly... Nemůže ji dostat ven."

Brie cítila, jak se jí zastavilo srdce. Dobrý bože, Dominic je ještě stále v hořící budově! Věděla, že se ho musí pokusit zachránit. Pustila Johna a obrátila se, aby se rozběhla do plamenů, když ji trenér popadl za ruku. „Ne! Je pozdě!"

„Ale on je stále uvnitř!" vzlykala a snažila se mu vykroutit.

Ale přesně jak říkal John, bylo příliš pozdě. Jeden nosný trám se ze střechy s rachotem zřítil dolů.

Brie vykřikla a s hrůzou pozorovala, jak plameny okamžitě pohltily dřevěná vrata. Nemohla uvěřit tomu, co viděla

na vlastní oči. To nemůže být pravda! Dominic nemůže uhořet zaživa, pohřbený pod hořícími trámy! Ne, když k němu cítí to, co cítí! Ne, když ho miluje!

Žár byl příliš velký, než aby se k budově někdo třeba jen přiblížil. Nemohla dělat nic jiného než jen stát, tiše se modlit a doufat, že se Dominic objeví.

Když si uvědomila, že to Dominic s největší pravděpodobností nepřežije, klesla na kolena, tvář ukryla do dlaní a začala hlasitě plakat.

Stěží si všimla, že k ní přistoupila Katherine a snažila se ji utěšit. „Nesmíš plakat, Brie," řekla žena něžně. „Vždyť postavíme novou. Pojď raději dovnitř. Kuchařka připravila pro všechny něco k snědku. A Garby a Caroline v hale ošetřují zraněné. Díky bohu se nikomu nic vážného nestalo, je jen pár popálenin. Měla bys jít domů a převléknout se."

Brie se podívala na své šaty a zakroutila hlavou. Katherine zřejmě nevěděla, co se stalo. Brie jí to však nedokázala říct. Nemohla ta krutá slova vypustit z úst. „Prosím, Katie," zašeptala, „chci tady zůstat. Mohla by ses postarat o Johna?"

Brie byla vděčná, když ji Katherine nechala o samotě. Zůstala klečet a zaklonila hlavu.

Náhle začalo pršet. Byl to jen lehký deštík, ale všichni ho přivítali triumfálním jásotem. Stáj sice lehla popelem, ale oheň se naštěstí nepřenesl na ostatní budovy. Muži budou celou noc hlídat a ráno odstraní spálené trosky.

Brie však nemohla sdílet jejich radost. Byla příliš vyčerpaná, než aby jí na stáji záleželo. Necítila ani kapky deště, které jí stékaly po tváři a v ledových stružkách stékaly po celém těle. Znovu začala plakat.

Jaká ironie, pomyslela si. Dominikova smrt jí otevřela oči a ona konečně uviděla, jak moc ho miluje. Ačkoliv se mu snažila odolávat, magická přitažlivost, kterou k němu cítila, se změnila v něco mnohem silnějšího, mnohem živelnějšího. Ale dokonce i její láska byla ironická. Kdyby ji viděl, jak tady pro něho pláče, zřejmě by se jí vysmál. Utahoval by si z její bolesti tak jako ze všeho jiného.

Z očí jí stále stékaly slzy, když se před ní zjevila postava vysokého muže. Tolik se podobal Dominikovi, že Brie zděšeně vykřikla, jako by viděla ducha.

Nicméně pevné ruce, které ji popadly za ramena a vyzdvihly nahoru, byly až příliš reálné. „Stalo se ti něco? Jsi zraněná?" Slyšela Dominikův hlas.

Brie na něho tiše zírala a nebyla schopná jediného slova.

Když Dominic svou otázku zopakoval, zakroutila hlavou. Já... Já jsem si myslela..., že jsi mrtvý," řekla ochraptělým hlasem.

Dominic se rozesmál a objal ji. „Skoro ano, ale mě není lehké zabít."

Tělem jí projela slastná vlna úlevy. Žije! Nezemřel v ohni! Brie ho objala kolem krku a tvář zabořila do vlhkého ramene. Uběhla dlouhá doba, než se vzpamatovala a prudce se od něho odtáhla. „Ty mizero! Tys mě schválně nechal, abych si myslela, že jsi mrtvý."

Dominic se na ni něžně usmál. Je mi to líto, krásko," řekl chlá-cholivě. „Nenechal bych tě tak dlouho čekat, ale byl jsem v bezvědomí. Jacques mě nemohl najít, ale naštěstí začalo pršet a já jsem se probral."

Brie se rozhlédla kolem sebe, a až teď si všimla, že Francouz zmizel. „Ale jak ses dostal ven?"

„Druhou stranou. Jeden z tvých mužů vzal poleno a prorazil ve zdi velkou díru. Vyvedl jsem kobylku chvíli předtím, než se zřítil celý strop. Pak už si nic nepamatuju."

„Nejsi zraněný?"

„Myslím, že ne. Plíce mě pálí jako čert, ale to zase přejde." Brie se zkoumavě zahleděla do jeho tváře. „Neměl ses tam vracet."

„Musel jsem," řekl Dominic prostě. Jinak bys udělala něco hloupého, jako že by ses pokusila to zvíře zachránit sama." S těmi slovy se sklonil a lehce ji políbil na rty.

„Asi bys měla vědět, že se nás někdo pokusil zabít - nebo spíše mě..." Dominikův výraz tváře ztvrdl. Byl přesvědčený, že žhářem byl tentýž člověk, který ho pronásledoval, ale tentokrát vystavil nebezpečí i Johna a Brie.

Dominic tiše zaklel a podíval se na shořelou stáj. „Ráno přijedu a pomůžu to odklidit."

Brie si najednou připadala zahanbeně. „A já jsem si myslela, že jsi mě zase chtěl trápit," zamumlala a odvrátila zrak.

Dominic ji vzal za bradu a natočil tak, aby jí viděl do očí. Pak se pomalu sklonil a něžně se dotkl jejích rtů.

Jejich polibek však trval jen chvíli, jako by si oba uvědomili nevhodnost svého počínání. Dominic ji pustil. „Raději by ses měla schovat. Už teď jsi promoklá až na kůži," řekl krátce.

„Ale co ty? Nechtěl bys jít dovnitř? Máš mokré šaty.

„Usuším se na chatě. Teď musím odejít. Váš služebník, mademoiselle." Ustoupil dozadu, dvorně se uklonil, otočil se na podpatku a zmizel.

Brie za ním hleděla a uvažovala, co způsobuje tak náhlé změny jeho chování. Ať to však bylo cokoliv, musela se usmát. Prostě byl takový, jaký byl, a ona ho milovala. Možná jednoho dne..., ale na to bude mít dost času i zítra.

Déšť vytrvale padal celou noc a uhasil i poslední zbytky ohně, ale šedivé ráno nepřineslo obyvatelům Greenwoodu žádný důvod k radosti. Tam, kde kdysi stála stáj, ted ležely hromady popela a ohořelých trámů.

Než se jejich život vrátí do běžných kolejí, budou muset vykonat kus práce. Všechny tréninky byly odvolány, ale bylo nutné ošetřit koně, které se podařilo zachránit. A také bylo zapotřebí nakrmit ostatní zvířata a jako vždy jim vyčistit jejich stání.

Když bylo to nejnutnější hotovo, Brie nařídila, aby si všichni šli odpočinout.

Sama spala jen několik hodin, a když se krátce před polednem probudila, teple se oblékla a vyšla z domu.

Déšť ustal a Brie strávila několik hodin prohlídkou zbylých stájí a pečlivou kontrolou každého koně. S úsměvem pozorovala novorozené hříbě, jak se má k světu a čile poskakuje okolo Firefly, která se začala pomalu zotavovat. S trochou štěstí se z toho dostane a po krvavých ranách bičem zůstanou jen zahojené jizvy.

Jakmile byla Brie hotová s prohlídkou stájí, obrátila svou pozornost na zaměstnance Greenwoodu. Uchýlila se do kanceláře, již použila jako své hlavní velitelství. Byla ráda, že právě kancelář zůstala ušetřena, neboť tato stará místnost se svými dřevěnými regály a židlemi v sobě skrývala řadu příjemných vzpomínek z dětství.

Postupně si nechala zavolat každého, kdo byl toho dne na Greenwoodu, a vyptávala se, zda někdo neviděl něco podezřelého, ale když skončila, nebyla o nic moudřejší než na začátku.

Brie seděla v kanceláři a zvažovala své další možné kroky, když se objevil John. „To jsi toho zrovna moc nenaspal," kárala ho, neboť si všimla pokleslých ramen a temných kruhů pod očima. „Včera jsi udělal kus práce, měl bys odpočívat."

Jsem v pořádku. Plíce mě ještě stále trochu pálí, ale to přejde. A stejně většinu dřiny zastal ten mladý pán. Je to férový chlap, ten lord Stanton." John se ji pátravě zadíval do tváře a ona zrudla. Ve snaze změnit téma hovoru ve zkratce Johnovi objasnila, co zjistila od zaměstnanců.

John se zamračil. „Myslím, že byste se do toho neměla plést," poznamenal. Jste urozená dáma a vyslýchat zaměstnance se pro vás nehodí."

Brie se na něho nechápavě podívala. „Copak jsi přišel o rozum, Johne? Vždy jsem dělala věci, které se nehodí pro mladou dámu, a nikdy ti to nevadilo. Kromě toho nám někdo zapálil střechu nad hlavou a snažil se nás zabít. Očekáváš snad, že nic nepodniknu, posadím se k vyšívání a budu čekat?"

„Rekl bych, že byste to měla nechat na lordu Stantonovi," trval John tvrdohlavě na svém.

„Stanton? Hloupost! Jsem schopná zvládnout to sama. Obrátím se na policii..."

„On už s nimi mluvil."

„Prosím? Jak můžeš vědět, co Stanton udělal a co ne?"

John si povzdychl. Brie byla občas až příliš tvrdohlavá. „Lord Stanton tady už byl, to jste ještě spala. Informoval mě o krocích, které hodlá učinit, aby dopadl toho kriminálníka."

Brie se napřímila a zadívala se přímo na Johna., Aha. A co ještě ti jeho lordstvo sdělilo?"

Jen to, že bude informovat policii a také pošle pro několik svých lidí. Měli by dorazit co nevidět, ale zatím chce spustit své vlastní vyšetřování. Prý se za to, co se včera stalo, cítí zodpovědný. Chce zaplatit všechny výlohy vzniklé stavbou nové stáje. Říkal, abych účty posílal jeho muži do Londýna. A také abych vás nenechal do čehokoliv zasahovat."

„K čertu s ním!"

„Mně to připadá rozumné, slečno Brie. Nechce, aby se vám něco stalo. Sice si myslí, že nejste v přímém nebezpečí, přesto navrhuje, abyste s sebou neustále nosila zbraň."

„To je první rozumná věc, kterou jsem slyšela," vyštěkla Brie. „Zbraň si samozřejmě vezmu, ale jen proto, abych ho zastřelila!"

Bylo už hodně pozdě, když Dominic sesedl z koně a předal ho do péče Patrika Dawsona. Jeho prosté šaty a stará herka se staly důvodem Patrikova udiveného pohledu. Také Julian nechápal, co se stalo, ale trpělivě počkal, dokud se jeho host nepřevlékl a neposadil se k pozdní večeři, kterou nechal servírovat.

Dominic se napil vína, většinu jídla na talíři však nechal netknutou a ukojil přítelovu zvědavost. „Pátral jsem po mužích, kteří zapálili stodolu na Greenwoodu. Jistě uznáš, že pohybovat se po okolí v drahocenných šatech šlechtice by nebylo zrovna moudré. A také ti musím s politováním oznámit, že máš ve svých stájích nového koně, který však tohoto pojmenování není zrovna hoden."

„Zjistil jsi něco?"

„Už jsem si myslel, že ano, ale byla to falešná stopa," řekl Dominic unaveně. „Zatraceně, dobře vím, že za tím je Germain! Nemám sice žádný důkaz, ale říká mi to můj instinkt. Jistě to naplánoval ještě před soubojem pro případ, že

by všechno nevyšlo tak, jak chtěl. Nejdříve se snažil získat vlastnickou listinu mého panství ve Francii, a když neuspěl, poslal své kumpány, aby mě zabili. Ten včerejší oheň nebyla žádná náhoda."

Já vím, mluvil jsem s Brie."

Jakmile Julian zjistil, co se stalo, okamžitě se rozjel na Greenwood, aby nabídl svou pomoc. Když tam přijel poprvé, Brie ještě spala. Když tam přijel podruhé, přímo kypěla zlostí.

„Co budeš dělat?" zeptal se Dominika.

Ten jen unaveně pokrčil rameny. „Hledat, dokud je nenajdu. Víš, že dnes dorazila zpráva od Jasona? Germain je prý zase při smyslech, ale potěšení z jeho výslechu nechá na mně. Mimochodem, Jason také psal, že se Lauren narodilo zdravé dítě. Je to holčička."

Julian byl rád, že slyšel dobré zprávy o novorozeněti, ale právě teď se mnohem více zajímal o přítelův život. „Pojedeš do Londýna?" zeptal se.

Ještě nevím. Zřejmě bych se teď od Germaina mohl něco dozvědět, ale raději bych nejdříve dopadl ty lotry. Kromě toho," dodal Dominic spíše sám pro sebe, „nemyslím si, že bych teď měl odjíždět, když se všechno začíná vyvíjet dobrým směrem."

Julian netušil, o čem Dominic mluví, ale nechal to být. Vzpomněl si na návštěvu u Brie a předal příteli její vzkaz. Je vzteky celá bez sebe, Dominiku. Vzkazuje ti, že se nemáš plést do jejích věcí."

Dominic se zamračil. „Myslel jsem si, že je rozumnější. Doufám, že si uvědomuje, že muži, kteří zapálili její stáj, se jen tak před ničím nezastaví, a už vůbec ne před ženou."

Julian si povzdychl. Musel s Dominikem souhlasit. Bylo zřejmé, že s podobnými chlápky si mnohem lépe poradí muž Dominikova ražení než tvrdohlavá Brie, jež se zločinci nemá žádné zkušenosti. Julian se obával, že Brie může udělat něco hloupého jen proto, aby dokázala, že Dominika nemíní poslechnout.

„Brie ví, že to jsou vrazi," odpověděl Julian, „jenže si myslí, že nemáš právo do toho zasahovat. Nechápe, proč ses ujal vyšetřování, když se to stalo na jejím pozemku."

Dominic pevně sevřel rty. „Nechci, aby se do toho pletla."

„Není možné, že by ti muži chtěli ublížit Brie, aby tě dostali?" zeptal se Julian.

„Možné je všechno, ale spíše ne. Útok byl namířen proti mně a Brie a John se k tomu připletli jen nešťastnou náhodou."

Julian se zamračil. „Přesto Brie často jezdí sama. Kdyby na ty neřády náhodou narazila, jistě by se ji nezdráhali třeba unést. Zvláště teď, když odkryli karty."

„Začínáš být trochu melodramatický, nezdá se ti?" namítl Dominic, který nechtěl přiznat, že podobné myšlenky ho rovněž znepokojují.

„Nevím, jestli je vražda zrovna melodramatická. Ale ať už to je jakkoliv, nemohou vědět, že ti na Brie nezáleží."

Dominic se zamračil. Jenže mně na ní záleží."

Julian se na přítele tázavě podíval. „Tak proč jí to zatraceně neřekneš? Proč jí neřekneš všechno, cos teď řekl mně? Brie tě bude poslouchat jen tehdy, když s ni budeš jednat na rovinu."

Dominic bouchl pěstí do stolu. „Protože nemám čas ani náladu dohadovat se s rozmazlenou paničkou, která si oprašuje svou pýchu!" Když Julian mlčel, Dominic vstal a řekl: „Dělej, jak uznáš za vhodné, ale já se zařídím podle sebe." S těmi slovy se obrátil a vyšel z místnosti.

Julian se opřel a zamyslel se. Dominic nikdy neztrácel trpělivost a už vůbec by takto nereagoval kvůli ženě. Jen zřídkakdy ho viděl takhle rozčileného. Vášeň, kterou právě odhalil, neměla nic společného s chladným, cynickým Dominikem, kterého Julian znal.

Ach, můj urozený příteli, pomyslel si Julian, tvé reakce tě zradily. Ať už dáváš najevo cokoliv, tobě na Brie záleží. A právě o to jde, ne? Přitahuje tě žena, která se před tebou neplazí a neleží ti u nohou. Ale dávej si pozor, Dominiku, aby nepřišel den, kdy ty sám jí odevzdáš své srdce na stříbrném podnose. Tak to vypadá, že se vůbec nelišíš od nás obyčejných smrtelníků.

Když se Julian následujícího rána probudil, Dominic už byl pryč, a tak se Julian rozhodl, že zajede na Greenwood a podá Brie patřičné vysvětlení. Jakmile však dorazil, byl informován, že slečna Brie si vyjela na projížďku a do oběda se nejspíš nevrátí.

Jela sama?" zeptal se Julian zamračeně.

„Ano, mylorde. Nechtěla, aby s ní někdo jel. Ale má s sebou pistoli."

Julian tedy zašel za Caroline, která právě snídala. „Kde je tvá sestřenice?" zeptal se netrpělivě, aniž by se zdržoval zbytečnými pozdravy.

„Proč? Je na vyjížďce," odvětila Caroline udiveně. „Ale to ti mohl říct každý druhý sloužící."

„Netušil jsem, že je Brie tak hloupá. Copak opravdu neví, že se po okolí potulují muži, kteří by jí mohli ublížit?"

„Samozřejmě že to ví! Kdo by taky na takovou věc mohl zapomenout? Brie říkala - a já s ní naprosto souhlasím -, že nebude sedět doma a schovávat se, zatímco nějaký ničema bije její koně a zapaluje stáje. Vlastně si myslím, že se je Brie vydala hledat."

„Cože? A ty jsi jí v tom nezabránila?"

„A co jsem měla dělat? Zamknout ji ve vězení? My žádné vězení ani nemáme!"

„Dobrotivý bože, Caroline, buď zticha. Musím přemýšlet." Julian si prsty pročísl vlasy a začal nervózně přecházet po místnosti. „Alespoň že měla Brie tolik zdravého rozumu, aby si vzala zbraň. Jen doufám, že nebude váhat ji použít. No," řekl a zastavil se u Caroline, „tak tady jen tak neseď a dej mi něco na psaní."

Hovořil tak vážným tónem, že se Caroline rozhodla nedohado-vat se s ním. O chvíli později se vrátila s perem, inkoustem a papírem.

Julian něco v rychlosti naškrábal a podal jí to se slovy, aby zprávu co nejrychleji doručila Dominikovi. Pak popadl svůj klobouk a dlouhým krokem vyšel z místnosti.

Caroline se za ním rozběhla. Jestli jdeš hledat Brie, tak půjdu s tebou!"

Julian se prudce zastavil. Otočil se a popadl Caroline za ramena. „Ne, nepůjdeš, mladá dámo. Tohle není úkol pro ženu. Jestli opustíš tenhle dům, osobně ti naplácám, je to jasné?"

„A-ano," koktala Caroline.

Julian se ušklíbl. „Kéž by Brie byla alespoň z poloviny tak poslušná. Jakmile ji najdu, vrátím se."

Caroline tam tiše stála, dokud si nevzpomněla na svůj úkol. Zatahala za šňůru a zavolala sloužícího, aby Dominikovi poslala Julianovu zprávu.

Dominic právě dorazil na chatu, když tam doručili zprávu z Greenwoodu. Poznal Julianovo písmo a okamžitě si ji přečetl. Nemusel tak činit dvakrát, aby pochopil, že Brie zcela úmyslně ignorovala veškerá jeho varování. *Brie tě neposlechla. Je pryč. Jedu ji hledat. Navrhuji, abys udělal totéž. Ještěže umí střílet.*

Dominic tiše zaklel, přičemž Brie nazýval mnoha nevybíravými jmény. V duchu přísahal, že jakmile ji najde, zakroutí jejím krásným krčkem, a informoval Jacquese o tom, co se stalo. Poslal ho na jih od Greenwoodu a sám se vydal prohledat sever.

Jestli se Brie něco stane, vina padne jen na jeho hlavu. Chtěl jí o svém podezření říct, jenže pak začalo hořet a on si uvědomil, že všechno je mnohem vážnější, než si myslel. Pak už neměl čas zdržovat se zbytečným vysvětlováním.

Byla to chyba, teď to už věděl. Měl poslechnout Juliana a všechno Brie objasnit. Dovedl si představit, jak asi musela zuřit, když zjistila, že poroučí jejím mužům. Byla příliš hrdá, než aby jen tak přijala jeho rozkazy. A teď je pryč a řítí se do nebezpečí.

Ráno bylo neobyčejně tiché a poklidné. Dokonce ani Ďáblova kopyta nevydávala žádný zvuk, když by dopadala do rozměklé země. V tom tichu Dominic zcela zřetelně uslyšel výstřel a pak ženský výkřik.

Cítil, jak se mu zastavilo srdce. Obrátil koně a prudce ho pobídl kupředu.

Právě v té chvíli si Brie přála, aby uposlechla Dominikovo varování. Nechtěla nikoho hledat. Jen prostě odmítla sedět doma a vyjela si s Jesterem do polí. Pro jistotu si s sebou vzala otcovu starou pistoli.

Ujeli kus cesty, když dorazili k mělkému potoku. Jester začal jančit a nechtěl přeskočit vodu, aby se dostali na druhou stranu. Brie měla co dělat, aby ho zvládla, zvláště proto, že měla sukni a dámské sedlo. Když se jí to konečně podařilo a vyjeli z lesa, Brie měla dobrou náladu. Uviděla před sebou širokou pláň a pobídla koně do prudkého cvalu.

Byli v plném tempu, když Brie uslyšela ohlušující ránu. Jester zakopl a pak se jako podťatý zřítil k zemi. Brie dopadla na rameno, a než se zastavila, udělal několik kotrmelců.

Bolelo ji celé tělo, nicméně kromě ramene a levého kotníku, ve kterém prudce škubalo, neutrpěla žádné vážnější zranění.

Muž, jenž na ně vystřelil, se rychle přibližoval, ale ona měla oči jen pro zraněného koně. Jester ležel kousek dál a z hrudi mu vytékala krev. Brie viděla, že je těžce zraněný, a jeho marná snaha postavit se na nohy jí do očí vháněla slzy. Ted však na lítost nebyla vhodná doba.

Toho muže neznala. Byl malý, podsaditý a z jeho nehezké tváře trčel nos, který byl zřejmě už několikrát zlomený. Doširoka se šklebil způsobem, který Brie naháněl husí kůži.

Sáhla do kapsy a s úlevou zjistila, že zbraň je stále na svém místě. Nechá ji však schovanou, dokud nezjistí, co ten chlap vlastně chce.

Zlomený nos obcházel kolem trpícího zvířete a spokojeně se uchechtával. „Ten to už asi nepřežije, že jo?"

Z utrpení zvířete měl očividně potěšení, a tak Brie s jistotou věděla, že to byl on, kdo ztloukl Firefly a zapálil její stáj. Znechucená jeho krutostí se zhluboka nadechla. „Vy zřejmě zvířata nemáte příliš v lásce, že ano? Jistě jste to byl

vy, kdo uvázal mou Firefly a ztloukl ji tak, až z ní crčela krev."

Muž si Brie chvíli prohlížel. „Kéž bych to byl já, ale mýlíte se, byl to můj bratr Martin. Martin rád dělá špatné věci. Přináší mu to vzrušení." Pohledem drze klouzal po Briině těle. „Bude rád, až vás uvidí. Ještě nikdy neměl urozenou lady. Vsadím se, že budete křičet jako o život."

Brie v jeho očích viděla zvrhlé potěšení a zachvěla se. Než ji ten muž předá svému bratrovi, zcela jistě ji nejdříve bude chtít znásilnit. Najednou cítila, že je v ohrožení, i když věděla, že má u sebe zbraň.

„Kdo jste?" zeptala se nejistým hlasem. „Co po mně chcete?"

Jsem Freddie Boulter, nechci vás, ale toho mizeru Stantona. A vy ho ke mně přivedete. Viděl jsem vás tenkrát, jak jste si společně vyjeli a schovali se v té staré chatrči. Jaké to bylo, roztáhnout pro něho nohy?"

Brie cítila, jak jí tváře hoří studem, ale rozhodla se na jeho chlípné poznámky nereagovat. „Co chcete po lordu Stantonovi? Co udělal?"

„Nevím, co udělal, a je mi to úplně jedno. Dostal jsem zaplaceno, abych ho zabil."

Brie se sevřelo hrdlo. „Nejsem si jistá, zdaje s vámi váš zaměstnavatel zrovna spokojen," řekla Brie rozechvěle. „Zamknout nás ve stáji nebylo právě moudré. Jak jistě víte, lord Stanton je stále živ a zdráv."

Křivý nos pokrčil rameny. „To byla jen náhoda. Příště už takové štěstí mít nebude. Jsem si jistý, že se za vámi rozjede hned, jak mu dáme vědět, kde vás hledat."

Udělal krok k Brie. „Ale ted, dámo, už zavřete pusu. Půjdete se mnou."

Brie vytáhla zbraň a namířila ji na Bouldera. „Tím si nejsem tak jistá, pane Bouldere. To vy půjdete se mnou, a to na zdejší policejní stanici. Mnoho lidí si oddychne, až vás uvidí sedět hezky v chládku."

Boulder uviděl v jejích rukou elegantní leštěnou zbraň a ztuhl. Brie natáhla kohoutek. Byla v pokušení proděravět to jeho odporné tělo, ale věděla, že nemá žaludek na to, aby ho zabila.

„Odložte zbraň, pane Boultere." Hlavou kývla na pistoli, kterou stále držel v ruce. „Než znovu nabijete, budete mrtvý."

Boulter zaváhal. Už viděl nejednu ženu, jak mistrně zachází s nožem, ale ještě nikdy lady, která by měla odvahu vystřelit. Nicméně tahle vypadá tak nějak jinak. Nepropadá hysterii, zbraň drží pevnou rukou a dívá se na něho, jako by s ním chtěla uzavřít obchod.

Jenže on nemá na výběr. Zavřou ho do Newgatu, kde ho pověsí. Nezbývá mu nic jiného než zkusit štěstí s drobnou lady.

Prudce po ní mrštil nenabitou pistolí, aby odvedl její pozornost. Brie naštěstí prudké ráně uhnula, nicméně mužskému tělu se už vyhnout nedokázala. Boulter se na ni vrhl, srazil ji k zemi a celou vahou ji zalehl.

Brie ucítila, jak jí v dlani vystřelila zbraň. V temže okamžiku sebou Boulterovo tělo prudce škublo a Brie upadla do bezvědomí.

Dominic dorazil na louku chvíli předtím. Když uviděl, jak Brie rozmlouvá s mužem, který zřejmě zastřelil jejího koně, rychle trhl otěžemi. Ještě stále žila a on chtěl, aby to tak i zůstalo. Kdyby se rozjel přes louku, riskoval by její život. Muž držel v ruce zbraň a Dominic nevěděl, zda je, nebo není nabitá. Uvědomoval si, že na takovou dálku se ho nemůže pokusit zastřelit, aniž by neohrozil Brie. Jediná možnost byla objet louku a přiblížit se z druhé strany. Náhle však uviděl, jak muž vyrazil kupředu, a uslyšel výstřel.

Dominic pobídl koně. Když odvalil mužské tělo a uviděl Brie pokrytou krví, na malou chvíli si myslel, že je mrtvá. Srdce se mu sevřelo bolestí a třesoucíma se rukama hledal nějaké zranění, ale žádné nenašel. Pak si všiml zbraně, kterou stále svírala v ruce, a oddychl si.

Letmá kontrola chlápka ležícího vedle odhalila díru v hrudi. Dominic v duchu poděkoval Bohu a pak se vrátil zpátky k Brie.

Uvolnil knoflíčky těsného živůtku a několikrát ji něžně plácl po tváři, aby se probrala. Brie zasténala, otevřela oči a začala s ním bojovat. Dominic měl co dělat, aby ji udržel v klidu. „To nic, Brie," chlácholil ji. „To jsem já. Všechno je v pořádku."

Brie sebou přestala zmítat, ztuhla a pátravě se zadívala do jeho tváře. Dominic v jejích očích viděl strach. „Co se stalo... s Boulte-rem?" zašeptala.

Dominic ji vzal do náruče. Jestli myslíš toho chlápka, co ti zastřelil koně, tak ten je mrtvý." Když se jí oči zalily slzami a odvrátila hlavu, Dominic ji donutil, aby se na něho podívala zpátky. „Ne, Brie, o tom je lepší mluvit. Poslouchej mě. Není lehké zabít člověka a tvá reakce je zcela přirozená. Ale jednala jsi v sebeobraně. Copak bys raději chtěla, aby on zabil tebe?" Když zakroutila hlavou, něžně ji pohladil po tváři. „Řekni mi, co se stalo."

Já... Já jsem jela s... Jesterem přes louku... Jester je mrtvý, že ano?"

Její rozechvělý pohled mu svíral srdce. „Nevím, ještě jsem neměl čas ho zkontrolovat."

„On ho zastřelil... a taky se přiznal, že založil ten oheň. Dominiku, ten muž si zasloužil zemřít."

Dominic si tolik přál ji utěšit. Pevně ji sevřel v náruči a chlácho-livě ji hladil po zádech.

Pak mu řekla všechno, co se odehrálo, a odpověděla na každý Dominikův dotaz. Když byla hotová, zavřela oči a zabořila tvář do Dominikova ramene. „Nechtěla jsem ho zabít," řekla tichým hlasem.

Dominic si povzdychl, něžně ji políbil do vlasů a řekl: „Pojď, má drahá, raději půjdeme domů. Nemáš nic zlomeného? Doufám, že ne, protože pojedeme na jednom koni."

Brie se pokusila usmát. „Zlomeného nic nemám, ale obávám se, že budu potřebovat tvou pomoc. Asi se nedokážu sama dostat na koně."

S Dominikovou pomocí se Brie postavila, ale zatočila se jí hlava a omdlela. Nebýt pevné Dominikovy ruky, znovu by skončila na zemi.

Dominic ji vzal do náruče a nesl ji ke svému koni. Náhle se objevil Julian.

„Můj ty bože!" vykřikl, když viděl Brie celou od krve. Je snad...?"

„Ne," uklidnil ho Dominic. „Má jen pár odřenin a škrábanců. Ta krev patří jemu," řekl a ukázal na mrtvého muže. „Kdo je to?"

Dominic se netrpělivě zamračil. „To je na dlouho, vysvětlím ti to později. Ted chci Brie dostat domů." Když Julian natáhl ruce, aby

Brie odvezl, Dominic zakroutil hlavou. „Postarám se o ni. Vezmu ji pryč tady od toho zmatku. Ty zkontroluj koně. Jestli není mrtvý, mohli bychom ho ještě zachránit."

Nasedl na svého hřebce, Brie bezpečně posadil před sebe, ale ještě než odjel, Julian se ho zeptal, co má udělat s mrtvolou.

Jacques jistě slyšel výstřel a za chvíli bude tady. On už bude vědět, co s ním. Ty se postarej o koně. Odvezu Brie a co nevidět jsem zpátky."

Pak obrátil koně a prudce ho pobídl kupředu.

Následujících několik hodin měl Dominic plné ruce práce. Když dorazil na Greenwood, přivítal ho zděšený křik všech obyvatel. Postarší Briina společnice byla očividně v šoku, a když viděla tolik krve, málem omdlela a svalila se vedle Brie.

Jakmile doktor prohlédl Brie a dal jí něco na uklidněni, Dominic byl rád, že se může vzdálit. Vrátil se na louku, kde našel Jacquese a Juliana v plné práci na zraněném koni.

Julian mu ukázal kulku, kterou vytáhli z hrudi zvířete. „Naštěstí nezasáhla žádný orgán, ale je to zatraceně velká díra. A taky ztratil hodně krve. Možná by bylo lepši ho utratit."

„Brie si to jistě nemyslí," odpověděl Dominic suše.

Já vím. Ale pokud se infekce nerozšíří a nezabije ho, pak to zvíře bude potřebovat potravu a střechu nad hlavou. Můžeš mi říct, jak to chceš zařídit?"

Dominikův nápad byl poněkud komplikovanější a ještě o několik hodin později nad ním Julian kroutil hlavou. Potřebovali deset mužů, aby naložili Jestera na vůz a dopravili ho na Julianovu loveckou chatu, kde upevnili pevnou síť z lan, která zvířeti zabránila v pohybu a donutila ho zůstat v naprostém klidu.

Pak Dominic s Julianem sledovali Jacquese, který hlubokou ránu natřel nehezky páchnoucím balzámem a ovázal ji čistým obi-nadlem. Ve stáji byl i Patrik Dawson, poněvadž ho osud zraněného koně velmi zajímal.

Dominic se podíval na Juliana. „Ta mast by měla zabránit infekci. Pokud kůň přežije následující týden, má vyhráno. Byl bych však rád, kdybys to neříkal Brie. Pokud by to nevyšlo, byla by zbytečně zklamaná."

Julian se na svého přítele zkoumavě zadíval. „Proč ten náhlý zájem? Myslel jsem, že Brie nemáš rád."

Dominic se začal vehementně zajímat o stav svého kabátu. „Možná jsem změnil názor."

Julian se usmál a podíval se na svého přítele tak pobaveně, že Dominic měl poprvé v životě dojem, že se bude červenat. Pak však obrátil pozornost na zraněného koně a vzpomněl si na tu hrůzu, kterou zažíval, když viděl Brie ležet celou od krve. „Ano," dodal spíše sám pro sebe. „Asi jsem ho skutečně změnil."

10

Když si uvědomila, že je v bezpečí své postele na Greenwoodu a že to byla jen noční můra, hrůza ustoupila do pozadí, ale obraz krve a smrti ji stále pronásledoval. Ležela ve své posteli, celá se chvěla, srdce jí divoce tlouklo a na kůži cítila chlad.

Co se jí vlastně stalo? Nedokázala se na nic soustředit, všechno okolo bylo jako v mlhách a levý kotník měla ovázaný. Pamatovala si, že spadla z koně, ale nic víc.

Pak si však začala vzpomínat. Najednou před sebou viděla odpornou Boulterovu tvář, pistoli, kterou držela v ruce, Dominika, jenž se o ni postaral. Vzpomínala si, jak ji dovezl domů a pak ji donesl do postele. Pak už jí Caroline pomohla do noční košile, doktor ji prohlédl a dal jí něco, aby mohla spát. Jakmile za sebou zavřel dveře, ihned upadla do hlubokého spánku. Náhle si Brie vzpomněla na živý sen, který ji probudil, a zachvěla se. Postel se zdála příliš chladná...

Posadila se a viděla, že oheň v krbu dohasíná. Zapálila lampu na nočním stolku a opatrně vyzkoušela ovázaný kotník. S úlevou zjistila, že na něj může klidně došlápnout. Pomalu došla ke krbu, aby rozhrnula žhavé uhlíky a přiložila několik dlouhých polen.

Jakmile se zahřála, uvědomila si, že má příšerný hlad. Poněvadž bylo po půlnoci, nechtěla zvonit a probudit celý dům, vždyť cestu do kuchyně dobře zná i sama.

Když Brie tiše procházela dlouhou chodbou, uvědomila si, že dům není tak temný, jak si myslela, poněvadž na chodbě hořely lampy. A ani všichni nespí. Brie byla v polovině cesty ze schodiště, když se ze tmy vynořila mužská postava. Brie vyděšeně vykřikla a s rukou na ústech zůstala stát jako ochromená.

Postava vyšla do světla a Brie si s úlevou uvědomila, že to je Dominic. „Co tady děláš?" zeptala se roztřeseně.

Dominic byl jen v košili, přes kterou se rýsovaly pevné svaly. Jednu nohu si opřel o první schod a podíval se nahoru na Brie. „Vidím, že tvé setkání se smrtí nijak neobrousilo tvůj jazyk," podotkl suše. „Totéž bych se mohl zeptat i já tebe. Proč nespíš?"

„Mám hlad."

Pozvedl tmavé obočí a pak se tiše zasmál. „Vrať se do postele a já ti něco přinesu."

Když ho neposlechla a zůstala stát na místě, Dominika se zmocnil prudký nával hněvu. Brie ve své bílé noční košili upnuté až ke krku vypadala tak zatraceně nevinně. Nicméně vlněný šál, který si přehodila přes ramena, nedokázal skrýt něžné křivky jejího těla. Rozsvícená lampa na schodišti osvětlovala záplavu rudých vlasů, odrážela v nich své světlo a vytvářela dojem, jako by v hebkých pramenech hořelo. Byla ztělesněním svůdné nevinnosti a Dominic cítil, jak doslova plane touhou.

Obraz nevinnosti však byl jen zdánlivý. Dominic si dobře pamatoval, jak vášnivě reagovala na jeho polibky, na letmé doteky, na jeho laskání. Právě se mu naskytla další možnost se s ní pomilovat a jeho ztopořený úd to zřejmě věděl. Dominic pevně zaťal pěsti. Neměl by zneužívat jejího duševního rozpoložení zvláště poté, co prožila s Boulterem. Měl by se zachovat jako gentleman.

Svůj hněv však ovládnout nedokázal. Vyběhl po schodišti nahoru, popadl ji do náruče a zavrčel: „Aspoň jednou bys mohla udělat to, co ti říkám."

Kontakt s jejím tělem však všechno ještě zhoršil. Dominic v duchu zaklel. Bylo nemožné ignorovat hebkost jejích ňader přitisknutých na jeho hruď a Dominic si uvědomoval, že pokud ji co nejdříve nepustí, pak už to nedokáže. Proto rychle vešel do její ložnice a nepříliš ohleduplně ji odhodil na postel.

Brie na něho nechápavě zírala udiveným pohledem a nebyla schopna slov. Když se však obrátil a chtěl odejít, jazyk se jí rychle rozvázal. „To tě uspokojuje, chovat se tak hrubě k bezbranné ženě?"

Dominic se otočil ode dveří a zpražil ji rozčileným pohledem. Zuby měl pevně zaťaté a oči mu žhnuly podivným plamenem.

Náhle se však usmál. „Možná ano, ale to bys nejdříve musela být bezbranná," řekl mírně a odešel.

Když byl pryč, Brie tiše vydechla. Mýlí se, pomyslela si zoufale. Byla bezbranná, kdykoliv se ocitl vedle ní. Stačil jediný jeho dotek a chtěla se rozplynout a stát se jeho součástí. Stačila však jen jeho přítomnost, aby se chvěla touhou.

Brie nevěděla, co Dominika přivedlo do Greenwoodu, ale byla ráda, že je tady. Nechtěla zůstat sama se svými nočními můrami.

Když se Dominic o chvíli později vrátil, Brie udiveně zalapala po dechu. Tolik jídla by jí vystačilo snad na měsíc. Na tácu přinesl bochník chleba, kus čerstvého sýra, obrovský plát pečeného masa, bažanta, spoustu ovoce a džbán vína.

Vše položil na noční stolek a v naprostém tichu servíroval. Pak nalil dvě sklenice vína a nechal ji, ať v klidu ukojí svůj hlad. Sám se postavil ke krbu, sledoval praskající plameny, usrkoval silné víno a cítil, jak napětí v jeho těle začíná polevovat. Když se vrátil k Brie, měl své tělo zase zcela pod kontrolou. Znovu dolil víno, přitáhl si k posteli křeslo a pohodlně se do něj usadil.

Brie ho se zájmem pozorovala, ale když zvedl zrak, odvrátila se a pokračovala v hodování. V tichosti dojedla a pak, než našla odvahu znovu zopakovat svou předešlou otázku, vypila plnou sklenici vína.

„Zítra odjíždím do Londýna," odpověděl Dominic. „Myslel jsem si..."

„Tak brzy?" vydechla s očima upřenýma na jeho tvář. Když Dominic pozvedl obočí, začala koktat: „Chtěla jsem..., já jen..., jestli to není příliš nebezpečné?"

„Takový zájem o mou osobu," řekl Dominic posměšně. „To mě dojímá."

Jdi třeba do horoucích pekel!" vybuchla Brie dotčeně. Je mi to úplně jedno!"

Dominic se líně usmál. „Věděla jsi, že když se zlobíš, barva tvých očí se změní do zelena?"

Brie nemohla uvěřit vlastním uším. Stále si z ní utahuje a docela si to užívá. Ještě stále nevím, co tady děláš," řekla upjatě.

Dominic se na ni dlouze zadíval. „Tvá sestřenice mi nabídla, abych tady přespal," řekl a usrkl vína. „Myslel jsem, že až se probudíš, budeš potřebovat morální podporu."

Brie se zamračila. „Caroline tě tady nechala přespat? Co na to říkala Katherine?"

„Zřejmě myslíš tu postarší ženu, která kolem tebe poskakovalajako starostlivá kvočna. Do postele se dostala až k ránu. Doktor jí dal něco na uklidnění. Když na tvých šatech viděla krev, málem omdlela. Pokud ti to nevadí, řekl jsem, že jsem to byl já, kdo zabil Boultera. Ušetří tě to zbytečných nepříjemných dotazů a také nevím, jak by na to reagovali tví sousedé. Policii jsem řekl, že jsem našel Boultera, jak na tebe míří pistolí, a zastřelil jsem ho. Zbytek už byla čistočistá pravda. Pochybuji, že se tě ještě někdo bude na něco ptát."

„Děkuji," špitla Brie. Tím, že Dominic na sebe vzal Boulterovu smrt, jí skutečně zachránil dobrou pověst. Bylo to od něho velmi pozorné.

Dominic se usmál. „Nevím, jestli si tvé díky zasloužím. Nejenže jsem přišel pozdě, ale navíc je teď ze mě hotový hrdina. Jen doufám, že celou věc teď už necháš na mně."

Brie dychtivě přikývla. „Zdálo se mi o něm," zašeptala. „Bylo to strašné."

„Časem na všechno zapomeneš," ujistil ji Dominic. Jak se vlastně cítíš?"

Jsem trochu slabá... a bolí mě kotník. Ale co je s Jesterem? Je mrtvý, že ano?" Očekávala souhlas, a tak ji udivilo, když Dominic mlčel.

Vzal od ní prázdný talíř a odložil ho na stůl. „Podívám se ti na ten kotník," řekl, a aniž by čekal na souhlas, posadil se vedle Brie a odhrnul přikrývku. Uchopil zraněnou nohu a začal opatrně odmotávat obvaz.

Brie pevně zaťala zuby a podvolila se Dominikově prohlídce. Nebylo to však zraněni, co způsobovalo, že se chvěla po celém těle, byl to dotek Dominikových prstů na nahém lýtku.

Pak se na ni Dominic podíval, jejich pohledy se setkaly a Brie najednou věděla, že není tak chladný a nedotknutelný, jak se snaží předstírat. Cítila, jak sevření jeho prstů zesílilo, a když na sebe hleděli, umlklo i tiché praskání v krbu.

Dominic hlasitě polkl. Byla až příliš svůdná. Seděla tady ve své panenské noční košili, rozpuštěné vlasy jí spadaly na ramena a tenká látka odhalovala obliny drobných ňader. Tak rád by ji vzal do náruče, tak rád by její hebkost cítil na své hrudi.

Brie na sobě cítila jeho planoucí pohled a nervózně si olízla oschlé rty. Pak natáhla ruku a váhavě se ho dotkla.

Dominic uskočil, jako by ho popálila. Rychle vstal, zamumlal něco jako dobrou noc a měl se k odchodu. Už byl skoro u dveří, když Brie zašeptala: „Prosím, nechoď. Nechci tady zůstat sama."

Tichá prosba se dotkla jeho srdce, ale Dominic věděl, že pokud tady zůstane jen o chvíli déle, neubrání se a vezme si ji. Z hrdla mu unikl ztrápený povzdech. Já nejsem žádný světec, Brie. Jsem muž a mám své potřeby. Chci tě, ale to ty víš, že ano?" Ochraptěle se zasmál. „A ted tady stojím jako nějaký hlupák, proklínám tvé svůdné oči a zoufale si přeji, abys nebyla tak smyslná." Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „K čertu s tebou, Brie, co jsi to se mnou udělala? Jakým kouzlem jsi mi popletla hlavu?"

Brie nevěděla, jak má odpovědět, a tak raději zůstala zticha. Viděla, že Dominic vede svou vnitřní bitvu, ale netušila proč. Ze by se v něm náhle ozvalo svědomí? Že by si najednou uvědomil, že milovat se s ní je zcela nemorální a proti veškerým společenským zásadám? To těžko, tomu nevěřila. Sám přiznal, že ji chce. Tak co ho tedy zastavilo?

Možná se bojí, napadlo ji. Třeba nechce, aby k ní něco cítil, aby ho přitahovala. Tomu dobře rozuměla. Ona sama se celé roky bála zamilovat. Bála se někomu odhalit své srdce a nechat ho pošlapat v prach. Ale to není fér. Ne, když ona ho tolik miluje.

Sice jenom hádala, ale jaksi podvědomě věděla, že má pravdu. Vyklouzla z postele, došla k Dominikovi, objala ho kolem pasu a přitiskla se k jeho pevným zádům. Tvář něžně třela o ocelovou hradbu pevných svalů a cítila zvláštní úlevu. „Máš pravdu, Dominiku, je to kouzlo, ale já jsem stejně očarovaná jako ty."

Dominic se pomalu otočil a podíval se na ni, jako by nemohl uvěřit vlastním uším. Vzal ji za bradu a zahleděl se jí do očí. Byly něžné, planoucí, přetékající láskou. Jeden polibek mi nebude stačit ani dva," vydechl zastřeně. „Pokud tady zůstanu, bude to na celou noc."

Brie mlčky přikývla. Dominic ještě chvíli váhal, pak však sklonil hlavu a vášnivě ji políbil. Když jeho jazyk vklouzl mezi její rty a vnikl do hebké vstřícnosti jejich úst, Brie se k němu zoufale přitiskla. Už jí nevadilo, že je Dominic zkušený sukničkář, který zneužívá její nevinnost. Nevadilo jí, že před ní líbal stovky žen. Chuť a vůně jeho těla na ni působily jako mocné afrodiziakum, zcela naplňovaly její smysly a probouzely v ní bezbřehou touhu. Ještě více se přitiskla, chtěla se mu zcela oddat.

Její vášnivá odpověď na jeho polibky ho zbavovala rozumu. Chvějícíma se rukama rozepnul knoflíčky Briiny noční

košile, pomalu tenkou látku stáhl přes něžná ramena a nechal ji sklouznout dolů na zem. Kousek odstoupil a kochal se její krásou. Brii-na nahota ho vzrušovala a ohromovala zároveň. Její dlouhé štíhlé nohy a malá pevná ňadra byly jako stvořené pro polaskání. Hebká pokožka zářila jako ze zlata a Dominika se zmocnila hladová touha dotknout se ji, ochutnat každičký kousek jejího svůdného těla.

Jako by už déle nemohl odolávat, Dominic ji vzal do náruče a odnesl ji do postele. Opatrně ji položil do měkkých polštářů a pohledem znovu přejížděl po jejím nahém těle. Měli před sebou celou noc a on nechtěl spěchat. Věděl, že oddalování jen zvýši požitek z milování.

S pohledem neustále upřeným na Brie se pomalu svlékal. Byla překrásná. Pozorovala ho očima zastřenýma touhou a s mírné pootevřenými rty, jako by čekala na jeho polibky. Když si představil, co se bude dít, zaplavila ho slastná vlna vzrušení.

Dominic si odložil i poslední kousek šatstva, přistoupil k Brie a lehl si vedle ní na postel. Podepřel se o loket a špičkou prstu pomalu klouzal od smyslných rtů přes štíhlou křivku něžného hrdla až k prohlubenině mezi ňadry. Pod dlaní cítil zběsilý tlukot jejího srdce. S mučivou pomalostí laskal hebké obliny, prsty dráždil citlivé hroty rudých bradavek, dokud se nezměnily ve dva pevné drahokamy.

Když sklonil hlavu a rty se přisál k sladkému hrotu, Brie se mu vyklenula v ústrety a omámeně zalapala po dechu. Jazykem dráždil citlivý vrchol, něžně ho okusoval, svíral mezi rty, a když cítil, že je Brie téměř na samotném vrcholu, rukou jí mírně roztáhl stehna a jedním prstem vklouzl do její hebkosti. Brie hlasitě vykřikla, ale neodtáhla se, právě naopak. Celá se chvěla pod jeho doteky, ale nechtěla, aby přestával. Toužila po jeho nestoudném laskání a chtěla, aby ukončil slastné napětí, které v ní probudil.

Dominic zvedl hlavu a podíval se jí do očí.

„Prosím," zašeptala, objala ho kolem krku a přitáhla blíže, aby ho mohla políbit.

Jeho šedé oči se vítězoslavně leskly. Poslušně se přimkl k jejím rtům, kolenem roztáhl štíhlé nohy a pomalu vnikl dovnitř.Když Brie ucítila jeho mužný úd, zachvěla se a vášnivě mu vyšla v ústrety. Dominic málem ztratil kontrolu a přestal se ovládat, ale s vypětím posledních sil ji přitiskl na měkkou matraci a zašeptal: Jen klid, maličká. Máme před sebou celou noc." Pomalu se vysunul skoro až po samý okraj a vzápětí znovu prudce vnikl dovnitř. Brie, která byla zcela omámená vzrušením a touhou po ukojení, hlasitě vykřikla.

Dominic se s ní miloval pomalu, a jemně. Znovu a znovu ji naplňoval svou pevností, vnikal stále hlouběji a úmyslně prodlužoval vzrušující chvíle plné slastného utrpení.

Jeho erotické mučení přivádělo Brie k šílenství. Pevně ho objala nohama, vyklenula se mu v ústrety a snažila se najít uvolnění, avšak marně. Dominic dál pokračoval svým nevzrušeným tempem, zatímco rty dráždil citlivé bradavky.

Brie nemohla dělat nic jiného než se svíjet ve slastné agónii, vzrušeně volat jeho jméno a čekat na ukončení smyslného trýznění.

Když ji Dominic dovedl na pokraj vyvrcholení, zvedl hlavu a zastřeným hlasem zašeptal: „Otevři oči, Brie. Chci vidět, co s tebou dělám." Poslechla ho a upřela na něho omámený pohled, jenž přetékal touhou a vzrušením. Panenky měla rozšířené a jasně ohraničené, avšak duhovky změnily barvu a byly zastřeně zelené.

Dominic pomalu začal ztrácet kontrolu nad svým tělem a prudce do ní vnikal, zas a znovu ve stále zběsilejším tempu.

Brie se k němu zoufale přitiskla. Náhle ztuhla, křečovitě se napjala, hlasitě vykřikla jeho jméno a nehty zaryla do pevné hradby Dominikových svalů. Celým tělem jí projela slastná vlna opojného vyvrcholení.

Její vášnivý výkřik Dominic umlčel svými rty, a když cítil její chvění, nadobro ztratil hlavu a přestal se ovládat. Ochraptěle zasténal a pak už několika rychlými vpády sám nalezl vlastní uvolnění.

Pomalu se vzpamatovávali. Leželi s propletenými údy, na čele měli krůpěje potu a jejich přerývaný dech se mísil v jedno.

Jako první se pohnul Dominic. Opatrně se nadzvedl na předloktí a překulil se stranou, aby jí neublížil.

Brie zůstala ležet tam, kde byla, a když po chvíli otevřela oči, setkala se s Dominikovým něžným pohledem. Já..., netušila jsem, že existuje něco tak... úžasného," zamumlala.

Dominic se usmál a konečky prstů smetl jednu hebkou kadeř, která jí spadla do tváře. „Ani já ne, maličká," odpověděl tiše. „Ani já ne."

Něžně Brie objal a oba je přikryl vlněnou dekou. Tiše leželi vedle sebe, oba byli uspokojení a šťastní.

Brie začala podřimovat, ale Dominic nemohl stále usnout. Bezmyšlenkovitě si pohrával s rudými kadeřemi a snažil se uspořádat si zmatené myšlenky.

Udivovala ho síla vášně, jakou v ní dokázal probudit, nicméně mnohem více ho překvapovala ta vlastní. Byl přesvědčený, že jakmile ukojí svůj chtíč, kouzlo, kterým ho Brie přitahuje, jednou provždy pomine. Místo toho tady leží, objímají a chtěl by ji takhle držet navždy.

Navždy?

Směšné, pomyslel si Dominic. Nemožné. Brie je zábavná, milá, duchapřítomná. Má vše, co by mohl požadovat od své milenky. Nicméně i když se jí jejich milováni líbilo stejně jako jemu, s něčím takovým by nikdy nesouhlasila. Urazil by ji jen samotným návrhem.

Jenže on ji stále chce. Tím jediným si byl naprosto jistý. Vzrušovala ho tolik, jako předtím žádná jiná. Časem se mu jistě omrzí, ale ted ne. Dominic se usmál. Cítil, že se v něm znovu začíná probouzet touha.

Brie na sobě ucítila jeho hebké ruce a probrala se. Malátně Dominika objala kolem krku a nastavila tvář, aby ji mohl políbit. V pozvání ochotně pootevřela rty a vášnivě opětovala jeho horoucí polibky.

Překvapilo ji, když se Dominic o chvíli později převalil na záda a ji posadil nahoru. Tázavě se na něho podívala.

„Vím, jak ráda jezdíš obkročmo," řekl a oči mu plály vzrušením.

Brie se začervenala a špičkou prstu pomalu klouzala po jeho nahé hrudi. „Kdo by mohl odmítnout tak skvělého hřebce?" odpověděla a smyslně se pohnula.

Dominic tiše zaúpěl, oběma rukama ji popadl za zadeček, mírně nadzvedl a posadil ji přímo na svůj ztopořený úd.

Brie ohromeně vydechla a vyklenula se, neboť instinktivně chtěla víc.

Dominic se začal pohybovat pomalu, ale naléhavě. Brie ho následovala, nejdříve váhavě, pak stále jistěji a netrvalo dlouho a celým tělem jí proudila vzrušující rozkoš. Zavřela oči a hlasitě vykřikla.

Tento primitivní zvuk Dominika přiváděl k šílenství. Popadl ji v pase a začal se zběsile pohybovat. Přivřenýma očima sledoval Briinu vzrušenou tvář, a když v odevzdání zaklonila hlavu, spokojeně se usmál. Chtěl, aby odhalila hloubku vlastní rozkoše a aby se nad ním kroutila slastí a vzrušením.

Po chvíli Dominic ucítil, jak se její drobné tělo křečovitě napjalo a začalo se prudce otřásat. Tehdy se i on uvolnil a několika prudkými pohyby nalezl vlastní ukojení.

11

odešel před úsvitem. Brie nemohla usnout, a tak ležela v posteli a sledovala, jak se místnost začíná zalévat denním světlem. Postel ještě stále voněla Dominikovou kořeněnou vůní a už teď jí po něm bylo smutno.

Konečně pochopila, proč básníci tak rádi píšou o lásce a pěvci zpívají romantické písně. Během noci několikrát okusila rozkoš a už věděla, že bez ní déle nemůže žít. Dominic dokázal ukojit její touhu takovým způsobem, o němž ani nevěděla, že existuje. Kdykoliv si vzpomněla na jeho svalnaté tělo a pevné mužství, které ji napínalo a dohánělo k šílenství, celá zrudla a začala zrychleně dýchat. Bylo úchvatné ocitnout se v Dominikově náruči a na křídlech lásky se nechat unést tam, kam smějí jen milenci.

Cítila k němu mnohem více než jen tělesnou touhu. Celé její srdce zpívalo láskou a dojetím. Nikdy dnešní noci nebude litovat. Je pyšná na to, že ji chce, že po ní touží. Touží..., nemiluje ji. Ale možná se jednou jeho srdce otevře a on pozná to, co právě teď cítí ona. Lásku.

Nesmí však příliš lpět na tom, že by jednou mohli mít společnou budoucnost. Dominic dnes odjíždí, a i když slíbil, že se ráno ještě zastaví, bude trvat nejméně týden, než se zase uvidí.

Její vlastní odjezd do Londýna byl naplánovaný na příští pátek. Na přání Katherine každý rok pravidelně odjížděla do Londýna, kde strávila několik týdnů doplněním garderoby a návštěvou několika společenských akcí. Brie věděla, že Katherine doufá v to, že si mezi urozenými gentlemany konečně najde vhodného manžela, jenže ona nenašla nikoho, kdo by stál za to, aby pro něho riskovala své srdce. Když už nic jiného, ve městě se jí často podařilo navázat výhodné kontakty, které prospěly jejím stájím. Letos svou cestu do Londýna spojí s Carolinným návratem domů, a jelikož Julian trval na tom, že se vrátí do svého domu ve městě, pojede jako jejich doprovod.

Když Brie usoudila, že je většina domácnosti vzhůru, zazvonila na služebnou a nechala si připravit vanu horké vody. Jakmile bylo vše hotovo, ponořila se do vonných bublinek a s rozkoší přivřela oči. Horká voda ji hladila po celém těle, konejšila bolavé údy a zklidňovala rozjitřené smysly.

Když si opláchla celé tělo, umyla si vlasy a vyšla z vany. Důkladně se otřela čistým ručníkem a právě si začala rozčesávat vlhké prameny, když dovnitř vešla Katherine.

Kupodivu ji přílišná starostlivost její společnice nepopuzovala tak, jak by tomu bylo za běžných okolností. Poslušně odpovídala na Katherininy ustarané dotazy a pak souhlasila, že celý den nebude dělat nic náročnějšího, než je čtení knihy. Po snídani se nechala s Caroline usadit do knihovny a snažila se začíst do zajímavé knihy.

Bohužel se na čtení vůbec nedokázala soustředit. Několikrát se vracela ke stejnému odstavci, a stejně nevěděla, o čem příběh vlastně je. Stejně tak Caroline se zdála být rozrušená. Kdykoliv Brie pozvedla zrak, zjistila, že ji Caroline zaujatě pozoruje. Ta dívka snad musela tušit, co se v noci stalo.

Když znovu zachytila sestřenčin pohled, nervózně ji okřikla, že by uvítala alespoň trochu soukromí.

Caroline poslušně sklopila zrak ke svému vyšívání, ale na rtech jí pohrával vědoucí úsměv. „Omlouvám se, Brie," řekla dívka. „Připadá mi zvláštní, že jsi za celou dobu neobrátila stránku. Snad by sis měla vybrat nějaký lehčí román." Brie chtěla něco odpovědět, když vtom Garby ohlásil návštěvu lorda Stantona.

Brie propadla panice. Co mu jen řekne? Jak se má chovat k muži, jenž jen před několika hodinami opustil její ložnici?

Dominic vešel do místnosti a Brie nevěděla, kam se podívat. Rychle uhnula pohledem, aby se mu nemusela dívat do očí. Když však konečně v sobě našla odvahu a jejich pohledy se setkaly, na malou chvíli se jí v hrudi zastavilo srdce. Usmíval se na ni přesně tím sladkým způsobem, při kterém se jí podlamovala kolena. Nemohla udělat nic jiného než na něho zírat jako nějaká školačka.

Jejich setkání však nebylo tak strašné, jak se bála. Dokonce se s Dominikem dokázala zdvořile pozdravit, a když se jí zeptal, jak se cítí, odpověděla, že dobře a poděkovala za jeho starost. Dominic vyjádřil lítost, že musí odjet do Londýna, a pak se obrátil ke Caroline, aby Brie dal čas na uklidnění.

Dominic se zdržel jen chvíli, ale než odešel, vyjádřil prosbu, zda by obě sestřenice nemohl v Londýně navštívit.

„Samozřejmě, lorde," řekla Brie a snažila se, aby se jí nechvěl hlas. „Po tom všem, co se zde v uplynulých dnech odehrálo, se život bez vás bude zdát nudný. Ačkoliv já upřímně doufám, že při našem příštím setkání už nezažijeme tolik vzrušení."

Jeho úsměv ji zahřál u srdce. „Lištičko," zašeptal Dominic, když se sklonil k její ruce, aby ji políbil. Pak špičkou jazyka lehce přejel po kloubech ruky a Brie cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce. Najednou si zcela živě vzpomněla, co všechno se mezi nimi v noci odehrálo.

Jakmile Dominic uslyšel její zrychlený dech, uvolnil něžné sevření svých prstů, dlouze se jí zadíval do očí a pak opustil místnost.

Právě když se Dominic loučil, Katherine, která byla spokojená s tím, že Brie poslušně sedí v knihovně, vyšla z domu s úmyslem navštívit rodinu nájemců s nemocným dítětem. Přede dveřmi stál honosný kočár tažený čtyřmi koňmi, a i když si všimla zlaté korunky, nevěnovala valnou pozornost kočáru ani kočímu. Málem už došla ke svému kočáru, když uslyšela udivený mužský hlas. „Mon Dieu! Je to možné? Madame Briggsová!"

Když Katherine slyšela, jak na ni někdo volá jménem, které už skoro pětadvacet let nepoužívá, zastavila se a pomalu se otočila. Muž seskočil z kozlíku a rychle se k ní blížil. Jakmile Katherine zjistila, o koho se jedná, mimovolně couvla a z tváří se jí ztratila veškerá barva.

Bylo to skoro čtvrt století, co naposledy Jacquese viděla, přesto ho ihned poznala. Skoro se za tu dobu nezměnil. Katherine se s ním seznámila, když pracoval jako podkoní na panství Valdois a ona byla společnicí Lisette Durhamové a guvernantkou Lisettiny dcery Suzanne.

Náhlé vzpomínky s sebou přinesly tolik bolesti, že se Katherine podlomila kolena, a nebýt toho, že ji Jacques podepřel, jistě by upadla.

„Nemohu uvěřit vlastním očím! Vy a tady? To je osud, co říkáte? Vy jste ted zaměstnaná u slečny Carringdonové?"

Katherine jen mlčky přikývla a snažila se vzpamatovat ze šoku z nenadálého setkání. Jacques se na ni křenil a divoce gestikuloval. „Mon Dieu, to už je let, co jsme se viděli naposledy, madame. Trochu jsme za tu dobu zešedivěli. Jsem však rád, když vidím, že jste v pořádku. Zmizela jste tak narychlo, že jsem se ani nestačil rozloučit. Ale co vy, už nejste madame Briggsová? Provdala jste se?"

Katherine zakroutila hlavou. Neměla sílu vysvětlovat, proč už nepoužívá své dívčí jméno a všichni ji ted znají jako Katherine Hewittovou.

Jacques se pěstí praštil do mohutné hrudi. Já jsem se nikdy neoženil," řekl hrdě. Pak se jeho tón změnil tak náhle, až Katherine nadskočila. „Ale co je s mademoiselle Suzanne Durhamovou?"

Jeho postoj k Suzanne byl zcela zřejmý, poněvadž jeho pohled potemněl a na rtech se objevil pohrdavý výraz. Katherine zavřela oči. Co má říct? Jacques viní Suzanne ze smrti hraběte de Valdois, stejně jako to dělá mnoho ostatních. Všechno se to stalo tak dávno. Bylo zbytečné vysvětlovat, že dívka byla nevinná, a objasňovat, proč obě musely utéct do Anglie, aby byly v bezpečí. Lépe nechat minulost pohřbenou, pomyslela si Katherine. „Suzanne Durhamo-vá před několika lety zemřela," zašeptala konečné.

Jacques tiše přikývl. Pak se zamračil a řekl: „Už vím, proč se mi zdálo, že jsem mademoiselle Carringdonovou musel někde vidět. Má úplně stejné rudé vlasy jako madame Lisette."

Katherine znovu zbledla. „To je jen náhoda," řekla rychle dřív, než Jacques mohl pokračovat. „Raději mi řekněte, co děláte tady v Anglii?"

Zdálo se, že Jacquese její otázka udivila. „Snad si nemyslíte, že bych mohl zradit monsieur Dominika?" Tentokrát se překvapeně zatvářila zase Katherine. „Hraběcí syn. Copak si na něho nepamatujete? Byl tehdy jen chlapec, ale jeho život byl v ohrožení. Ve Francii to pro šlechtice nebylo bezpečné, to jistě chápete. Takže jsem s ním krátce po vašem

zmizení odjel do Anglie. Vyrostl z něho dobrý člověk. Hrabě by na něho byl pyšný. Teď má anglický titul a já jsemjeho osobní sluha."

„Osobní sluha," opakovala Katherine chabým hlasem.

„A, lord Stanton právě přichází," řekl Jacques, když jeho vysoký pán vyšel z domu. „Promiňte, ale budu vás muset opustit. Bylo příjemné vidět vás, i když se zdá, že jsem probudil nepříjemné vzpomínky. Ale minulost je minulost," dodal a pokrčil rameny. „Au revoir. Snad se ještě někdy setkáme."

Nechal Katherine stát před domem a zaujal své místo na kozlíku. Jakmile Dominic nasedl do kočáru, Jacques práskl bičem a zkušeně vymanévroval na příjezdovou cestu.

Katherine v hrůze hleděla za vzdalujícím se kočárem, ve tváři byla bledá jako křída a křečovitě svírala vycházkovou hůl. Muž, který Brie včera donesl domů, byl syn hraběte de Valdois, muže, jehož se kdysi bála a kterého nenáviděla.

Katherine ani nevěděla, jak došla do své ložnice. Vzpamatovala se až před krbem, kde se snažila ohřát, jako by tak mohla zmírnit chlad, jejž zaplavil její staré údy. Ještě stále se chvěla šokem z překvapivého odhalení. Syn Philippe Serraulta byl lord Stanton - tentýž lord Stanton, jenž se poslední dobou až příliš zajímal o Brie.

Katherine mlčky zírala do tančících plamenů. Jak je možné, že necítila žádnou předzvěst nebezpečí? Slyšela o Stantonovi různé zvěsti, ale nikdo se nezmínil o jeho příjmení. Až ted viděla, jak hodně se svému otci podobá. Ví o spojení mezi svým otcem a Briinou rodinou? Zřejmě ne. Tehdy byl pouhým chlapcem. Ale ted se zdá, že se minulost opakuje... To by vysvětlovalo, proč se Brie poslední dobou chová tak podivně. Je očarovaná kouzlem Serraultova rodu.

Katherine ukryla tvář do dlaní a tiše zaúpěla. „Má nebohá Lisette," zašeptala zmučeně. „Varovala jsem tě, ale tys mě neposlechla. A teď tvoje vnučka s jeho synem... Nedovolím, aby jí ublížil, Lisette. Tebe jsem zachránit nedokázala, ale Brie zachráním. Nedopustím, aby trpěla jako ty. Nějak to už zařídím."

Následující týden byl pro Brie velmi obtížný. Snad ještě nikdy neměla tak silné nutkání utéct z domu. Carolinin vědoucí úsměv ji pobuřoval, zatímco Katherinino varování ohledně nástrah Londýna ji přivádělo k šílenství.
S Katherine něco nebylo v pořádku. Přes noc zestárla nejméně
0 deset let a obvyklý smutek v očích nahradila bolest. Nejpodivněj-ší však bylo, že se ji snažila odradit od plánované cesty do Londýna. Bylo zřejmé, že Katherine něco trápí, ale Brie nevěděla co.

„Proč tak náhlá změna? Vždy jsi mě do Londýna vysloveně tlačila," zeptala se Brie konečně. Ještě před měsícem jsi tvrdila, že nesmím zmeškat začátek sezony, a ted chceš, abych cestu zrušila,
1když jsem slíbila, že doprovodím Caroline. Přece k tomu musíš mít nějaký důvod." Když Katherine mlčela, Brie tvrdohlavě prohlásila, že do Londýna pojede - ať už se svou společnicí, nebo bez ní.

Dominic byl totiž v Londýně a Brie zjistila, že jeho nepřítomnost jen zvyšuje její touhu. Jak je hloupé vzdychat po muži, pomyslela si, ale přitom tak příjemné vzpomínat na chvíle, které spolu prožili. Neustále se zmítala mezi zcela protichůdnými pocity. Kdykoliv si představila, co ted asi Dominic dělá, zda není v náruči jiné ženy, zaplavila ji zlost a žárlivost. Pak si však vybavila, že ho možná právě někdo chce zabít, a pocítila strach a úzkost.

Rovněž ji znepokojovalo Katherinino podivné chování. Jelikož si o tom s někým potřebovala promluvit, vyhledala Johna Simmse. Právě ošetřoval Firefly a její nové hříbě.

John ji viděl přicházet a ukázal na neposedné mládě. „S tímhle drobečkem je všechno v pořádku."

Brie se usmála. Byla vděčná, že alespoň John se nezměnil. Chvíli vedle něho mlčky stála a pozorovala matku a její hříbě.

Johne," řekla po chvíli, „netušíš, co může trápit Katherine? Něco jí dělá těžkou hlavu, ale nechce se mnou o tom mluvit. Jen stále opakuje, že bych neměla jezdit do Londýna. Nějak to nemůžu pochopit, protože mi vždy vyčítala, že až příliš mnoho času trávím na venkově."

John mlčel tak dlouho, až si Brie pomyslela, že ji neslyšel. Když se na něho však podívala, pochopila, že bedlivě zvažuje svou odpověď. „Nu, slečno Brie, nejsem si jistý, ale řekl bych, že se obává, že vás ztratí."

„Že mě ztratí? Jak to myslíš?"

„Katie má už nějaké ty roky. Bylo by pro ni těžké, kdybyste odešla."

„Ale já přece chci, aby jela se mnou. A nebude to navždy. Měsíc nebo dva."

„Teď nemluvím o vašem výletě do Londýna." John si odkašlal. „Mluvím o tom, že od lady se očekává, že půjde za svým manželem, a když se provdáte.

„Provdám? A koho si podle tebe hodlám vzít?"

Podíval se na ni stejným způsobem, jako když byla dítě a něco vyvedla. „Ale jděte, slečno Brie, znám vás od narození a poznám, když se něco děje. Nedávno jste se chovala jako nezbedné hříbě a ten vznešený lord na tom nebyl o moc lépe. Je z vás úplně vedle. Klidně vsadím celý svůj roční plat, že mezi vámi dvěma něco je."

Brie se zamračila. „To však neznamená, že si mě chce vzít," řekla Brie a za zády nervózně překřížila prsty. „Nebo že

bych si já snad chtěla vzít jeho."

John pokrčil rameny. „Proč ne, slečno Brie? Je to urozený gentleman a dobrý chlap. Něčím mi připomíná jednoho koně. Silné, hrdé zvíře. Divoké jako samotný ďábel. Nikoho k sobě nepustil, až jednoho dne k němu přistoupila drobná dívenka a on poslušně sklonil hlavu. Pamatujete si na něho, slečno Brie?"

Brie se začervenala. Samozřejmě že si na něho pamatovala. Když ji bylo asi deset, otec koupil hřebce, na němž se nikdo neodvážil jezdit. Navzdory přísnému zákazu sira Williama na něho Brie nasedla a jaksi se jí podařilo ho zkrotit. Brie si živě vzpomínala na otcovu tvář, na níž se zračily zcela protichůdné pocity. Hněv, že ho neuposlechla, ale i hrdost, že dokázala to, co se nepodařilo statným chlapům. „Otec se tehdy na mě zlobil," řekla Brie se smíchem. „Ale přece nemůžeš srovnávat lorda Stantona se zvířetem."

„Proč ne?" řekl John a pokrčil rameny. „Lidé se od koní zas až tolik neliší. Potřebují trpělivost a pochopení... Někdy pevnou ruku a někdy zase popustit otěže. Hodně jsem o tom přemýšlel, slečno Brie. Váš otec by byl rád, kdyby se Stanton stal jeho zetěm."

Brie o tom také uvažovala, ale nevěřila ve společnou budoucnost s Dominikem tak jako John. Každou noc se dlouho převalovala v posteli, dokud neusnula, a pak se jí o něm zdálo. V jejích snech ji Dominic držel v náruči a miloval se s ní tak dlouho, až měla dojem, že umře štěstím. Nicméně jednou nebo dvakrát se její sen zvrhl v noční můru a naplnil ji děsem a hrůzou. Brie se probudila, lapala po dechu a kolem krku cítila pevný stisk mužských prstů.Briin vztah s Dominikem zajímal i jiné obyvatele domu, neboť Caroline byla stále přesvědčená, že ty dva dá dohromady.

Caroline nikdy přesně nezjistila, co se stalo tehdy, když Dominic zůstal v Greenwoodu na noc - a moudře se na to Brie neptala -, ale věděla, že *něco* je jinak. Brie toho rána zářila jako ještě nikdy a lord Stanton se na ni usmíval s takovou něhou, že Caroline, která měla tri sestry, a tudíž ve věcech svádění nebyla naprostým nováčkem, bylo vše jasné.

Caroline neustále přemýšlela, co by mohla udělat, aby ty dva svedla dohromady, ale na nic nemohla přijít.

„Ale no tak, Caroline, mohla by ses soustředit na hru?" dožadoval se Julian, když ji znovu lehce porazil.

„Omlouvám se, Juliane. Tak trochu se bojím o Brie."

„Ano? A pročpak?"

Já... si totiž myslím, že je zamilovaná do tvého přítele lorda Stantona."

„To mě nepřekvapuje. Dominic by dokázal okouzlit i ptáčka na větvi, kdyby se mu zachtělo."

Caroline se na něho udiveně podívala. Nezdálo se, že by ho to nějak rozrušilo. Klidně a s pevnou rukou rozmisťoval figurky na šachovnici a chystal se k dalšímu kolu. „Ale já jsem si myslela, že Brie miluješ," řekla pochybovačně.

Julian se usmál. „Kdysi ano. Až ted si uvědomuji, že to byl omyl. Naštěstí Brie měla tolik zdravého rozumu, aby mě odmítla."

„Takže by ti nevadilo, kdyby se Brie provdala za lorda Stantona?"

Julian po ní střelil nesouhlasným pohledem. „Opravdu si myslíš, že je vhodné, abychom se spolu bavili o takových věcech?"

„Nevidím důvod, proč ne. Jsme přece její přátelé a mně na jejím štěstí záleží. O lordu Stantonovi se říká, že je sukničkář a..."

„Ty bys o takových věcech neměla nic vědět a už vůbec o nich mluvit."

„Dobře, jak myslíš. Musím ti však říct, že je strašné chtít po dívce, aby byla slepá k věcem, které se jí dějí přímo pod nosem."

Julian se snažil potlačit pobavený úsměv. „Řekl bych, že zvěsti o Dominikovi jsou poněkud zveličené. Jemu je prostě jedno, co se o něm povídá."

„Takže mi pomůžeš?"

Jestli ti pomůžu? A s čím?"

„Tím, že pomůžeš mně, přece pomůžeš jim." Když se Julian hlasitě rozesmál, Caroline se na něho rozzlobeně podívala. „Nechápu, co je tady k smíchu."

„Caroline," řekl Julian trpělivě a snažil se potlačit své pobavení, „Dominic by mi nikdy nedovolil zasahovat do svých osobních věcí a obávám se, že ani tobě."

„Ale musíme něco udělat!"

Já už jsem ho varoval, aby si s Brie nezahrával. Pokud chceš vědět něco víc, v souvislosti s tím jsme mluvili o pistolích a opuštěném místě za úsvitu." Když Caroline doširoka rozevřela oči, Julian se pohodlně opřel a ruce si překřížil na prsou. „Kromě toho si nejsem jistý, zda bychom tím Brie učinili laskavost. Dominic je někdy divoký jako samotný satanáš, a to ani nemluvím o jeho ostrém jazyku, který je rychlejší než rapír. Navíc jsem si vždycky myslel, že se prostě nedokáže zamilovat."

„Ty si myslíš, že on o Brie nestojí?"

„Není pochyb, že ho Brie přitahuje, ale jestli si ji chce vzít, to je něco jiného."

„Ale proč?" zeptala se Caroline. Já si myslím, že navzdory všem svým aférkám ženy prostě nenávidí."

„Ne, to bych neřekl. Jen jim nevěří. Řekl bych, že to má co do činěni s jeho matkou."

„Co je s jeho matkou?"

„Abych řekl pravdu, vlastně nevím. Dominic o ní nikdy nemluví. Ale pokud jsem to dobře pochopil, opustila ho, když byl ještě malý chlapec. Prostě se jednoho dne sbalila a za sebou nechala svého syna i manžela. Krátce potom Dominic přišel i o svého otce."

„Ach, to je strašné! Nějaká nehoda?"

Julian zakroutil hlavou. „Dominikův otec byl francouzský hrabě, který vlastnil značnou část Burgundy-Valdois, tak se to místo jmenovalo. Hrabě byl obviněn z vraždy ženy, jež žila v sousedství."

„Vražda?" vykřikla Caroline zděšeně. „Udělal to?"

„Bože, to nevím. Dominic si jistě myslí, že neudělal, ale žádné detaily mi nikdy neřekl."

Jistě musí existovat nějaké důkazy."

„Caroline, stalo se to během té jejich krvavé revoluce, když Francouzi popravili svého vlastního krále. Vzhledem k tomu, že Dominikův otec byl šlechtic, a navíc roajalista, pochybuji, že vůbec došel před soudní dvůr. Pokud ano, pak to byla jen fraška. Dominic je kvůli tomu všemu stále zahořklý. Se svou matkou odmítá jakýkoliv kontakt, a když ji náhodou potká na veřejnosti, tváří se, že ji vůbec nezná."

„Abych řekla pravdu, vůbec se mu nedivím."

„No, mně to všechno připadá tak trochu zvláštní. Vloni jsem se seznámil s lady Harriet, a ačkoliv jsem to Dominikovi neřekl, působila na mě jako velmi milá a laskavá dáma. Nepřipadala mi jako žena, která bez pádného důvodu opustí svého muže a syna. Znovu se provdala a myslím si, že je šťastná."

Když si Caroline zamyšleně začala kousat spodní ret, Julian se k ní naklonil a cvrnkl do jedné její kudrlinky. „Na co ted myslíš?"

„Lord Stanton se prostě musí oženit s Brie. Byl by bez ní nešťastný."

Jak myslíš, já jsem tě varoval. Dominic ještě nikdy nebyl zamilovaný a musí se na něho velmi pomalu a opatrně. Zřejmě si ještě vůbec neuvědomil, že je v tom až po uši."

„A co když si to nikdy neuvědomí?" zeptala se Caroline a tázavě se podívala na Juliana.

Julian se znovu napřímil. „To je docela možné. Uvidíme, jak to bude pokračovat."

O několik dní později všichni odjeli do Londýna - Brie, Caroline, Katherine, Julian a několik sloužících.

Když vyjížděli z Greenwoodu, Brie se snažila zůstat klidná, ale marně. Rovněž Caroline se zdála být rozrušená a Julian, který jel vedle kočáru, si celou cestu pohvizdoval.

Jen Katherine mlčky hleděla z okna a nesdílela všeobecnou náladu očekávání.

12

,/(Ayi Dominic zastavil před svým londýnským domem na Ber-keley Square, bylo už hodně pozdě, přesto nemeškal a poslal Jaso-novi zprávu, že je doma. O půl hodiny později byl markýz Effing uveden do knihovny.

Dominic nabídl svému příteli brandy, a když se oba pohodlně usadili k hořícímu krbu, pozvedl sklenici. „Řekl bych, že je namístě, abych ti gratuloval."

Jason se usmál. „Ty víš, že už jsem byl v mnoha nebezpečných situacích, ale něco tak strašného jako porod jsem ještě nezažil. Doktor mě ujišťoval, že je všechno v pořádku, ale podle všeho toho nářku bych tomu moc nevěřil. Zřejmě si ani nedovedeme představit, kolik bolesti musela vytrpět. Považujeme ženy za slabší pohlaví, ale odvaha a rozhodnost nejsou jen vlastnosti mužů."

Dominic se zavrtěl v křesle. Bylo to zvláštní, ale poslední dobou si myslel totéž. Brie dokázala..., ale to teď bude muset počkat. ‚A co dítě? Dcera, že ano?"

„Ano, ta je překrásná. Ne, nesměj se mi. Opravdu je krásná a neuvěřitelně maličká. Myslím, že bude mít Laureniny oči."

Jason několik dalších minut pokračoval v opěvování své dcery, než si vzpomněl na důvod své návštěvy. „Nějak jsi změkl, starý příteli," řekl s úsměvem. „Mé vyprávění tě musí příšerně nudit, a ani jednou jsi mě nepřerušil. Nechceš vědět, jak se daří Germainovi? Je natolik v pořádku, že může vypovídat. Jestli chceš, hned zítra za ním můžeme zajet."

Dominic souhlasně přikývl a pak Jasonovi vyprávěl o Boulte-rovi a o všech událostech minulého týdne, přičemž z toho zcela úmyslně vynechal Brie.

Jason zamračeně poslouchal. „Škoda, že je Boulter mrtvý. Dostal jsi z něho něco?"

Jen to, že ho a ještě jeho bratra někdo najal, aby mě zabil. Řekl bych, že když Germain selhal, vydali se za mnou ti dva."

„Pořád si myslíš, že to má něco společného s tvými aktivitami v období války?"

Dominic přikývl. Je to jediné vysvětlení, jaké mě napadá. Jen nechápu, proč se snažili, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda. Věřím, že Boulter měl dostatek příležitostí, aby mi tělo prohnal kulí. A stejně tak bych od Germaina nečekal výzvu k souboji."

„Možná nechtějí, aby se tvá vražda začala vyšetřovat."

„Nebo je zastavila vlastnická smlouva na panství ve Francii. Ten dokument mohou získat jedině ode mě. Pro toho, kdo je najal, to musí být velmi důležité."

Oba muži chvíli mlčky seděli a hleděli do ohně, každý z nich byl pohroužen do svých vlastních myšlenek. Potom se Dominic usmál. Ještě pořád chceš, abych se stal kmotrem tvé dcery?"

Jasonovy modré oči se leskly veselím. „Neopovažuj se z toho vycouvat. Lauren by ti to nikdy neodpustila - a koneckonců ani mně. Křest bude příští sobotu. Doufám, že tak dlouho v Londýně vydržíš."

„Nějak si to zařídím."

„Podle výrazu na tvé tváři bych řekl, že se Germain má na co těšit. Nechtěl bych být v jeho kůži. Avšak jsem zvědavý, jaké metody použiješ, abys mu rozvázal jazyk."

Dominic se jízlivě usmál. „Nic tě nenapadá? Prostě ho s tebou zamknu v jedné místnosti, aby musel poslouchat tvé nadšené ódy na otcovství. Do hodiny bude Germain žebrat o smilování. Takže zítra v devět?"

Příštího rána vstal Dominic brzy a nechal si před dům přistavit kočár. Když dorazil do kanceláře lorda Manninga ve Whitehallu, byl uveden do nevelké místnosti, kde ho přivítal postarší úředník.

„Omlouvám se, ale jeho lordstvo není přítomno," řekl úředník a vstal od stolu. „Dostal jsem však přesné instrukce, abych vám byl nápomocen. Prosím, posaďte se. Kde jen mám ten spis? Tady je," zamumlal a otevřel složku plnou dokumentů. „Zvláštní případ, jen co je pravda."

Když po chvíli zvedl zrak, všiml si, že je upřeně sledován návštěvníkem, a nervózně si odkašlal. „Mám pomocníka, lorde Stantone, který se potuluje po londýnských putykách a sbírá různé informace. Před několika týdny za mnou přišel se zajímavým příběhem, který - což jsem si uvědomil právě teď - by mohl mít něco společného s vašim případem. Bude však lepší, když vám všechno řekne osobně. Kdybyste byl tak laskav a chvíli posečkal."

Odešel z kanceláře a za chvíli se vrátil v doprovodu robustního chlápka, který se představil jednoduše jako Tom. „Tome, řekni lordu Stantonovi, co ses dozvěděl v hostinci Boarshead."

Tom se na chvíli zkoumavě zadíval na tmavovlasého cizince, pak se však doširoka usmál, přičemž odhalil chybějící přední zub, a spustil: „No byl jsem právě u Boarsheada, když tam přišel nějaký otrhanec. Nejdříve jsem mu nevěnoval pozornost, dokud nespustil něco o Francouzích."

„Ten otrhanec," přerušil ho Dominic, „nejmenoval se Boulter?"

Jo, Freddie Boulter. Vy ho znáte?" Když se mu nedostalo žádné odpovědi, Tom usoudil, že se raději nebude ptát, a pokračoval ve svém příběhu. „No Boulter byl zpitý jako žok, takže to jeho blábolení nedávalo moc smysl. Ale pochopil jsem, že si to má s někým vyřídit a že s ním jednou provždy skončí." Tom se znovu ušklíbl. „Neskončil to, že jo?"

„Boulter je mrtvý."

Věta byla pronesena tak klidně, že Tom nervózně přešlápl z jedné nohy na druhou. „Řekl bych, že takový mizera nikomu chybět nebude."

„Stále nechápu, co to má společného s Francií?" zeptal se Dominic.

„No tedy, ten chlápek, co Boultera najal, přijel z Francie, i když to byl vlastně Angličan. Boulter říkal, že pochází z těch nejvyšších kruhů."

Je ten muž ještě stále v Anglii?"

„Ne, prý hned zase odjel domů. Abyste věděl, Boulter dostal jen část svých peněz a rozčiloval se, jak získá zbytek, když ten nafintěný panák je ve Francii a jeho společník zmizel."

„Potřeboval bych zjistit adresu toho šlechtice. Je to možné?"

Tom se znovu zakřenil. Jsem vám zcela k dispozici, mylorde."

Dominic mu hodil minci. „Také bych se rád něco dozvěděl o Boulterovu bratru. Myslím, že se jmenuje Martin. Vím o něm jen to, že má rád lidský křik." Poté Dominic vstal, nechal u úředníka svou londýnskou adresu, aby mu tam poslali nové informace, a opustil kancelář.

Tom zůstal stát a zamyšleně si třel vousatou bradu. „Díky bohu, že ten Francouz nechtěl, abych tu špinavou práci udělal já. To bych tady zřejmě ted nestál."

Když Dominic zastavil koně před rezidencí Effingů, Jason tam na něho už čekal. S úsměvem vyskočil do kočáru a řekl: „Pokud by ti to nevadilo, Lauren by tě ráda potom pozvala na čaj. Připrav se však na hodinový chvalozpěv na naši dceru."

Netrvalo dlouho a dojeli k domu, kde byl vězněn Germain. Jednalo se o nevelké bílé stavení několik kilometrů za městem. Přivítala je zachmuřená hospodyně. „Vy jste zřejmě přijeli navštívit pana Germaina," řekla a ukázala ke schodišti. „Tudy, prosím."

Zavedla je k zamčeným dveřím na konci chodby, kde na stráži stál podsaditý chlápek. Hospodyně vytáhla z kapsy těžký klíč, odemkla dveře a postavila se stranou, aby gentlemani mohli vejít dál.

Germain ležel na posteli a měl zavřené oči. Když slyšel, že někdo vešel, ani se je neobtěžoval otevřít.

„Dobré ráno, starý brachu," řekl Jason vesele. „Krásný den, že ano?" Když Germain jen něco nesrozumitelného zamručel, Jason nespokojeně mlaskl jazykem. „Ale jdi, přece to umíš lépe. Mám pro tebe překvapení."

Zraněný muž otevřel jedno oko, a když uviděl Dominika, prudce se posadil a z tváří mu zmizela veškerá barva.

„Zdravím tě, Charlesi," řekl Dominic nebezpečně tichým hlasem. Když Germain na něho jen mlčky hleděl, Dominic povytáhl obočí. „Co se stalo? Copak jsi zapomněl na dobré vychování, Charlesi? Nepozdravíš mě a nenabídneš židli?"

„Klidně se posad," vyštěkl Germain. „Můžeš si dělat, co chceš. Jsem přece tvůj vězeň."

Dominic popadl jednu židli, obrátil ji, obkročmo se na ni posadil a ruce založil na jejím zadním opěradle. Pak se zamyšleně podíval na Germaina a řekl: „To záleží jen na tobě. Mám několik návrhů. Chceš si je poslechnout?"

Jsem si jistý, že mi je řekneš, ať už chci, nebo ne."

Dominic zůstal klidný. „První možnost je ta, že tě předám policii," řekl chladně. „Možná tě nepověsí, ale se svým zraněním v londýnském žaláři příliš dlouho nevydržíš."

Germain si lehl zpátky na postel a jízlivě se usmál. „To neuděláš. Tím bys udal vlastně i sám sebe, což mi připadá trochu nelogické."

„Mluvil jsem snad o souboji? Co bys řekl na dva mizery, které jsi najal, aby mě zabili?"

Germain najednou znovu zvážněl. „Nemáš žádné důkazy."

Dominic se pomalu usmál. „Skutečně? Pak tě asi bude zajímat, že tvůj kamarád Freddie Boulter ještě před svou smrtí zmínil tvé jméno. A upozorňuji, že před svědky."

„Boulter je mrtvý?" zeptal se Charles nejistým hlasem.

„Naprosto. To je mimochodem můj druhý návrh. Řeknu, že té srazil nákladní vůz a utrpěl jsi vážná zranění. Nechal jsem tě ošetřit, ale bohužel jsi dostal horečku a zraněním jsi podlehl. Udělal jsem vše, co bylo v mých silách, ale marně... Ale vlastně proč bych někomu něco vysvětloval? Nikdo totiž o tobě nic neví. Před třemi týdny jsi zmizel a to je celé. Jsem si jistý, že ten dobrý muž, který stojí před tvými dveřmi, si s tvým tělem už nějak poradí."

Germain mlčel, ale v očích se mu zračila nenávist. Dominic se na něho podíval chladným pohledem. „Poslední možnost by tě mohla zajímat, i když uznávám, že mně se moc nezamlouvá. Můžeš být volný."

Dominic si v Germaniových očích všiml záblesku zájmu, naklonil se blíž a zašeptal: „Chci jméno muže, který tě najal."

Germain si olízl náhle okoralé rty a bezradně se podíval po Jaso-novi, jako by ho žádal o pomoc. Vysoký markýz však stál u okna zády do místnosti a tvářil se, že ho to, co se děje za ním, vůbec nezajímá. Germain se znovu podíval na Dominika. „Ne."

Dominic se pomalu postavil. „Neříkej mi, že najednou víš, co to znamená loajalita. Překvapil jsi mě, Charlesi. Něco lakového bych od tebe nikdy nečekal. Jasone, můžeme jít."

Dominic došel ke dveřím a otevřel je, pak se však obrátil zpátky ke Germainovi. „Asi jsem ti neřekl, Charlesi, že o tvém klientovi už mám patřičné informace. Například vím, že je z Francie, a za několik dní budu znát i jeho adresu. Najdu ho - ať s tvou pomocí, nebo bez ní."

Germainova odvaha zmizela. „Dobře, k čertu s tebou! Je to Durham. Sir Charles Durham."

Dominic ztuhl a kolem úst se mu objevila hluboká vráska. Náhle se otočil a vyšel z místnosti.

„Počkej!" vykřikl Germain. „Slyšíš mě? Říkal jsi, že budu volný!"

Dominic už seděl v kočáře, když ho Jason dostihl. Jeden pohled na přítelovu zachmuřenou tvář ho varoval, aby své dotazy raději odložil. Jakmile však Dominic popadl bič a práskl do koní, Jason ho chytil za předloktí. „Počkej, Dominiku. Dej mi opratě, dokud trochu nevychladneš." Setkal se s nesouhlasným pohledem, ale výměna se nakonec přece jen uskutečnila.

Dominic se opřel a vztekle zaťal pěsti. *Durham.* To jméno je snad prokleté. Nejdříve dcera, potom otec. Dominic tiše zaklel.

Chvíli trvalo, než se vzpamatoval a znovu si začal uvědomovat své okolí. Pomalu projížděli ztichlou ulicí kousek za městem. „Smím vědět, kam jedeme?" zeptal se Jasona.

„Ach, ty mluvíš!" zvolal Jason. „Měl jsem za to, že jsi oslepl, ohluchl a oněměl."

Dominic se suše usmál. „Oslepl, to jistě. Něco takového jsem mohl tušit. Obraťkoně, Jasone."

„Samozřejmě, jen co mi řekneš, co se vlastně stalo. Ne, z toho se nevyvlékneš, příteli," řekl, když ho Dominic zpražil chladným pohledem. „Znám tě příliš dlouho a ještě nikdy jsem neviděl nic, co by tě takhle rozparádilo. A jestli mě chceš praštit, tak to asi nepůjde. Jsem totiž novopečený otec, zapomněl jsi?" Jason se usmál. „S tím Germainem to bylo skvělé představení, jen co je pravda. Durham. Co mi to jméno jenom říká? Už jsem ho někdy určitě slyšel."

Dominic se ušklíbl. „Vzpomínáš si, co jsem ti vyprávěl o otcově smrti?"

Jason přikývl. „Obvinila mého otce z vraždy," řekl tehdy s pevně zaťatými pěstmi a v tváři byl bledý jako křída. „Lhala! Můj otec byl vrah asi tak jako ty nebo já, ale musel zemřít, protože ho ta mrcha zcela bezdůvodně obvinila. Dokonce měla tu drzost a pokusila se ho přesvědčit, že to udání neposlala ona." Dominic zavřel oči a hořce se zasmál. „Nikdy nezapomenu na výraz na otcově tváři, když zjistil, že ten, kdo ho označil za vraha, byla Suzanne Durha-mová. Hned poté zmizela. Opustila Francii a můj otec přišel o hlavu ve jménu republiky. Měl jsem ji zabít!" Když Jason poukázal, že Dominic byl tehdy jen dítětem, jeho tvář zbledla, a od té doby o otci neřekl ani slovo. Až ted.

„Ano," řekl Jason, když mu to konečně začalo dávat smysl. „Ta dívka se jmenovala Durhamová, že?"

„Suzanne Durhamová. Sir Charles byl jejím otcem."

Jason zastavil koně. „A je to tentýž člověk, který tě chce zabít? Ale proč po tolika letech?"

„Kdybych to věděl, myslíš, že bych tady jen tak seděl? Jedno je však jisté. Durham musí stále bydlet poblíž Valdois. Jen tak se mohl dozvědět o prodeji panství. Když zjistil, kdo je jeho staronovýmsousedem, najal Germaina, aby mě o panství připravil."

„Máš pěkného souseda, jen co je pravda," poznamenal Jason suše. „Co budeš dělat?"

„Pojedu do Francie. Když nic jiného, chci vědět, proč Durham touží po mé smrti. Bože, musí mu být nejméně sedmdesát. Nedovedu si představit, jak přežil revoluci a pak válku s Anglií. Ted mě ale nechej řídit. Už jsem dost klidný, abych nás nevyvrátil."

Jakmile mu Jason předal otěže, Dominic obrátil koně a pobídl je do prudkého klusu. „Stejně jsem chtěl odjet do Francie a dát Valdois trochu do pořádku. Ta věc s Durhamem mou cestu jen trochu popožene. Pokud zítra vyrazím, do týdne budu zpátky."

Jason se na něho zamyšleně podíval. „Mám lepší nápad. Počkej do křtu a já pak pojedu s tebou. Až se setkáš s Durhamem, bude lepší, když ti někdo bude krýt záda, a já si výlet skvěle užiju."

Dominic zaváhal. Nejprve chtěl odmítnout. Čím dříve odjede, tím dříve bude celá věc s Durhamem vyřízená. Jasonův návrh znamenal nejméně týdenní zpoždění a on už cestu i tak dost dlouho odkládal. Návrat na Valdois znamenal probuzení nepříjemných vzpomínek. Ale není to snad hlavní důvod, proč Valdois vůbec kupoval? Aby se postavil tváří v tvář minulosti. Možná že se pak konečně zbaví své hořkosti. Chtěl tu zemi zvelebit. Chtěl..., chtěl co? Chtěl se zbavit ďábla, který ho neustále pronásleduje? Najde vůbec někdy klid?

Když mu najednou přišla na mysl Brie, zakroutil hlavou. Brie a klid? Rozptýlení, to ano. Ale klid rozhodně ne. Přesto ji chce vidět. V pátek přijede do Londýna. Den před krtinami.

„Tak co, jak ses rozhodl?" zeptal se Jason.

Dominic krátce přikývl. „Moc dobře víš, že tvou pomoc vždy uvítám. Ale neměl bys ted být raději se svou ženou?"

Jason se usmál. „Řekl bych, že si Lauren ode mě musí trochu odpočinout. Poslední dobou jsem až příliš často doma."

Dominic po něm střelil šibalským pohledem. „Takže to domácí štěstí není až tak dokonalé?"

„Nikdy jsem neřekl, že je, ale jedno vím jistě, můj drahý příteli, nevyměnil bych ho za žádný poklad světa."

Když dojeli na Grosvenor Square, Jason zavedl Dominika do malého přijímacího pokoje, kde jeho žena šila košilku pro jejich dceru. Lauren vypadá snad ještě krásněji než kdy jindy, uvědomil si Dominic. Mateřství nezničilo elegantní krásu její štíhlé postavy ani nezkalilo jas zlatých vlasů.

Lauren se s ním nadšeně přivítala a pozvala ho, aby zůstal na oběd. Ještě jsi ani neviděl Alexandru," řekla se smíchem. „Nedovolím ti odejít dřív, dokud ji nebudeš přiměřeně dlouho obdivovat."

Během jídla Dominic vyprávěl o svém pobytu u Juliana, přičemž však dával bedlivý pozor, aby neřekl víc, než by bylo vhodné. Když zjistil, že Jason a Lauren znají Brie, jen s námahou se mu podařilo skrýt údiv.

„Seznámili jsme se vloni," vysvětlovala Lauren, „ale hned na mě udělala dojem. Musí to být pro ni těžké, vést stáje svého otce. Nikdy jsem si neuvědomila, že ona a lord Denville jsou tak blízkými sousedy. Kdyby ano, mohla jsem jí napsat a upozornit ji, že přijedeš."

Dominic se během rozhovoru zdvořile usmíval. Jak jiné by asi bylo jejich první setkání, kdyby věděla, že přijede. Jak jiná by byla *všechna* jejich setkání.

Když si Dominic uvědomil, jakým směrem se ubírají jeho myšlenky, raději nenápadně změnil téma hovoru a vstoupil na bezpečnější půdu. S Jasonem hovořili o jejich společné cestě do Francie, odpovídali Lauren na četné dotazy a sestavovali plány a itinerář cesty.

Po obědě Jason a Lauren vzali Dominika do prvního poschodí, kde se právě probudila jejich dcera Alexandra. Dominic byl překvapený, když Lauren uchopila drobné stvoření a položila mu je do náruče, ale i když nevěděl, jak se má k dítěti chovat, nezapomněl na komplimenty a pění chvály.

Pyšní rodiče doslova zářili a souhlasně přikyvovali. Dominic je pozoroval a najednou si připadal jako outsider. Nikdy netoužil po tak silném poutu, které ty dva k sobě přitahovalo - po dítěti. Ale ted, když Dominic viděl svého přítele tolik šťastného, najednou pocítil závist.

A i když od přítele odešel a byl zase sám, ten zvláštní pocit přetrvával. Dominic si vzpomněl, jak mu Jason kdysi

řekl: „Nechci bez ní žít, Dominiku. *Nemohu* bez ní žít." Tenkrát se mu smál.

Teď však už ne. Zvlášť když si vzpomenul na rudovlasou krásku, která ho zcela okouzlila. V jeho případě však otázka nezněla, zda bez ní dokáže žít. Samozřejmě že dokáže.

Otázka však byla: Jak dlouho?

Stejnou otázku si Dominic kladl i o týden později, když seděl sám ve své knihovně a popíjel. Zamračeně pozoroval zlatavou tekutinu v broušené sklenici. Brie zítra přijede do Londýna, a on ještě stále nemá jasno.

Chce Brie jako svou milenku, zároveň však ví, že je to nemožné. I kdyby ji nějakým způsobem přesvědčil, i kdyby to nějaký čas drželi v tajnosti, dříve či později by jejich vztah vyšel najevo. Brie se pohybuje ve vysokých kruzích a něco takového by jí nikdy nebylo tolerováno tak jako herečkám či mladým vdovám. Což o to, on by takový skandál klidně podstoupil, ale Brie by tím ublížil.

Situace byla o to složitější, že ji Dominic připravil o panenství a dobře o tom věděl. Zatraceně, všechno se to nějak zkomplikovalo. Měl by odjet do Francie a chvíli tam zůstat.

Dominic se zavrtěl v křesle. Nechápal, co se to s ním jenom děje. Nikdy nepatřil k těm, kteří marní čas zkoumáním svých pocitů, zvláště tehdy, když ve hře byla žena.

Dominic rozhodně dopil sklenici. Nebylo pochyb, že Brie Carringdonová je okouzlující žena, kterou není možno ignorovat. On se s ní však musí přestat stýkat. Kdyby pokračoval v jejich vztahu, jako čestný gentleman by ji musel požádat o ruku, což nepřicházelo v úvahu. Svou cestu do Francie využije k ukončení toho, co mezi nimi začalo. Zítra se setká s Brie a vysvětlí jí, že musí odjet. Nebude trvat dlouho a už si na tu malou rozkošnou lištičku ani nevzpomene. Zapomenout na Brie jistě nebude těžší než vyměnit starý kabát, pomyslel si Dominic a znovu si dolil sklenici brandy.

Dominic u snídaně právě otevřel ranní noviny, když dorazil Julian a chtěl věděl, co je nového s Germainem. Dominic v krátkosti objasnil vše podstatné a Julian tiše hvízdl.

„Víš, kamaráde, vedeš opravdu zajímavý život, skoro ti až závidím. Poté, cos minulý týden odjel, nejvíce vzrušující věc, kterou jsem zažil, byl doprovod Brie a Caroline do Londýna. Nejraději bych jel do Francie s tebou. I když... neodjíždíš poněkud narychlo?"

„Vůbec ne," odpověděl Dominic. „Ve skutečnosti jsem odjezd o týden odložil, abych se mohl zúčastnit křtu Jasonovy dcery."

„No já jsem si myslel, že když Brie zrovna přijela..." Julian uviděl v Dominikových očích zvláštní záblesk a zaváhal.

„Ano?" pobídl ho Dominic tichým hlasem, jenž zněl varovně.„To nic," odpověděl Julian, neboť si pomyslel, že bude lépe nenaléhat. „Mimochodem," dodal, „dnes večer doprovázím Brie a Caroline do opery. Jsi srdečně vítán."

„Děkuji, ale už mám v plánu něco jiného. Uvidíme se, až se vrátím z Francie."

„Nu, jak myslíš. Pak ti tedy přeji hodně štěstí," řekl Julian upjatě a obrátil se k odchodu.

Juliane," zavolal za ním Dominic. „Ano?"

„Přestaň si hrát na dohazovačku, ano? Na něco takového jsi až příliš průhledný."

„Dominiku," řekl Julian s úšklebkem, „už chápu, proč jsou na světě lidé, kteří tě chtějí zabít. Vždycky totiž umíš zasáhnout na tom správném místě."

Křest proběhl v klidu a bez jakýchkoliv komplikací. Dominic měl volné odpoledne, a tak se rozhodl navštívit Brie a pozvat ji na projížďku, kde by si mohli promluvit.

Jeho plány však nevyšly. Stál ve vstupní hale její tety a lokaj mu oznámil, že slečna Carringdonová není doma. „Nicméně brzy se vrátí," dodal muž v livreji. „Přejete si na ni počkat? Mohu vás uvést k lady Langleyové."

Jelikož Dominic neměl ani tu nejmenší chuť vidět se s Briinou tetou, zdvořile odmítl a obrátil se k odchodu. Už skoro vycházel ze dveří, když uslyšel své jméno. Otočil se a na schodech do prvního patra uviděl Briinu společnici, jak se ztěžka opírá o vycházkovou hůl. Dívala se na něho dolů, jednou rukou si držela hrdlo a tvářila se, jako by viděla ducha.

„Lorde Stantone," řekla Katherine znovu, „ráda bych si s vámi promluvila."

„Slečna Hewittová, že ano?"

„Ano. Prosím, buďte tak laskav a následujte mě."

Dominic počkal, dokud žena nesestoupila dolů, a pak se nechal uvést do nevelkého salonku. Byl zvědavý, proč s ním chce mluvit. Očekával, že mu nabídne, aby se posadil, ale nestalo se tak. Zena se k němu pomalu otočila a probodávala ho pohledem plným hrůzy a odporu.

Dominic za sebou zavřel dveře a došel ke krbu. „Chtěla jste se mnou mluvit, slečno Hewittová," pobídl ji a přemýšlel, proč jen se na něho dívá, jako by měl rohy a ocas.

„Ano," zašeptala a pevně sevřela rukojeť své hůlky. „Chtěla jsem s vámi mluvit... o Brie. Je mou povinností

dohlédnout na ni."

„Proti tomu nic nenamítám," řekl Dominic, když žena váhala.

„Bojím se o ni."

Povytáhl obočí a čekal.

„Pro její pověst by nebylo dobré, kdyby byla viděna ve vaší společnosti," pokračovala Katherine konečně. „Tady nejsme na Greenwoodu, pane, kde Brie každý zná a respektuje ji. Její dobré jméno by mohlo být nenapravitelně zničeno."

Kdybys jen věděla, pomyslel si Dominic. Hlasitě však odpověděl otázkou. „Chcete mi snad naznačit, slečno Hewittová, že bych se s Brie měl stýkat jen v doprovodu její gardedámy?"

„Ne, chci vám říct, abyste se od Brie držel dál. Nejste ten typ muže, se kterým bych chtěla, aby se Brie přátelila."

Dominic se zamračil. Jedna věc byla, když chtěl s Brie dobrovolně přerušit veškerý kontakt, a druhá zase, když ho k tomu nutila žena, kterou vlastně ani neznal. Obrátil se, aby skryl svůj hněv, a předstíral, že ho zaujaly miniatury na krbové římse.

Jeho pohled okamžitě zaujala dívka s rudými vlasy a modrozelenýma očima - i když byla mladší, byla to Brie. Malíř odvedl skvělou práci, pomyslel si Dominic, když si prohlížel malý portrét. Usmívala se a tvářila se tak, jako by na dlani měla celý svět, ale v jejích očích byl i náznak něčeho, co se podobalo vášni a skryté touze. Dominic si uvědomil, že od ní nemůže odvrátit zrak. „A když se rozhodnu vaše přání nesplnit, slečno Hewittová?" řekl skoro sám pro sebe.

„Pak budu muset učinit jisté kroky, aby se tak stalo, lorde Stantone. Nedopustím, aby Brie udělala stejnou chybu jako Lisette."

„Kdo, pokud se smím zeptat, je Lisette?"

„Skutečně si to nepamatujete, pane? Podívejte se lépe na ty miniatury Tady, napravo."

Dominic pomalu začal ztrácet trpělivost. Obrátil pozornost k ostatním portrétům. Uviděl několik dětí, což zřejmě byla Caroline a její sourozenci, a také portrét muže, v němž poznal Briina otce sira Charlese. Rovněž našel portrét neznámé ženy, která zřejmě byla Briinou matkou. Najednou ho zaujal podivný smutek, jenž vyzařoval z jejího pohledu. Dominic vzal obrázek do dlaně. Byl si jistý, že tu ženu už někdy viděl. „Měl bych ji znát?" zeptal se a obrátil se ke Katherine.

„Ano, lorde, měl. To je... Suzanne."

Právě v té chvíli do místnosti vešla lady Arabella. „Dobré odpoledne, lorde Stantone," pronesla upjatým tónem, aniž by si všimla, že její host náhle ztuhl a odmlčel se. „Carson mě informoval o vaší návštěvě. Pochopila jsem, že chcete hovořit s mou neteří."

Dominic ji naprosto ignoroval a pohled měl stále upřený na miniaturu, již držel v dlani. „Suzanne?" opakoval tichým hlasem.

Když Katherine neodpovídala a jen na něho tiše hleděla, ozvala se lady Arabella. „Co to má znamenat, lorde Stantone? Proč se ptáte na tu nebohou ženu?"

Dominic se konečně podíval na lady Arabellu. „Tohle je portrét Suzanne Durhamové?"

Lady Arabella překvapením zamrkala. „Ano, to je Suzanne." Jak se tady dostala?"

„Nerozumím vám. Suzanne je Briina matka. Můj bratr William se s ní oženil krátce poté, co přijela do Londýna. Tehdy byla slečnou Durhamovou a slečna Hewittová byla její společnicí. Pochopitelně jsem ten svazek neschvalovala, neboť Suzanne byla uprchlicí. V jejich rodině se stala nějaká tragédie, a to během té strašné revoluce. Tehdy musely narychlo opustit Francii ***a..."***

„Chápu vás správně?" přerušil ji Dominic. „Vaše neteř je dcerou Suzanne Durhamové?"

Něco v jeho tónu způsobilo, že se lady Arabella zachvěla. „Ano, ale co to má znamenat? A kam odcházíte?" dodala, když Dominic náhle prošel kolem ní. Ještě jsem vás nepropustila a stále mi dlužíte vysvětlení."

Dominic se náhle zastavil a pomalu se obrátil. Jeho oči se třpytily jako dva kusy ledu. „Mýlíte se, madam," řekl a hodil jí miniaturu k nohám. „Kdysi jsem něco dlužil Suzanne Durhamové a teď vaší neteři. Ale vám, vám nedlužím vůbec nic."

13

mě nenávidět, Juliane. Ale já jsem to nevěděla. Přísahám, že ne!"

Julian cítil, jak se mu svírá srdce. Nemohl vidět Brie takhle nešťastnou. Objal ji kolem ramen a přitiskl k sobě, přičemž si nevšímal spouště, kterou zanechaly Briiny slzy na jeho hedvábné vestě. Něžně ji hladil po vlasech a snažil se ji utišit jako malé dítě.

Dorazil před malou chvílí a celý dům Langleyových nalezl v naprostém tichu. Když ho Carson informoval, že dámy dnes do opery zřejmě nepojedou, požádal, aby směl hovořit s Brie, po čemž byl uveden do přijímacího pokoje. Její bledá tvář a uplakaný pohled ho doslova šokovaly. Když se mu vrhla do náruče, objal ji, a aniž by se ptal na důvod, počkal, až se vypláče. Po chvíli ji dovedl k sofa, kde se oba usadili a jemu se dostalo nesouvislé odpovědi.

„Dneska odpoledne tady byl Dominic," řekla šeptem. „Caroline a já jsme byly na nákupech a vrátily jsme se, právě když odcházel. Vůbec na mě nepromluvil... Juliane, kdybys viděl ten jeho pohled." Brie se zachvěla. Jako by se díval skrze ni a z šedých očí mu sršel chlad.

S přerývaným dechem Julianovi vysvětlila, že v saloně našla svou tetu a Katherine. „Nemám ani nejmenší tušení, co se stalo, ale teta Arabella byla v ráži. Řekla mi, že se lord Stanton choval velmi neomaleně a že se ptal na mou matku. Katherine byla tak rozrušená, že jsem z ní nemohla dostat slovo. Když však konečně promluvila, řekla, že Dominikův otec byl před mnoha lety uvězněn a že na zatykači listině stálo jméno mé matky. To proto matka odjela z Francie a začala žít v Anglii. Ale já jsem to nevěděla. Matka o své rodině nikdy nemluvila. Tvrdila, že všichni Durhamové během revoluce zemřeli."

Julian mlčel. Dobře si pamatoval na to jméno, které před několika hodinami slyšel od Dominika. Tichým hlasem se zeptal, zda Durhamovi nebyli sousedy hraběte de Valdois.

„Myslím, že ano, proč? Chtěla jsem, aby mi Katherine k tomu něco řekla, ale ta byla tak rozrušená, že si musela jít lehnout. Ale copak to není jasné? Dominic mě nenávidí za to, co před lety udělala moje matka. Zřejmě si myslí, že jsem o tom celou dobu věděla. Ale to není pravda, Juliane! Má matka se mnou o minulosti nikdy nemluvila."

Její tón byl tak sklíčený, že Julian měl pocit, že se mu rozskočí srdce. „Obávám se, že je to trochu složitější, Brie," řekl něžně. „Právě před týdnem Dominic zjistil, kdo ho chce zabit. Jméno toho muže je sir Charles Durham. Nevíš, jestli s tebou není nějak spřízněný?"

Brie na něho nevěřícně zírala a z tváří jí zmizela veškerá barva. „Matčin otec," dostala ze sebe šeptem.

„Tedy tvůj dědeček. Tady," řekl a podával jí kapesník. Já nepláču. Nikdy nepláču!"

„Ne, samozřejmě že ne," řekl chlácholivě, když si Brie hřbetem ruky otřela uplakané oči. Znovu ji vzal do náruče a bradu si opřel o temeno její hlavy. „Obávám se, že je to pravda. Za útoky na Dominikův život je tvůj dědeček. Sir Charles Durham stále žije a Dominic ho chce navštívit. Vyjíždí zítra ráno."

„Pak nemáme moc času," řekla Caroline, která stála za nimi a vyslechla podstatnou část rozhovoru. „Musíš okamžitě vyhledat lorda Stantona, Juliane, a vysvětlit mu, že Brie s tím nemá nic společného."

Julian ztuhl. „Pochybuji, že mě Dominic vůbec bude poslouchat. Pokud věří, že Brie o své rodině věděla, pak ho nic, co řeknu, nemůže přesvědčit, že se mýlí. Bude lepší počkat, dokud se Dominic nevrátí do Anglie. Mezitím jistě pravdu odhalí sám."

„Ale taky třeba ne!" protestovala Caroline. „Než se vrátí, mohou uplynout týdny a měsíce. Pak už jí jen stěží uvěří. Ne, Juliane, musíš za ním jit a všechno mu vysvětlit."

„Můžete se vy dva přestat dohadovat!" vyhrkla Brie. „Nejsem kus hovězího, abyste za mě rozhodovali." Odhodlaně zvedla bradu. „Caroline, máš pravdu. Nesmím dovolit, aby lord Stanton odjel s představou, že jsem o tom věděla. Ale stejně tak nemohu dovolit, aby mou bitvu za mě vedl Julian. Musím s Dominikem mluvit sama. Ačkoliv," rozechvěle se na Juliana usmála, „budu potřebovat doprovod. Dominic má ve městě dům, že ano? Vezmeš mě k němu?"

Julian se na ni díval s protichůdnými pocity. „Ale no tak, Brie, nemůžeš přece očekávat, že se budu podílet na něčem tak nerozumném." Pak se Brie snažil přemluvit svými dřívějšími argumenty, ale když neuspěl, dodal: „Kromě toho Dominic stejně není doma."

„Ale ty víš, kde je," namítla Brie. „Prosím, Juliane, musím ho vidět. Mohla bych se vyptat jeho sloužících, ale určitě bych tak spustila lavinu dohadů a pomluv. Kdybys mi pomohl, ušetřil bys můj čas i ochránil mou pověst."

„Zatraceně, Brie..."

O hodinu později Julian pomáhal oběma sestřenicím nasednout do svého kočáru. Když však viděl, jak si Brie unaveně opřela hlavu, jako by jí nezbývala žádná energie, v duchu zaklel. S vypětím všech sil odtrhl zrak od její bledé tváře a raději se soustředil na její sestřenici. Caroline trvala na tom, že je doprovodí na ples ke Copelyům, kde se měl Dominic zdržovat. Seděla vedle Brie a mlčky hleděla z okna.

Celou cestu nikdo z nich nepromluvil ani slovo, až do té doby, než museli zdvořile odpovědět na přivítání lorda a lady Copelyových a vyměnit si s nimi zdvořilosti. Brie se nucené usmívala, a když ji Julian vedl dolů po schodišti, cítil, jak je celá napjatá. Ještě jednou jí navrhl, aby rozhovor s Dominikem odložila, až se vrátí, ale Brie odmítla. Pohledem rychle přelétla dav a snažila se najít vysokého gentlemana, který jí vzal srdce.

„Dones něco k pití, Juliane," zašeptala Caroline, když viděla, jak je Brie bledá. „Nejlépe šampaňské."

Julian přikývl a dovedl Brie do rohu místnosti, kde byly rozmístěny pohodlné židle pro unavené hosty. Rozkázal jí, aby se posadila, a zatímco ji nechal v péči Caroline, vydal se pro něco k občerstvení.

Brie poslechla jen proto, že ji najednou opustila veškerá odvaha. Ruce měla upjatě složené do klína a hleděla přímo před sebe. Kolem ní se míhali tanečníci, jejich smích se mísil se známou melodií, ale Brie nic z toho nevnímala.

Trochu barvy do tváří se jí vrátilo až tehdy, když vypila sklenici šampaňského, ale když Julian řekl, že viděl Dominika, znovu zbledla. Přinutila se však k úsměvu, vstala a rozechvělým hlasem Juliana požádala, aby ji k němu dovedl.

Brie cítila, jak jí v hrudi divoce bije srdce, přesto se však odhodlaně prodírala davem. Dominic k ní stál obrácený zády a právě se skláněl, aby slyšel, co mu šeptá jeho krásná společnice. Když si Brie uvědomila, že se jedná o lady Denise, otočila se a chtěla utéct. Pak jí však Julian řekl, aby zvedla hlavu, a popostrčil ji dopředu. Brie věděla, že je příliš blízko, než aby to vzdala, tak se zhluboka nadechla a nechala se vést.

Byla připravená na všechno, ale ne na chlad, jejž spatřila v jeho očích, když ji uviděl. Brie se zarazila a zoufale si přála, aby byla kdekoliv jinde, jen ne ve společnosti tohoto nebezpečně vypadajícího muže, který na ni hleděl s nenávistí a zlobou, pak se však odhodlala, přistoupila blíž a popřála krásný večer.

Julian pozoroval Brie a skládal hold její odvaze. Rovněž lady Denise pochopila, že se něco děje, poněvadž se moudře stáhla a nechala Brie, aby mohla s Dominikem mluvit v soukromí.

Když však Brie požádala Dominika, aby si s nim mohla promluvit, koutky jeho krásných úst se zkřivily v pohrdavém úšklebku. „Vaše vysvětlení není nutné, slečno Carringdonová," řekl s ledovou formálností.

Už se chtěl obrátit a odejít, když ho Brie rozechvělou rukou chytila za předloktí. Zarazil se, varovně se na ni podíval, a proto Brie rychle ucukla, přesto se však nevzdala. „Potřebuji s vámi mluvit, lorde," trvala na svém. Jedná se však o poněkud delikátní záležitost, kterou bych probrala raději někde v soukromí. Jediné, co po vás chci, je pět minut vašeho času."

Dominic ji pozoroval nenávistným pohledem. „Dobrá tedy," řekl jízlivě. „Chcete pět minut, máte je mít. V přízemí je malý salonek. Za chvíli tam přijdu." Brie jen mlčky přikývla.

Po chvilce hledání našla salon, o kterém Dominic mluvil, a vešla dovnitř. Místnost byla prázdná, ale na zdi hořely zapálené lampy a v krbu praskal oheň. Brie přistoupila blíže ke krbu, natáhla prochladlé ruce a čekala, až se Dominic objeví.

Uběhlo dlouhých deset minut. Brie byla tak zaujatá vlastními myšlenkami, že ani neslyšela, když se otevřely dveře. Probralo ji až hlasité zakašlání. Prudce se otočila a viděla, že v místnosti stojí Dominic. Měl na sobě tmavé večerní šaty a oči se mu leskly jako dva kusy ledu. Ramenem se opíral o dveře, ruce překřížil na prsou a mlčky čekal, až promluví. Brie najednou věděla, že jí neuvěří.

Hleděla na naprostého cizince, jehož milovala, a slova, která si pečlivě připravila, jí najednou odumřela na rtech. Najednou necítila nic jiného než zoufalství a smutek. Jak těžké to pro něho muselo být, pomyslela si Brie, vždyť byl ještě dítě. Nejdříve zrada vlastní matky a pak smrt milovaného otce. Tito dva lidé za sebou zanechali jizvy - jizvy, jež drive neviděla a které se nikdy zcela nezahojí. Občas pod jeho cynickou maskou zahlédla náznak hořkosti a smutku, ale nevěděla, odkud se vzaly. Ted, když znala odpověď a mohla by ho utěšit a pomoct mu, mezi ně postavil hradbu nenávisti a nedorozumění. Byl nedostupný jako ta nejvzdálenější hvězda.

„No tak, malička," pobídl ji. „Chtěla jsi pět minut. Zbývají čtyři." Brie cítila, jak jí po tváři kanou horké slzy, a odvrátila hlavu. Je mi to tak líto, Dominiku," zašeptala.

„Ale no tak, co to vidím? Snad ne slzy?" utrousil Dominic posměšně. „Že bys mě chtěla dojmout, malá vampýrko? Jenže na mě to neplatí, pro mě plakat nemusíš."

Jenže já nepláču kvůli tobě," odvětila Brie a ztěžka polkla. „Pláču kvůli sobě, že jsem byla tolik hloupá a myslela jsem, že mě vyslechneš. Je zřejmé, že sis o mně už udělal úsudek a nemíníš ho změnit." Náhle ji popadla zlost nad jeho nespravedlností a prudce se k němu obrátila. „Mohu se zeptat, jaké máš důkazy? Když tvůj otec zemřel, ještě jsem nebyla na světě. Až do dnešního dne jsem o minulosti své matky nic nevěděla."

„Ted asi řekneš, že nemáš nic společného s útoky na můj život," řekl hlasem, v němž se neodrážel ani ten nejmenší náznak citu.

Brie chvíli trvalo, než pochopila, co tím vlastně chtěl říct. Nevěřícně na Dominika hleděla a snažila se potlačit hysterický smích. Můj ty bože, takže ji dokonce obviňuje, že ho chtěla zavraždit!

„To je nesmysl," řekla Brie rozechvěle, když konečně byla schopna promluvit. „Kdybych toužila po tvé smrti, jistě bych si při tom nepodpálila vlastní stáj. Ani ty si nemůžeš myslet, že bych udělala takovou hloupost."

Dominikův ledový výraz se nezměnil. „Proto jsi zabila Boultera? Protože se ti nelíbily jeho metody? Své kumpány si musíš lépe vybírat, drahá."

Brie měla dojem, že se jí to všechno jen zdá. Hořce se zasmála. „To je skvělá rada! Až se tě příště pokusím zabít, všechno si lépe promyslím. No jak vidím, tobě je všechno jasné. Náš rozhovor je zcela zbytečný." Pustila se ke dveřím, ale pak se zarazila. Uvědomila si totiž, že v nich stojí Dominic. Zůstala stát a čekala, až jí uhne z cesty.

Dominic sice po chvíli odstoupil ode dveří, ale místo aby jí uvolnil cestu, se pomalým nebezpečným krokem začal přibližovat. Zastavil se jen nepatrný kousek od ní, natáhl ruku a dotkl se rudé kadeře na jejím hrdle. Brie napadlo, jestli ji nechce uškrtit. Když viděla temný výraz jeho očí, pomyslela si, že by toho byl schopen.

Jedno stále nechápu," zamumlal. „Co jsi myslela, že získáš, když mě svedeš? Doufala jsi, že mi svým kouzlem popleteš hlavu a všechno bude snadnější?"

Brie mu chtěla odpovědět, ale nedokázala ze sebe vypravit ani jediné slůvko. Místo toho jen fascinovaně hleděla na jeho rty, které se k ní pomalu začaly přibližovat.

Byl to trestající polibek, plný zoufalství a zloby, který jí toho prozradil víc než krutá slova, přesto ji vlastní tělo opět zradilo. Bezmocně ho objala kolem krku a zoufale se k němu přimkla. Nemohla myslet, nemohla dýchat, necítila nic než Dominikovy rty, jeho tvrdé tělo přitisknuté na její.

Ani si neuvědomila, že se otevřely dveře a dovnitř vešli tři gentlemani v silně podnapilém stavu. Hlasitě se smáli něčemu, co právě řekl jeden z nich, když však uviděli Brie v Dominikově náruči, na chvíli se zarazili.

„Co to má znamenat, Stantone?" zeptal se jeden z nich opilým hlasem. „Proč jsi nás nechal zavolat, když tady máš takový šťavnatý kousek?"

Druhý muž tiše hvízdl. „Copak to nechápeš, Percy? Dominic je opravdový kamarád. Chce se s námi rozdělit. Já ji chci hned po tobě, Dominiku."

Dominic prudce přerušil polibek a podíval se na tři příchozí muže. Brie pomalu otevřela oči a snažila se pochopit, co se děje. Když uviděla chlípné pohledy těch tří opilců, zděšeně couvla. Přesně tohle Dominic plánoval! Pozval tyhle tři, aby se k nim přidali. Tak tohle byla jeho pomsta. Zesměšnit ji před svými přáteli. Možná se dokonce chtěl dívat, jak si s ní budou užívat.

Zachvátila ji slepá zuřivost. Nenávistně vykřikla a natáhla ruku, aby ho vší silou udeřila. Než se Dominic stačil vzpamatovat a zachytit její zápěstí, nehty ho škrábla do tváře.

Dominic hlasitě zaklel. Pevně ji držel za obě ruce a snažil se jí vysvětlit, že s tím nemá nic společného, že on tady své přátele nepozval, i když tuší, kdo to mohl udělat, ale všechno bylo marné.

„Ty bastarde!" křičela zaslepená zlostí. „Nenávidím tě! Kéž by tě Boulter zabil!"

Její krutá slova ho bodla u samého srdce. Dominikovi se zatmělo před očima. Pevně ji sevřel a nemilosrdně přitiskl na své pevné tělo.

Brie cítila, jak dlouhými prsty drtí její zápěstí, a pomyslela si, že ted ji určitě zabije. Tiše vykřikla, zavřela oči a odevzdaně čekala na svůj osud.

Dominic uslyšel bolestivý výkřik a okamžitě se vzpamatoval. Tiše zaklel a pustil ji tak prudce, až Brie upadla na zem. Ležela tam, třásla se po celém těle a hleděla na Dominika vyděšenýma očima.

Dominic z náprsní kapsy vytáhl kapesník a přitiskl si ho na krvácející tvář. „Vše jsem pochopil, drahá." Pak se podíval na své tři kamarády a řekl: „Prosím, pánové, jste na řadě. Snad budete mít více štěstí než já." Na chvíli se odmlčel a znovu se podíval na Brie. „Ujišťuji vás, že trocha námahy se vyplatí. Když se totiž rozhodne někoho obdařit svou přízní, dokáže být velmi vzrušující."

Po těch slovech se obrátil a opustil místnost.

Lady Denise okamžitě zaznamenala Dominikův návrat, neboť celou dobu ze dveří do sálu nespustila oči. Překvapilo ji, když dostala Dominikův vzkaz, ve kterém stálo, že ji večer doprovodí na ples ke Copelyovým. Po jejich posledním setkání už v znovuobnovení jejich vztahu nedoufala, ale jakmile si přečetla stručné řádky, okamžitě se začala připravovat a byla rozhodnutá využít každé příležitosti.

Když ji však Dominic přišel vyzvednout, její naděje se silně otřásly v základech. Dominic byl celou dobu zachmuřený a skoro nemluvil.

Pak se objevila ta potvora Carringdonová a Denise bylo všechno jasné. Prostě neměla žádnou šanci. Sledovala, jak Dominic odchází z tanečního sálu, a dostala skvělý nápad. Rychle vyhledala jeho přátele a poslala je do salonu, do něhož před chvíli vstoupil Dominic. Ted měla oči upřené na dveře a čekala, až se v nich objeví.

Dominic skutečně vešel do sálu a mířil si to rovnou k ní. Znala ho až příliš dobře, než aby nechápala, co znamená ten jeho temný výraz. Mimovolně couvla.

Když však uviděla hluboké rány na jeho tváři, vykřikla: „Můj ty bože, co se ti stalo?"

Dominic se přinutil k úsměvu. „Použij svou představivost, drahá. Jistě nebude trvat dlouho a pochopíš, že to je důsledek té malé šarády, kterou jsi zorganizovala. Pojď, zavezu tě domů. Už jsem nechal přistavit kočár."

„Ale... vždyť jsme právě přišli! To přece nemůžeš myslet vážně!"

Dominic povytáhl obočí a vyzývavě se na ni podíval. Denise přestala protestovat a bez dalších námitek se nechala doprovodit ven z tanečního sálu a pak po širokém schodišti až do vstupní haly.

Dominic jí zrovna přes ramena přehodil kožešinový plášť, když někdo zavolal jeho jméno. Zarazil se a pomalu se otočil k širokému schodišti. Stál tam Julian Blake a z očí mu sršely blesky. Denise slyšela, jak Dominic tiše zaklel.

Julian došel až k nim a jeho vždy milá tvář byla pokřivená zlostí. „Tentokrát jsi zašel příliš daleko!" procedil skrze zuby.

Zdálo se, že ho Dominic neslyšel, poněvadž se otočil a od sluhy přijal svůj večerní plášť a klobouk. Ještě nikdy nikoho neviděla, že by se s Dominikem odvážil mluvit takovým způsobem.

„Dominiku..."

„Promluvíme si jindy a především jinde," přerušil ho Dominic, nabídl Denise rámě a vyšel s ní ze dveří. Julian je mlčky následoval a počkal, dokud Denise nebude sedět v kočáru.

„Takhle ti nedovolím odejít, Dominiku. Myslíš si, že nemá žádného ochránce? Pak se mýlíš."

Dominic se na něho podíval chladným pohledem. „To ty se mýlíš, Juliane. Slečna Carringdonová nepotřebuje ochránce, ale dozorce. Ted, jestli mě omluvíš..."

Jednou nohou byl v kočáru, ale když uslyšel Julianovu výzvu k souboji, ztuhl. „Budu předstírat, že jsem nic neslyšel, příteli," řekl tiše.

„Chceš ignorovat výzvu?"

„To ne, jen ti nechci provrtat tělo kulí, Juliane. A už vůbec ne kvůli takové malé potvoře, která ti svou krásou popletla hlavu. Zítra odjíždím na kontinent. Věřím, že než se vrátím, dostaneš rozum." Dominic vyskočil do kočáru a zabouchl za sebou dveře.

Jakmile se kočár rozjel, Denise vyhlédla z okna a uviděla Juliana, který tam stál se zaťatými pěstmi a z očí mu sršela zlost a nenávist.

Denise se pohodlně usadila do měkkých polštářů a vítězoslavně se usmála. Tahle výměna názorů ji přesvědčila, že se ohledně Brie Carringdonové nemá čeho bát. Stačil jediný pohled na Dominikovu zachmuřenou tvář a byla si jistá, že její sokyni nemiluje.

Denise celou cestu domů moudře mlčela, neboť věděla, že když je Dominic v ráži, je lepši ho neprovokovat a klidit se mu z cesty. Upjatě seděl a mlčky hleděl do tmy, nicméně Denise z jeho silného těla cítila napětí. Byl jako zvíře, které čeká na sebemenší popud, jen aby mohlo vyrazit k boji.

Když se na ni Dominic konečně podíval, srdce jí na malou chvíli přestalo bít. Jeho oči byly chladné, bez sebemenšího náznaku něžnosti. Věděla, že se potřebuje uvolnit, a doufala, že tak učiní v její posteli.

Jakmile kočár zastavil před jejím domem, zamumlala jeho jméno a smyslným hlasem ho pozvala dál. Dominic se jen naklonil a otevřel dveře.

„Takhle mě nemůžeš nechat!" vykřikla nevěřícně.

Ledovým pohledem přejel po jejím těle. Jestli sis nevšimla, zrovna ted nejsem dobře naladěný."

„Dominiku, co se stalo dnes večer..."

„Nechci o tom mluvit, Denise."

Když pochopila, že to myslí vážně, vystoupila z kočáru a obrátila se k němu. „K čertu s tebou, Dominiku! Co vlastně chceš? Nejdříve mě pozveš na ples, a pak si mě skoro nevšímáš. Uprostřed plesu mě před zraky všech přítomných odvedeš domů, a ted mě necháš na prahu mých dveří jako pohozenou rukavici!"

„Nemám zájem dělit se o tebe s polovinou mužů v Londýně, drahá."

„Nu, právě od tebe bych takovou prudérnost nečekala. Ty a ta tvá slečna Carringdonová se k sobě vskutku skvěle hodíte!" „Nechej ji být," zavrčel.

Denise se usmála. „Copak, dotkla jsem se bolavého místa? To ona ti na tváři zanechala ty krvavé rány? Chudáčku. Muselo být strašné zjistit, že všechny ženy netouží po tom, aby si vzaly do své postelevěhlasného Stantona!"

Dominic se zamračil, ale mlčel. Denise chvíli zůstala stát, ale pak sklonila hlavu. „Promiň, tohle jsem nechtěla." Oči se jí zalily slzami a ona k němu natáhla ruce.

Dominic ji pozoroval chladným pohledem. „To by stačilo, Denise. Dovnitř nepůjdu. Ale jestli chceš, můžu k tobě poslat prvního gentlemana, kterého potkám. Bylo by škoda nechat tvé vnady jen tak ladem."

Denise popadla vějíř a chtěla ho mrštit po Dominikovi, ten však zavřel dveře a zaklepal na kočího. Kočár se rozjel a běsnící kráska zůstala stát na chodníku.

14

hraběte Stantona pádil z Londýna do Doveru. Všichni cestující byli pohodlně usazení, nicméně dlouhá cesta se odehrávala v naprostém tichu.

Když Jason zjistil, že s Dominikem není žádná řeč, opřel se a z okna sledoval ubíhající krajinu. Podle toho, co se k němu doneslo, se Dominic na plese u Copelyů nezachoval zrovna jako gentleman a zcela zničil pověst Brie Carringdonové. Jason by rád věděl, co je na tom pravdy, ale Dominic o celé záležitosti odmítal mluvit.

Jason pokradmu pokukoval po svém příteli, který poklidně podřimoval na předním sedadle. Vůbec nevypadal, že by byl nějak rozrušený. Jason pokrčil rameny. Člověk se v Dominikovi prostě nevyzná. Ten chlap má zvláštní schopnost nedat na sobě znát, co si zrovna myslí, a právě na tom se zakládal jeho úspěch špiona. Nicméně ti dva se znali natolik dobře, že si Jason všiml lehkých záchvěvů v Dominikově čelisti. Jason věděl, že se včera *něco* muselo stát. Rovněž však věděl, že téma zůstane uzavřeno, dokud Dominic sám neuzná za vhodné, že by o něm chtěl mluvit.

Jason se rozhodl následovat Dominikova příkladu a zavřel oči. Náhle však koně zmírnili tempo. Uslyšel něčí hlas, a když vykoukl z okna, uviděl jezdce v dlouhém plášti s kapuci.

„Asi by ses měl probudit, Dominiku," řekl Jason. „Zřejmě jsme byli přepadeni."

Dominic otevřel jedno oko. Jacques si s nimi poradí."

„Skutečně?" zeptal se Jason a sledoval, jak jezdec seskočil z koně. „Proč to tedy neřekneš našemu nezvanému hostu? Jde totiž přímo k nám."

Dominic se napřímil a rychlým pohybem zkontroloval, zda je nabitá pistole na svém místě. Jason se vyklonil z okna, a když si všiml, že lupič je ještě mladíček, s úlevou si oddychl. Chlapec měl štíhlou postavu, a ačkoliv si nasadil klobouk hluboko do čela, vykukovala mu brada hladká jako u novorozeněte. Mladík předal otěže svého koně jednomu ze sluhů a o chvíli později prudce otevřel dveře. Ke svému velkému úžasu Jason hleděl do modrozelených očí Brie Carringdonové.

Zdálo se, že rovněž ona je překvapená, ale když se posadila na volné místo vedle Jasona, rychle se vzpamatovala. „Omlouvám se, lorde Effingu," řekla vyrovnaným hlasem hodným diplomata, „ale vás jsem tady nečekala." S úsměvem kývla hlavou k pistoli, kterou držela v ruce. „Nemusíte se bát. *Vás* zastřelit rozhodně nehodlám. Zato s tím druhým, to je něco jiného. Jak se máš, Dominiku?"

Jason by od svého přítele čekal rozličné reakce, ale rozhodně ne pobavení. „Skvěle, maličká," řekl a v šedých očích mu tančily jiskřičky smíchu. „Ty mě snad nikdy nepřestaneš udivovat. Měl jsem za to, že jsem se tě zbavil, ale to jsem se zřejmě spletl. Nejdříve za bílého dne přepadneš mého kočího a pak na mě míříš pistolí. Zajímalo by mě, co bude pak."

Brie neurčitě pokrčila rameny a snažila se ovládnout svůj hněv. Nikdy Dominikovi nedá najevo, jak touhle šarádou utrpěla její pýcha, nicméně neomalený způsob, jakým s ní minulou noc zacházel, ji přesvědčil o nutnosti tohoto činu. Je mi líto, že tě musím zklamat, Stantone," řekla, „ale já jsem nikoho nepřepadla. Tvůj kočí mě poznal a prostě zastavil."

„Nechce se mi věřit, že by Jacques ztratil rozum. Pověz mi, děvče, co bude následovat. Únos?"

Jeho důvěrně známý úsměv ji zahřál u srdce, ale Brie si zakázala jakékoliv projevy slabosti. „Vůbec ne," odvětila chladně. „A i kdybych to měla v úmyslu," řekla a s úsměvem se podívala na Jasona, „pochybuji, že by lord Effing něco takového dovolil."

Jason její úsměv opětoval. „To není jisté, slečno Carringdonová. Zřejmě by záleželo na vašich důvodech." Pohodlně se opřel a zeptal se: „Proč jste se rozhodla přidat se k nám tak... neobvyklým způsobem?"

„Chtěla jsem zjistit, kam jedete."

„Proč?" otázal se Dominic ostře.

„Ano, proč, slečno Carringdonová?" zeptal se Jason mnohem mírněji.

Brie na Jasona upřela prosebný zrak. „Lorde Effingu, jsem si jistá, že jste do celé záležitosti zasvěcen a víte, že Suzanne Durhamová byla má matka. Já..." Brie se na chvíli odmlčela. „Mám hned několik důvodů k tomu, abych chtěla jet do Francie s vámi. Za prvé, lord Stanton je přesvědčený o tom, že za uvěznění jeho otce je zodpovědná má matka. Já ne. Má matka nepatřila k lidem, kteří by někoho poslali na jistou smrt. Musím zjistit, co se tehdy skutečně stalo."

Odmlčela se a pohledem mimovolně sklouzla k Dominikovi. „Lord Stanton rovněž věří," řekla s náznakem hořkosti, „že jsem se spojila s otcem své matky a usilovala o jeho smrt. Až do včerejška jsem neměla ani to nejmenší tušení, že Charles Durham vůbec žije. A i když připouštím, že jsme s lordem Stantonem měli jisté... neshody, jeho smrt bych si nikdy nepřála."

Brie už déle nedokázala snášet Dominikův chladný pohled, a tak se znovu obrátila na Jasona. „Nevím, kde můj děd žije, ale rozhodné vás nechci obtěžovat svou přítomností. Pokud mi dáte přesnou adresu, kde bych Charlese Durhama mohla najít, v klidu vás zase opustím."

„Předpokládám," řekl Dominic suše, „že chceš jet přes celou Francii oblečená jako nějaký lupič s pistolí v ruce."

„Nemám příliš na výběr!" vyštěkla Brie. „Žena nemůže cestovat sama bez doprovodu. Kromě toho jsem považovala za moudré opustit Londýn, protože po včerejším skandálu se tam nemohu ani ukázat."

Dominic neodpověděl. Věděl, že by měl Brie vysvětlit, že je v celé záležitosti nevinen. Že s jejím zostuzením před jeho přáteli nemá nic společného, ale ještě stále se na ni zlobil. Zlobil se, že z něho udělala hlupáka a že navzdory své nenávisti k ní ho stále přitahuje. Zlobil se, že stačí jediný pohled na její tvář a u srdce ho hřeje příjemný pocit. A teď

ještě zastaví jeho kočár! Samozřejmě věděl, že je výbušná a tvrdohlavá, ale nikdy by ho nenapadlo, že ho bude pronásledovat do Francie. Jak si to vůbec představuje?

A navíc to její lhaní! Až ted si všechno dal dohromady. Dobře si vzpomínal, jak reagovala, když se poprvé setkali na Julianově lovecké chatě. Znala ho, tím si byl jistý. Když se představil, spatřil v jejích očích záblesk zděšení. Proč jinak by si od začátku vymýšlela a skrývala svou identitu? Tvrdila, že chtěla jen chránit svou pověst, ale on teď ví, že se bála toho, aby neodhalil její spojení s Durhamem.

Podíval se na Jasona a na tváři svého přítele spatřil hluboké zamyšlení a zájem. Ta zatracená malá čarodějnice! Stačila chvíle a už si Jasona omotala kolem prstu. Jasone, snad jí nevěříš? Ani polovina z toho, co ti tady vykládá, není pravda," řekl Dominic znechuceně. „Ona dobře ví, kde má Durhama hledat."

Když Jason mlčel, Dominikův zrak sklouzl zpátky k Brie. „Má drahá slečno Carringdonová," řekl, jako by ho jejich rozhovor začal nudit, „vaše důvody zastavit náš kočár jsem shledal jako nedostatečné - i když uznávám, že jsou mnohem zábavnější než předstírání vaší nevinnosti. Doporučoval bych vám vrátit se domů, ale pokud chcete navštívit svého dědečka, v tom vám samozřejmě nemohu bránit. A ted," dodal Dominic nevzrušeně, „potřebujete snad pomoct při nasedání na koně?"

Brie na něho dlouze mlčky zírala a nebyla schopná přijmout jeho odpověď. Pak konečně uhnula pohledem a pokývala hlavou. Prohrála. Dominic ji nenávidí a není nic, čím by to změnila. Otevřela dveře, posbírala své poslední střípky důstojnosti a vystoupila z kočáru.

Ještě jednou se na Dominika podívala a pak vedle něho pohodila svou pistoli. „Můžete ji potřebovat, lorde. Třeba se rozhodnete mě zastřelit."

Když nasedla na svého koně a kočár se dal zase do pohybu, Jason se podíval na svého přítele a řekl: „Uznávám, že metody slečny Carringdonové jsou poněkud neobvyklé, Dominiku, ale zřejmě jí skutečně nic jiného nezbývalo."

Dominic se zamračil. „Co chceš, abych udělal? Pozval ji, aby se k nám přidala?"

„Co chci já, to není důležité. Já jen, že jsi na ni byl trochu příliš tvrdý, nemyslíš?"

Dominic se podíval z okna. „Doufám, že jsem ji přinutil, aby jela domů."

Jason se naklonil a zvedl Briinu pistoli. „Zajímalo by mě, jestli vůbec ví, jak ji použít," řekl a prohlížel si zbraň.

Dominic odfrkl. „Ví, a to velmi dobře. Viděl jsem ji, jak zastřelila muže a ani nezaváhala."

Dominic ignoroval Jasonovo tázavě pozvednuté obočí. Znovu se opřel a zavřel oči, ale potom uslyšel Jasonův tichý smích. „Nechápu, co je tady k smíchu," zahučel Dominic a na chvilku otevřel jedno oko.

„Hned to pochopíš, příteli. Ta zbraň totiž není nabitá."

Dominic otevřel obě oči a prudce se napřímil. „Ta malá bláz-nivka! Kdybych ji dostal do rukou, já bych ji..." Dominic si všiml Jasonova pobaveného pohledu a zavřel pusu.

„Ano, co bys ji?"

„To je jedno." Dominic zavřel oči a raději předstíral, že chce spát.

Brie však domů nejela. Dominikova nedůvěra ji jen utvrdila v tom, že musí dokázat svou nevinu a očistit pověst své matky.

Když však dojela do Doveru, začala svého rozhodnutí následovat Dominika litovat. Jelikož předešlou noc skoro nespala, byla z dlouhé cesty v sedle vyčerpaná a také jí byla zima a měla hlad. Právě ted netoužila po ničem jiném než po horké koupeli, teplém jídle a měkké posteli. Když však zastavila na rušném nádvoří, zaváhala. Hostinec U George vypadal jako slušný podnik, který by mohl splnit veškerá její přání, ale věděla, že pokud má najit loď, která ji zítra převeze přes kanál, musí začít hned ted. S lítostivým pohledem na hostinec obrátila koně k dokům.

Projížděla potemnělými uličkami a kromě klapotu koňských podkov a vzdáleného šumění moře bylo všude naprosté ticho. Najednou zavál chladný vítr a Brie se zachvěla. Těsně se ovinula vlněným pláštěm a klobouk posunula více do čela, aby skryla tvář.

Pomalu vjížděla do přístavu a obezřetně se rozhlížela kolem sebe. Všude postávaly skupinky námořníků, kteří vypadali, že právě vyšli z putyky. Brie si zoufale přála, aby ted měla svou pistoli. V duchu si spílala do bláznů a pobídla koně k rychlejšímu klusu. Kromě pláště a klobouku, který zajišťoval její anonymitu, neměla žádnou jinou ochranu a pochybovala, že kdyby se dostala do potíží, že by jí nějak zvlášť pomohly.

Byla ráda, když konečně uviděla kancelář lodní společnosti. Seskočila z koně, zvíře uvázala u vchodu a vešla dál. Když si úředník za stolem všiml, že jedná se ženou, udiveně se na ni podíval, nicméně bez zaváhání přijal peníze a upřesnil dobu vyplutí do Francie.

Brie jeho udivený výraz skoro rozesmál, když však vyšla na ulici, humor ji náhle přešel. Její kůň zmizel.

Rychle začala přemýšlet. Kancelář lodní společnosti bude jistě bezpečnější místo než temné ulice. Právě se chtěla vrátit dovnitř, když za sebou uslyšela kroky. Otočila se právě včas, aby stačila uskočit před rukama, které po ní chňaply.

Najednou cítila, jak jí srdce skočilo až do krku. Stála tváří v tvář čtyřem podnapilým námořníkům.

„Dej sem peníze, mladíčku," řekl jeden z nich, zatímco ostatní přikyvovali. Brie začala vyděšené couvat. Věděla, že její strach cítí, protože sama slyšela bít své srdce. Právě přemýšlela, kterým směrem se má vydat na útěk, když jeden z mužů dal signál a všichni se na ni vrhli.

Brie se zoufale bránila a snažila se uhnout jejich nenechavým rukám, ale marně. V divokém boji ztratila klobouk a rudé vlasy se jí rozlily po ramenou.

„Zatraceně, vždyť to je ženská!" vykřikl jeden z nich.

Brie na svých prsou ucítila jeho ruce a ohromeně vykřikla. Prudce se obrátila a kopla útočníka přímo mezi nohy, čímž způsobila, že bolestivě zaúpěl a svezl se k zemi. Brie se rychle rozhlížela, co by mohla použít jako zbraň, nicméně nic tam nebylo.

V dálce uviděla osamělého jezdce a chtěla zavolat o pomoc, když vtom se jí zatmělo před očima a podlomila se jí kolena. Jeden z hromotluků ji vší silou praštil pěstí do obličeje. Nebýt drsných rukou, které ji popadly, upadla by na zem.

Pak najednou všechno splývalo v jednu tmavou čmouhu. Jako by z dálky slyšela dusot koňských kopyt a matně si uvědomovala, že muž na koni vjel přímo mezi ně. Slyšela překvapené výkřiky útočníků, svištění biče a bolestivé úpění, když jim bič dosedl přímo na záda.

Když ji konečně pustili, Brie se podlomila kolena a dívka klesla na dlážděný chodník. Klečela tam a zděšeně lapala po dechu, zatímco útočníci vzali nohy na ramena a snažili se co nejrychleji zmizet.

„Ublížili ti?" zaslechla známý hlas. Brie jen zakroutila hlavou, poněvadž nebyla schopna se svému zachránci podívat do očí.

„Pokud se ti to nelíbilo," řekl Dominic nevzrušeně, „navrhoval bych, aby sis našla bezpečnější místo. Kde máš koně?" Když Brie něco nesrozumitelného zamumlala, Dominic svou otázku zopakoval.

„Nevím!" vykřikla Brie a konečně zvedla hlavu. Oči měla plné strachu a zoufalství a po tvářích jí stékaly slzy. Dominic pohodlně seděl na svém koni a jezdecký bičík měl opřený o sedlo. Když viděla jeho ležérní pózu, chtělo se jí křičet. Ona se třásla strachy, její pýcha byla roztříštěná na tisíce kousíčků a jediné, na co se vzmohl muž, kterého milovala, bylo mluvit s ní svým cynickým tónem. Právě ted byla přesvědčená, že ho skutečně nenávidí. Jako by nestačilo, že ji našel v tak ponižující situaci, ještě ji musí deptat svým výsměchem. Sklonila hlavu a začala usedavě plakat.

Dominic tiše zaklel, seskočil z koně a vzal ji do náruče. Ignoroval její chabé pokusy vymanit se z jeho objetí a pevně ji držel. Když se konečně zklidnila, vysadil ji na svého koně, nasedl za ni a objal ji kolem pasu. Brie ztratila veškerou sílu i vůli se bránit. Unaveně se opřela o jeho pevnou hruď, tvář zabořila do ramene a tiše plakala.

Projížděli temnými uličkami a Dominika se zmocňovala nutkavá touha najít ty mizery, co přepadli Brie, a zpřerážet jim kosti. Naslouchal tichému vzlykání a bolestí se mu svíralo srdce. Cítil její hebké tělo a nemohl se ubránit vzpomínkám na to, když se nechvěla pláčem a vyčerpáním, ale vášní.

Dominic tiše zaklel. Zasluhovala by nařezat. Doufal, že se po jejich rozhovoru v kočáru vydala zpátky domů, ale zjevně ho zase neposlechla. Díky bohu, že za ní pro jistotu poslal Jacquese! Ten viděl, jak odešla z hostince a vydala se do doků, kde Dominic dával poslední rozkazy kapitánovi své jachty. Dominic zapomněl na svůj hněv, zapomněl, že ho Brie chtěla nechat zabit, a rozjel se za ní.

Bože, jak se bál, když ji uviděl zápasit s těmi čtyřmi mizery! Chtěl ty bastardy uškrtit vlastníma rukama. Bylo to poněkud nelogické. Místo toho, aby se jí jednou provždy zbavil, dával pozor, aby jí nikdo neublížil.

„Hloupé děvče," zamumlal Dominic a něžně ji políbil do vlasů. Známá vůně probudila jeho smysly a on nemohl odolat tomu, aby nepozvedl její tvář a nezačal ji líbat. Chtěl ji utišit, zbavit strachu. Když se k němu Brie přitiskla, Dominic cítil její zoufalou touhu po bezpečí a jistotě. Srdce mu přetékalo něžným citem a najednou se ho zmocnila silná potřeba ji chránit.

Když dorazili k hostinci, Dominic se konečně dokázal odpoutat od jejích úst. „Pojď, maličká, raději půjdeme dovnitř," zašeptal zastřeným hlasem. „Děláme tady zbytečné divadlo." Brie přikývla, ale byla tak unavená, že jí na zvědavých pohledech vůbec nezáleželo.

Dominic jí přes tvář přehodil kapuci a donesl ji do svého pokoje. Opatrně Brie položil na postel, svlékl jí zničené oblečení a nechal ji ležet jen v košili, která jí stěží zakrývala boky. Přikryl ji teplou dekou a poodstoupil kousek dál. Tiše se usmál. Brie tvrdě spala. Dominic se na ni ještě jednou podíval a potichu odešel z místnosti.

Posadil se ke stolu, kde na něho čekal Jason, nalil si sklenici červeného vína a zhluboka se napil. Duchem nepřítomen si začal nakládat porci pečeného masa, přičemž nedokázal přestat myslet na ženu ve své posteli.

O několik minut později si uvědomil, že na něho Jason mluví. „Promiň," omluvil se Dominic a vzhlédl od svého talíře. „Co jsi říkal?"

Jason se suše usmál. „Dvakrát jsem se tě ptal, zda je všechno v pořádku a zda ráno vyplouváme."

„Ano, všechno je připravené. Kapitán Rogers mě ujistil, že vítr bude mírný a že můžeme očekávat klidnou plavbu." Znovu se ponořil do ticha a zamračeně uvažoval, co zatraceně udělá s Brie.

Rovněž Jason mlčel, ale zaujatě sledoval Dominikovu tvář.

Když si Dominic konečně uvědomil, že ho jeho přítel pozoruje, tázavě se na něho podíval. „Co je? Polil jsem se vínem?" zeptal se jízlivě.

„Ne," odvětil Jason, opřel se a upil ze své sklenice. Jen přemýšlím o důvodu tvé špatné nálady. Celý den jsi zamlklý a mračíš se jako starý bručoun. Během večeře jsi řekl sotva tři věty a jídla ses ani nedotkl. Řekl bych, že tvůj stav bude mít co do činění se ženou, která konečně získala tvé srdce."

Dominic ohromeně vydechl. Na tak neomalenou pravdu nebyl připraven. „Samozřejmě že ne," namítl mnohem rozzlobenějším hlasem, než měl v úmyslu.

Jason se usmál a v modrých očích mu jiskřilo pobavení. „Tak jak mi potom vysvětlíš své chování?"

Dominic si prsty zoufale prohrábl vlasy. Věděl, že Jasona ani sebe nemůže klamat dlouho. Až příliš si tu rudovlasou krasavici pustil k tělu. Ale zatraceně, copak by jí někdo dokázal odolat?

„Omlouvám se," řekl Dominic, „zřejmě jsem skutečně nebyl dobrý společník."

Jason se spokojeně ušklíbl. „Víš, co se říká? Čím tvrdší srdce, tím tvrdší pád. A ty, můj příteli, jsi dopadl zatraceně tvrdě."

„Ptal jsem se tě na něco?" vyštěkl Dominic.

„Ne, ale asi bys měl. Ty ses totiž zamiloval, příteli."

„To ne!" Dominic sebou škubl a rukou převrhl sklenici s vínem. Zachmuřeně pozoroval rudou skvrnu, která se rozlévala po bílém ubruse. Nedokázal vysvětlit, co k Brie cítí, ale láska to určitě nebyla.

„Tak to vidíš. Proč jinak by se muž se zdravým rozumem choval tak bláznivě? Dobrou noc, Dominiku. Spi dobře - pokud můžeš."

Dominic zvedl zrak a upřel ho na přítele. Jdi pryč, Jasone," procedil skrze zaťaté zuby. Jdi pryč, než své bláznovství obrátím proti tobě."

Byla skoro půlnoc, když Brie probudilo hlasité bouchnutí dveří. Posadila se na posteli a pohledem vyplašeně prozkoumávala neznámou místnost. Když spatřila Dominika, který se opíral o zavřené dveře a pozoroval ji, srdce jí divoce poskočilo. Jeho tvář byla ve stínu a s temným strništěm vousů vypadal obzvlášť nebezpečně.

Ruce jí mimovolně vylétly k hrdlu. „Polekal jsi mě," řekla ochraptěle. Vtom si všimla, že Dominic drží nedopitou láhev, a podezíravě přivřela zrak. „Co tady děláš? Ihned opusť můj pokoj!"

Dominic se líně usmál. „Tvůj pokoj? Jenže to se pleteš, má milá. Tohle je totiž můj pokoj a ty jsi v mé posteli."

Jsi opilý!"

Dominic se vrávoravě uklonil. „Ano, maličká. Opilý touhou po tobě."

Brie vyděšeně pozorovala, jak se k ní pomalu přibližuje, a v zoufalém gestu si přikrývku přitáhla až pod bradu. Dominic se jí však ani nedotkl. Nedopitou láhev opatrně položil na noční stolek, nenucené seusmál a začal se svlékat.

„Co... co to děláš?" zeptala se Brie.

„Právě si hodlám vybrat odměnu, která mi po právu náleží. Copak jsem tě nezachránil před znásilněním?"

„Z jakého důvodu? Abys mě mohl znásilnit sám?"

Dominic povytáhl obočí. „Už jsem ti jednou řekl, že k znásilnění je třeba, aby jeden nesouhlasil."

Zřejmě nebyl tolik opilý, protože jeho reakce byly v naprostém pořádku a stačil uhnout letící láhvi, která prosvištěla jen nepatrný kousek od jeho hlavy.

Dominic se podíval na roztříštěné sklo a pak zpátky na Brie. „To nebylo moudré, maličká," řekl tiše, odhodlaně si zul boty a začal si svlékat kalhoty.

Brie nemohla dělat nic jiného než na něho mlčky zírat. Tohle už jednou zažila a stále se ji to vracelo jako noční můra: neznámý hostinec, tmavý pokoj, bezohledný muž, který je rozhodnutý vzít si její tělo a ukojit chlípný chtíč. Tehdy utekla, ale věděla, že tentokrát to nebude tak snadné. Náhle se ji zmocnil důvěrně známý strach.

Rychle vyskočila z postele a rozběhla se ke dveřím, jenže Dominic byl rychlejší. Když ji popadl za vlasy a prudce přitáhl k sobě, vykřikla bolestí. Dominic na nic nečekal. Chytil límec její košile a škubl. Tenká látka povolila a ona se ocitla zcela nahá.

Na chvíli byla tak překvapená, že ani nemohla křičet. V šedých očích, které se hladově pásly na oblinách jejích ňader, spatřila chlípný záblesk touhy. Zachvátila ji panika a pěstmi začala zoufale bít do pevné hrudi.

Dominic ji popadl v pase, hodil zpátky na postel a přilehl ji celou vahou. Brie mohla stěží dýchat, natož se bránit. Zoufale házela hlavou ze strany na stranu a vyděšeně vzlykala.

Dominic uslyšel žalostné zvuky a uvědomil si, že tentokrát to přehnal. Podíval se na její bledou tvář a oči rozšířené hrůzou a zaklel. Nemohl se jí zmocnit proti její vůli, prosté to nedokázal.

„Tiše, maličká," zašeptal. „Neublížím ti." Ležel naprosto nehnuté, jen jeho rty hebce klouzaly po citlivé pokožce ušního lalůčku. Když se uklidnila, přesunul se ke štíhlému hrdlu a rozkošnicky ochutnával sladkost její hebké kůže.

Trvalo dlouho, než si Brie uvědomila, že necítí žádnou bolest. Když Dominic konečky prstů jemně upravil kadeře jejích vlasů, konečně otevřela oči. Jeho něžnost ji uklidňovala, ale pak se mu zahleděla do očí a spatřila v nich vítězoslavný záblesk. Okamžitě pochopila, co má v plánu. Nejdříve ji chtěl vystrašit a potom z ní udělat hromádku rozechvělého rosolu.

Strach zmizel a vystřídala ho slepá zuřivost. „Na co čekáš?" vyštěkla.

„Ach, žár je zpět," škádlil ji hlasem zastřeným touhou.

„K čertu s tebou, Dominiku! Co kdybys to nezdržoval, ať to mám co nejdříve za sebou?"

„Copak, jsi netrpělivá?" Dominic se opatrně překulil na stranu a pomalu ji začal hladit po celém těle. ‚Já si raději počkám, ty má divoká kočko, až po mně budeš toužit a začneš vrnět blahem."

Ohromeně na něho zírala. Takže jeho trest ještě není kompletní. Dominic ji chce ponížit tím, že v ní probudí touhu.

„Nikdy!" vykřikla Brie a znovu se začala bránit. Její slova námitek však umlčel vášnivý polibek.

Dominic jazykem lehce rozevřel její rty a vklouzl dovnitř s takovou jistotou, až Brie pocítila stud. Zatímco jazykem prozkoumával hloubku jejího odhodlání, hbitými prsty pokračoval v něžném pokořování jejího těla.

Brie se snažila obrnit, zapřísahala se, aby na jeho doteky a polibky nereagovala, nicméně marné. Netrvalo dlouho a cítila, jak se celé její tělo začíná chvět touhou. Když Dominic mezi palcem a ukazovákem dráždivé sevřel jednu zduřelou bradavku, omámeně vydechla, i když se za to z hloubi duše nenáviděla.

Dominic přerušil sladký polibek a rty pomalu klouzal dolů přes štíhlé hrdlo, až jazykem olízl horký hrot a začal ho vášnivě sát. Brie se zachvěla a slastně přivřela oči. Už se déle nemohla bránit, nedokázala to. Cítila jeho horké dlaně, které klouzaly po vnitřní straně stehen, a když ji něžně pobídl, aby se mu otevřela, ochotně tak učinila a dovolila dlouhým prstům, aby vklouzly do vlhké štěrbinky rozechvělého ženství. Už se nestarala o svou pýchu. Nezáleželo jí na ničem než na vzrušující touze, kterou dokázal ukojit jedině Dominic.

Jen matně si uvědomovala, že Dominic si klekl mezi její nohy, sklonil hlavu a začal líbat horkou pokožku plochého bříška a hebkost dlouhých stehen. Náhle se posunul ještě níž, a když špičkou jazyka přejel po citlivé blizné její rozkoše, Brie ohromené vykřikla. Dominic ji však popadl v pase a držel ji tak, aby se nemohla ani hnout. Jeho jazyk a rty ji dohánělý k šílenství.

Dominic hbitým jazykem prozkoumával okvětní plátky pokryté rosou sladké touhy a rty sál pupen citlivého ženství. Brie prsty vjela do tmavých kadeří a naléhavě Dominika ponoukala, aby jí poskytl slastné ukojení.

Když Dominic zvedl hlavu, jeho oči byly potemnělé touhou a vášní. „Řekni to, má divoká krásko," zašeptal ochraptělým hlasem. „Řekni, že mě chceš."

„Ano," vykřikla Brie. „Ach, ano! Chci tě, prosím, Dominiku..., prosím..."

Vítězoslavně se zasmál a jedním prudkým pohybem se jí zmocnil. Brie zalapala po dechu, avšak vzápětí znovu vzdychala slastí. Jeho penis byl dlouhý, pevný a překypující živelnou energií.

Vnikal do ní prudce a nemilosrdně. Potřeboval nad ní získat kontrolu a ovládnout ji, jenže přesně to Brie chtěla. Nehty zabořila do pevné hradby jeho svalů a dychtivě mu vyšla v ústrety. Když do ní naposledy prudce vnikl, ohromeně vykřikla, spolu s ním vylétla na samotný vrchol a pak se omámeně snesla dolů.

Jakmile bylo po všem a jejich dech se zklidnil, Dominic se opatrně překulil na stranu. Brie se zachvěla chladem, ale nepohnula se. Jen ležela se zavřenýma očima a nechtěla čelit tomu, co se stalo.

Vyhrál. Získal přesné to, oč usiloval. Dokázal ji vzrušit tak, že žadonila, aby si ji vzal, aby se jí zmocnil. Zlomil její vůli. Poskytl jí názornou ukázku své převahy.

Brie cítila, jak jí po tvářích kanou slzy, a otočila se na bok, aby jí neviděl do tváře. Skrčila nohy a rukama se objala v pase, jako by tak mohla zabránit bolesti, která svírala její srdce.

Dominic ležel vedle ní, naslouchal jejím tichým vzlykům a hleděl do stropu. Najednou byl zcela střízlivý a připadal si jako ten největší mizera. Měl by však cítit radost, vždyť dosáhl všeho, oč mu šlo. Chtěl Brie zastrašit, chtěl ji přinutit, aby křičela touhou. Dokázal to, a stejně stále neví, na čem vlastně je. Může jí věřit? Lhala mu, nebo mluví pravdu?

Dominic obrátil hlavu a podíval se na její drobné tělo schoulené do klubíčka. Ramena se jí otřásala vzlyky a on natáhl ruku, aby ji utišil.Rychle však ucukl. Věděl, že kdyby ji ted sevřel v náruči, už nikdy by se nezbavil podivné něhy, která mu svírá srdce.

o/\ledujícího rána Brie probudilo vytrvalé klepání na dveře. Dominikovo místo vedle ní bylo prázdné. Pomalu se posadila a rozhlédla se kolem sebe. Dominic byl pryč.

Možná to tak je lepší, říkala si Brie v duchu a snažila se nevšímat pocitu zklamání, který cítila v srdci. Stejně by se mu po tom všem nedokázala podívat do očí.

Vzpomněla si, co se v noci stalo, a zachvěla se. Dominic se s ní miloval tím nejvíce ponižujícím způsobem jen proto, aby jí dokázal, že pro něho nic neznamená. Vychutnával si její ponížení a radoval se z její prohry. Jaký jen byla blázen, když si myslela, že by ji mohl milovat! Nenávidí ji a na tom nikdy nic nezmění. Vrátí se domů do Greenwoodu a víckrát se s ním už neuvidí. Časem, pokud to dokáže, na něho zapomene.

„Má paní?"

Brie byla tak zahloubaná do svých myšlenek, že si ani nevšimla příchodu mladé služebné. Růžolící dívka však byla rozhodnutá zaujmout její pozornost.

„Odpusťte mi, madam, ale váš manžel mi rozkázal, abych vám připomenula, že si musíte pospíšit. Vzkaz mé ženě, že *Falcon* vy-plouvá už za hodinu. Ano, přesně tak to řekl. Přinesla jsem horkou vodu a vaše šaty."

Brie nemohla uvěřit vlastním uším. „Mé... šaty?"

„Ano, mylady. Váš manžel mi vysvětlil, že jste se tady měli sejít a společně odplout do Francie, ale že váš kočár přepadli lupiči."

Zatímco dívka zapalovala lojové svíce, Brie se rozhlížela kolem sebe. V krbu hořel oheň, po košili, kterou měla včera na sobě, nebylo ani památky, nicméně rozbité sklo na podlaze jí připomnělo, co se dělo. „Děkuji..., eh...?"

Služebná se usmála. „Daisy, madam, Daisy. Jsem vám zcela k dispozici. Budete ještě něco potřebovat? Pokud ne, půjdu vám připravit snídani."

„Ne, Daisy, děkuji."

Když dívka odešla, Brie vyklouzla z postele, zavinula se do prostěradla a došla k oknu, aby odhrnula závěsy.

S údivem si uvědomila, že venku je ještě tma, což znamenalo, že Dominic nemohl vyplout. A ta služebná říkala...

Brie přistoupila k hromádce šatů a našla elegantní cestovní živůtek ze zeleného sametu, k němu ladící sukni a prvotřídní dlouhý plášť zdobený kožešinou.

Konečně pochopila, že Dominic chce, aby ho doprovodila, a s úlevou vydechla. Nechápala sice, proč změnil názor, ale na tom právě ted nezáleželo. Zdálo se, že pokud se jedná o Dominika, její pýcha jde zcela stranou. Vzpomněla si na slova služebné a zasněně se usmála. „*Váš manžel.*zamumlala Brie, pak však rázně zakroutila hlavou. Byla by blázen, kdyby v tom příběhu hledala něco víc než snahu vysvětlit její pobyt v hostinci.

Rychle se umyla, oblékla a s úžasem zjistila, že jí šaty skvěle padnou. Když se Daisy konečně vrátila, Brie ji požádala o pomoc s několika problematickými knoflíky, pak rychle posnídala a nechala si učesat vlasy.

„Ach, jste překrásná, mylady," vydechla služebná, když účes zpevnila poslední ozdobnou sponou. Jeho lordstvo bude ohromeno."

Tím si Brie nebyla tak jistá, ale přesto služebné poděkovala a pospíchala dolů, kde se měla sejít se svým údajným manželem.

Na nádvoří stál připravený kočár a Dominic nervózně čekal, až se Brie objeví. Jakmile ji uviděl, na malou chvíli měla dojem, že v jeho očích spatřila záblesk uznání, ale když se na něho usmála, odpovědí jí byl jen ledový nezájem.

Oholil se a převlékl do čistých šatů, ale temné stíny pod očima prozrazovaly, že toho v noci moc nenaspal. Vypadal tak nepřístupně, že se Brie rozhodla s poděkováním za šaty počkat, až bude v lepší náladě. Dokonce udrželajazyk za zuby i tehdy, když jí suše oznámil, že ona pojede v kočáře, zatímco on na svém koni.

Jeho odtažitost ji popuzovala, ale cestou do doků si uvědomila, za co vše je mu vděčná. Nejenže ji včera večer zachránil před těmi odpornými násilníky, ale navíc jí dovolil, aby s ním jela do Francie, a to navzdory tomu, že z toho sám nemá velkou radost. Snad bych mu pro tentokrát mohla jeho nezdvořilé chováni odpustit, usoudila Brie.

Její odhodlání však bylo vzápětí podrobeno těžké zkoušce, protože když kočár zastavil, Dominic přišel k okýnku a řekl: „Zůstaň sedět a počkej, až pro tebe přijde Jacques. Doprovodí tě na loď."

Brie se musela kousnout do jazyka a spolknout odpověď, která se jí drala na rty, ale nakonec jen poslušně přikývla. „Pokud si to tak přeješ," odpověděla tichým hlasem.

Dominic se zamračil. „Role poslušného jehněte se k tobě vůbec nehodí, krásko."

Brie zajiskřilo v očích, než však mohla cokoliv říct, Dominic se prudce obrátil a dlouhým krokem zmizel z dohledu. Brie doslova supěla zlostí. Dívala se za ním a v duchu si říkala, že má jediné štěstí, že dnes u sebe nemá svůj jezdecký bičík.

Nemusela čekat příliš dlouho, neboť chvíli nato se objevil Jacques. „Pokud budete tak laskavá a budete mě následovat, zavedu vás do vaší kajuty," řekl muž zdvořile. Když Brie zaváhala, Jacques se k ní naklonil a tichým hlase

dodal: „Nemusíte se bát, mademoiselle. Je sice vznětlivý, jen co je pravda, ale je to dobrý a spravedlivý muž. A vy podle mého názoru na něho máte dobrý vliv."

Navzdory Francouzovu ujišťování si Brie zrovna nadvakrát nevěřila. Nakonec si přece jen dodala odvahy, plaše se usmála a vystoupila z kočáru.

Když ji Jacques doprovodil do malé kajuty, Brie s údivem konstatovala, že je docela pohodlná a útulná. Posadila se na polstrova-né sedátko u okna, odkud mohla sledovat ostatní lodě v přístavu a poslouchat křik racků.

Bezpečně poznala, kdy se loď dala do pohybu, poněvadž vlny s mocným žuchnutím narazily na příď a dřevěná podlaha se jí začala houpat pod nohama. Nebylo to poprvé, co byla na lodi, ale ještě nikdy nevyplula na otevřené moře. Netrvalo dlouho a ucítila, že jí houpání nedělá dobře na žaludek. Přála si, aby mohla vyjít na palubu a nadýchat se čerstvého vzduchu.

Za chvíli se dostavil další důvod, proč chtěla opustit kajutu. Byla zvyklá na rušný život a zavřená v malé místnosti se začala nudit. Po hodině boje s nevolností se Brie konečně rozhodla riskovat Dominikův hněv a vyjít na palubu. Prošla úzkou chodbou a po dřevěných schůdcích vystoupala nahoru. Chladný mořský vítr ji okamžitě udeřil do tváře a dlouhou sukni ji omotal kolem nohou, ale jakmile se Brie zhluboka nadechla a ocitla se ve volném prostoru, věděla, že se rozhodla správně. Našla si na palubě klidné místo, odkud mohla pozorovat vzdalující se břehy Anglie lesknoucí se odrazem ranního slunce.

Nikdo ji neobtěžoval a Brie za chvíli zjistila, že více než neměnná scenerie bělostného pobřeží vápenatých skal ji fascinuje ruch na palubě. Všichni námořníci měli plné ruce práce. Vytahovali plachty, uvazovali jističi lana, šplhali nahoru do stěžňů. V jednu chvíli se Brie doslova zastavilo srdce, když vysoko nad sebou uviděla mladého muže, který šplhal po laně.

Brie si všimla, že na palubě je i Dominic. Zdálo se však, že ji ani nevnímá, stál vedle šedovlasého muže u kormidla a o něčem s ním hovořil. To Brie ho jen tak lehce přehlédnout nedokázala. Vítr mu čuchal vlasy a v bílé košili, černých kalhotách a vysokých holínkách vypadal tak trochu jako pirát. Jako velmi nebezpečný pirát. Brie stačilo, aby ho chvíli pozorovala, a po zádech jí přeběhl mráz. Měl svalnaté tělo, pevné na dotek, a dobře věděl, jak v ní probudit žár...

Brie si vzpomněla na jejich včerejší milování, kdy ji donutil žebrat, aby si ji vzal, a zrudla. Pozorovala ho a přemýšlela, zda jí ještě někdy bude věřit. Chápala, proč se Dominic cítí zrazený a ublížený, proč s ní nechce mít nic společného, přesto stále doufala, že neztratila šanci získat jeho lásku.

Dnes ráno vypadá přímo úžasně, pomyslel si Dominic. Než pro ni našel vhodné šaty, probudil dva prodavače a tři švadleny, které musely provést potřebné úpravy, ale jeho námaha se vyplatila. Zelená barva jí slušela přesně tak, jak očekával.

Nebyla to však jen její krása, co ji stavělo do středu jeho zájmu. Pokaždé, když se na ni podíval, mu v uších zněla Jasonova slova.

„Musíš se s ní oženit," prohlásil jeho přítel, když zjistil, že Brie strávila noc v Dominikově pokoji. „Musíš se zachovat jako gentleman. Nezapomeň, že jsi zkompromitoval váženou dámu."

Dominic zaklel a řekl svému příteli, ať si raději hledí svého. Jason se jen ušklíbl. „Právě to mám v plánu, příteli. Má přítomnost zde je zcela nevhodná, a proto se hodlám vrátit do Londýna. Věřím, že až se setkáme příště, budu ti moct gratulovat."

Dominic se suše zasmál. „To se spíše dočteš v novinách, že mé tělo našli ležet někde v temném parku! Sňatek s Brie prostě nepřipadá v úvahu."

„Prozatím sis s každou ženou poradil, Dominiku."

„To je možné, jenže ty jsi zapomněl na okolnosti. Copak bych se mohl oženit s ženou, jejíž rodina zničila tu mou?"

Je možné, že existuje nějaké rozumné vysvětlení a že slečna Carringdonová je zcela nevinná."

Dominic se zamračil. „Ujišťuji tě, že pokud zjistím opak, její život nebude zrovna příjemný."

„Dobrá, ale než zjistíš pravdu, vyvaruj se unáhlených rozhodnutí. Přiznávám sice, že to, že zabila Boultera, je poněkud podezřelé, ale třeba to bylo opravdu tak, jak tvrdila. A také si myslím, že tvůj úsudek je ovlivněný city, které k ní chováš."

Jason měl pravdu, pomyslel si Dominic zachmuřeně. Jeho úsudek je opravdu ovlivněný. Znovu se podíval na Brie a cítil, jak se ho zmocňuje vztek. Ať je prokletý, jestli té malé čarodějnici dovolí, aby ho donutila k sňatku.

Naštěstí pro Brie jeho rozzlobené myšlenky přerušil gong, který oznamoval, že se v jídelně podává oběd. Kapitán Rogers předal kormidlo svému zástupci a odešel do podpalubí, ale Dominic zůstal stát na místě. Potřeboval chvíli klidu, aby nad svými city opět získal kontrolu a zbavil se nastřádaného hněvu.

Brie spolu s kapitánem a třemi dalšími důstojníky seděla u stolu a Dominic si nemohl nevšimnout vlivu, který na ni měl, jakmile vešel do jídelny. Brie jednu chvíli doslova zářila a smála se něčemu, co jí právě říkal kapitán Rogers, a vzápětí ztuhla a sklonila hlavu ke svému talíři. Dominic měl co dělat, aby potlačil nadávku, jež se mu drala ze rtů.

Oběd se právě nadvakrát nevydařil. Kromě několika chabých kapitánových pokusů o vtipnou poznámku zůstala atmosféra napjatá až do samého konce. Jakmile to bylo jen trochu možné, Brie se omluvila a raději utekla na své místo na palubě, kde se rozhodla srovnat si myšlenky.

Naprosto selhala.

Rozhněvaně si hřbetem ruky setřela slzy, které se jí draly do očí, a v duchu si spílala do bláznů. Co vlastně od Dominika čekala? Vřelost a zájem? Ze jí začne věřit, nebo ji dokonce milovat? Jak by mohl, když si skoro nevšímá, že je na palubě? Dával jí zřetelně najevo, že o její společnost nestojí. Jeho mlčení ji mučilo a Brie zjistila, že jeho ledový nezájem snáší stejně špatně jako jeho hněv. Zachvěla se.

Je ti zima?"

Brie se obrátila a uviděla, že za ní stojí Dominic. Zaujatě ji pozoroval, ale jeho výraz zůstal neproniknutelný. „Copak tobě na tom záleží?"

V šedých očích zajiskřilo, ale netrvalo dlouho a opět se z nich staly dva kusy ledu. „Řeknu Jacquesovi, aby ti přinesl něco teplejšího," pronesl nezaujatě.

Brie zdvihla hlavu. „Není třeba, děkuji. Kromě toho nechci *Jacquesovi* přidělávat zbytečné potíže."

Pokud si myslela, že Dominika vyprovokuje, pak se mýlila. Bez dalšího slova se postavil vedle ní a mlčky zíral do vln.

Ještě jsem ti nepoděkovala, že jsi mě vzal s sebou," řekla Brie.

Dominic pokrčil rameny. „Myslím, že bys stejně odjela. Tak na tebe aspoň mohu dohlédnout a ujistit se, že se zase nedostaneš do nějakých potíží jako včera večer."

Brie zrudla a rozhodla se raději změnit téma hovoru. „Nikde jsem neviděla lorda Effinga," řekla. Je vůbec na palubě?"

Dominic po ní střelil pobaveným pohledem a koutky úst se mu zkroutily do jízlivého úšklebku. Jason se vrátil do Londýna. Zřejmě nabyl dojmu, že je na palubě přebytečný."

Brie sebou škubla a litovala, že s touto konverzací vůbec začala. „Chtěla bych ti poděkovat za šaty, které jsi mi obstaral. Muselo to být těžké, tak brzy po ránu."

„Nic to nebylo." \

Je skvělé, jak přesně mi padnou."

Dominikův pohled přelétl po její štíhlé postavě. „Mám nějaké zkušenosti," podotkl suše.

„S vybíráním šatů pro své milenky," zamumlala Brie, ale vzápětí svých slov litovala.

Dominikovy šedé oči se rozzářily pobavením. Jak jinak, mademoiselle. Ke svým milenkám jsem vždy štědrý."

Jenže já nejsem tvá milenka!"

Dominic se ušklíbl. „Ani jsem tě o to nežádal," řekl pobaveně. „Kdybys byla, zcela jistě bych tě nenechal cestovat přes celou Anglii v mužských šatech."

Brie po něm šlehla rozzlobeným pohledem a snažila se potlačit nutkavou touhu praštit ho do obličeje. Jak jste najednou ohleduplný, můj pane! Nicméně vaše chování včera večer bylo neodpustitelné..."

Brie se odmlčela v půli věty, neboť najednou na svém předloktí ucítila pevný stisk a uviděla, jak mu z očí srší blesky hněvu. Uvědomila si, že ho konečně vyvedla z rovnováhy, ale neměla z toho velkou radost, cítila spíše obavy.

„Takže ty jsi své uspokojení jen předstírala, že ano, Brie?" řekl, aniž by čekal na odpověď. „Pak ti tedy musím gratulovat. Zvládla jsi to lépe než ta nejzkušenější kurtizána."

Jak se opovažuješ!" zasyčela, nicméně její pohoršení vzápětí vystřídal strach. Dominic ji prudce přitáhl k sobě a sevřel v náruči. „Dominiku, prosím, tady ne. Námořníci..."

„Zřejmě jsi zapomněla, maličká, že tahle loď je má. A poněvadž jsi pod mou ochranou, stejně tak jsi má i ty." Pak ji bezohledně a tvrdě políbil, aby pokořil její vzdor.

Brie na prudkost jeho polibku nebyla připravená a - dobrotivé nebe, pomoz ji - pocítila silný příval touhy. Odvrátila tvář, aby jí neviděl do očí. „Mýlíte se, lorde Stantone. Nejsem vaše a nikdy ani nebudu. A ted, pokud jste s mým ponížením spokojen, bych se ráda vrátila zpátky do své kajuty."

Dominic se ušklíbl. „Zase jedna dáma s poničenou pověstí. Budeš snad požadovat, abych se s tebou oženil?"

Brie na něho upřela udivený pohled a na malou chvíli nebyla schopna slov. Pak se však rozesmála. Je mi líto, Dominiku, ale musím tě zklamat. Vím, že mě považuješ za schopnou všeho, ale budeš se muset smířit s tím, že se mýlíš. Přede mnou jsi v bezpečí. Jsi totiž poslední muž, za kterého bych se chtěla provdat!"

Brie usoudila, že bude lepší vrátit se do své kajuty, otočila se a vrávoravým krokem odešla do podpalubí.

U francouzského pobřeží zakotvili pozdě odpoledne. Jakmile byl kočár naložený zavazadly, Dominic pobídl malou skupinku, aby si pospíšila. Brie nepřekvapilo, když si Dominic místo toho, aby s ní jel v kočáře, vybral místo na kozlíku vedle svého sluhy. Všechno má své výhody, pomyslela si. Alespoň může v klidu spát, což by v Dominikově přítomnosti

nedokázala. Posadila se do měkkého polstrování, přes kolena si přetáhla teplou deku a zavřela oči.

Když kočár zastavil na nádvoří hostince a Dominic otevřel dveře, aby jí pomohl vystoupit, Brie tvrdě spala.

Dominic se netrpělivě naklonil dovnitř a spatřil Brie skrčenou v koutku a zachumlanou do teplé deky. Byla zosobněním svůdnos-ti. Kapuce jí sklouzla z hlavy a odhalovala záplavu rudých vlasů, které se uvolnily z účesu a v divoké změti jí spadaly na ramena, na růžových tvářích ležely dva černé vějíře dlouhých řas a rudé rty měla pootevřené, jako by žadonily o polibek.

Dominic s ní něžně zatřásl a Brie otevřela oči, nicméně to, co uviděla, jí vyrazilo dech. Dominikovy šedé oči přetékaly něhou a díval se na ni takovým způsobem, který jí vždy dokázal rozbušit srdce. Brie věděla, co ten pohled znamená, a roztouženě se zachvěla.

Dominic se usmál a opřel se o dveře kočáru. „Nechci tě rušit, maličká, ale pokud nechceš strávit noc v kočáru, měla by ses trochu upravit. Nemohu ti totiž dovolit vejít do hostince, když vypadáš, jako by ses právě vášnivě milovala. Některý z horkokrevných mladých mužů by mohl usoudit, že by u tebe mohl zkusit štěstí."

Brie věděla, že by měla odseknout něco příhodně odmítavého, ale ještě stále nebyla zcela probuzená. Spokojila se tedy jen s tím, že po Dominikovi střelila rozzlobeným pohledem, napřímila se a rychle se začala upravovat.

Dominic čekal, dokud si Brie neuhladila záhyby sukně, ale když se snažila zkrotit své nepoddajné vlasy, opět ztratil trpělivost.

Odstrčil jí ruce, kapuci nasadil hluboko do čela a zbytek rudých pramenů zastrčil dovnitř.

„Zvládla bych to i bez tvé pomoci," zamumlala. „Nejsem žádné malé dítě, jak jistě víš."

Dominic pohledem sklouzl po její štíhlé postavě a pobaveně se usmál. „To od tebe bylo moudré, maličká. Konečně jsi řekla něco, na čem se oba shodneme."

Brie se nezmohla na slovo. Mlčky vystoupila z kočáru a následovala Dominika do hostince.

Majitelkou hostince byla malá nevrlá vdova, která jim dala ihned najevo, že Angličany nemiluje o nic víc než francouzskou šlechtu, kterou během revoluce její krajané posílali pod gilotinu. Nicméně Dominic neměl žádný problém přesvědčit ji o opaku.

Když se Francouzka začala chichotat a červenat jako malá školačka, Brie znechuceně obrátila oči v sloup. Copak se před Dominikem každá žena musí začít chovat jako naprostá hlupačka? Pak si však vzpomněla, že ona na tom není lépe, pokorně sklopila zrak a tiše čekala, než bude všechno dojednáno.

K Briině úlevě dostali s Dominikem dva oddělené pokoje a ložnice byla dokonce útulnější, než očekávala. V krbu praskal oheň a velká postel vypadala čistě a pohodlně. Když Brie v rohu místnosti našla velkou měděnou vanu, cítila, jak se jí zlepšila nálada. Zeptala se, zda se před večeří může okoupat. Francouzka zachmuřeně souhlasila a slíbila, že jí pošle horkou vodu, mýdlo a ručník.

Zatímco Brie čekala, až bude vana plná, svlékla si plášť a sundala rukavice. Pak pohledem zalétla k velké posteli a přemýšlela, proč se Dominic rozhodl, že bude spát raději sám. Ani v nejmen-ším netoužila po další ukázce jeho moci, ale myšlenka, že ji nechce, ji neuklidňovala tak, jak předpokládala.

Když bylo vše hotovo a služebnictvo odešlo, Brie zavřela dveře a pro jistotu se raději zamkla. V slastném očekávání dlouhé koupele se rychle svlékla a netrpělivě vstoupila do vany Ponořila se do horké vody a zavřela oči. Připadala si jako v nebi.

Nicméně klid, který ji obklopoval, neměl dlouhého trvání. Najednou uslyšela tiché zaskřípání dřevěné podlahy a prudce se posadila. Když vedle vany uviděla stát Dominika, vyděšeně vykřikla.

Košili měl rozepnutou až k pasu a přes rameno mu ležel přehozený ručník.

Brie si rukama rychle zakryla ňadra. Jak ses sem dostal?" zeptala se pohoršené.

„Tamhle za zástěnou jsou dveře, které propojují naše pokoje," odpověděl Dominic a na rtech mu pohrával úsměv. „K čemu ten stud, maličká? Já přece tvé tělo znám, není co skrývat."

Brie ignorovala jeho pobavenou poznámku a klesla hlouběji do vody. „Co tady chceš?" zeptala se.

„Chceš hádat?" Pohled jeho šedých očí klouzal po hebkých ramenou a stále níž, až se zastavil na oblinách svůdných ňader. Brie cítila, jak se jí sevřely útroby.

Když neodpovídala, Dominic tiše dodal: „Bojíš se?" Jeho hlas zněl něžně, skoro jako by ji hladil. Brie pevně sevřela rty. Bát se? Ano, bojí se. Bojí se, že když se jí dotkne, bude reagovat stejně dychtivě jako minulou noc. Když se dívala do jeho očí, s jistotou mohla tvrdit, že to Dominic ví.

Brie zakroutila hlavou. I když ji to bude stát mnoho sil, rozhodla se, že dnes se mu tak lehce neoddá.

K jejímu velkému překvapení Dominic přehodil ručník přes opěradlo židle a začal se svlékat. Brie ohromeně hleděla na hru pevných svalů na jeho ramenou a jako smyslů zbavená zamumlala: „Budeš mokrý."

Dominic se na ni pobaveně podíval. „Samozřejmě, drahá. To tak obvykle bývá, když se někdo koupe. Nechci naší milé hostitelce přidělávat zbytečné starosti, tak jsem si říkal, že se okoupu s tebou. Je voda ještě horká?"

Když si Dominic svlékl i kalhoty, Brie odvrátila zrak od jeho fascinující nahoty a natáhla se po ručníku, aby zakryla

tu svou. „Nevěřím, že bys měl takovou starost o služebnictvo," utrousila Brie pohoršená jeho humorem. „Děláš to jen proto, abys mě otrávil. Kdybych byla mužem, já bych... Ach!" Brie vykřikla, poněvadž najednou byla venku z vany.

„Kdybys byla mužem, má drahá," řekl Dominic zachmuřeně, „už bys dávno byla mrtvá. Můžeš děkovat bohu, že tvé tělo je natolik svůdné, abys probudila touhu v nejednom muži."

Když mlčela, kousek ji od sebe odstrčil a bříškem prstu sledoval vlhkou stopu mezi jejími ňadry. „Co za hru se mnou hraješ, Brie?" zeptal se něžným tónem. Jaké tajemství skrýváš za těma svýma krásnýma očima? Jsi snad čarodějka, která mě chce okouzlit svými rudými rty a svůdnými křivkami?"

Brie nemohla dělat nic jiného než jen mlčky zírat do jeho očí, které přetékaly touhou. Bylo to zvláštní, ale v jejich hlubinách četla i nejistotu a strach.

Pak, jako by toho řekl až příliš, ji Dominic prudce odstrčil. Brie se zachvěla. Otočila se k němu zády a v ochranném gestu se zabalila do dlouhého ručníku.

Když za sebou uslyšela šplouchnutí vody, věděla, že se Dominic ponořil do vany a že je na chvíli v bezpečí. „Máš bujnou představivost, Dominiku. Nejdříve si myslíš, že jsem vrah, pak potvora, která tě chce přinutit k manželství, a ted mě obviňuješ z čarodějnictví. Budeš muset trochu slevit. Nemohu tě chtít zabít a zároveň se stát tvou ženou. A kdybych byla čarodějkou, jistě bych už dávno našla způsob, jak se tě zbavit. Bože, jak já si jen přeji, abych tě nikdy nepotkala." Odmlčela se a zahleděla se do probleskujících plamenů. „Nemusíš se bát, zítra se mě zbavíš. Dále s tebou nepojedu."

„Opravdu si myslíš, že to půjde tak lehce, Brie?"

„Prosím?" Otočila se a spatřila Dominika, jak ji upřeně pozoruje.

„Nespustím tě z očí, dokud se celá záležitost nevyřeší," řekl výhružným hlasem.

Údivem sejí rozšířily oči. „Chceš mě držet jako svého vězně?"

Jen dokud se nesetkám s tvým dědečkem. Pak dělej, jak uznáš za vhodné."

„Nemůžeš mi věřit, je to tak? Co si myslíš, že udělám? Rozběhnu se za ním a budu ho varovat?"

Dominic neodpověděl. Když se natáhl pro vědro a horkou vodu si přelil přes hlavu, Brie se protáhla kolem něho a zoufale se snažila najít něco jako noční košili. Když žádnou neobjevila, popadla přehoz ze zeleného hedvábí a důkladně se do něj zahalila.

„Proč jsi jela za mnou, Brie?" zeptal se Dominic tichým hlasem.

Brie se na něho udiveně podívala. Že by jí konečně dal šanci všechno mu vysvětlit? „Už jsem ti to řekla," odvětila tvrdohlavě. „Nevěřím, že má matka udala tvého otce, a zavinila tak jeho smrt. Jak by mohla, když celý život zasvětila pomoci druhým? Dokonce kvůli své dobrotě zemřela. Nakazila se cholerou, když se starala o nemocné děti svých nájemců půdy. Má matka byla nejlaskavěj-ší tvor, s jakým jsem se kdy setkala. Byla vlídná a něžná a nikdy nikomu neublížila. Nečekám, že to pochopíš," špitla a po tvářích jí stékaly slzy, „ale musím očistit její jméno."

Dominic mlčky vyslechl její zpověď. „Pak nemáš důvod, abys nepokračovala v cestě se mnou," řekl po chvíli a natáhl se pro svůj ručník.

„Pochybuji, že by ti záleželo na tom, co já chci."

„Brie, já..." Náhle se odmlčel, jako by mu ublížila.

Brie chvíli čekala, zda bude pokračovat, ale když mlčel, otočila se k němu zády a ručníkem si začala sušit vlasy. Slyšela, jak vystoupil z vany, a ztuhla. Dominic se však jen utřel, oblékl se a opustil její ložnici. Brie si hlasitě oddychla. Nečekala, že to bude tak snadné.

Posadila se do křesla poblíž krbu a začala si česat vlasy. Když uslyšela zaklepání na dveře, dlouhé prameny měla ještě stále vlhké.

Ukázalo se, že to je služebná, která jí oznámila, že večeře se podává v ložnici pána. Brie přešla místnost a rozzlobeně otevřela spojovací dveře. „Zřejmě si to neuvědomuješ," řekla rozhodně, „ale já bych dala přednost večeři o samotě."

Dominic se podíval na Brie a spokojeně se usmál. S očima sršícíma blesky a s vlhkými vlasy jí to neuvěřitelně slušelo, moudře se však rozhodl, že se o jejím vzhledu raději nebude zmiňovat, a jen řekl: „Myslel jsem, že to tak bude příjemnější."

„Příjemnější?" vyštěkla Brie a pohledem přelétla po místnosti, která byla navlas stejná jako ta její. Jediný rozdíl byl v tom, že místo vany před krbem stál prostřený stůl. Brie ucítila omamnou vůni pečeného masa a najednou si uvědomila, jaký má hlad. Na chvíli zaváhala a nedůvěřivě sledovala Dominika, jak nalévá dvě sklenice vína.

„Tys to plánoval, že ano?" řekla po chvíli. „To proto jsem v pokoji nenašla žádnou noční košili."

Dominic se usmál., Abych byl upřímný, tak na košili jsem zapomněl. Není pro mě důležité, aby žena, která se mnou sdílí postel, spala v noční košili."

Jenže já s tebou spát nebudu!"

„Myslím, že budeš, Brie."

Brie se mu zahleděla do očí a viděla v nich naprosto vážný výraz. Když jí podal sklenici s vínem, přijala ji, ale zůstala stát, kde byla.

V místnosti se ozývalo jen tiché praskání ohně. „Nemyslíš, že je načase, abychom se přestali hádat, Brie? Co jsme odjeli z Londýna, jsme neustále v sobě a já musím říct, že mě to už unavuje."

Brie cítila, jak se jí svírá hrdlo. Copak Dominic neví, že hádky snim přímo nesnáší? Že ji bolí srdce po každé jejich kruté slovní potyčce? „Souhlasím s tebou," špitla, zatímco pohled upírala na sklenici s vínem.

Dominic si povzdychl. „Zřejmě bych měl začít s vysvětlením, co se vlastně stalo na plese u Copelyů. Já jsem tu scénu v salonu nezinscenoval, Brie."

Brie se na něho udiveně podívala. „Ale ti muži... věděli, že tam budeš. Pokud jsi je nepožádal ty, aby za tebou přišli, pak kdo?"

„Denise Graysonová. Poslala je za mnou s úmyslem, aby nás vyrušili přesně tak, jak se stalo. Ale když vešli dovnitř, byl jsem stejně překvapený jako ty."

„Mohljsimitořict."

Dominic se suše usmál. „Nejdříve jsem se snažil, ale ty jsi mě neposlouchala. A pak j sem byl tak rozzlobený, že jsem s tebou nemínil zůstávat v jedné místnosti a utěšovat tě." Odmlčel se a zhluboka se napil vína. Pak se znovu podíval na Brie. „Není to pro mě lehké, Brie, ale musím říct, že je mi líto, co se stalo. Neměl jsem v úmyslu takhle tě ponížit."

Brie byla tak překvapená, že se nevzmohla na jediné slovo. Dominic se letmo pousmál a pokračoval: „A pokud se týká našeho současného stavu, snad bychom měli vyložit karty na stůl. Oba jsme přijeli do Francie ze stejného důvodu, tak proč neuzavřít obchod? Já ti mohu nabídnout informace a ochranu..., zatímco ty útěchu fyzického rázu. Řekl bych, že se jedná o oboustranně výhodný obchod."

Dominic se jí zahleděl do očí, pak pomalu přistoupil blíž, dokud necítil vůni jejího těla. Z ruky jí vzal sklenici s vínem a odložil ji na stůl. „Chci v posteli ženu, Brie," řekl něžně. „Ne otrokyni nebo kurtizánu, ale vášnivou ženu."

Brie zvedla zrak a náhle cítila, jak se utápí v hlubinách šedých očí přetékajících vášní a naléhavou potřebou. Zachvěla se a odevzdaně vzdychla. Všechny námitky se náhle rozplynuly. Nebylo nic, žádná minulost, žádná budoucnost, jen přítomnost. Brie udělala poslední krok, jenž je od sebe dělil, zvedla ruce a ovinula mu je kolem krku.

Později, když vedle sebe leželi nazí v posteli, si Brie nemohla vzpomenout, jak se tam vlastně ocitla. Pamatovala si, jak do ní Dominic prudce vnikl, jak vykřikovala jeho jméno, jak se otřásala v extázi, ale co bylo předtím, na to si vzpomenout nemohla.

Ležela v jeho náruči, hlavu měla opřenou o jeho rameno, zasněně si prohrávala s hebkými chloupky na svalnaté hrudi, zatímco Dominic prsty pročesával dlouhé prameny jejích vlasů. Když ji Dominic znovu začal hladit po celém těle ve snaze probudit v ní žár, nemusel dlouho čekat a setkal se s její nadšenou odezvou, kdy se jejich těla spojila v jedno a přerývaný dech se mísil s tichými výkřiky plnými rozkoše a slastného uvolnění.

Mnohem později, když byli oba ukojeni a znaveni dlouhým milováním, společně povečeřeli, přičemž se chovali jako milenci, kteří se smějí, škádlí se a dotýkají jeden druhého. Ačkoliv jídlo už dávno vychladlo, Brie ještě nikdy nic nechutnalo tak jako nyní.

Intimní atmosféra zmizela, až když do pokoje vešly dvě služebné, aby sklidily zbytky jídla. Brie pozorovala, jak se obě dívky točí kolem Dominika a jak mu otevřeně dávají najevo svůj obdiv, a pocítila žárlivost. Vzala svou sklenici s vínem a odebrala se do vzdáleného rohu ložnice, kde nemusela sledovat ohromené pohledy a pohupující se boky, ačkoliv tichému chichotání utéct nemohla.

Nakonec však zvuky přece jen utichly a Brie slyšela, jak Dominic vstal od stolu a došel až k ní. Když ji objal v pase, ohromeně zalapala po dechu a přemýšlela, jak je možné, že stačí jeden jeho dotek a ona doslova hoří touhou.

Jeho ruce pomalu klouzaly výš, až objaly hebké obliny drobných ňader a bříšky palců začaly přejíždět po zduřelých bradavkách zahalených jen tenkým hedvábím. Brie cítila, jak se jí podlomila kolena, a malátně se opřela o jeho pevné tělo. „Máme před sebou dlouhý den, drahá," zamumlal jí přímo do ucha. „Měli bychom jít spát."

Když ji však nahou položil do své postele, byl spánek poslední věc, na kterou dokázal myslet. Když hebce klouzal do vlhkého lůna jejího ženství, nemyslel na nic jiného než na nutkavou potřebu zmocnit se jejího těla, porazit tuto vášnivou tygřici a ukojit bezbřehou touhu - touhu, jež ho přiváděla k šílenství.

16

S^upodivu klid zbraní setrval po celou dobu jejich cesty. Dominic se ukázal jako skvělý společník, který Brie bavil poutavým popisem míst, jež navštívil, a humornými historkami ze svých předešlých cest. Příležitostně si v některém ze

zájezdních hostinců pronajali koně a společně jeli bok po boku, dokud se neunavili a nedali přednost pohodlí kočáru. Netrvalo dlouho a Brie se naučila v Dominikově společnosti relaxovat. Občas měla dojem, že on si jejich společné chvíle užívá stejně jako ona.

Byla překvapená, když Dominic v tichosti naslouchal příběhům z jejího života, zvláště když vyprávěla o tom, jak zastřelila koně, který zabil jejího otce. „Vůbec si na to nepamatuji," dodala Brie v rozpacích. John prý na mě křičel, ale já jsem byla v šoku a neslyšela jsem ho. Stiskla jsem kohoutek dřív, než mě mohl kdokoliv zastavit."

I po takové době Brie cítila, jak se jí lítostí sevřelo hrdlo. „Smrt otce mě zasáhla víc, než jsem si byla schopna přiznat," zamumlala tiše. Jediné, na co si pamatuju, je pocit naprosté prázdnoty. Katherine se obávala, že se už nikdy nevzpamatuju, ale nakonec jsem to překonala. Zřejmě to bylo proto, že se mě bankéř mého otce snažil přesvědčit, abych Greenwood prodala a odstěhovala se do Londýna. Ujišťoval mě, že bych měla stáje svěřit do schopnějších rukou - samozřejmě tím myslel mužských."

„Muselo být obtížné začít řídit Greenwood," podotkl Dominic.

Jejich oči se setkaly a Brie se usmála. „Docela ano. Nejdříve jsem si myslela, že jsem udělala chybu. Žádný z otcových klientů nechtěl pokračovat v obchodování se ženou. Nakonec jsem se však naučila hrát hru - jejich hru. Dohlížela jsem na stáje a na jednání jsem posílala Johna. Zřejmě by se zhrozili, kdyby zjistili, že trénuji jejich koně, ale naštěstí je to ani nenapadlo. Nebýt Johna, nikdy by se mi to nepodařilo. Asi tak po roce jsme si místa vyměnili a ted už uzavírám výhodné smlouvy já sama. A nejen s mladšími muži," dodala Brie, když viděla Dominikův úsměv.

Jakmile vyjeli z Paříže, počasí se náhle zhoršilo a zastihla je prudká bouře. Nezbývalo jim nic jiného než se ubytovat v zájezdním hostinci a počkat, dokud se znovu nevyčasí. Hostinec byl přeplněný, a tak dostali jen jeden pokoj, ale Brie to nevadilo. Ležela schoulená v teple Dominikovy náruče, poslouchala burácení větru, dokud tvrdě neusnula.

Když se probudila, bubnování deště už téměř utichlo a z rohu místnosti slyšela tichý šramot. Obrátila se a ospale zamrkala. Myslela si, že je sama, ale Dominic seděl u stolu poblíž krbu a studoval nějaké dokumenty. Měl na sobě jen župan a vypadal uvolněně a klidně. Takhle ho snad ještě nikdy neviděla. S rozcuchanými vlasy a počínajícím strništěm vousů na tváři vypadal mladší a zranitelnější.

Jako by vycítil, že ho pozoruje, Dominic zvedl zrak a jejich pohledy se střetly. Brie v jeho šedých očích spatřila něhu a srdce se jí sevřelo dojetím a láskou. Usmála se na něho a on její úsměv opětoval. Pak se znovu vrátil k dokumentům.

„Kolik je hodin?" zeptala se Brie ospalým hlasem.

„Něco málo po půl jedenácté," odpověděl nepřítomně.

„Dobrotivý bože! Proč jsi mě neprobudil? Ještě nikdy jsem tak dlouho nespala."

Dominic se usmál. „Na tom nezáleží, dneska tu zůstaneme. Cesty jsou samé bahno a já nechci riskovat, že si někde zlámeme vaz. Jestli chceš, klidně zůstaň v posteli. Mám ti nechat přinést čokoládu nebo kávu?"

Než mohla Brie odpovědět, ozvalo se zaklepání na dveře. Brie si stěží stačila vytáhnout přikrývku až k bradě, když Dominic příchozího pozval dál. Byl to Jacques. S omluvným pohledem na Brie přistoupil k Dominikovi, podal mu srolovaný arch a zase tiše odešel.

Když Dominic začal rozbalovat dokument, na hlavě mu přistál polštář. Tiše zaklel a nechápavě se podíval na Brie. „Co to zatraceně děláš?"

Jak se opovažuješ?" vykřikla rozzlobeně a z očí jí sršely blesky hněvu. Jak se opovažuješ se mnou zacházet jako... jako...?"

Brie se rozhlížela po něčem, co by po něm hodila, ale Dominic se rozhodl nečekat, až najde něco tvrdšího než polštář. Přiskočil k posteli, popadl Brie za ruce a přitiskl ji k matraci. „Okamžitě mě pusť, ty..., ty bestie! Neopovažuj se se mnou takhle zacházet!"

Dominic ji však nepustil, dokud s ním nepřestala bojovat a neuklidnila se. Přestala sebou házet a podívala se na něho skrze dlouhé řasy. „Pusť mě, to bolí," řekla plačtivě.

Dominic uvolnil sevření, ale nepustil ji. „Ne, dokud mi neřekneš, co se stalo." Tvářil se zmateně. Jacques ti něco řekl? Nebo něco udělal?"

„Ano! Našel mě ve tvé posteli! Jak se opovažuješ takhle mé znemožnit před svým sluhou?"

Dominic se ušklíbl. „To je všechno? Jacques v mé posteli už viděl hodně žen."

Brie měla sto chutí mu ten samolibý úšklebek jednou provždy vymazat z tváře. „Ve *tvé* posteli?" zeptala se nebezpečným tónem.

Dominic zamyšleně našpulil rty. „Ted si nemohu vzpomenout. Zavolám ho zpátky a zeptáme se." Nebyl připravený na to, že jeho poznámka z Brie udělá divokou kočku, a tak musel vynaložit veškerou sílu, aby jeho tvář neutrpěla vážné zranění. Konečně se mu podařilo Brie překulit na břicho, a tak ji zneškodnit.

Tváří dolů byla Brie bezradná. Dominic jí nohama bránil v pohybu a ruce jí pevně držel za zády. Její nemohoucnost

ji přiváděla k šílenství.

„Zabiju tě!" vykřikla s nosem zabořeným do polštáře.

Dominic celý ztuhl. Když promluvil, byl jeho hlas tichý a upjatý. „A jsme zase zpátky, maličká. Jak je to pro tebe přirozené, mluvit o mé smrti. Asi bych ti měl poděkovat, že jsi mi to připomněla. Málem jsem se nechal okouzlit natolik, že jsem zapomněl na tvou skutečnou povahu. Musím tě však varovat, že pokud bys mi zkřivila jen jediný vlásek na hlavě, Jacques by tě uvázal k nejbližšímu stromu a zaživa by tě stáhl z kůže."

Prudce ji pustil, jako by se jí už nechtěl dotýkat. Vstal, oblékl se a bez jediného slova vyšel z ložnice.

Brie ohromeně zírala na zavřené dveře. Nechtěla zničit křehké pouto, které mezi nimi vzniklo, ale udělala to. Stačilo pár hloupých slov. Kdyby jen dokázala udržet jazyk za zuby.

Chvíli nato jí služebná přinesla snídani, ale Brie zjistila, že nedokáže pozřít jediné sousto. Dopřála si dlouhou koupel, ale ani ta ji nepomohla spravit špatnou náladu.

Seděla v křesle před krbem a sušila si vlhké vlasy, když dovnitř vešel Dominic. Jejich oči se setkaly a Brie v jeho neviděla nic jiného než chlad.

Pohledem zkoumala jeho tvář a snažila se najít alespoň náznak něhy, ale marně. Kdyby aspoň něco řekl, cokoliv. Když se však jen mlčky posadil ke stolu a znovu se vrátil ke svým dokumentům, Brie pochopila, že odpuštění nepřichází v úvahu. No co, řekla si tvrdohlavě, po zemi se před ním plazit nebudu.

S hrdě zdviženou hlavou si dosušila vlasy, vstala z křesla a přes ramena si přehodila plášť. Překvapilo ji, že se Dominic vůbec zeptal, co to má znamenat.

Bojovně vystrčila bradu. „Pokud nebudeš nic namítat, ráda bych se šla projít."

Dominic se zamračil. „Obávám se, že budu," odpověděl suše. „Možná sis nevšimla, že venku ještě stále prší."

„Samozřejmě, že jsem si všimla, ale není to tak strašné, abych nemohla vyjít ven."

„To bys jistě mohla, jenže Jacques je teď zaneprázdněn a já nemám ani nejmenší chuť se s tebou procházet." Dominic se odmlčel a tázavě povytáhl obočí. „Nebo máš domluvenou schůzku?"

Brie udivené zvedla zrak. „A s kým? Se svým milencem nebo s tvým bezejmenným nepřítelem? Nebo dokonce se svým dědečkem? Tvá představivost mě udivuje."

Když viděla Dominikův tvrdý výraz, odevzdaně zvedla ruce. „Dobrá tedy! Abych ti dokázala, že žádná schůzka neexistuje, zůstanu tady a raději umřu nudou! Skutečně, Dominiku, ještě chvilka nicnedělání a já se tady unudím."

„Copak se nemáš čím zabavit? Co kdybys šila nebo vyšívala nebo..."

„Tak takhle si myslíš, že marním svůj čas? *Vyšíváním?"*

Tentokrát se Dominic musel usmát. „Copak divoké kočky ne-vyšívají?" Vstal, došel ke svému kufru a podal Brie objemnou knihu. „Ale číst umíš, nebo snad ne?"

Brie přijala knihu a tázavě pozvedla zrak. „Richard III.? Netušila jsem, že máš v oblibě Shakespeara."

„Mám v oblibě mnoho věcí, maličká," řekl s úšklebkem, natáhl ruku a jedním pohybem jí z ramen stáhl plášť. Brie sebou škubla, otočila se k němu zády a uvelebila se na lenošce u krbu. Ležela na boku, hlavu podepřenou o loket, nohy schované pod dlouhou sukní a tiše četla. Dominic se vrátil ke svým dokumentům a občas zvedl zrak a podíval se jejím směrem. Vždy musí být nekonvenční. Nikdy neudělá to, co se od ní očekává.

O chvíli později se ozvalo tiché zaklepání. Dominic vstal a došel ke dveřím. Poskytl Brie čas, aby se posadila a upravila si sukni, a pak pozval dál služebnou s talíři plnými jídla. Děvče prostřelo stůl, poklonilo se a nechalo Dominika a Brie, aby si vychutnali hovězí pečeni a láhev toho nejlepšího vína, jaké v hostinci měli.

Jedli v naprostém tichu. V tichu, které Brie po několika dnech vzájemné shody a veselí ubíjelo. „Dominiku, je mi líto, co jsem dnes ráno řekla. Nemyslela jsem to tak. Já..., asi jsem reagovala přehnaně. Katherine mi vždy říká, že mou největší chybou je můj ostrý jazyk."

Když se mu nepodívala do očí, Dominic ji vzal za bradu a natočil ji k sobě. „To nevadí, lištičko. Potěšení, jež mi přinášíš, vyváží trochu těch ostrých slov."

Brie v očích zajiskřilo, ale dokázala se ovládnout a nevybudila, i když ji jeho poznámka urážela. „Nechápu, jak můžeš být v jednu chvíli tak milý, a vzápětí mě probodávat nenávistným pohledem."

Dominic se opřel a jeho výraz náhle zvážněl. „Nikdy jsem netvrdil, že jsem milý, Brie. A pokud takový jsem, je to jen kvůli naší dohodě."

Já vím," řekla a odvrátila zrak.

Náhle si připadala tak osamělá a zrazená. Vstala a došla k oknu. Déšť téměř ustal, ale celá krajina byla zahalená v šedivý oblak. Přesně tak vypadalo její srdce. Zablácené a podupané.

„Brie, pojď sem." Když uslyšela jeho tichý rozkaz, rozhodla se, že ho bude ignorovat, ale když zavolal podruhé, nedokázala to. Pomalu se obrátila a došla k němu.

Dominika překvapil smutek v jejích očích, a aby ho odstranil, objal ji kolem pasu a přitáhl si ji na klín. Chvíli jí hleděl do očí, pak sklonil hlavu a políbil ji.

Jeho rty byly nejdříve hebké a horké. Něžně ji líbal a smyslně vychutnával každičký polibek. Pak jí však jazykem rozevřel rty a prudce vnikl dovnitř.

Brie okamžitě reagovala. Prsty vklouzla do tmavých vlasů, přitiskla se k jeho pevnému tělu a dychtivě opětovala jeho vášnivé polibky, které ji rozpalovaly a naplňovaly touhou a vášní.

Nebránila se, když Dominic začal horečně rozepínat na zádech knoflíčky jejich šatů. Popadl pevnou látku do rukou a jediným pohybem ji stáhl přes útlá ramena, přičemž odhalil něžná ňadra chvějící se touhou. Znovu sklonil hlavu a rty přitiskl k jednomu růžovému hrotu.

„Dominiku!" vykřikla Brie. Celým tělem jí pulzovaly spalující vlny rozkoše. Vyklenula se a nestydatě se mu nabídla.

Dominic její nabídku ochotně přijal. Vychutnával si sladkost její pokožky, mazlil se s hebkými oblinami, něžně okusoval růžové hroty a ohromeně pozoroval, jak tuhnou touhou. Brie cítila, jak vlhne a celá se chvěje dokonce ještě dřív, než Dominic vklouzl rukou mezi štíhlá stehna a konečky prstů ji začal promyšleně dráždit a vzrušovat.

Brie tiše vydechla a dychtivě se přitiskla k jeho ruce ve snaze najít úlevu. Dominic se však jen znovu hladově přisál k citlivému hrotu a prsty pokračoval ve slastném trýznění.

Brie to už déle nemohla snést. Horečně zápasila se zapínáním jeho kalhot, až se jí konečně podařilo uvolnit pevný penis a dychtivě ho sevřít v horké dlani.

Dominic zalapal po dechu. „Bože..., Brie..., ty malá čarodějnice."

Rychle jí vykasal sukni až k pasu, oběma rukama ji popadl za zadeček, nadzvedl ji a obkročmo posadil na svůj touhou tepající úd. Zavřel oči a tiše zaúpěl. Cítit její hebkost bylo víc, než dokázal snést.

Postupoval by pomalu, kdyby nebylo Briiny dychtivostí, s jakou se začala pohybovat, a horečné snahy ukojit touhu, kterou v ní rozpoutal. Dominic ztratil veškerou kontrolu nad svými smysly, mírně ji posunul a tvrdě přirazil, až se jeho ztopořený penis zcela ponořil do horké hebkosti Briina těla.

Brie zaklonila hlavu a divoce mu vyšla vstříc. Cítila, jak se v ní chvěje, jak se otřásá mohutnými vlnami rozkoše a hlasitě vykřikla jeho jméno. Pak přišla oslepující exploze, která je oba roztříštila na tisíce kousků, vynesla na samotný vrchol a nakonec je nechala v pomalých vlnách vzrušení klesnout zpátky na zem.

Když bylo po všem, Brie se vyčerpaně zhroutila na Dominikův hrudník a tvář zabořila do jeho ramene.

Dominic zaklonil hlavu a přerývaně oddychoval. „Řekl bych, že to není špatný způsob, jak ukončit hádku."

„Hrant."

Rukama ji něžně hladil po ramenou a prsty pročesával dlouhé prameny hebkých vlasů. „Raději bychom neměli mluvit, maličká. Naše těla jsou dostatečně výmluvná i beze slov."

Když jen mlčky přikývla, kousek se posunul, aby jí viděl do obličeje. Rty měla rudé, vlhké od jeho polibků a tváře jí žhnuly jako v horečce. Když pomalu otevřela oči, Dominic viděl, že jsou hluboké, zářivě zelené. S uspokojením si uvědomil, že v těch okouzlujících očích není žádný vzdor, žádná zášť. Chtěla ho stejně silně jako on ji.

Jakmile došel k tomuto závěru, Dominic cítil, jak se jeho penis začíná znovu probouzet k životu. Nevěřícně zakroutil hlavou. Zatraceně, to je nemožné! Copak se té malé lištičky nikdy nedokáže nabažit?

Vstal s Brie v náruči a odnesl ji do postele. Pomalu ji svlékl a dlouze, předlouze se s ní miloval.

„Co si asi o mně musíš myslet?" zeptala se, když znovu ležela v Dominikově náruči s hlavou opřenou o jeho rameno. „Vždy jsem bývala tvrdohlavá, ale nikdy ne tak dychtivá a nestydatá."

Dominic se zasmál. „Co si o tobě myslím? Že jsi nestydatá, náruživá, nenasytná..."

„To tedy nejsem!" Brie zvedla hlavu, aby mu viděla do očí, a spatřila v nich jiskřičky smíchu. „Ne více než ty," dodala s ohrnutým nosíkem. „Dávejte si na mě pozor, pane, nebo za vaši drzost budete muset zaplatit."

Dominic si povzdychl. „To by se ze mě stal žebrák, maličká. Za tvůj polibek bych totiž dal všechno zlato světa."

„Velmi hezky řečeno. Ale možná bych byla radši, kdybys byl chudý, Dominiku. To bys snad potom nebyl tak arogantní a nafou-kaný."

Dominic se zasmál a něžně ji objal. Jenže to, jaký jsem, ze mě nedělá mé bohatství." „Ne? A pak tedy co?"

Dominic se překulil tak, aby ležela pod ním, a podíval se jí do očí. „Ty, děvče," řekl vážným hlasem. „Až příliš po tobě toužím, než abych měl chvíli klidu v duši." Sklonil hlavu a něžně ji políbil. „Co to na tobě jenom je?" zeptal se a pohledem zkoumal její tvář ve snaze najít odpověď.

„Miluj mě, Dominiku," zašeptala Brie sotva slyšitelně. „Prostě mě miluj."

Jeho oči ztmavly a na malou chvíli měla dojem, že to, co v nich vidí, není jen chtíč, ale něco mnohem silnějšího. Dominikovo srdce patřilo jen jí..., alespoň na malou chvíli.

Jenže ta chvíle se už neopakovala. Brie neměla další důvod se domnívat, že Dominikovo srdce je jakkoliv zasaženo.

Jednou odpoledne seděli spolu v kočáře a diskutovali o londýnské společnosti, když Dominic utrousil ne zrovna

lichotivou poznámku ohledně žen.

Brie se zarazila a nechápavě se na něho podívala. „Pomalu ti začínám rozumět, Dominiku," řekla tiše. „Ty prostě ženy považuješ jen za nástroj k ukojení svého chtíče. Kdyby nebylo toho, nemusely by ani existovat. Nevím sice proč, ale je zřejmé, že ženy nenávidíš."

„To není pravda," namítl Dominic s tvrdým výrazem.

„Ne? Pak jsem si to zřejmě špatně vyložila. Ty tedy jen nesnášíš mou sestřenici Caroline a o mé matce si myslíš jen to nejhorší. A se svou matkou jsi dokonce dlouhé roky ani nepromluvil."

„To přeháníš, Brie. Nepopírám, že žen si všeobecně příliš nevážím, ale o mé matce nic nevíš."

„Vím, že opustila tvého otce, když jsi byl ještě malý chlapec."

„Gratuluji."

Brie jeho jízlivost prostě ignorovala. „To proto nejsi ochotný přijmout lásku ženy, poněvadž se ti v mládí nedostávalo lásky vlastní matky."

Dominic se ušklíbl. „Nevěděl jsem, že jsi takový odborník na lásku."

Brie vyplašeně uhnula pohledem. „Ne, já jen..."

„Láska je poblouznění, kterému uvěří jen hlupák. A než se vzpamatuje a otevře oči, už je v chomoutu."

„Skoro bych tě politovala, Dominiku, jen kdybych nevěděla, že bys mi mou lítost vmetl zpátky do tváře."

„Přesně tak. Takže ted, když už jsi skončila..."

„Zřejmě si myslíš, že ženy stojí za veškerým zlem. Řekni mi, copak si skutečně myslíš, že muži jsou lepší?"

Dominic se nebezpečně zamračil. „Snažíš se mě předělat, Brie?"

„To by zřejmě bylo nemožné!"

Chvíli na sebe mlčky hleděli, pak se však Dominic pohodlně opřel a pobaveně se usmál. „Co kdybychom změnili téma hovoru a začali se bavit o něčem jiném? Co třeba tvé kalhoty?"

„Ted mluvíme o tobě," odsekla Brie.

„Ne, to *ty* mluvíš o mně. Já se snažím změnit téma hovoru."

„Nechápu, proč chceš mluvit zrovna o mých kalhotách. Copak to něco vypovídá o mém charakteru? Znovu si ze mě utahuješ, Dominiku. Myslela jsem, že máme dohodu."

Jeho rty se zvedly v líném úšklebku. „Dohodu? To máš pravdu, Brie. Zřejmě je načase, abych ti připomněl tvou část dohody."

Brie se na něho nechápavě podívala, ale když zatáhl záclonu v okně a vzal ji kolem pasu, aby si ji posadil na klín, náhle jí bylo vše jasné.

„Ale Dominiku...," protestovala, když jí začal rozvazovat klobouk.

„Tady nás nikdo nebude rušit, maličká," řekl, než její námitky umlčel polibkem.

O dva dny později se Brie ráno probudila a věděla, že klid zbraní skončil. Včera minuli Halon a obrátili se na jih k Lyonu. Nebude trvat dlouho a budou na místě.

Brie pomalu otevřela oči, nadzvedla hlavu a podívala se na Dominika. Překvapilo ji, když viděla, že je vzhůru. Ležel na zádech, jednu ruku měl pod hlavou a zíral do stropu.

Brie cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Jeho oči se podobaly dvěma kusům ledu a jeho výraz byl tak odmítavý, že se mimovolně kousek odsunula.

Je to daleko?" zeptala se.

„Kam?"

„K tobě domů."

„Půl dne jízdy, víc ne. Teple se obleč. Asi bude pršet."

Brie se sevřelo srdce. Znovu mezi nimi byla nepřekonatelná hradba. Skoro ji mohla vidět. „A až tam dojedeme? Co bude?"

Dominic otočil hlavu a pozorně sledoval její tvář. „To se uvidí."

Brie sklopila zrak. „Stále mi nevěříš. Já... já jsem doufala.

„V co jsi doufala? Že zapomenu na všechno, co se stalo? Pokud si myslíš, že si pletu obchod s potěšením, tak to se mýlíš. I když uznávám, že to bylo příjemné." Natáhl ruku, aby ji pohladil po tváři, ale Brie se odtáhla.

„Neopovažuj se mě dotknout!" vykřikla a vyskočila z postele. „Neopovažuj se." Popadla dlouhý šál a přehodila si ho přes ramena. „Tak se zdá, že ty jsi náš *obchod* už ukončil. Jak je libo, nemíním se ti vnucovat!"

Brie rozhodně nechtěla, aby viděl slzy, které se jí draly do očí, a tak se rychle obrátila a utekla do bezpečí své ložnice, kde za sebou s bouchnutím zavřela dveře. To by ho raději viděla v pekle, než by dopustila, aby věděl, že kvůli němu pláče.

Zády se opřela o dveře a pevně sevřela pěsti. Není nic jiného než hloupý blázen! Zamilovala se do muže, který její

cit nikdy nebude opětovat. Znovu si nechala ublížit. Musí se vzpamatovat dřív, než její srdce bude roztříštěné na tisíce kousků a zašlapané v prach.

Snídaně dole v hostinci proběhla v ledovém klidu. Brie mlčky jedla a snažila se ignorovat jak Dominika, tak ruch kolem sebe. Byla vděčná, když se konečně objevil Jacques a informoval je, že kočár je připravený.

Tentokrát Brie jela v kočáře sama. Obloha byla zatažená bouřkovými mraky a celá krajina se utápěla v pochmurném oparu. Stejně tak pochmurná byla i její nálada.

Cestou dvakrát měnili koně, ale ani jednou na jejich krátké zastávce neviděla Dominika. Jacques si zřejmě všiml, jak se nenápadně rozhlíží kolem sebe, a informoval ji, že Dominic jel napřed.

Když konečně sjeli z hlavní cesty a asi po dvou mílích drkotání po neudržované příjezdové cestě zastavili před kdysi velkolepým panským domem, Brie ohromeně vydechla. Samozřejmě očekávala, že usedlost bude ve špatném stavu, ale na takovou spoušť rozhodně nebyla připravená. A zřejmě ani Jacques, protože nehybně seděl na kozlíku a mlčky hleděl před sebe.

Pomalu jako ve snu Brie vystoupala po širokém schodišti k místu, kde chyběly hlavní dveře domu. Sklonila hlavu, aby se vyhnula pavučinám, a vešla dovnitř. Vnitřní část domu byla v ještě horším stavu než ta venkovní. Brie se zatajeným dechem začala neveselou prohlídku mauzolea.

Pod nohama jí skřípaly střepy křišťálového lustru, po zemi se válely kusy rozbitého nábytku a všechny nástěnné malby byly ušpiněné a poničené vlhkem. Na kdysi úchvatném schodišti chybělozábradlí a Brie opatrně zkoušela jeden schod po druhém, aby se dostala do druhého patra.

Pomalu otevřela dveře jednoho z pokojů a leknutím sebou škubla. U okna stál Dominic. Zdálo se, že si jí ani nevšiml, ale když se obrátila k odchodu, náhle promluvil. „Vítejte v domě mých předků, slečno Carringdonová," řekl hořce.

Brie zaváhala, neboť nevěděla, jak má odpovědět. Pak se Dominic bez sebemenšího varování prudce obrátil a něčím mrštil proti zdi. Byl to rozbitý cínový vojáček.

„Tohle byl můj dětský pokoj," utrousil Dominic rozzlobeným hlasem. „A tohle má oblíbená hračka," dodal a ukázal na vojáčka. „Vždycky jsem si říkal, co se s ním asi stalo. Nechal jsem ho tady té noci, co si pro otce přišli skuteční vojáci. Vzpomněl jsem si na to pokaždé, když jsem uviděl vojenskou uniformu."

Podíval se na Brie a zpražil ji takovým pohledem, jako by ji chtěl varovat, ať se neopovažuje dělat si z něho legraci. Jenže to Brie neměla v úmyslu. Jeho oči byly plné bolesti a utrpení a jí se svíralo srdce.

„Dominiku," řekla ve snaze najít vhodná slova, „neměl by ses stále vracet k minulosti. Ani ty, ani já na tom, co se stalo, nic nemůžeme změnit. Copak nemůžeš zapomenout?"

Jeho rty se zkroutily do pohrdavého úšklebku, který tolik nenáviděla. „Zapomenout? To asi nepůjde, mademoiselle. Stačí jeden jediný pohled na tebe a vidím před sebou tvou matku. Často do tohoto pokoje chodívala." Na chvíli se odmlčel a hleděl na ni zkoumavým pohledem. „Pojď sem."

Brie zaváhala. Když však Dominic svůj rozkaz příkře opakoval, uposlechla a pomalu došla k oknu, kde stál. Popadl ji za ramena, přistrčil těsně k oknu a Brie ztuhla. Nebyla si jistá, co má v úmyslu. Dominic se však postavil těsně za ni a jen tiše mluvil.

„Na tu noc nemohu zapomenout," řekl pomalu. „Měl jsem už spát, ale místo toho jsem si hrál s vojáčkem. Když jsem zaslechl hluk, vyhlédl jsem z okna a uviděl skutečné vojáky. Tam." Ukázal na místo před domem. „Slunce už zapadlo, ale já jsem viděl zřetelně jejich tváře osvětlené loučemi, které nesli. Když jsem otevřel okno a vykoukl ven, slyšel jsem hlas svého otce, jenž žádal o vysvětlení. Nedostal žádnou odpověď. Viděl jsem ho, jak schází po schodech k vojákům, a pak už jsem na nic nečekal a vyběhl z pokoje. Nevím jistě, co jsem chtěl udělat. Asi zachránit svého otce, neboť jsem věděl, že je v nebezpečí.

Až po letech jsem pochopil, proč opustil bezpečí domu. Chtěl mě ochránit. Kdyby nevyšel, vojáci by vtrhli do domu a zničili ho, ale tak na mě zapomněli. Jistě se i oni divili, že se můj otec vzdal bez boje."

Brie zavřela oči a snažila se potlačit slzy, které se draly ven. Jak musel být vyděšený a zmatený, když viděl, jak jeho otce odvádějí vojáci. Chtěla říct něco, aby pochopil, že ho chápe, nicméně Dominic pokračoval.

„Utíkal jsem dolů, ale tam jsem narazil na svého učitele, který mě popadl a nedovolil mi vyběhnout ven. Bojoval jsem s ním, ale marně. Když jsem se konečně zklidnil, znovu jsem slyšel hlas svého otce, který už byl spoutaný a ptal se kapitána, z jakého důvodu ho přišli uvěznit. Jakmile jsem uslyšel ta nesmyslná slova, málem jsem vybuchl v smích. Vražda a vlastizrada! Vlastizrada, neboť byl šlechtic, což jsem dokázal pochopit. I když jsem byl ještě dítě, věděl jsem, co se okolo nás dělo. Od potulných cikánů jsem slyšel podrobné detaily o všem, co se odehrálo v Paříži, a dokázal jsem si představit, že žádný šlechtic není v bezpečí. Ale vražda? Byl obviněn, že zavraždil lady Lisette, tvou babičku. A byla to právě tvá matka Suzanne, kdo ho obvinil."

Brie tiše naslouchala jeho příběhu, ale ted ho musela přerušit. „Tomu nevěřím," prohlásila. „Má matka by nic takového nikdy neudělala."

Dominic pustil její ramena a udělal krok dozadu, jako by mezi nimi chtěl vytvořit odstup. Ještě jsem neskončil.

Právě když kapitán vznesl obvinění, na scéně se objevila tvá matka. Vrhla se k mému otci, objala ho kolem krku a tvrdila, že je nevinná - skoro jako ty, ačkoliv ona, zřejmě aby všemu dodala na dramatičnosti, k tomu ještě plakala. Byla to vskutku dojemná scéna."

Brie se otočila a podívala se mu do očí. „A ty ses rozhodl, že jí nebudeš věřit."

Jeho výraz byl chladný a nepřístupný. „Kdyby Suzanne Durhamová vskutku byla nevinná, jak by se o všem dozvěděla? Proč se zrovna toho večera ukázala před naším domem? Jsem si jistý, že jí nevěřil ani můj otec. Vojáci ho odvedli pryč a od té doby jsem neviděl jeho ani tvou matku. Můj učitel mě schoval a co nejrychleji mě poslal do Anglie k rodině mé matky. Bylo mi řečeno, že můj otec bude volný, jakmile se dokáže jeho nevina. O měsíc později přišla zpráva o jeho popravě."

Brie hleděla na Dominika a zoufale se snažila pochopit tohoto muže, kterého milovala. „To proto ses ve válce postavil proti Francouzům?" zeptala se. „Protože ses chtěl pomstít?"

Dominic odvrátil zrak a tiše si povzdychl. „To ani ne. Napoleon musel být zastaven a já jsem si vybral stranu, na které jsem chtěl stát. Ale to není v tomto případě tak důležité. Jaksi jsi přehlédla fakt, že tvá matka využila revoluce a poslala mého otce na jistou smrt."

„Ale pokud hrabě zabil mou babičku, neměla na to právo?" „To snad ano, jenže můj otec Lisette Durhamovou nezabil." Jak to můžeš vědět?"

Dominic se znovu dlouze zahleděl na Brie. „Bud jsi skutečně tak naivní, nebo skvělá herečka. Skoro bys mě donutila pochybovat o svém vlastním otci."

Brie nemohla dělat nic jiného než uhnout pohledem. I když věděla, že Dominic není ochoten uvěřit v její nevinu ani v nevinujejí matky, přesto ji jeho slova ranila. „Nehraji s tebou žádnou hru, Dominiku," zašeptala chvějícím se hlasem.

„To se brzy uvidí," odvětil výhrůžné. „To se uvidí."

17

ukryla ruce do záhybů dlouhého pláště, aby si Dominic nevšiml, jak je rozčilená. Ten tovšak dobře věděl. A jak by takynebyla, když v kočáře vládla napjatá atmosféra, protože se Dominic s Brie rychlým tempem blížili k cíli jejich společné cesty.

Kočár zastavil před domem, jenž sice nebyl tak honosný jako kdysi Valdois, ale byl postaven v podobném stylu. Dominic pomohl Brie vystoupit z kočáru a doprovodil ji ke dveřím domu.

Zaklepal - a nic. Ozvěnou bylo naprosté ticho. Až po delší chvíli se dveře pomaličku otevřely, ale to jen proto, aby se je lokaj ihned zase snažil zabouchnout.

„Tak se zdá, že jsme očekáváni," řekl Dominic jízlivě a nohou rozrazil pootevřené dveře. Popadl lokaje za límec a prudce s ním zatřásl. „Ted, dobrý muži," řekl plynnou francouzštinou, „mi hned řekneš, kde najdu tvého pána, jinak tě předám do rukou svého sluhy. Jacques dobře ví, jak si s takovými chlápky, jako jsi ty, poradit. Skvělé načasování," dodal, když se za Brie vynořil Jacques. Podsaditý sluha v ruce držel nabitou pistoli a vypadal, že by ji neváhal použít.

Vystrašený lokaj ze sebe dostal, že sir Charles je ve své pracovně. Dominic přikývl. Jacquesi, postarej se o něho a dej pozor, ať nejsme nikým rušeni." Nabídl Brie rámě a vedl ji dlouhou halou.

Když zastavil před zavřenými dveřmi, pokradmu se na ni podíval. Ve tváři byla bledá jako křída a po celém těle se chvěla. Dominic začal pochybovat, zda udělal dobře, když ji vzal s sebou, ale ted už bylo pozdě couvnout. Potichu otevřel dveře a pobídl Brie do pracovny.

Za masivním dubovým stolem v zadní části místnosti seděl starý muž, jenž jako by vystoupil z minulosti. Byl oděn v krajkácha brokátu, který patřil k minulé generaci, a napudrovaná paruka, již měl na hlavě, se přestala nosit asi tak před dvaceti lety.

Ani nezvedl hlavu, jen zavrčel mdlým hlasem: „Běž pryč, ty imbecile. Kolikrát ti mám opakovat, že nemáš nosit čaj, když mám práci?"

„Musí to být utrpení, sire Charlesi," řekl Dominic tiše, „když vás obklopují jen samí neschopní lidé. Měl byste si své zaměstnance vybírat mnohem pečlivěji."

Sir Charles vzhlédl od rozepsaného dopisu a hrůzou zkoprněl. „Kdo zatraceně jste?"

Dominic za sebou zavřel dveře a spolu s Brie došel doprostřed místnosti. Když viděl vrásčitou pokožku a roztřesené ruce, napadlo ho, zda se nemohl zmýlit. Zda je sir Charles skutečně tím mužem, jenž usiluje o jeho život. Pak však v jeho očích spatřil záblesk nenávisti a pochyby se rozplynuly. „Zřejmě není nutné, abych se představoval," odvětil, „ale pokud na tom trváte, jsem Dominic Ser-rault."

Sir Charles nehnul ani brvou a svou pozornost obrátil k Brie. Náhle smrtelně zbledl a vykřikl: „Lisette! Můj ty

bože!" Prsty pevně sevřel opěradlo židle a zavřel oči. Když je otevřel, stále hleděl na Brie.

Dominic se zájmem sledoval reakci sira Charlese. Starý muž byl jistě přesvědčený, že hledí na ducha své zemřelé ženy Lisette. Dominic si v duchu oddechl. Takže Brie mu nelhala. *Ona nelhala.* Srdce se mu svíralo štěstím a dojetím.

Teď se však musí soustředit na sira Charlese. Překvapení z jeho tváře pomalu zmizelo a vystřídala ho zlost a podezření.

Pomalu ukázal na Brie. „Ty nejsi Lisette!" vykřikl rozzlobeně. „Kdo jsi?"

Jsem vaše vnučka, sire," odpověděla Brie váhavě. „To je lež! Já nemám žádnou vnučku."„Ujišťuji vás, že nelžu. Jsem Brie Carringdonová. Vaše dcera Suzanne byla má matka."

Sir Charles zaváhal. „Suzanne? Suzanne, říkáš?" Odfrkl si a oči mu potemněly nenávistí. „Takže ta malá mrcha se nakonec přece jen provdala? Často jsem si říkal, co se s ní asi stalo. Ale copak ten Car-ringdon byl naprostý hlupák? Snad si nemyslel, že jsi jeho dítě?"

Brie ohromeně zalapala po dechu. Jak se opovažujete?" vykřikla, když se vzpamatovala. Jak se opovažujete takhle mluvit o mé matce?" Mimovolně udělala krok dopředu, ale Dominic ji zarazil.

„To stačí, Brie," řekl klidně. „Tohle vyřídím sám. Odejdi." Když Brie váhala, dodal: „Běž a počkej na mě v hale."

Brie věděla, že jeho rozkaz nemůže jen tak ignorovat. Otočila se a bez dalšího slova odcházela ke dveřím.

Později přemýšlela, zda by se všechno odehrálo jinak, kdyby neposlechla. Když totiž došla ke dveřím a otevřela je, ocitla se tváří v tvář Jacquesovi. V příští chvíli za sebou uslyšela ohlušující ránu z pistole a pak leknutím upadla na zem.

Neviděla, že Jacques zvedl svou vlastní zbraň a vystřelil. Když uslyšela vyděšený ženský hlas, myslela si, že se jí to jen zdá, poněvadž ten hlas patřil Katherine. Pak ji někdo něžně uchopil za ramena a uslyšela Juliana, jak se ptá, zda je v pořádku.

Brie překvapeně vzhlédla a uviděla, že klečí vedle ní a soustředěně ji pozoruje. „Ne, nic mi není," řekla a pokoušela se vstát. „Prosím ..., pomoz mi vstát. Co..."

Když uviděla sira Charlese, otázka jí zmrzla na rtech. Stále seděl na své židli, hlavu měl nakloněnou na stranu a z rány v hrudi mu vytékala rudá krev. Na stole ležela perleti vykládaná soubojová pistole, jež Brie připomněla, že slyšela dvě rány.

Rychle se podívala na Dominika a hrůzou se jí sevřelo hrdlo. Seděl v křesle, měl svléknutý kabát, rukáv košile vyhrnutý až k předloktí a Jacques se mu právě snažil ovázat silně krvácející ránu na předloktí.Dominic na sobě ucítil Briin pohled a vzhlédl. Jeho tvář byla bez jakýchkoliv emocí, ale pohled jeho šedých očí způsobil, že měla dojem, jako by se jí dotýkal. Jen tak stála a nedokázala se ani hnout.

Byl to Julian, kdo přerušil kouzlo svou otázkou. „Kdo si dá trochu brandy? Myslím, že by všem přišla vhod. Brie, co kdyby ses postarala o slečnu Hewittovou?"

Brie se vzpamatovala a udiveně se rozhlédla kolem sebe. Věděla, že někdo volal její jméno, ale myslela si, že sejí to jen zdá. Katherine seděla zhroucená v křesle a tiše vzlykala.

Brie se ještě jednou podívala na svého dědečka. Nebylo už nic, co by pro něho mohla udělat, a tak svou pozornost soustředila na Katherine.

Došla k vzlykající ženě a objala ji. „Pojď, Katherine, půjdeme," vybídla ji a pomalu ji vyvedla ven z místnosti.

V druhém poschodí našla malý salonek, kde mohly počkat v relativním pohodlí. Uložila Katherine na měkké sofa a sama se posadila do křesla poblíž krbu. Zoufale se snažila myslet na cokoli jiného než na to, co se stalo v pracovně.

Asi za deset minut do místnosti vešel Julian a v ruce nesl láhev brandy a tři sklenice. „Tady, napijte se, slečno Hewittová," řekl a podával roztřesené ženě skleničku zlatavé tekutiny. „To vám udělá dobře." Pak nalil i Brie. „Vypij to, děvče. Vypadáš, že potřebuješ něco, co by tě uklidnilo."

Brie přijala skleničku a poslušně se napila. Cítila, jak jí silná tekutina propaluje hrdlo. Jak... jak je Dominikovi?" podařilo sejí zeptat.

Julian se posadil do protějšího křesla. „Dominic je v pořádku. Byl to čistý průstřel. Kulka naštěstí vyšla zase ven. Nechal jsem poslat pro doktora a pro policii."

„Ale vždyť jsi říkal, že je v pořádku. Proč potom ten doktor?"

Julian viděl její ustaraný pohled a zakroutil hlavou. „Opravdu se není čeho bát, ale doktor musí prohlédnout tělo sira Charlese. A rovněž neuškodí, když se raději podívá i na Dominika."

Brie se zadívala dolů na svou sklenici. Pak, jako by si na něco vzpomněla, zvedla zrak a upřela ho na Juliana., Ale co tady vlastně děláte? Kde jste se tu vzali?"

Julian se zhluboka nadechl. „Co si asi myslíš, že tady děláme? Zmizela jsi hned po tom fiasku na plese a nenechala jsi jedinou zprávu. Když Katherine zjistila, že jsi pryč, přišla za mnou. Byla hrůzou celá bez sebe. Myslela si, že tě Dominic unesl."

Brie cítila, jak rudne. „Samozřejmě že mé neunesl. Už mě nikdy nechtěl vidět. Jela jsem za ním sama."

Julian se zamračil a pak přikývl. „Myslel jsem si to. V každém případě jsme se o tebe báli. Co tě to jenom napadlo,

takhle utéct?"

„Musela jsem, Juliane. Nemohla jsem to nechat jen tak být."

Nastala chvíle ticha, než Julian znovu přikývl. „Dominic mi něco málo řekl o tvém dědečkovi, a tak když jsi zmizela, dali jsme si s Katherine všechno dohromady. Mysleli jsme, že bys mohla potřebovat naši pomoc."

Brie si uvědomila, že její společnice za celou dobu neřekla ani slovo, a tázavě se na ni podívala. Katherine seděla se skloněnou hlavou, v prstech nervózně žmoulala cíp šálu a po tvářích jí stékaly slzy.

Brie se k ní naklonila. „Katherine?" řekla něžně. „Katherine, drahá, kvůli siru Charlesovi nemusíš plakat. Nezaslouží si, abys ho litovala."

Katherine zabořila tvář do dlaní. ‚Ach, dítě, kdybys jen věděla."

„Kdybych věděla co? Katherine, proč pláčeš? Prosím, copak mi neřekneš, co tě trápí?" Když se jí nedostalo odpovědi, ztratila trpělivost. „Katherine, snad neschvaluješ, co sir Charles udělal? Pokusil se zabít lorda Stantona! A ne jednou, ale opakovaně. Kdyby nevystřelil, pravděpodobně by ještě stále byl mezi živými."

„Nechej ji být, Brie," řekl Julian chlácholivě a vzal ji za ruku.

‚A ukončit tak vášnivou obhajobu? Ne, Juliane, jen ji nechej, ať pokračuje."

Všichni tri se otočili a uviděli Dominika, jak stojí ve dveřích a zaujatě je pozoruje. Jejich reakce na jeho příchod však nebyla stejná. Julian se zamračil, Brie zrudla a sklopila zrak a Katherine ztuhla.

Jako první promluvil Julian. „Dominiku, zřejmě je tady něco, co nevíš."

Dominic povytáhl tmavé obočí. ‚A ty mi to zřejmě chceš říct. Dobře tedy, pusť se do toho." Vešel do pokoje, postavil se za Brie a zdravou ruku ledabyle opřel o opěradlo křesla.

Julian se podíval na Katherine, odkašlal si a pak se znovu obrátil k Dominikovi. „Slečna Hewittová ví, proč byl tvůj otec zatčen."

Dominic se zamračil. Je to pravda?" zeptal se ostře.

„Byla tady té noci.

Dominic zvedl ruku a zarazil Julianovu řeč. „Proč nenecháš mluvit slečnu Hewittovou? Raději bych to slyšel od ní."

„Dominiku, copak musíš být tak hrubý?" přerušila ho Brie. „Copak nevidíš, že se celá chvěje?" S úmyslem uklidnit svou společnici vstala z křesla, ale Dominic ji zatlačil zpátky.

„Slečno Hewittová?" opakoval tiše, nicméně důraz v jeho hlase nepřipouštěl námitky.

„Lord Denville má pravdu," zašeptala Katherine. „Byla jsem tady, když celá ta tragédie začala. Tehdy jsem působila jako společnice Lisette Durhamové a guvernantka její dcery Suzanne. Já vím, Brie," dodala, když uviděla Briin překvapený výraz, „měla jsem ti to říct, ale zdálo se, že to není důležité. Dokud byla živa, tvá matka mi o tom zakázala mluvit. A pak jsem si myslela, že bude lepší nechat minulost spát. Je to tak smutný příběh, že jsem ho nechtěla znovu vytahovat na světlo boží."

Katherine zaváhala a na chvíli se zadívala na Dominika. Pak pokračovala. „Stalo se to roku 92. To jaro a léto... Sir Charles byl hodně na cestách a nechával Lisette dlouho samotnou doma. Začala se scházet s hrabětem de Valdois.

Snažila jsem se ji varovat, že takového člověka není radno dráždit, ale ona se jen smála. Byla jako motýlek vábený krásnou květinou. Až jednoho dne přišla domů s roztrhanými šaty. Na těle měla šrámy a podlitiny. Na tváři se jí zračil tak zahanbený výraz, že se mi svíralo srdce. Hrabě se jí zmocnil proti její vůli."

Jelikož Dominic stál za ní, Brie nemohla vidět jeho výraz, ale na rameni cítila, jak se jeho prsty instinktivně sevřely.

V místnosti se rozhostilo ticho, zatímco stará žena si kapesníč-kem otírala slzy. Pak se nadechla a pokračovala. „Lisette mě zapřísahala, abych o tom před jejím manželem pomlčela, a já jsem jí to slíbila. Sir Charles byl tak žárlivý muž, že by zabil každého, kdo by se jeho ženy jen dotkl. Vzala jsem Lisette do vesnice, kde se o ni postarala ranhojička. Jednu chvíli jsem se dokonce bála o její život..., ale pak se začala zotavovat. Nikdy však už nebyla tak bezstarostná a veselá jako dřív.

Asi tak o dva měsíce později přišla zpráva, že se sir Charles vrací domů. Lisette mi připadala celá přepadlá, ale já jsem si myslela..., myslela jsem, že je jen nervózní."

Když Katherine začala hlasitě vzlykat, Brie už její utrpení déle nemohla snést. Vytrhla se z Dominikova sevření, posadila se vedle své společnice a vzala ji za ruku.

Nicméně Katherine nebyla k utišení. Po vrásčitých tvářích jí stékaly potoky slz, jako by se neměly nikdy zastavit. „Měla jsem to vědět!" vykřikla s takovou vehementností, že všechny přítomné udivila. „Toho rána, co se měl sir Charles vrátit, jsem se probudila a na svém stole našla dopis od Lisette. Otevřela jsem *ho a... Až budeš číst tyto řádky, už tady nebudu.* Nejdříve jsem si myslela, že utekla, ale pak jsem četla dál a zjistila jsem, že Lisette byla s hrabětem těhotná, a než by snášela takovou hanbu, raději se zabila."

Katherine se znovu hlasitě rozplakala. Brie ji hladila po vlasech a snažila se ji utišit. Tak ráda by viděla, jak se na všechna tato obvinění tváří Dominic, ale neodvážila se k němu pozvednout zrak. Místo toho se podívala na Juliana,

který zarputile hleděl na koberec.

Jako první promluvil Dominic. „Předpokládám, že Suzanne Durhamová odhalila důvod matčiny sebevraždy a chtěla se pomstít," řekl unaveně.

„Monsieur, omlouvám se." Hlas přicházel ode dveří a všichni se obrátili tím směrem. Podle všeho se jednalo o doktora.

„Ano?" řekl Dominic netrpělivě.

„Pokud smím rušit, monsieur," odpověděl doktor špatnou angličtinou, „o tomhle příběhu také vím své. Jste hrabě de Valdois?"

„Titul nepoužívám," řekl Dominic, „ale ano, jsem syn hraběte de Valdois. A vy jste...?"

„Henri Fontaine, doktor medicíny."

„Dobrá tedy, prosím, posaďte se."

Když doktor začal mluvit, Dominic upřel svůj pohled na Brie. Seděla se skloněnou hlavou a v dlaních držela Katherininy svraštělé ruce. Když ji tak viděl, nemohl se ubránit tomu, aby se v duchu neproklínal. Bože, jak to jen mohl udělat? Připravil ji o hrdost, zničil jí dobrou pověst, zpochybnil její čest, přinutil ji... jako jeho otec. Jen s nesmírnou námahou se dokázal soustředit na doktorova slova.

„To, co řekla madame Briggsová, je pravda," prohlásil doktor. „Můj otec Pierre Fontaine byl osobni lékař lady Durhamové. Po smrti ohledal její tělo a skutečně zjistil, že se jednalo o otravu. Rovněž se ukázalo, že byla těhotná."

Doktor se podíval na Dominika a pak na Katherine. „Když se sir Charles vrátil domů a našel mrtvou ženu, nechápal, co se stalo.

O dítěti nic nevěděl, poněvadž můj otec mu to neprozradil. Později našel ten dopis, že je to tak, madame Briggsová?" Katherine mlčky přikývla.

„Kéž byste ho tenkrát spálila. Jenže koho by napadlo, že sir Charles bude prohledávat váš pokoj? Nikoho. Domnívám se, že když si sir Charles přečetl ten dopis a dozvěděl se o dítěti, přišel o rozum. Nemyslel na nic jiného než na pomstu muži, který zneuctil jeho ženu. Tak zneužil revoluce a označil hraběte de Valdois za zrádce. Bylo to sice zbabělé, ale účinné. O souboji nemohla být ani řeč, poněvadž by jistě prohrál."

Já jsem však pochopila, že hraběte udala má matka," přerušila ho Brie.

Fontaine se zahleděl na Brie. „Vaše matka byla Suzanne Durhamová? Velmi se podobáte Lisette Durhamové. Ale kde jsem skončil? Ach, už vím... To ne, mademoiselle Suzanne by ničeho takového nebyla schopná. Věřte mi, byl to sir Charles. Ve svém hněvu ho napadlo..., jak to říct? Že jednou ranou zabije dvě mouchy. Mademoiselle Suzanne se vrátila z internátní školy a zřejmě začala propadat kouzlu hraběte de Valdois." Doktor se omluvně podíval na Dominika. „Odpusťte, monsieur, ale váš otec měl na ženy silný vliv."

Vtom se ozval Julian. „Doktore Fontaine, jak to všechno víte? Přece se vám sir Charles se vším nesvěřoval?"

Henri Fontaine se zdál zaskočen. „Monsieur, nemohl bych být dvacet let osobním lékařem sira Charlese, abych neznal všechny tyto podrobnosti."

„Takže pak víte, že se sir Charles pokoušel Dominika zabít."

Doktor se zarazil. „Ne, to jsem nevěděl. Několikrát o tom mluvil, ale nenapadlo by mě, že se o to skutečně pokusí."

Juliane, nechej doktora, aby mluvil," řekl Dominic.

„Kde jsem to.... Ano, mademoiselle Suzanne zjistila, co sir Charles udělal, a běžela hraběte varovat. Přišla však pozdě. Té noci odešla z otcova domu a už se nikdy nevrátila. Odjely jste do Anglie, madame Briggsová?" zeptal se doktor Katherine.

„Ne," odpověděla plačtivě. „Nějaký čas jsme zůstaly v hostinci, a když hraběte odvezli do Paříže, jely jsme za ním. Suzanne doufala, že se jí podaří někoho podplatit a hraběte osvobodit. Nic však nezmohla. Nakonec jsme odjely do Londýna, kde se seznámila s tvým otcem a provdala se za něho, Brie."

„Katherine, můj otec... Byl papá mým skutečným otcem?"

Katherine se na Brie nechápavě podívala. „Samozřejmě že ano! Jak tě to vůbec mohlo napadnout? Narodila ses více než rok po jejich sňatku."

„Matka věděla, proč se Lisette zabila?"

Katherine přikývla. „Ano, věděla. Když jsem zjistila, že chce Suzanne odjet do Paříže, všechno jsem jí řekla a doufala, že si to rozmyslí, ale Suzanne mě neposlouchala. Vydala se do Paříže, i když věděla, co je hrabě za člověka. Musela jsem jet s ní. Pro mladou dívku to bylo příliš nebezpečné."

Když Katherine sklonila hlavu, Fontaine si odkašlal a pokračoval. „Během války mezi našimi zeměmi se sir Charles musel na chvíli ukrýt, poněvadž byl Angličan. Pak se však vrátil a znovu se usadil ve svém domě. Doufal jsem, že na minulost jednou provždy zapomněl." Doktor se odmlčel a pak se obrátil přímo na Dominika. „Monsieur, pamatujete si chlapce jménem Nicholas Dumonde?" Ostražitý pohled Dominikových očí mluvil za vše. „Vidím, že ano. Věděl jste, že mladý Dumonde byl - dámy mi prominou - bastar-dem sira Charlese?"

Dominic zaúpěl. „To snad nemůže být pravda," zamumlal.

Julian se netrpělivě podíval z jednoho na druhého. „Mohl by nám někdo vysvětlit, o čem vy dva vlastně mluvíte?"

Dominic si povzdychl. „Před několika lety jsem byl v Paříži," vysvětloval, „jako britský špeh, pokud to musíš vědět. Podařilo se mi získat nějaké cenné dokumenty, které jsem měl předat svým nadřízeným. Než jsem však odjel, chlapec jménem Nicholas Dumonde se mě pokusil přepadnout a vzít mi je. Předal jsem ho svým kolegům a odjel do Anglie. Později jsem zjistil, že mí kolegové byli až příliš horliví.. .a že Dumonde zemřel. Jsem si jistý, že se o tom sir Charles dozvěděl," řekl Dominic doktorovi. „Ale to nevysvětluje, proč tak dlouho čekal."

„Smrt jeho syna sira Charlese zcela zlomila. Nějakou dobu bylparalyzován."

„Ale nakonec se zotavil natolik, aby odjel do Londýna."

Fontaine přikývl. „Loni v září. Myslel jsem si však, že vás tam nenašel, protože pak odjel do Západní Indie."

Dominic přikývl. „Zřejmě jsme se minuli."

Doktor si zamyšleně hladil bradu. „Když sir Charles zjistil, že jste znovu získal panství Valdois, byl vzteky doslova bez sebe. Chtěl vám v tom zabránit. Před několika měsíci dokonce odjel do Paříže, aby si o tom s někým promluvil."

A v Paříži si najal Germaina, řekl si Dominic v duchu. Zbytek příběhu už znal. „Povězte mi, monsieur Fontaine, proč mi to všechno říkáte?"

Henri Fontaine pokrčil rameny. „Snad abych měl čisté svědomí. Chtěl jsem, abyste věděl, proč to všechno sir Charles dělal."

Dominikův výraz ztvrdl. „Chápu," řekl suše. „Velmi dobře ho chápu."

Pak vstal, a aniž by se mu v tom někdo snažil zabránit, odcházel z místnosti. U dveří se ještě zastavil, obrátil se a pohledem přelétl všechny přítomné.

„Není to ironické, doktore," řekl Dominic pomalu, „že naše činy tak často ovládají emoce? A že jsme tak hloupí a doufáme, že tomu tak není? Naprosto ironické."

18

jj^fšem v pořádku, Juliane," opakovala Brie už potřetí. „Byl bys takTaskav a přestal na mě zírat, jako bych přišla o rozum? Je mi líto, že jsem ti způsobila tolik starostí, ale opravdu jsi za mnou nemusel jezdit."

Julian přešel její poznámku mávnutím ruky a dál dlouhým krokem rázoval po pokoji. „Zatraceně, Brie, co si vlastně o mně myslíš? Co bych to byl za přítele, kdybych se o tebe nebál a jen tak tě nechal cestovat na kontinent s mužem, který by ti mohl docela zničit pověst? Copak si neuvědomuješ, že strávit několik dní v jeho společnosti a bez gardedámy je hotová společenská sebevražda?"

Když Brie začala protestovat, Julian v obranném gestu zvedl ruce. „Dobrá, uznávám, že jsi k tomu měla pádný důvod a že Dominic je jeden z mých nejlepších přátel. Ale to stále nic nemění na tom, že jsi v jeho společnosti strávila skoro celý týden. Dobrotivý bože, Brie! Copak jsi ztratila veškerý smysl pro zodpovědnost? Copak jsi nevěděla, co děláš?"

Juliane, uklidni se. A prosím, přestaň mě hubovat, jako bys byl moje teta."

Julian si odfrkl. „Lady Arabella alespoň ví, co se pro mladou lady hodí a co ne." Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Není jiné východisko, Brie. Dominic se s tebou musí oženit - a to hned. Dřív, než se roznese, že jsi s ním utekla. Jsem si jistý, že Dominic si to už uvědomil."

Brie uhnula pohledem. „Zřejmě je tou představou neobyčejně nadšený. Celé odpoledne se tady ani neukázal."

Jsem si jistý, že ví, co musí udělat." Když Brie stále mlčela, Julian v duchu zaklel. Měl by to být Dominic, kdo by se měl snažit najít východisko z této situace, ale ten, když vyslechl doktorův příběh, sedl na koně a od té doby ho nikdo neviděl.

Jsem si jistý," dodal konejšivě, „že život s Dominikem nebude tak strašný. Když chce, umí být skvělým společníkem. Je bohatý, má titul a dámy ho shledávají přitažlivým. Nebude trvat dlouho a omotáš si ho kolem prstu tak jako mě. Určitě ti dovolí, aby ses dál oddávala své chovatelské vášni a trénovala koně."

Až do té chvíle se Brie snažila ovládat, ale po Julianově poslední poznámce vybuchla. „Děkuji ti, Juliane, žes mi tak živé vykreslil mou budoucnost! Musím ti však připomínat, že své *vášni* se dokážu docela dobře oddávat i bez toho, abych se za někoho provdala? Nepotřebuji jeho peníze ani titul, a dokonce nepotřebuji ani jeho ochranu. A zřejmě jsi zapomněl, že Dominic je sobecký, nabubřelý a samolibý..."

Brie se náhle odmlčela ve výčtu Dominikových vlastností a hřbetem ruky si z tváří zlostně setřela slzy. Když to Julian viděl, smutně se na ni podíval. „Nešťastná Brie, ty ses do něho zamilovala, že ano?"

Já..., to je nesmysl."

„Nesmysl?" zeptal se něžně. „Tak proč pláčeš?"

Já ne..." Brie zadržela dech a čekala, až se uvolní bolestně stažené hrdlo. „Prosím, Juliane, vezmi mě domů. Jsem unavená a nemohu rozumně uvažovat."

Jenže my nemůžeme odjet, dokud se všechno neurovná."

Brie se podívala dolů na své ruce sevřené v klíně. „Není co urovnat."

„Ale samozřejmě že je. Musel bych být slepý, abych to neviděl." Julian se posadil vedle ní na sofa a vzal ji za ruce. „Brie, podívej se na mě." Když ho poslechla, Julianovi se v hrudi zastavilo srdce. Její modrozelené oči se třpytily slzami a rty se chvěly. Vypadala tak něžně a zranitelně, že se Julian musel ovládat, aby ji neobjal a nezačal ji utěšovat.

„Nedává to smysl, Brie," řekl. „Pokud ho miluješ, není důvod, aby sis ho nevzala."

Brie zavřela oči a snažila se ignorovat bolest, jež jí svírala srdce. Jak by měla Julianovi vysvětlit, že provdat se za Dominika ted nepřichází v úvahu? Že s ní Dominic nebude chtít mít nic společného po tom, co zjistil, že se jejich rodiny málem vzájemně zničily. Že jeho otec zneuctil její matku a ta se nakonec zabila. Prostě bude chtít na všechno zapomenout a jednou provždy ji vymazat ze života.

Brie otevřela oči a podívala se na Juliana. Jsi skutečný romantik, Juliane," zamumlala. „Ty snad věříš v rytíře na bílém koni a v pohádky se šťastným koncem. Cením si tvého zájmu, můj drahý příteli, ale já si Dominika vzít nechci. Kromě toho.... se mýlíš. Já ho nemiluji."

„Kdo teď mluví o pohádkách?" Julian vstal a znovu začal přecházet po pokoji. „Nedovedeš si představit, co se bude dít, když se vrátíš do Anglie neprovdaná. Budeš vyděděncem společnosti. Tvé jméno bude vláčeno bahnem a všichni si na tebe budou ukazovat prstem. Ne, to prostě nedovolím. Pokud si nechceš vzít Dominika, pak mi nezbývá nic jiného než tě požádat o ruku sám."

„Děkuji ti za laskavost," řekla Brie suše, „ale opravdu není třeba, aby ses tak obětoval. Ale jdi, Juliane," zvolala, když se konečně zastavil a zamračeně se na ni podíval. „Ty přece víš, že bys se mnou nebyl šťastný. S tím, jak mou... indiskrétnost bude brát společnost, máš sice pravdu, ale nic to na věci nemění. Nikdy jsem se příliš nestarala o to, co se o mně povídá, a nezačnu s tím ani teď. Doufám, že mí přátelé na mě nezanevřou a že poté, co se vrátím na Greenwood, bude můj život pokračovat přesně tak, jak jsem zvyklá."

„Brie, proč mi nechceš rozumět? Ztratíš veškerou bezúhonnost a už tě nic nebude chránit před..." Julian byl příliš rozzlobený, než aby dokončil větu.

Brie povytáhla obočí. „Před lovci věn? Před muži, kteří mě budou považovat za ženu padlých mravů a jimž nepůjde o nic jiného než o mé věno? Dobře tedy, pokud tě to uklidní, Juliane, najmu si osobního strážce, který bude dávat pozor, abych se nestala obětí svádění." Když na ni Julian mlčky zíral, povzdychla si. Jak se tak na tebe dívám, stejně bys byl špatný společník na cesty. Raději si najmu kočár a pojedu sama."

Julian odevzdané zvedl ruce. „Dobrá tedy, jdu dohlédnout na to, aby přistavili kočár." Obrátil se na podpatku a dlouhým krokem mířil ke dveřím. Tam se však ještě zastavil, otočil hlavu a přes rameno se podíval na Brie. „Nikdy bych nevěřil, že se dočkám dne, kdy se vzdáš bez boje."

Když došel na nádvoří, ještě stále mu v žilách vřela krev. „Kde jsi zatracené byl?" vyštěkl na Dominika, který právě seskakoval z koně. Jak jsi mohl zmizet a všechno tady nechat na mně? Měl bych tě za to hnát k zodpovědnosti, a to nemluvím o tom, jak ses zachoval k Brie."

Dominic se tázavě podíval na svého přítele. „Chceš mé vyzvat na souboj?"

„Samozřejmě že ne! Nejsem přece hlupák. Moc dobře vím, že střílíš lépe než já." Julian se k němu obrátil zády a zavolal na pod-koního, aby přichystal jeho kočár.

„Někam jedeš?"

„Ano, zatraceně! Domů. Brie trvá na tom, že ihned odjede."

Dominic naklonil hlavu na stranu. ‚A ty vypadáš, že jsi ztratil veškeré argumenty."

„Přesně tak. Je tvrdohlavá jako mezek."

„Možná ji přesvědčím, aby ještě zůstala."

„To těžko. Proč si myslíš, že odjíždíme? Kvůli tobě. Nechce s tebou mluvit, tak je to. Nechce s tebou mít nic společného. A nemysli si, že všechno vyřešíš tím, že ji požádáš o ruku. Nechce té. Namluvil jsem toho tolik, až jsem málem ztratil hlas, ale Brie tvrdí, že jí na dobré pověsti nezáleží a že je jí jedno, co se o ní povídá. Nechce si vzít tebe ani mě - i když jsem jí to nabídl."

Dominic se zamračil. „Proč jsi nepočkal, až ji o ruku požádám osobně?"

„Protože jsi tady nebyl. Co jsem měl dělat, uvázat ji k židli? Brie řekla, že pokud ji nevezmu domů, pojede sama. Myslím, že kdyby věděla, že ji chceš požádat o ruku..."

„To stačí," řekl Dominic krátce. „Rozumím. Kde je?"

„Nechal jsem ji v saloně, ale myslím, že šla za Katherine. Slečna Hewittová si musela na chvíli lehnout. Dominiku?"

„Ano?"

„Nebuď na Brie tvrdý. Je toho na ni příliš."

Dominic se suše pousmál. „Samozřejmě," řekl nevýrazně. „Slibuji, že se zastavím dřív, než jí zakroutím krkem."

Když doktor odhalil celou pravdu, Dominic musel utéct. Pociťoval nutkavou potřebu být sám, srovnat si zmatené myšlenky a uklidnit se. Celý život žil ve slepé víře ve svého otce. Celý život věřil, že nic špatného neudělal.

Dominic se smutně pousmál. Kdyby byl na místě sira Charlese, kdyby zemřela jeho žena, zaškrtil by viníka vlastníma rukama. Místo toho se sir Charles rozhodl využít krutou dobu a poslat hraběte za mříže. Sice to nebylo zrovna čestné, ale stejně tak účinné, jako kdyby mu srdce provrtal kulí. Hrabě musel být potrestán, smrt za smrt.

Dominic tiše zaúpěl. Jak mohl být tak slepý, a ještě navíc obvinit Brie? Když si jen vzpomněl, jak se k ní špatně choval, jak s ní zacházel... Dlužil Brie omluvu, stovky omluv.

Náhle Dominic obrátil koně a prudce ho pobídl zpátky k domu Durhamových. Nemohl myslet na nic jiného než na Brie.

Co mu to jenom říkal Jason, když se loučili v Doveru? *Musíš šiji **vzít.*** Ano, měl pravdu. Je to jediná čestná věc, kterou může udělat.

Dominic se poprvé za ten den usmál. Představa toho, že by se měl obětovat, ho pobavila. Vždyť oženit se s Brie nebude žádné utrpení, ale radost. Brie je vášnivá a oddaná milenka, a i když má občas trochu ostřejší jazýček, je natolik inteligentní a plná života, aby ho uchránila před nudným manželským životem. Je sice trochu příliš nezávislá, pomyslel si Dominic, ale jako její manžel na ni bude mít dostatečně velký vliv, aby to změnil. Bude ji co nejvíce držet v posteli, kde se s ním nebude neustále hádat.

Dominic se doširoka usmál. Ta představa ho naplňovala blahem a potěšením. Nejdříve s Brie odjedou do Paříže, kde se stane jeho ženou, a jakmile budou oddáni, pořídí jí nový šatník, který se bude hodit k vysokému postavení lady Stantonové. Během líbánek by třeba mohli navštívit všechna hlavní města Evropy a pak si na měsíc nebo dva pronajmout vilu u Středozemního moře. A když se na podzim vrátí do Anglie, na skandál se už dávno zapomene.

Dominic si všechno skvěle naplánoval, ale Julianova slova na něho zapůsobila jako vědro ledové vody. Nasupeně vešel do domu, a poněvadž tam nebyl žádný sloužící, který by mu sdělil, kde Brie najde, začal prohledávat jednu místnost za druhou, až konečně otevřel dveře do ložnice pro hosty.

Brie právě pomáhala Katherine obléct si teplý cestovní plášť a stála zády ke dveřím, takže Dominika nemohla vidět. Když však

Katherine očividně ztuhla, Brie se otočila a zůstala ohromeně stát. Dominic vypadal jako nebezpečný predátor, který se chystá zaútočit na svou oběť. A tou obětí byla ona.

„Rád bych si s tebou promluvil," utrousil skrze zuby. „V soukromí."

Když Brie viděla chlad jeho očí, snažila se vzpomenout na logické argumenty, které si pro tuto chvíli připravila, ale marně. Kdykoliv se Dominic ocitl v její blízkosti, chladný rozum byl najednou pryč.

Brie se pokoušela získat zpět ztracenou rovnováhu, zavázala Katherinin cestovní plášť, povzbudivě se na ni usmála a vyšla za Dominikem.

Jakmile se ocitli sami, Dominic ji popadl za ruku a odvlekl ji do vedlejší místnosti.

„Co chceš, Dominiku?" zeptala se ostražitě, když stáli proti sobě. „Říkal jsi, že se mnou potřebuješ mluvit."

Dominic na chvíli zaváhal. Copak s ním hraje nějakou hru? Přece moc dobře ví, o čem s ní chce mluvit. Zřejmě to potřebuje slyšet z jeho úst. Julian mi říkal, že chceš odjet. Dříve však, než odjedeš, chci, abys věděla, že jsem ochoten zachovat se jako čestný muž a oženit se s tebou."

Když Brie uslyšela slova, jakými ji žádal o ruku, i ta poslednímihotavá jiskřička naděje náhle uhasla. Nikdy si nevezme tohoto muže, kterého celým srdcem miluje, pokud by nezískala jeho lásku. Odvrátila tvář, neboť nechtěla, aby viděl slzy, které jí stékaly po tvářích.

„Brie, slyšela jsi mě?" zeptal se Dominic něžně. „Právě jsem tě požádal o ruku."

„Ano, slyšela. Julian říkal něco v tom smyslu, že se zachováš jako čestný muž a splníš svou povinnost."

„No, povinnost to zrovna není. Chci se však zachovat čestně a..."

„Čestně?" Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. Tolik mu chtěla ublížit přesně tak, jak on ublížil jí. ‚Je to snad čestné, oženit se jen z pocitu viny? Můžeš být klidný, Dominiku. Nechci se za tebe provdat jen proto, abych zachránila svou čest. Nemusíš mě chránit ani nemusíš cítit vinu, poněvadž jsem tě do své postele pustila o své vlastní vůli."

Dominic reagoval jízlivým úsměvem. „Pokud si myslíš, že si tě chci vzít jen proto, že se cítím provinile, pak se mýlíš."

„Skutečně? Tak proč si mě potom chceš vzít?"

Dominic si ji zamračeně prohlížel. Copak to není jedno, zatraceně? Nabídl jí pozici, kterou by většina nadšeně přijala, aniž by musela znát jeho důvody. Dominic měl sto chutí popadnout ji za ramena a prudce s ní zatřást, aby se vzpamatovala. Pak však viděl její svěšená ramena a způsob, jakým si třela spánky, a uvědomil si, že musí být unavená.

„Brie," řekl tiše, „pro nás oba to byl velmi dlouhý den. Měla by sis odpočinout. Promluvíme si až zítra."

„Ne!" vykřikla a do očí se jí znovu vrátily jiskřičky hněvu.

„Tak co tedy chceš? Seznam mých titulů a stavy účtů? Ne?" řekl rozzuřeně, když Brie zakroutila hlavou. „Ne, samozřejmě že ne. O tituly nestojíš a sama máš dost peněz..., které by po sňatku přešly pod mou kontrolu. Takže to je ten důvod, proč si mě nechceš vzít," řekl zamyšleně.

„Dobře tedy, tak si poslechni mé důvody. Za prvé, ve svém věku už potřebuji manželku. Za druhé, ačkoli máš trochu nekonvenční chování, tvůj původ je vyhovující pro roli hraběnky. Za třetí, ne, vlastně ještě zpátky k druhému. Jsem ochoten přivřít oči a dovolit ti, abys ve svých aktivitách velmi diskrétně pokračovala. Teď tedy za třetí, jsi překrásná a o tvých kvalitách coby milenky není pochyb. Za čtvrté, potřebuješ manžela, ať už si to chceš připustit, či ne. Za páté..., mám pokračovat?"

Brie na něho hleděla a ve tváři byla bílá jako křída. „Ne, to nemusíš, i když jsi zapomněl na několik důvodů proti svatbě. Jsi arogantní, nabubřelý, odporný..."

„Snad teď nezačneme zpochybňovat mé kvality," přerušil ji Dominic.

„Kvality? Pochybuji, že nějaké máš."

Dominic zaváhal. Nebyl na sebe zrovna pyšný, zvláště když se vlastně přišel omluvit. „Brie, tohle nikam nevede," řekl tiše. „Možná zítra uvidíš, že manželství bude pro nás oba tím nejlepším řešením."

Brie zaťala zuby. „Děkuji ti za tvou šlechetnou nabídku," odvětila, „ale já si tě nevezmu. Ted mě prosím nechej odejít. Ceká na mě můj přítel."

Dominic se ji ještě jednou pokusil přemluvit. Když procházela kolem něho, chytil ji za ruku, přitáhl blíž a podíval se jí přímo do očí. „Co když nosíš mé dítě?" zeptal se něžně.

Brie neměla ani potuchy, co by dělala, pokud by byla těhotná, ale rozhodně na sobě nechtěla dát znát, že ji to trápí. Rozhodně však nechtěla dítě použít jako důvod k manželství. „Nejsem jako má babička," řekla upjatě. „Nemusíš se bát, já se nezabiju."

Tentokrát zbledl Dominic. „Na to jsem se neptal," procedil skrze zuby. „Ptal jsem se, zda je moudré na tento svět přivést nemanželské dítě."

Brie viděla v jeho očích záblesk hněvu a polekaně sebou škubla. „To je nepravděpodobné," řekla a snažila se, aby se jí nechvěl hlas.

„Proč myslíš? Jsi mladá a zdravá."

„Nu, pak to bude ***můj*** problém. Ne tvůj."

Dominic se na ni podíval, jako by ji chtěl přemluvit, že to není pravda. Pak se však zarazil, prudce ji pustil a couvl.

Brie na něho nejisté hleděla a třela si zápěstí, za které ji ještě před chvílí držel. Chtěla mu ublížit tak, jak on ublížil jí, ale teď věděla, že nemůže odejít, aniž by mu neobjasnila důvod svého odmítnutí.

„Copak to nechápeš?" zašeptala. „Nemohu souhlasit s manželstvím bez lásky. Nikdy bys mi to neodpustil a ani já bych si to neodpustila."

Dominic dlouho mlčel. Když konečně promluvil, tón jeho hlasu byl stejně chladný jako výraz jeho očí. „Samozřejmě máš pravdu. Důvody proti zvítězily. Přeji ti příjemnou cestu."

Brie se otočila a vyběhla na chodbu. Věděla, že kdyby tam zůstala ještě o chvíli déle, zhroutila by se.

Nemohla vidět zmučený výraz v Dominikových očích, když se za ní zavřely dveře, nemohla vidět jeho sevřené pěsti, když ji zoufale chtěl zavolat zpět. Dominic tam stál, naslouchal vzdalujícím se krokům a přemýšlel, zda mu nepukne srdce.

19

ógrtese unavené opřela o sametové polstrování kočáru a oddala se pravidelnému pohupování. Byli poblíž francouzského pobřeží, ale Brie nic nevnímala. Čas pro ni přestal existovat.

Tiše si povzdychla. Předstírat zájem o okolí bylo natolik únavné, že se už dávno přestala snažit.

Když kočár zastavil před hostincem, kde se měli občerstvit, Brie se usmála na Juliana, který jí podával ruku, aby jí pomohl z kočáru, a letmo políbila Katherininu vrásčitou tvář.

Společně vešli do hostince, a zatímco Julian domlouval jídlo, Brie a Katherine čekaly vedle něho.

Brie ze svého místa dobře viděla do přeplněného výčepu. Pohledem mimovolně klouzala po hostech, když ji najednou zaujal vysoký muž s plavými vlasy. Byl oblečen jako anglický gentleman, i když zarudlá pokožka svědčila o dlouhém pobytu pod širým nebem. Překvapilo ji, že tak zaujatě zírá na Juliana, když však stočil zrak k ní, po zádech jí

přejel mráz. V jeho pohledu spatřila čistou nenávist. Zachvěla se a přitiskla se k Julianově paži.

Když Julian uviděl její bledý obličej, rychle ukončil rozhovor s hostinským a zavedl obě dámy do malého pokoje v poschodí. Brie si stoupla ke krbu, kde se snažila ohřát prokřehlé ruce, nicméně navzdory horkým plamenům a teplému plášti se nemohla přestat třást.

Sama si svou reakci nedokázala vysvětlit, poněvadž plavovlasé-ho muže nikdy předtím neviděla, přesto jí z nějakého neznámého důvodu naháněl strach. Než byla podávána večeře, Brie vypila několik šálků horkého čaje a strach se začal pomalu vytrácet.

Večeře byla skvělá. Pečená šunka, vařené brambory s máslem, husí paštika, sýrový koláč a dušený hrášek - nicméně Brie skoro nic nesnědla. Jako vždy odpovídala jen jednoslabičně, zatímco Katherine a Julian vedli zdvořilou konverzaci.

Když si uvědomila, že by její mlčení mohlo být nápadné, zeptala se Juliana, za jak dlouho budou doma.

Ještě dneska večer dojedeme do Dieppe," odpověděl. ‚A zítra přeplujeme Kanál. V přístavu na nás čeká *La Belle Fleur,* kterou jsem rezervoval minulý týden."

Brie naslouchala Julianovu cestovnímu plánu, ale když uslyšela, že někdo otevřel dveře, škubla sebou a vyděšené vyskočila od stolu.

Do místnosti vešla jen služebná, ale Brie se tvářila, jako by očekávala nejméně ducha.

Když Julian viděl její reakci, zamračil se. „Co se děje, Brie? Dominic se tu neobjeví. Je nejméně den jízdy za námi."

„Musíme o něm mluvit?" zamumlala Katherine, když Brie konečně odtrhla zrak ode dveří.

„Abych řekla pravdu, Juliane, na Dominika jsem vůbec nemyslela."

„Brie, já jsem doufal... No to je jedno," dodal a pokrčil rameny. „Pokud už Dominika nikdy nebudeš chtít vidět, pak ho neuvidíš."

Když Brie slyšela jeho slova, měla co dělat, aby se nerozpla-kala. Rychle vstala a začala sbírat svůj plášť a rukavice. Katherine a Julian se na sebe významně podívali, mlčky však vstali od stolu a následovali její příklad.

Do Dieppe dojeli právě, když se slunce sklánělo k západu. Na nádvoří se to hemžilo sluhy a podkoními, kteří odváděli koně a odstrojovali jim popruhy.

Hostinský byl velmi úslužný. Ihned poslal svého pacholka, aby jim z kočáru přinesl zavazadla, a s úsměvem je uvedl do jejich pokojů. Brie si všimla, jak je její společnice unavená, a řekla Julia-novi, že Katherine nejdříve uloží. Julian přikývl a domluvili se, že ji za hodinu bude čekat v soukromém salonku, kde spolu povečeří.

Brie si to mířila do Katherinina pokoje, když za sebou uslyšela tichý hlas. Otočila se a pátravým zrakem zkoumala stíny schodiště. Když se před ní najednou zjevil cizí muž, Brie vyděšeně zalapala po dechu. Okamžitě poznala plavovlasého muže, jehož viděla v hostinci, kde se zastavili na oběd.

Rychle ji popadl za zápěstí, aby jí zabránil v útěku, nicméně nebylo to nutné, neboť Brie se nemohla ani hnout.

„Mademoiselle," opakoval stejně tichým, avšak naléhavým hlasem. Jste přítelkyně Dominika Serraulta, lorda Stantona?" Hovořil francouzsky, když však Brie nereagovala, přešel do angličtiny. „No tak, odpovězte. Jste slečna Carringdonová? Znáte Stantona?"

Když konečně přikývla, cizinec si oddychl. Očima přelétl potemnělou chodbu a pak se znovu podíval na Brie.

Ta stěží vnímala, co jí říkal, ale když pochopila, že Dominic měl nehodu, srdce sejí prudce rozbušilo. Je prý těžce raněn a potřebuje její pomoc, tvrdil muž.

Brie měla dojem, že omdlí, a když ji muž vedl dolů po schodišti, nijak se nebránila. Na nádvoří na ně už čekal kočár. Cizinec ji strčil dovnitř, vyhoupl se za ní a přibouchl dveře.

Kočár se rozjel dřív, než se Brie mohla vzpamatovat. Až příliš pozdě si uvědomila, že mohla o svém odjezdu říct alespoň Julia-novi.

Právě se chtěla zeptat, kam vlastně jedou, když plavovlasý muž na protějším sedadle řekl, že Dominic bude jistě velmi potěšen. I když mu neviděla do tváře, v tónu jeho hlasu zaslechla výsměch a pobavení.

Najednou pochopila, že naletěla, a v duchu tiše zaklela. Nestala se žádná nehoda a Dominikovi nehrozilo žádné nebezpečí. Cizinec ji unesl a ona se nechala odvést jako jehně na porážku.

Už otevírala pusu, aby únosce ujistila, že udělal velkou chybu, když vtom si to rozmyslela. Bude lepší předstírat, že je vyplašená žena. Pak snad bude mít větší šanci na útěk.

Nenápadně chtěla sáhnout do své taštičky, kde měla schovanou svou zbraň, a když si uvědomila, že taštička je i se zbraní pryč, bolestně se kousla do rtu.

Cizinec si toho musel všimnout, protože se pobaveně uchechtl. „Byl jsem zvědavý, kdy ji začnete hledat. Slyšel jsem, že jste chytrá, slečno Carringdonová. Martin byl příliš naivní, když si myslel, že se vzdáte bez boje."

„Když znáte mé jméno," řekla a snažila se, aby se jí nechvěl hlas, „pak byste mi mohl sdělit to své. A také bych ráda věděla, co vlastně chcete." Jeho odpověď ji nepřekvapila.

Jistě tušíte, kdo jsem, slečno Carringdonová. Jsem Charles Germain. Zřejmě mě znáte, i když jsme se nikdy předtím

neviděli. Pokud jde o to, co chci... Chci Dominika Serraulta. A teď, když vidím vaši krásu, nebyl bych mužem, kdybych nechtěl i vás."

Když Brie zaraženě mlčela, spokojeně se usmál. „Několik příštích hodin bude velmi příjemných, slečno Carringdonová..., alespoň pro mě. A pokud budete rozumná, možná si to rozmyslím a nepošlu vás za Martinem. Vzpomínáte si na Martina, že ano? On a jeho bratr Freddie vám podpálili stáj. Freddieho smrt jeho bratra hluboce zasáhla, a když za mnou přijel do Londýna, nemyslel na nic jiného než na pomstu. Já jsem s ním pochopitelně souhlasil."

Germain se odmlčel, jako by si chtěl ověřit účinek svých slov, a Brie bolestivě zabořila nehty do dlaní, aby skryla svůj strach. Když znovu promluvil, z jeho hlasu čišelo hluboké uspokojení.

„Dovedu si představit, jak se Dominic bude vztekat, až zjistí, že jste ho vyměnila za jeho největšího nepřítele. Abych mluvil na rovinu, jakmile totiž zjistíte, jaký jsem skvělý milenec, už se k němu nebudete chtít vrátit. Ne že by vás pak ještě chtěl. Když jsem mu naposledy přímo pod nosem vyfoukl jeho milenku, byl vzteky celý bez sebe." Germain spokojeně mlaskl. „Nebohá Cassandra. Dominic ji kvůli její nevěře zabil. Ale nemusíte se bát. Když bude Dominic mrtvý, už vám neublíží."

Brie pochopila, že má sloužit jako návnada v pasti na Dominika. „Pokud si myslíte, že mě lord Stanton bude hledat, pak se obávám, že vás musím zklamat. Rozešli jsme se, a to ne zrovna v dobrém."

Germain na chvíli zaváhal, ale pak se znovu usmál. „Ale on přijde. Dominikovi na vás možná nezáleží, ale vždy si chránil to, co mu patří. Bude vás chtít zpátky jen proto, že vás mám já."

Brie na Germainova slova nereagovala. Pochybovala, že Dominikovi na ní záleží tolik, aby ji přišel zachránit, ale kdyby se o to pokusil, dostal by se rovnou do nastražené pasti. Nelíbila se jí představa, že bude důvodem Dominikovy smrti, a doufala, že sejí podaří utéct dřív, než tenhle plavovlasý ďábel uskuteční svůj plán.

Mlčky ho pozorovala a snažila se soustředit. Její oči si pomalu zvykly na tmu a viděla, že se její únosce pevně drží opěradla, aby zamezil přílišnému pohupování kočáru. Když kočí zpomalil, aby vybral ostrou zatáčku, Brie se rozhodla využít situace a vrhla se ke dveřím.

Podařilo se jí je otevřít a už se málem dostala ven, když ji Germain zezadu popadl za sukni, a zabránil jí tak v útěku. Hlasitě zaklel a prudce s ní škubl zpátky na sedadlo.

Surový náraz jí vyrazil dech a Brie jen zděšeně sledovala, jak se Germain napřáhl a vší silou ji praštil do obličeje. Poslední, co slyšela, bylo jeho hlasité klení.

Když se probudila, hlava jí třeštila a žaludek se svíral nevolností. Otevřela oči a snažila se soustředit, nicméně celý pokoj se houpal a ji znovu zaplavila nepříjemná vlna nevolnosti. Zavřela oči a na čele jí vyvstal studený pot.

Když byla schopná znovu je otevřít, aniž by se jí udělalo špatně, uvědomila si, že leží na malé posteli. Plášť měla svlečený, ale do půl pasu byla přikrytá hrubou dekou a ruce měla svázané tak pevně, že v nich ztratila veškerý cit. Když viděla provaz, vzpomněla si na Germaina a jeho hrozby. Rozhlédla se kolem sebe a snažila se obrnit proti panice, která ji začala přemáhat.

Kromě postele a nahrubo otesaného stolu byl pokoj prázdný. Na stole hořela jediná svíce, a jelikož do místnosti skrz okno neproudilo žádné světlo, Brie usoudila, že musí být večer.

Opatrně se posadila a zjišťovala, zdaje v pořádku. Kromě bolesti hlavy a nevolnosti neshledala žádné další potíže.

Pomalu vstala, došla k oknu a tvář přiložila k okenní tabulce, aby se podívala dolů. Hluboko pod ní byl dvůr obehnaný vysokou kamennou zdí.

Když viděla bezvýchodnost své situace, tiše se rozplakala. Jak by se jí mohlo podařit utéct? Netušila, kde je ani jak dlouho byla v bezvědomí. Byla hladová, vyčerpaná a začala se třást zimou.

Po chvíli však její pýcha zvítězila a Brie si uvědomila, že se nemůže vzdát jen tak bez boje. Zvedla hlavu a zoufale se začala rozhlížet po nějaké zbrani.

Moc tady toho nebylo. Vedle stohu vybledlých novin ležela hromada starých hadrů, zatímco v rohu místnosti byla zapomenutá dětská panenka. Nejlepší možností se zdála hromada rozbitých dřevěných tyček, které kdysi bývaly houpací židlí.

Brie tuto možnost však zamítla a obrátila se k jedinému zdroji světla, který měla. Dřevěný svícen byl příliš malý, než aby ho mohla použít jako zbraň, ale pokud by se jí podařilo přepálit provazy... Brie došla ke stolu a ruce natáhla nad plamenem svíčky. Pevně zaťala zuby a snažila se obrnit proti bolesti, když oheň začal olizovat pohmožděnou pokožku zápěstí.

Byla tak soustředěná na svůj úkol, že ani neslyšela zvuk blížících se kroků. Náhle ve dveřích cvakl zámek, Brie sebou trhla a otočila se právě ve chvíli, když se otevřely dveře. Ztuhla a zděšeně hleděla do očí svého únosce.

Překvapilo ho, že vidí Brie stát u stolu, ale když pochopil, že se snažila osvobodit z pout, popadl ho vztek. Rychle k ní přiskočil, popadl ji za rameno a škubl s ní tak prudce, až upadla na zem.

Brie, která měla ruce stále svázané, nemohla ničím ztlumit pád a bolestně dopadla tváří přímo na prkennou podlahu.

„Ty zatracená malá čubko," zasyčel vzteky nepříčetný Germain. „Zřejmě je načase, abych ti udělil lekci."

Brie pochopila, co bude následovat, ale když si Germain svlékl sako a pomalu se k ní začal přibližovat, hrůzou se nemohla ani hnout.

Najednou uslyšeli nějaký hluk. Vycházel někde ze spodního patra a oba na něho reagovali. Germain naklonil hlavu na stranu a snažil se poslouchat, zatímco Brie zavřela oči a zatajila dech. V duchu se modlila a doufala, že se blíží záchrana.

Germain došel ke dveřím a vykoukl ven. Zavolal na Martina a čekal odpověď, která však nepřišla. Tiše zaklel a zpoza opasku vytáhl ostrý nůž.

Když k ní Germain přiskočil, Brie sebou instinktivně trhla a čekala úder, ale Germain se jen sklonil a přeřezal jí pouta.

„Neopovaž se ani ceknout," zasyčel, když Brie vydechla úlevou, Jinak nebudeš žít dost dlouho, aby ses přivítala se svým milencem. Teď vstaň," řekl a vytáhl ji na nohy.

Brie jen tiše přikývla a pokusila se vstát, ale kolena se jí podlomila, a nebýt Germaina, který ji v poslední chvíli popadl, jistě by znovu upadla. Germain utrousil další nadávku a vlekl ji z podkrovního vězení na tmavou chodbu. Pustil ji, když došli k úzkému schodišti, a postrčil dopředu. Nebýt pudu sebezáchovy, jistě by upadla a zřítila se dolů. V poslední chvíli se pevně chytila zábradlí a křečovitě je sevřela.

Po nekonečném množství schodů konečně došli do přízemí. Germain se zastavil a tiše naslouchal. Podobal se lišce, která větří nebezpečí. Brie se zhluboka nadechla a opatrně se rozhlédla kolem sebe.

Hlavní dveře byly zavřené, zastrčené na petlici a zajištěné robustním visacím zámkem. „Počkáme tady," houkl její únosce a popostrčil ji do vedlejší místnosti.

Brie udělala tři kroky a prudce se zastavila. Srdce jí poskočilo radostí a hrůzou. Ve velkém křesle seděl Dominic a v ruce držel pistoli namířenou přímo na ně.

Brie cítila, jak její únosce ztuhl, ale než se stačila vzpamatovat, přitáhl ji před sebe a na krk jí přiložil nůž. Jak ses sem dostal?" zasyčel.

Brie viděla, jak se Dominic suše pousmál. „Můj drahý Charlesi, copak jsi mě nečekal?"

Tón jeho hlasu byl tichý a jistý, ale odrážela se v něm ledová nenávist.

Jak ses dostal přes Martina?" zeptal se Germain.

Jacques si s ním snadno poradil," odvětil Dominic. „Zapomněl jsi, že se tady v tom domě docela vyznám. Ale mám k tobě stejnou otázku. Jak se ti podařilo utéct Jasonovi? Budu si s ním muset promluvit o jeho nedbalosti."

Germain vycenil zuby a nůž přitiskl pevněji k Briinu hrdlu. Jestli chceš, aby žila, měl bys dát pryč tu pistoli."

Dominic zaváhal a šedým pohledem přelétl po Brie, jako by zvažoval, co má udělat. Pak jen pokrčil rameny. „Dělej si s ní, co chceš. Už mi na ní nezáleží."

Když Brie slyšela jeho slova, zbledla. Zděšeně hleděla na Dominika, jako by nemohla uvěřit vlastním uším. Pak uviděla jeho jízlivý úsměv. „Možná jsi přišel na jediný způsob, jak jí zavřít pusu," řekl pobaveně. „Nůž je sice poněkud barbarský, ale efektivní."

Jeho krutá slova Brie zranila více, než by to dokázal nůž. Věděla, že ji Dominic nemiluje, ale doufala, že mu na ní záleží alespoň tolik, aby ji zachránil. Nepřišel ji osvobodit, ale pomstít se svému nepříteli.

Přemožená bolestí a zlostí sebou začala divoce házet a snažila se vymanit z pevného sevření. Když Germain zaklel a rozkázal jí, aby se uklidnila, Dominic se zasmál. „Vidím, že ta malá divoká kočka by mi nejraději z hrudi vyřízla srdce. Drž ji pevně, Germaine, i bez zbraně jenebezpečná."

„Lžeš, Stantone! Martin tě s ní několikrát viděl. Byl jsi tak žhavý, žes od ní nemohl odtrhnout ruce."

„Divíš se mi?" odvětil Dominic líně. Jistě sis už sám ověřil, že je v posteli jedinečná."

„Skutečně," Charles se uchechtl a volnou rukou pevně objal drobné ňadro. Brie zavřela oči a třásla se bezmocí a hněvem.

Dominic se pohodlně opřel v křesle. Jen si užij, Charlesi, ale varuju tě, že té jde jen o to, jak ulovit manžela. Zrovna minulý týden se mě pokusila přimět, abych ji požádal o ruku."

Brie se na něho udiveně podívala a najednou se jí zdálo, jako by se jí snažil něco říct.

Konečně pochopila. Předstíral nezájem, aby Germaina zmátl. Ať už k ní Dominic cítil cokoliv, rozhodně by si nepřál její smrt.

Jenže já jsem nepřišel, abych se s tebou dohadoval o přízeň této dámy," řekl Dominic a podíval se na Germaina. „Rád bych mluvil o chlapci, kterého jsem ti kdysi předal v tomto domě a kterého jsi zabil. Pamatuješ se na Nicholase Dumonda, Charlesi? Tvrdil jsi, že jeho smrt byla nehoda, ale ono to tak nebylo, že? Dobře jsi věděl, že to je Durhamův nevlastní syn," dodal a zkoumavě sledoval tvář svého nepřítele.

Když Germain mlčel, Dominic se ušklíbl. „Není to ironie osudu, Charlesi, že si Durham později najal vraha svého syna, aby zabil muže, jehož za ten zločin činil zodpovědným?"

Nebezpečně ztišil hlas. „Za to zemřeš, Charlesi, mou rukou. Mohl bych tě zastřelit, avšak..." Jeho hlas zněl najednou opět normálně, skoro příjemně, jako by chtěl přítele pozvat na projížďku. ‚Avšak jsem ochoten být velkorysý a dát ti šanci. Za tím účelem jsem přinesl dva kordy. Vidím, že jsi skoro zdravý, a já jsem zraněný," hlavou kývl ke své paži, „což pro tebe bude jistě výhodou, poněvadž budu bojovat levou rukou."

„Tvůj poskok nepřijde," dodal, když se Germain zoufale rozhlížel kolem sebe. Jacques ho nespustí z očí. Nu, jak ses rozhodl, Charlesi?"

Dominic vstal, vzal jeden kord do levé ruky, potěžkal ho a podal Germainovi, který ho převzal.

„Tak co, Charlesi?" opakoval Dominic. „Budeme bojovat, nebo se chceš schovávat za ženskou sukni?"

Zatímco Charles zvažoval své možnosti, Brie pozorovala Dominika a nemohla od něho odtrhnout zrak.

Vteřiny ubíhaly ničivě pomalu. Brie cítila Germainovo napětí, a když se podívala přes rameno, na jeho čele viděla krůpěje potu. Zároveň však věděla, že Dominic o svém zranění nelhal a že bojovat s čerstvou ranou pro něho bude skutečně velkou nevýhodou. Byl by vůbec zázrak, kdyby přežil.

To Brie nemohla připustit. Dominikův život byl pro ni mnohem dražší než jeho láska, dokonce dražší než její vlastní život.

Náhle se Dominic obrátil a ničím nechráněný se nahnul pro druhý kord. Zdálo se, že právě na tuhle chvíli Germain čekal. Odstrčil Brie a prudce vyrazil kupředu.

Brie vykřikla, ale o malou chvíli později si uvědomila, že její varování bylo zbytečné. Dominic svou nepozornost zřejmě jen předstíral a ve skutečnosti si byl dobře vědom toho, co může od Germaina čekat, neboť jeho útok odrazil s bravurní lehkostí.

V malé místnosti se ozval řinčivý zvuk ocele. Brie se přitiskla zády ke zdi a úzkostlivě sledovala souboj na život a na smrt.

Neměla ani tušení, jak dlouho oba muži bojují, mohlo to být několik minut nebo hodin, ale jí to připadalo jako celá věčnost. Když Germain znovu nečekaně vyrazil, Brie zatajila dech a pevně stiskla pěsti.

Germain věděl, že je ve výhodě, a neústupně postupoval kupředu. Jeho kord prosvištěl vzduchem a roztrhl Dominikovu košili a zranil ho na rameni.

Brie v Germainových očích viděla záblesk vítězství a zachvěla se. Ještě nikdy se nesetkala s takovou nenávistí a touhou po krvi, jakou spatřila v jeho tváři.

Pomalu postupoval kupředu a tlačil Dominika do rohu místnosti jako zraněné zvíře. Když Brie viděla, že Dominic už nemá kam couvnout, chtěla vyděšeně vykřiknout, ale místo toho se kousla do spodního rtu, až ucítila nasládlou chuť krve.

Neviděla Germainovi do očí, poněvadž k ní byl zády, ale sledovala Dominikův pomalý úsměv, který se mu objevil na tváři a jenžjeho protivníka dohánělzřejmě k šílenství, poněvadž z hrdla vydal zvířecí zvuk.

Pak už si Brie pamatovala jen ten strašný okamžik, když oba útočníci znehybněli. V místnosti se najednou rozhostilo hrobové ticho a Brie se hrůzou zastavilo srdce. Trvalo velice dlouho, než se konečně jeden z nich pohnul. Potom se Germain pomalu zhroutil na zem.

Uběhla další chvíle, než si Brie uvědomila, že ten muž, který leží na zemi a z hrudi mu vytéká stružka krve, není Dominic. S úlevou vydechla a udělala několik rozechvělých kroků dopředu. Dominic zvedl hlavu a jejich oči se setkaly.

Jedna strana jeho košile byla zakrvácená, zatímco ve tváři byl bledý jako stěna. Brie viděla, jak se koutky jeho úst pozvedly v chabém úsměvu. Pak, dřív než k němu mohla doběhnout, se Dominic svalil na zem vedle Germaina.

20

oběhla celá věčnost, než Dominic zase přišel k sobě a otevřel oči. Když se probral, uviděl v křesle vedle své postele podřimovat Jasona. Vypadal neupraveně a unaveně. Pootevřeným oknem do místnosti dopadalo denní světlo a sluneční paprsky Dominika hřály na kůži.

Jakmile zvedl ruku, aby si zaclonil oči před oslepujícím světlem, Jason se probudil a prudce se napřímil. „No konečně! Už jsem se začal bát, že se neprobereš. Jak ti je?"

„Příšerně," dostal ze sebe Dominic ochraptělým hlasem. „To jsi tady seděl celou noc?"

„Ano. A stejně tak tu předešlou. Dorazil jsem chvíli potom, co tě Jacques přinesl. Přišel bych dřív, kdybych neztratil Germainovu stopu. Zabil strážce a..."

Dominic natáhl ruku a chytil přítele za zápěstí. „Brie..., kde je? Je v pořádku?"

Nezdálo se, že by Jasona jeho dychtivá otázka nějak překvapila. „Myslím, že je ve svém pokoji," odpověděl klidně. Poté, co ti doktor zašil rameno, dal slečně Carringdonové něco na spaní. Když se na tebe přišla podívat Katherine Hewittová, ještě spala. A ano, je v pořádku," dodal Jason, když viděl přítelův ustaraný výraz. .Alespoň tak v pořádku,

jak může být žena po tom, co prožila takovou hrůzu. Ještě jsem ani neměl čas pořádně si s ní promluvit. Než ti doktor zastavil krvácení, byl tady hotový blázinec."

Dominic si lehl zpátky do polštářů a zavřel oči. „Chci ji vidět," řekl unaveně.

Jason vstal a dlaní si protřel strniště vousů. „To bych nedoporučoval. Jsi bledý jako stěna a potřebuješ koupel víc než já. Také se musíš oholit. Kromě toho ti musím vyměnit obvaz. Přinesu nějaké čisté obinadlo a zavolám někoho, aby tě uvedl do přijatelného stavu. Nemohu dovolit, abys přijal slečnu Carringdonovou dřív, než se dáš do pořádku a budeš mít na sobě kalhoty a košili."

Když Dominic šťavnatě zaklel a řekl, že nepotřebuje žádnou chůvu, Jason se jen ušklíbl. „Buď zticha, Dominiku. Ted jsi můj pacient a já dohlédnu na to, abys byl v pořádku. A také," dodal rozhodným hlasem, „musíš něco sníst."

Dominic znovu hlasitě zaklel a poslal přítele i s jeho starostlivostí do horoucích pekel. Jakmile osaměl, pomalu se posadil. Šlo to hůř, než očekával. Když se mu konečně podařilo dostat z postele, celé tělo měl pokryté kapičkami potu.

Snažil se obléknout, ale zatočila se mu hlava a musel se chytit sloupu postele a počkat, až se svět kolem něho přestane houpat. Ještě stále tam takhle stál, když se otevřely dveře a v nich se objevil Julian.

Dominic skoro ani nestačil zvednout hlavu. Julian dlouhým krokem došel až k němu, zaťal pěsti a dobře mířenou ranou do brady ho skolil zpátky na postel.

Dominic zaúpěl bolestí a popadl se za zraněné rameno. „Ty zatracený mizero! Přesně tohle sis zasloužil. Brie má popálené ruce, k čertu s tebou. Na zápěstí má puchýře velikosti vlašského ořechu. A můžeš za to jen ty!"

Dominic se ani nesnažil bránit. Jen tam tiše ležel a snažil se obrnit proti bolesti, která prostupovala celým jeho tělem.

Julian se naklonil a všiml si, že Dominikovi popraskaly stehy a znovu začal krvácet. Tiše zaklel, popadl ručník, jenž ležel na toaletním stolku a přitiskl ho k ráně.

„Zasloužil by sis vykrvácet," procedil skrze zuby. „Brie se popá-lila, když se snažila dostat z pout, zatraceně. Ten *parchant* ji svázal jako nějaké zvíře."

Dominic zavřel oči. „Kde... je?" zeptal se šeptem. „Musím s ní mluvit."

„Bez tebe je jí lépe."

Dominic si skryl tvář do dlaní, jako by bojoval s noční můrou. „Bože..., ještě nikdy jsem se tolik nebál. Nemohl jsem dělat nic než se jen dívat se, jak ten bastard... Měl nůž a vyhrožoval, že ji podřízne. Zatraceně, Juliane, obětoval bych pro ni svůj život. Chtěl jsem ho zabít holýma rukama. Bože..., když si představím, co jí provedl..."

Když Julian slyšel bolest v Dominikově hlase, jeho vlastní zlost pomalu vyprchala. Jakmile zjistil, že Brie zmizela, byl šílený hrůzou a všude ji hledal. Pak přišla zpráva od Germaina, že je Brie jeho zajatkyně a že výměnou za ni chce Stantona. Informoval o tom Dominika a chtěl jet s ním, ale Dominic trval na tom, že se s Ger-mainem setká sám. Julian zuřil kvůli své vlastní nemohoucnosti, a když viděl Brie a její zranění, měl chuť někoho zabít.

„Germain se jí ani nedotkl," řekl, protože chtěl přítele uklidnit.

„Ale ano..."

„Chci tím říct, že ji neznásilnil. Místo toho Brie praštil a ona omdlela. Probudila se chvíli předtím, než jsi dorazil."

Když Julian viděl na přítelově tváři neskonalou úlevu, nemohl pochopit, jak si mohl myslet, že Dominikovi na Brie nezáleží. Pokud tohle není trápení zamilovaného muže, pak už nikdy nebude předstírat, že rozumí lidské duši.

„Germain řekl Brie, že jsi zabil Cassandru, ale ta má dostatek rozumu, aby mu nevěřila. Ona není hloupá, Dominiku, i když je někdy trochu tvrdohlavá a horkokrevná. A zřejmě se o tebe bojí víc než o svůj vlastní život. S Germainem odešla jen proto, že jí tvrdil, že jsi zraněný a potřebuješ její pomoc."

Když Dominic mlčel, Julian si povzdychl. „Omlouvám se za to, že jsem tě praštil."

„Ty jsi ho *praštil?"*

Oba muži se otočili ke dveřím, kde uviděli Brie. Vlétla do pokoje, a když viděla krev, oči jí vzplály hněvem. „Můj ty bože, Juliane, vždyť znovu začal krvácet! Jdi a doved Jacquese!"

Když Julian pokorně uposlechl, Dominic se zasmál. Jako vždy na straně slabých a nemohoucích."

Brie po něm šlehla rozzlobeným pohledem a pomohla mu zpátky do postele. „Proč jsi vstával?" zeptala se. „Tvé rány jsou příliš vážné, než aby ses tady promenádoval."

„Chtěl jsem s tebou mluvit."

Neodpověděla a místo toho se sklonila, aby zkontrolovala ránu. Dominic ji chytil za rameno. „Brie, prosím..., chtěl jsem se ti omluvit. Nikdy jsem tě nechtěl dostat do takového nebezpečí. Skutečně jsem netušil, že Germain utekl a že by tě mohl takhle využít."

„Není to tvoje chyba," odpověděla a snažila se uhnout jeho pronikavému pohledu.

„Ale ano, je!" prohlásil Dominic, když viděl obvazy kolem jejích zápěstí. „Věděl jsem, co je Germain zač, a měl jsem předvídat jeho další kroky. Unos a vražda byly jeho specializací. V tom domě už jednou zabil, a to toho chlapce,

který byl synem tvého dědečka."

„Pochopila jsem to z vašeho rozhovoru."

„Můžeš mi odpustit?"

Brie na sobě cítila jeho tázavý pohled. „Není co odpouštět. Vlastně bych ti měla poděkovat, že jsi mě zachránil. Ještě nikdy jsem nikoho neviděla tak ráda, jako v tu chvíli právě tebe."

Je mi líto, že ses stala svědkem našeho souboje. Já jsem ho však musel zabít, Brie. Po tom, co ti provedl, si nezasloužil žít."

„Neublížil mi," řekla tiše a vzpomněla si, jak krutě s ní Germain zacházel. Také si však vzpomněla na bolest kvůli Dominikovu nezájmu.

„Myslím, že jsi mě předtím nepochopila. Musel jsem předstírat, že mi na tobě nezáleží. Kdybych dal najevo, jak se o tebe bojím, Germain by tě zabil."

Brie sklopila zrak a podívala se na ručník, který svírala v dlaních. „Později jsem si to uvědomila, ale nejdříve... bylo těžké snést tvou lhostejnost."

„Mou lhostejnost? To proto jsi odmítla mou žádost o ruku? Protože si o mně myslíš, že k tobě nic necítím?"

Když neodpovídala, Dominic se zhluboka nadechl. ‚Ale to není pravda," řekl vážným hlasem. Jakmile jsi odešla, uvědomil jsem si, jaký jsem byl blázen, když jsem ti neřekl, jak moc tě miluju."

Brie pomalu zvedla hlavu a podívala se mu do očí. „Ty mě miluješ?"

Dominic pozoroval její tvář a v jejích očích viděl ostražitost. Ztišil hlas do naprostého šepotu a řekl: „Už jednou jsi mě odmítla, Brie, prosím, nečiň tak podruhé. Miluju tě a chci, aby ses stala mou ženou. Proto se tě znovu ptám, vezmeš si mě?"

Když stále mlčela, něžně vzal její tvář do dlaní. „Chci tě za svou zákonitou ženu, lásko. Chceš i ty mě?"

Brie se mu zahleděla do očí a snažila se odhalit náznak toho, že s ní nehraje krutou hru. „Víš to jistě, Dominiku? Nesnesla bych..." Brie seodmlčela v půli věty a začala plakat.

Dominic se snažil využít své malé výhody a pokračoval: „Pokud se bojíš o svou svobodu, Brie, nechám sepsat předmanželskou smlouvu, ve které se zavážu, že tvé peníze zůstanou jen ve tvé kompetenci, že je můžeš odkázat našim dětem nebo si s nimi dělat, co uznáš za vhodné. A také tam nechám připsat odstavec, že můžeš nosit, co budeš chtít. Třeba i ty své kalhoty. V žádném případě nechci omezovat tvou svobodu. Jediné, o co bych tě chtěl požádat, je, abys přijala mé jméno."

Když k němu pozvedla zrak, v jejích očích viděl hluboké dojetí a lásku. „Vezmeš si mě, Brie?" opakoval tichým hlasem.

Brie přikývla.

„Ano?"

„Ano, vezmu si tě."

Dominic zavřel oči a zhluboka si oddychl. Objal Brie a přitiskl ji k sobě. „Nikdy se ti nedokážu dostatečně omluvit za všechnu tu bolest, kterou jsem ti způsobil."

Brie zabořila tvář do jeho ramene. „To nemusíš. Stačí, když mě budeš milovat."

„Bože, Brie, kdybys jen věděla, jak se stydím. Jsi tak velkorysá, že si to ani nezasloužím."

Když neodpověděla, vzal ji za bradu a natočil tak, aby jí viděl do tváře. „Brie, k čemu ty slzy?" řekl dojatě. „Tohle je důvod k radosti, ne k pláči."

Já vím," vzlykla Brie a hřbetem ruky si otřela slzy. „To jen, že jsem přestala doufat, že se to někdy stane."

„Kdybys přijala mou žádost hned poprvé, mohla jsi nás oba ušetřit utrpení."

„Tvá první žádost o ruku mé jen stěží mohla přesvědčit o růžové budoucnosti, můj pane," namítla svým uštěpačným způsobem. Když v Dominikových očích spatřila jiskřičky smíchu, napřímila se a bojovně vystrčila bradu.

Dominic si ji však znovu přitáhl do náruče a dřív, než mohla něco namítnout, řekl: „Miluju tě, Brie."

„Skutečně?" zamumlala. Cítila na sobě Dominikovy ruce a najednou se nedokázala soustředit.

„Ano, má drahá Brie," zašeptal jí do ucha. „Zoufale tě miluju a chtěl bych ti ukázat, jak moc, jenže do pokoje co nevidět vtrhne Jacques. Nemluvě o tom, že kdybych se s tebou tady a ted miloval, Julian by mě určitě zabil."

Brie se vzpamatovala a napřímila se. Julian by nás zabil oba," řekla a znovu si uvědomila, že Dominikova rána krvácí.

Dominic se usmál. „Myslím, že bychom ho měli poslat do Londýna. Někdo by měl oznámit tvé rodině, že jsi v pořádku. Jen doufám, že se siru Milesovi nezmíní o tom, že nás tady nechal samotné. Jistě by mě chtěl vyzvat na souboj."

„Můj strýc tě na souboj určitě nevyzve. Ne potom, co se dozví o našem zasnoubení."

Dominic špičkou prstu něžně obkreslil spodní linii Briina rtu. „Znamená to snad, že mé chování schvaluješ?" zeptal se zastřeným hlasem.

Brie se začervenala. „Nejsi ve stavu, kdy bys mi mohl být nebezpečný. Jsi zraněný, uvědomuješ si to?"

„Uvědomuju. Bolí to jako čert. Nejsem si však jistý, jestli vydržím čekat až do svatební noci."

Brie se usmála a podívala se mu do očí. ‚Ani já ne."

Jenže museli. I když Juliana poslali do Londýna, byla tady ještě Katherine, která se ujala role gardedámy. Byl jim dovolen nanejvýš jeden letmý polibek, nic víc.

Když se Dominic zotavil natolik, aby byl schopen cestovat, vrátili se na Greenwood, kde Brie chtěla svůj nejšťastnější den strávit se svou rodinou a svými blízkými. Byla ráda, že skandál, o kterém Julian hovořil, nikdy nevyšel najevo, neboť o její cestě do Francie prakticky nikdo nevěděl.

Dominic před svatbou pobýval na Julianově lovecké chatě a denně navštěvoval Greenwood, nicméně i když trávil veškerý čas s Brie, nikdy spolu nebyli sami. Až konečně poslední den před svatbou ji směl vzít na vyjížďku.

Brie na něho čekala na nádvoří.

„Vidím, že stále nosíš kalhoty," podotkl, když uviděl její oblečení.

Brie se na něho tázavě podívala. „Říkal jsi, že ti to nevadí."

Pohledem pomalu klouzal po její postavě a spokojeně se usmál. „Vůbec ne, krásko, právě naopak. Tvé kalhoty se mi začínají líbit. Jsem jen rád, že sis nevzala ten strašný kabát. Připomeň mi, abych tě seznámil s krejčím, který má trochu více vkusu."

Brie si všimla záblesku v jeho očích a začalo jí divoce bít srdce. Dominikovi to jako vždy neobyčejně slušelo a díval se na ni tak, jako by ji chtěl svléknout pohledem.

„Co mi chceš ukázat?" zeptala se, aby zahnala své nevhodné myšlenky.

„Uvidíš. Pojďme." Dojel s Ďáblem blíže, sklonil se, natáhl ruku, objal ji v pase a lehce ji vyzdvihl do sedla před sebe.

Brie se spokojeně uvelebila v jeho klíně a zády se opřela o pevnou hrud. Dominic ucítil, jak se její hebký zadeček tiskne k jeho mužství, a ztuhl.

Je to tajemství?" zeptala se Brie a snažila se nevnímat Dominikovu blízkost.

„Ne, jen ti chci ukázat jednoho koně, který by potřeboval tvůj výcvik."

„Tedy obchod? Proč jsi to neřekl rovnou?"

Dominic neodpověděl a zoufale se snažil ovládnout, aby se jí nezmocnil. Jet na jednom koni zřejmě nebyl dobrý nápad," zamumlal. Když se Brie uhnízdila v jeho náruči, zalapal po dechu. „Dobrotivý bože, Brie, jestli se okamžitě nepřestaneš vrtět, tak za sebe neručím," varoval ji.

Chvíli jeli krokem, ale když Dominic už déle nemohl snést bolest, již cítil ve svém touhou ztopořeném údu, prudce pobídl koně a vyrazili kupředu. Po několika minutách zpomalil tempo a vydal se lesní pěšinou, až dojel na její konec.

„Tady je," řekl a podíval se na Brie, aby viděl její reakci.

Když zastavil, Brie se naklonila dopředu a přimhouřila oči. Vtom náhle vydechla. „To nemůže být...."

Dominic se dojatě usmál. „Nikdy nepochopím, co na tom stvoření vidíš, Brie, ale ano, je to Jester. Živý a zdravý."

Brie sklouzla z Ďábla, nadšeně vykřikla a rozběhla se dopředu. Jen klid, chlapče," chlácholil Dominic svého koně, který nervózně odfrkoval. „Vždycky není tak poplašená."

Dominic s úsměvem sledoval, jak se Brie rozběhla přes louku a objala zvíře kolem krku. Všechna starost a péče, kterou musel vynaložit na záchranu Jestera, se vyplatila. Seskočil ze sedla, uvázal Ďábla ke stromu a vydal se za Brie.

„Dominiku, já..., děkuji ti," řekla Brie prostě a vzhlédla k němu.

Přistoupil blíže a konečky prstů něžně otřel slzy štěstí, které se Brie kutálely po tváři.

Brie zatajila dech. Když si ji Dominic přitáhl do náruče, nebránila se. Dlouze se jí díval do očí, pak sklonil hlavu a vášnivě ji políbil.

Brie byla ztracená. S tichým zaúpěním se k němu přitiskla a dychtivě ho objala kolem krku.

Líbal ji tak, jako by se jí nedokázal nabažit, jako by už nikdy nechtěl přestat. Rukama ji hladil po vlasech i po zádech a tiskl ji k sobě. Brie věděla, že jestli ho hned nezastaví, pak už nedokážou přestat. Chtěla ho však stejně zoufale jako on ji.

„Dominiku," vydechla, když na svém ňadru ucítila jeho horkou dlaň.

„Brie," řekl Dominic zastřeným hlasem, „nemáš u sebe bič nebo pistoli, že?"

„Ne," odpověděla přerývaným dechem. „Proč?"

„Protože se s tebou hodlám milovat. Právě ted a tady." Rukama vklouzl pod lem košile a pomalu postupoval výš a hladil křehká žebra.

Brie zalapala po dechu. „Tady?"

„Ano, má malá trapitelko," zasténal s neochvějnou jistotou. „Celé dlouhé dny mě přivádíš k šílenství a ted musíš zaplatit."

Dominic už déle nemohl čekat. Vzal ji do náruče, donesl na chráněné místo, kde je nemohl nikdo vidět, a položil na

sluncem prohřátou trávu. „To mi připomíná ten den, kdy jsem tě tady potkal poprvé," zamumlal. „Chtěl jsem se s tebou milovat, ale ty jsi mě přetáhla svým bičíkem."

„Zapomněl jsi snad, že všude ležely závěje sněhu?"

Dominic si lehl vedle ní a podepřel se o loket. „Ne, drahá, nezapomněl. Sníh byl také to jediné, co tě ten den zachránilo."

Brie ho se smíchem objala kolem krku. „To jsi celý ty, můj pane, svůdník a dobyvatel ženských srdcí."

„Možná kdysi ano, ale teď se všechno změní." Brie povytáhla obočí. „Znamená to snad, že mi chceš přísahat věrnost?"

„Možná bych o tom mohl začít uvažovat," odpověděl zamyšleně. ‚Au!" vykřikl, když Brie zaťala pěst a předstírala, že ho chce praštit do ramene.

„Pokud chceš mou věrnost, budeš mě muset přesvědčit, má malá pokušitelko," řekl a v očích se mu zablesklo. „Vlastně bys s tím měla začít hned ted. Máš na to ještě celý den a celou noc."

Brie se spokojeně zasmála. „Vlastně to vůbec není špatný nápad. Neobáváš se však, že noci jsou ještě příliš studené? Nechtěla bych, aby můj ženich chytil rýmu a nedostavil se k vlastnímu obřadu."

„Mě se tak lehce nezbavíš, má malá Brie," prohlásil Dominic. ‚A kromě toho pochybuju, že mě vůbec necháš vychladnout."

O tři dny později před domem sira Jamese Torpala zastavil kočár tažený čtyřmi elegantními hnědáky. Černovlasý gentleman, který vystoupil z kočáru, zůstal chvíli stát a pak rozvážným krokem vystoupal po širokém schodišti k hlavním dveřím.

Když se dveře otevřely, předal letitému sluhovi v livreji svou navštívenku a požádal ho, aby směl hovořit s paní domu.

Jakmile se lady Harriet Torpalová dozvěděla jméno gentlemana, zbledla a podlomila se jí kolena. Poněvadž potřebovala chvíli na to, aby se vzpamatovala, požádala o strpení, než bude gentleman uveden do jejího salonu.

Byly to skoro tři roky, co Dominika viděla naposledy, ale skoro celou věčnost, co ho mohla nazývat svým synem. Byl to pro ni naprostý cizinec. Když však stála naproti němu a dívala se do tváře, jež jí tolik připomínala bývalého muže, všimla si mírného, avšak nepřehlédnutelného vzkazu. Šedé oči, které byly přesně jako její, k ní hovořily tichou řečí.

Byl to okamžik jejího života, na který nikdy nezapomene, okamžik, o němž si myslela, že nikdy nepřijde. Nikdy se mu nedokázala přiblížit, a teď se přiblížil on k ní. Bez výčitek a lítosti. Jednoduše jí nabízel své přátelství.

Skoro nemohla ani promluvit. „Ty všechno víš?" Bylo to spíše oznámení než otázka, a než Dominic mohl přikývnout, znovu se jí podlomila kolena.

Ihned byl u své matky, podepřel ji a pomohl jí posadit se do křesla. Když seděla, poklekl vedle ní, uchopil její ruce a přitiskl šije ke rtům. „Ted nesmíš omdlévat," řekl Dominic s něžným úsměvem na rtech. „Ne, když jsem ujel takovou dálku, abych pokorně požádal o odpuštění."

Srdce se jí sevřelo dojetím a opatrně natáhla ruku, aby ho pohladila po tváři. „Vina je na mé straně, Dominiku, ne na tvé. Byl jsi ještě dítě. Nemohl jsi vědět..., co je tvůj otec zač."

„Všechny ty roky," řekl tiše. „Proč jsi mi to jenom neřekla?"

„Uvěřil bys mi?"

Dominic se hořce ušklíbl. „Asi ne. Teprve nedávno jsem zjistil, co to bylo za člověka a jak hluboce jsem se v něm mýlil."

Lady Harriet uhnula pohledem. Ještě stále je obtížné o něm hovořit, ale obávám se, že hrabě nebyl... dobrý člověk."

Dominic viděl, jak pobledla a jak se urputně kouše do spodního rtu. „Ne, to rozhodně nebyl."

Lady Harriet pozvedla zrak ke svému synovi. Je mi líto, že jsi to musel zjistit, Dominiku."

Já jen lituji, že jsem to nezjistil dřív," odvětil zachmuřeně. „Kdyby ano, pochopil bych, proč ses tak často zamykala ve svém pokoji. Nebylo to kvůli mně, ale kvůli mému otci, že ano?"

Přikývla a po tvářích se jí rozkutálely slzy. „Vždy jsem si vyčítala, že jsem byla tak naivní a ještě před svatbou jsem si nevšimla, co je to za člověka. Philippe mě začal bít. Nikdy mě neuhodil do tváře, aby nikdo nevěděl, co se u nás děje. Manželka hraběte přece nemohla chodit s modřinami. Po čase jsem však byla vděčná, když se spokojil jen s bitím. Nebylo to nic ve srovnání s tím..." Lady Harriet se zlomil hlas a odmlčela se.

Ještě štěstí, že se svému synovi nedokázala podívat do očí, poněvadž hněv, který by v nich uviděla, by ji zcela jistě vyděsil. Po chvíli pokračovala tichým hlasem, neboť synovi musela konečně objasnit, proč ho opustila. „Tehdy na jaře mi Philippe dovolil navštívit mého otce. Nechtěla jsem tě tam nechat, ale neměla jsem na výběr. Déle bych už neunesla ten ponižující způsob života, jaký mi přichystal." Znovu se jí zlomil hlas a nešťastná žena sklonila hlavu a tvář ukryla do dlaní.

Dominic viděl trápení své matky a usoudil, že bude lépe změnit téma hovoru. „Věděla jsi o Lisette Durhamové? Víš, co se stalo?"

Lady Harriet se zhluboka nadechla. „Když jsem se nevrátila, Philippe byl vzteky celý nepříčetný. Psal mi jeden dopis za druhým a vyhrožoval, abych se vrátila. Dokonce tvrdil, že ti ublíží. Já jsem však věděla, že by to nikdy neudělal. Miloval bezbranné ženy, ale tebezbožňoval, Dominiku. Když mi pak napsal, že se už nemám nikdy vracet, pochopila jsem, že našel ženu, jejíž křik ho dokáže potěšit více než ten můj." Chvíli se odmlčela a pak dodala: „O její smrti jsem se dozvěděla až mnohem později."

„Tak se zdá," řekl Dominic tiše, „že v minulosti mezi námi došlo k velkému nedorozumění, ale snad je to za námi."

„Ano. Já jen doufám..., že můžeme být přáteli."

Dominic se něžně usmál. „Nic by mi neudělalo větší radost, mamá. Ale pokud nemáš námitek," řekl, když vstal a dlaní si oprašoval kolena, „začnu naše přátelství v poněkud pohodlnější poloze. Vždy jsem se obával, že naše sblížení bude bolestivé, ale to jsem nevěděl, že budu klečet na kolenou."

Poprvé od jeho příjezdu se jeho matka usmála. Dominic ji pozoroval a zoufale si přál, aby ji znal lépe. Celé roky pro něho byla lady Harriet cizinkou, která ho přivedla na svět a pak opustila. Až teď si uvědomil, jak hodně mu chyběla, jak její nepřítomnost ovlivnila celý jeho život.

Dominic se podíval na svou matku a tajuplně se usmál. „Málem bych zapomněl, rád bych tě seznámil se svou ženou."

„S tvou... *ženou?"*

Dominic doslova zářil štěstím. „Ano. Vzali jsme se před dvěma dny. Vlastně právě jsme na svatební cestě, ale Brie trvala na tom, že před odjezdem do Francie musím navštívit Hampshire. Nemůže se dočkat, až tě pozná."

Je tady? Dominiku, neříkej mi, že jsi svou ubohou manželku nechal čekat přede dveřmi."

„Trvala na tom, že bude lepší, když se sejdeme o samotě. A rozhodně to není má *ubohá* manželka, jak sama za chvíli jistě poznáš. Přivedu ji. Čeká v kočáru."

„Ne, půjdu s tebou," řekla lady Harriet rozhodně.

„Vypadáš, jako by ses bála, abych zase nezmizel," řekl Dominic laškovně, když jí nabídl rámě.

„Asi ano," přiznala se smíchem, „ale musíš mi odpustit. Není to každý den, kdy získám zpátky svého syna, a navíc dceru. S mateřskými povinnostmi mám velmi málo zkušeností a teď bych to ráda dohnala."

Dominic se zasmál. Jen se neboj, mamá," řekl a letmo ji políbil na tvář. Jakmile se vrátíme do Anglie, mám v úmyslu ujmout se role oddaného syna a nechat se rozmazlovat láskou milující matky. Ale teď už pojďme, chci tě seznámit se svou půvabnou ženou."

Epilog

KENT, 1818

Brie seděla s propletenýma nohama a pozorovala svého spícího muže. Dominic ležel v masivní posteli hrabat ze Stantonu a navzdory rozcuchaným vlasům a tmavému strništi na bradě mu to nesmírně slušelo.

Bronzová barva jeho pokožky, již získal pod středozemním sluncem, ostře kontrastovala s bělostným prostěradlem. Ležel na zádech, jednu ruku měl pod hlavou a přikrývka se mu svezla až k pasu.

Brie klouzala pohledem po jeho široké hrudi, obdivovala pevné svaly a cítila se poněkud zklamaná, že je jí odepřen pohled na štíhlý pas a svalnatá stehna. Jeho nahota ji už dávno nenaplňovala studem ani ji nešokovala. Jako jeho žena měla plné právo se na něho dívat nebo se ho dotknout, kdekoliv a kdykoliv se jí zachtělo. To byla jedna ze slastí manželství stejně jako možnost den co den se probouzet v jeho náruči.

Bedlivě pozorovala svého muže a všimla si, že se za těch několik měsíců změnil. Tvrdý a jízlivý výraz zněžněl a v jeho pohledu už neviděla cynický výsměch, kterým ji nezřídka častoval. Ted v jeho aristokratických rysem viděla klid a spokojenost, snad i štěstí.

Najednou se pohnul, jako by cítil její pohled, a otevřel oči. Když uviděl Brie, spokojeně se usmál a líně se protáhl. „Pokud jsi měla v úmyslu mě svádět, má drahá," zašeptal stále ještě ospalým hlasem, „pak se ti to podařilo." Natáhl ruku, prsty pročísl dlouhé prameny jejích vlasů a něžně ji uchopil za zátylek.

Brie se rovněž usmála a sklonila se, aby ho políbila. Když se však chtěla napřímit, Dominic si ji přitáhl k sobě, objal ji a vášnivě se s ní pomiloval.

Když po chvíli ležela vedla něho ukojená a spokojená, s hlavou opřenou o jeho rameno, řekla: „Vlastně jsem právě přemýšlela, co se stalo s tím cynickým, arogantním mužským, za kterého jsem se provdala."

Je pořád tady," odpověděl Dominic a políbil ji do vlasů. Jen trochu roztál. Zřejmě za to může kráska s ostrým jazýčkem, která mu vzala jeho srdce."

Brie se usmála. „Skutečně?"

„Ty to přece moc dobře víš." Vzal ji za bradu a natočil tak, aby ji mohl něžně políbit.

Brie spokojeně vydechla. Už dávno nepochybovala o tom, že ji Dominic miluje, ale bylo příjemné zas a znovu to slyšet přímo z jeho úst. Samozřejmě že vždy věděla, že po ní touží, ale i když ji požádal o ruku, nebyla si jistá, zda ji miluje.

Brie si vzpomněla na úchvatnou svatební cestu a usmála se. Poté, co navštívili jeho matku v Hampshiru, vzal Dominic Brie do Paříže, provedl ji celým městem a dal jí okusit nespoutaného života, který vedl předtím, než ji poznal. Pak odjeli do Itálie, kde obdivovali památky Milána, Benátek a Říma.

Odtud si to namířili do Španělska, kde Dominic pronajal luxusní vilu přímo na břehu Středozemního moře. Zde prožili dva úchvatné měsíce plné koupání v průzračně azurovém moři, opalování a milování. Brie zhnědla tak, že se podobala cikánce, když si však stěžovala na pihy na nose, Dominic každou z nich zlíbal a řekl, že ho dámy s porcelánovou pokožkou už dávno začaly nudit a že takhle se k němu lépe hodí.

Když se vrátili do Anglie, odjeli rovnou na Dominikovo venkovské sídlo v Kentu. Brie si to místo zamilovala. Velký panský dům se nacházel uprostřed překrásné zahrady, za níž se táhl nekonečný sad a kterou obklopovala úrodná pole.

O Greenwood bylo dobře postaráno, poněvadž dům zůstal v péči Katherine aTylera. Rovněž najali mladého schopného muže, který byl k ruce Johnu Simmsovi a pomáhal mu se stájemi a se vším, co bylo třeba.

Brie měla tolik práce, že na stesk po domově jí nezbýval čas. Kromě toho, že se musela naučit, jak vést velký dům, měla spoustu dalších povinností, které ji zcela zaměstnávaly. Zpočátku byla ze své role pani domu poněkud nervózní, brzy se však ukázalo, že její obavy jsou zbytečné. Její původ a výchova ji skvěle připravily k tomu, aby zapadla mezi komunitu kentských farmářů, stejně jako zvládla roli manželky pána velkého panství i hraběnky.

Krátce po jejich příjezdu byla Brie požádána, aby se ujala i role hostitelky. Dominic se chtěl pochlubit se svou krásnou ženou a pozval na návštěvu Jasona s Lauren. Krátce nato dorazil Julian a pak Dominikova matka se svým manželem.

Návštěva Torpalových proběhla v poklidné a milé atmosféře. Zatímco lady Harriet strávila většinu času procházkami v zahradě, v níž prožila své dětství, sir James svůj čas spravedlivě rozdělil mezi prohlídku Dominikova panství a rybaření.

Když si Brie vzpomněla na jejich pobyt, musela se usmát. Sir James byl dobrosrdečný starší gentleman s plešatící hlavou, podsaditou postavou, jenž miloval přírodu a zemědělskou půdu. Musel se velmi lišit od jejího prvního manžela, ale lady Harriet ho očividně zbožňovala.

Sama lady Harriet byla velmi příjemná žena a Brie byla ráda, že ji mohla poznat. Byla inteligentní a měla smysl pro humor, který Brie připomínal Dominika, i když jízlivost v jejím podání byla poněkud mírnějšího rázu.

„Tvá matka je skvělá," podotkla Brie a podívala se na svého chotě.

Já si myslím totéž," řekl Dominic a nepřítomně se probíral hebkými prameny vlasů své ženy. Je mi jen líto, že jsem ji tak dlouho odmítal."

„Ona ti odpustila, Dominiku."

„Hmm," zamumlal. ‚Alespoň že je se sirem Jamesem šťastná."

Brie se nadzvedla na jednom lokti a podívala se svému manželovi do očí. Já jsem s tebou také šťastná. Nikdy jsem si nemyslela, že se něčeho takového dožiju."

Dominic ji něžně pohladil po tváři. ‚Ani já ne," řekl tiše. „Nikdy jsem si nemyslel, že budu někoho milovat tak jako tebe. Nemohl bych bez tebe žít, lásko."

Brie se usmála, když vtom Dominic zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. „Co je tady k smíchu?" zeptala se Brie.

Dominikovy šedé oči se vpily do těch jejích. „Přesně tohle mi kdysi řekl Jason ohledně Lauren. Tehdy jsem si myslel, že je blázen, a vysmál jsem se mu. A neuběhlo ani tak dlouho a opakuji jeho slova, přičemž každé z nich myslím naprosto vážně. Co jsi to se mnou jenom provedla, Brie?"

Brie se spokojeně uvelebila v bezpečí manželova objetí. Najednou však zostražitěla.

Jediné, co mi ještě chybí, je stát se otcem," řekl Dominic. Jason si ze mé už začal utahovat."

Brie zvedla hlavu a podívala se do nekonečných hlubin šedých očí, které tolik milovala. Jaro by ti vyhovovalo?"

Dominic zůstal jako opařený. Pak popadl Brie za ramena a ohromeně na ni vytřeštil zrak. „Děťátko?" zeptal se. Jsi si jistá? Jak to víš?"

Brie důkladně pozorovala jeho tvář a snažila se rozpoznat, zda ho ta zpráva potěšila, či ne. Připadal jí poněkud zaražený. „Tvá matka něco tušila," řekla Brie váhavě. „Včera, když jsi byl se sirem Jamesemna rybách, nechala zavolat doktora, aby mě prohlédl. Jsem už skoro dva měsíce v jiném stavu."

Dominic překulil Brie na záda, odhrnul přikrývku a dlaň opatrně položil na stále ještě ploché bříško. „Dítě," vydechl. Pak se Brie znovu podíval do očí. „Takže ty to víš už od včerejška, a nic jsi mi neřekla?"

„Včera večer jsme měli první oficiální večeři a připadalo mi nevhodné sdělit ti něco takového před našimi hosty. Kromě toho jsem si nebyla jistá, co na to řekneš. Trochu jsem se bála, že to dítě třeba nebudeš chtít."

Jak tě to mohlo napadnout?"

Když Brie viděla jeho reakci, s úlevou si oddychla. „Možná proto, že jsi o dětech nikdy nemluvil. Ještě jsi mi neřekl, jaký to je pocit, být otcem."

Jaký to je pocit? Skvělý, báječný..., myslím." Dominic se usmál. „Dva měsíce? Zřejmě se to stalo, když jsme byli v horách. Pamatuješ? Tenkrát u krbu."

Brie si vzpomněla na onu noc, o níž se Dominic zmiňoval, a zrudla. Byla to jedna z mnoha úchvatných nocí, na které nikdy nezapomene. Celou noc se milovali na hebké kožešině před plápolajícím krbem.

Jsem zvědavá, jaký bude," zamumlala Brie.

Dominic se usmál. „Zodpovědný a čestný jako jeho matka. Pokud to ovšem nebude dívka. Pak by mohla být divoká a nezvladatelná."

Brie chtěla namítnout, že už dávno není divoká a nezvladatelná, když vtom se Dominic sklonil a začal líbat něžnou křivku jejího hrdla.

Brie se instinktivně vyklenula a prsty zabořila do tmavých kučer hebkých vlasů. Věděla, že by měli vstávat, poněvadž je u snídaně čekají jejich hosté, ale nemohla se ani hnout. Nohy měla zamotané do přikrývky a jedno Dominikovo stehno ji tisklo k měkké matraci. Brie by se podařilo uniknout, kdyby nebylo jeho polibků, které ji zbavovaly rozumu. Cítila na sobě jeho horkou pokožku a roztouženě se k němu tiskla.

„Měli bychom vstát," zamumlala bez dechu. „Tvůj nevlastní otec mě pozval na ranní projížďku."

Dominic okamžitě zostražitěl. „Tak počkej, krásko, o tom si budeme muset promluvit."

„Promluvit o čem?"

„O tvém rajtování. Můžeš zranit sebe i dítě."

Brie bedlivě sledovala jeho tvář. „Ale doktor říkal, že je to bezpečné. Alespoň než se dítě začne hýbat."

„Přesto nedovolím, abys riskovala. Nechci tě ani vidět poblíž těch bestií, které máš tak v oblibě."

Brie údivem rozevřela oči. „Chceš tím říct, že celých ***sedm měsíců*** nebudu jezdit?"

Když Dominic viděl její vyděšený výraz, neubránil se úsměvu. „To jsem neřekl. Jen by sis měla vybrat vhodnější koně."

„Zřejmě bys mi doporučil starou herku se zlomenou nohou," zamumlala Brie, i když si byla vědoma toho, že má Dominic pravdu.

Dominic povytáhl obočí. „Neurážej mě, Brie. V mé stáji žádného takového koně nenajdeš. Pokud ovšem nepočítáš toho svého."

‚Ale Jester se už zotavil, Dominiku, i když to nechceš přiznat."

„Rozhodně se nezotavil natolik, aby mohl nosit můj nejdraž-ší..., mé dva nejdražší poklady," opravil se a rukou znovu sklouzlk Briinu bříšku. Jestli tě načapám někde poblíž toho zvířete, nařežu ti tak, že se do sedla dlouho nebudeš moct ani posadit."Brie se usmála a objala Dominika kolem krku. „Dobře tedy," odvětila poslušně, „k Jesterovi se ani nepřiblížím."Dominic se zamračil. Něco se mu na její kapitulaci nechtělo líbit. „Myslím to vážně, Brie. Nechci ohrozit naše dítě. Pokud budu muset, zakážu ti jezdit úplně. A kdybys náhodou chtěla použít svůj ženský šarm a změnit mé rozhodnutí, upozorňuji tě, že v tomhle budu neoblomný."

Když z Briiných očí začaly sršet blesky, Dominic usoudil, že bude lepší změnit téma hovoru. ‚A co se týká dnešního rána," řekl, „doufal jsem, že mi budeš dělat společnost. Jeden můj přítel má nádhernou klisničku, která by se skvěle hodila k Ďáblovi. Chtěl bych znát tvůj názor. Co kdybys jela se mnou? Mohli bychom pozvat sira Jamese i mou matku. Uděláme si hezký výlet."

„To bych ráda," souhlasila Brie váhavě, „jen si myslím, že mi tím chceš zabránit v projížďce na koni. Je zřejmé, že pojedeme v kočáře."

Dominic se smyslně usmál. ‚Ale to vůbec nechci, má drahá," řekl zastřeným hlasem, když své rty znovu přiložil ke štíhlému hrdlu. „Vlastně nemyslím na nic jiného než na tvé blaho. Má jediná podmínka je ta, aby sis místo koně vybrala mé."

Než mohla cokoliv odpovědět, vzal oblá ňadra do dlaní a sklonil hlavu. Jakmile se horkými rty přisál k růžové bradavce, Brie blaženě vydechla.

„Tví rodiče," řekla takřka bez dechu, když dál dráždil citlivý hrot. „Budou se divit, že jsme nepřišli k snídani."

Jistě to pochopí," namítl Dominic bez většího zájmu. Jedním pohybem Brie zcela zbavil přikrývky, kochal se její krásou a konečky prstů se dráždivě dotýkal každého místa na jejím těle.

Brie, které celým tělem pulzovaly divoké vlny touhy, se dychtivě přitiskla k pevnému tělu svého manžela a zoufale žebrala o uvolnění. Dominic ji však dlaní zatlačil zpátky do matrace.

„Nechej mě, ať se na tebe mohu dívat," rozkázal tiše a pohledem hladově klouzal po jejím nahém těle. Jsi překrásná," zamumlal. „Dychtivá a vášnivá, plná smyslnosti." Sklonil hlavu a znovu začal dráždit citlivý hrot touhou ztuhlé bradavky.

Když Dominic něžně kousl, Brie zalapala po dechu a zcela propadla erotickému laskání, které si její manžel s takovou rozkoší vychutnával.„Dominiku," zašeptala a ohromeně sledovala, jak Dominic svými rty pomalu klouže dolů, stále níž, přes bříško, kde v bezpečí roste jeho dítě, až k hebkým kadeřím jejího ženství.

Brie se zachvěla. „Dominiku, prosím," žadonila a prsty zabořila do matrace.

Dominic však její prosby nemínil vyslyšet. Přesunul se mezi její stehna, oběma rukama chytil oblý zadeček a mírně ho nadzvedl. Pak se pomalu a rozkošnicky probíral hebkými plátky, špičkou jazyka dráždil bliznu Briiny rozkoše, pil z kalichu jejího ženství.

Když se Brie začala kroutit a hlasitě vykřikovala jeho jméno, hladově se přisál horkými rty a jazykem ji přivedl k vyvrcholení.

Brie se pomalu vrátila na pevnou zem, kde našla Dominika, jak líbá její vlhké čelo a hladí dlouhé vlasy. Pomalu otevřela oči a vydechla: „Ďáble." Spokojeně se zasmál a vášnivě ji políbil.

Brie se podařilo znovu najít ztracenou energii, zatlačila Dominika do hrudi a převalila ho na záda. „To ne, můj drahý choti," řekla s vítězoslavným úsměvem na rtech. „Slíbil jsi mi projížďku a já tě míním vzít za slovo." Rozkročmo se na něj posadila, předklonila se a hroty bradavek se nestydatě třela o jeho hrud.

Dominic tiše zaúpěl a zavřel oči. Jsem ti zcela k dispozici, má lásko," řekl zastřeným hlasem. Popadl Brie v pase, nadzvedl ji a pomalu, velmi pomalu si ji posadil přímo na touhou tepající hrot svého mužství. Když ho objala její sametová hebkost, zachvěl se. „Ach, bože..., Brie," vydechl ohromeně. „Má sladká divoško..."

Brie začala divoce pohybovat boky a Dominic zapomněl na veškerá předsevzetí, že tento úchvatný okamžik bude co nejdéle protahovat. Jeho sebeovládání se roztříštilo jako domeček z karet. Dychtivě ji objal a přitáhl si ji k sobě. Znovu a znovu prudce pronikal do její hebkosti, zatímco jazykem a rty plenil její ústa. Chtěl získat všechno, co mu mohla dát.

Když oba společně vyvrcholili, Brie hlasitě vykřikla a Dominic ještě naposledy přirazil. Pak se Brie zhroutila do jeho náruče a v tichosti naslouchala přerývanému dechu svého manžela.„Miluju tě, Brie," řekl po chvíli ochraptěle. „Myslím, že tě miluju od toho dne, kdy jsi mě na louce přetáhla svým jezdeckým bičíkem."

Brie zasněně naslouchala jeho slovům. ‚Já jsem se do tebe zamilovala, když ses na mě poprvé usmál. Vypadal jsi jako padlý anděl."

Jako *co?"*

Jako padlý anděl," opakovala Brie tiše. Dominikovo milování ji zbavilo veškerých sil. Ospale se protáhla a zavřela oči.

Dominic jen tiše ležel, a když si uvědomil, že co nevidět bude otcem, na rtech se mu objevil něžný úsměv. Pak objal svou spící ženu a rovněž usnul.

Když se probudili, pomalu se oblékli a ruku v ruce vyšli z ložnice.

Farley, Dominikův komorník, potkal zamilovaný pár, zrovna když scházeli ze schodů. Když viděl, jak jeho pán objímá mladou paní, cosi jí šeptá a oba se šťastně smějí, spokojeně pokýval hlavou. Bylo očividné, že lord Stanton svou manželku miluje, poněvadž jeho tvář překypovala láskou a spokojeností. A nebylo pochyb, že stejně tak ho miluje i hraběnka, jelikož přímo zářila štěstím.

Brie s Dominikem sešli schodiště a zjistili, že mají celou jídelnu jen sami pro sebe. Lady Harriet i sir James byli už dlouhým čekáním znuděni a oba se vydali za svou zábavou. Dominic poslal na pole svého sluhu, aby vyhledal sira Jamese, a když se s Brie nasnídali, vydali se na zahradu najít jeho matku.

Našli ji klečet u záhonu rudých růží. Když je uviděla, zamávala na ně a rychle začala sbírat své zahradnické náčiní.

Dominic jí přispěchal na pomoc, zatímco Brie zůstala opodál a pozorovala, jak její manžel pomáhá lady Harriet vstát. Když uviděla, jak se něžně usmívá na svou matku, srdce se jí sevřelo dojetím. Když se Dominic otočil, aby ji přes záhon rozkvetlých růží vyhledal svým pohledem, hluboký cit ještě zesílil.

Brie si uvědomila, že temné stíny minulosti jsou konečně zažehnány, a tiše zašeptala modlitbu díků. Pak se zamilovaně usmála na svého manžela a šťastně mu vyšla vstříc.